MARCO BUTICCHI

„Un Mesia italian al romanului de suspans."
Corriere della Sera

INELUL REGILOR

NEW YORK, 2002...
o serie de atentate sângeroase seamănă teroarea în lumea întreagă, iar investigațiile agenților speciale federale nu dau nici un rezultat. Singurele indicii rămân mesajele alcătuite din versete coranice, care poartă sigiliul unui inel legendar.

UN INEL ANTIC...
care a influențat dramatic evenimente de-a lungul timpului: de la Veneția secolului al XIV-lea până la Primul Război Mondial și America anilor de aur ai cinematografiei; de la viața furtunoasă a înfricoșătorului voievod Vlad Țepeș până la dictatura lui Nicolae Ceaușescu, într-o Românie comunistă a cărei istorie ascunde cheia unei enigme tragice.

SINGURUL CARE POATE DEZLEGA MISTERUL...
este fostul prim-ministru israelian Oswald Breil. Un personaj fascinant, în ciuda handicapului său fizic, înconjurat mereu de femei frumoase și inteligente, Oswald trebuie să înfrunte fantasmele propriului trecut ca să anihileze p[illegible] planetă.

ROMANE
INELUL REGILOR
BUTICCHI
54.99
14 1 53
RON/buc
YNE0C521

ISBN 978-973-143-124-6

www.n[illegible]mira.ro

MARCO BUTICCHI s-a născut în 1957, la La Spezia, și este licențiat în Economie și Comerț. Primele două romane, *Il cuore del Profeta* și *L'Ordine irreversibile*, au fost publicate prin propriul efort financiar, dar apoi a fost descoperit de Mario Spagnol, un editor în căutare de scriitori talentați. Din 1997, cărțile sale apar în colecția de bestselleruri *I maestri dell'avventura* a Editurii Longanesi. Primul titlu din serie, *Le pietre della Luna*, a fost vândut în peste 150 000 de exemplare, iar următoarele – *Menorah* (1998), *Profezia* (2000), *L'anello dei Re* (2002 – *Inelul Regilor*), *La nave d'oro* (2003), *Il vento dei demoni* (2007 – în pregătire la Editura Nemira) – s-au epuizat în numai câteva zile de la lansare. Povestirile sale se caracterizează prin întrepătrunderea unor epoci diferite, din Antichitate până în zilele noastre, fiind adeseori comparat ca stil cu Wilbur Smith.

MARCO BUTICCHI

INELUL REGILOR

Traducere din limba italiană
EMANUEL BOTEZATU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUTICCHI, MARCO
Inelul Regilor / Marco Buticchi; trad.: Emanuel Botezatu.
București, Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-124-6

I. Botezatu, Emanuel (trad.)

821.131.1-31=135.1

Marco Buticchi
L'ANELLO DEI RE
© Longanesi & C., 2005 - Milano

© Editura Nemira & Co., 2008

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-124-6

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Albino

Prezentul roman conține o serie de date greșite legate de istoria românilor, dar, fiind vorba despre o ficțiune, erorile de documentare ale autorului vor fi privite cu îngăduință (n. tr.).

PROLOG

„– *Welcome to my house! Enter freely and of your own free will!*

He made no motion of stepping to meet me, but stood like a statue..."

„– Bun venit în casa mea! Intrarea liberă și francă!

Nu a schițat nici un gest cum că mi-ar veni în întâmpinare, ci a rămas imobil, ca o statuie..."

BRAM STOKER, *Dracula*

NEW YORK, MARTIE 2002

Metropola reacționase după atentat la fel cum făcuse întotdeauna în situațiile critice, asemenea unei ființe dotate cu o voință tenace, de neînduplecat.

Chiar și în clipele acelea, în timp ce survola orașul la joasă altitudine, New Yorkul îi apăru ca o imensă creatură care se trezește cu greu dimineața, explodează într-un ritm frenetic de viață și apoi adoarme la loc, în vreme ce ici-colo, asemenea unor răni dureroase, apar pe trupul său pete mustind de groază.

În realitate, orașul nu era altceva decât o aglomerare nesfârșită de blocuri și de oameni ce se confrunta cu problemele din ce în ce mai acute ale suprapopulării și terorismului.

Observat de la înălțime, părea împărțit în nenumărate tronsoane, fără nici o legătură între ele: în timp ce la o intersecție oarecare se consuma o dramă, la câteva străzi distanță domnea un calm desăvârșit,

iar viața curgea normal, printre vitrine intens luminate și privirile grăbite ale trecătorilor.

Gândurile acestea – și multe altele – se învălmășeau în mintea colonelului Baedeker în timp ce avionul său de vânătoare ducea la bun sfârșit o nouă și amplă volută, îndreptându-se spre malul stâng al East River.

Ofițerul aruncă o privire rapidă spre panorama de dedesubt, doar atât cât să-și dea seama că rachetele aer-aer lansate din aparatul său F15 își nimeriseră ținta, anihilând pericolul care venea din înalturi. În clipa următoare, Baedeker renunță la meditațiile sale și se concentră asupra termenilor reci pe care urma să-i folosească la întocmirea raportului de serviciu; la prima vedere, ar fi putut părea foarte puțin credibil: „Pătrunzând într-o zonă interzisă de zbor, un elicopter fără însemne de identificare a lansat o rachetă aer-sol în direcția palatului Națiunilor Unite. Odată confirmate intențiile ostile evidente ale aparatului, subsemnatul, colonel Baedeker, din Escadrila 12 Vânătoare a USAF, am fost obligat să execut foc de anihilare a inamicului, doborând elicopterul. După constatările la fața locului, atacul inamicului a provocat pagube umane și materiale."

Flapsurile – coborâte pentru a mări portanța avionului și a-i menține sustenanța – îl scuturau, într-un tremur ușor, dar foarte intens. Baedeker se

convinse că acolo, jos, forţele de ordine ţineau situaţia sub control: două elicoptere ale poliţiei survolau zona, în timp ce girofarurile ambulanţelor pâlpâiau de jur împrejurul Palatului de Sticlă. În clipa aceea, colonelul împinse manşa, îndepărtându-se de locul atentatului.

Panica se instalase în momentul în care un elicopter de turism care zbura la joasă altitudine lansase o rachetă în direcţia intrării principale în palatul Naţiunilor Unite.

Fuseseră lovite câteva maşini de serviciu care staţionau în faţa intrării principale, în aşteptarea pasagerilor. Erau mulţi răniţi, unii grav: trupurile le zăceau inerte pe caldarâm, arse şi însângerate, cu hainele sfâşiate. Majoritatea erau şoferi ai maşinilor de protocol.

Delegaţii şi invitaţii care participaseră la adunarea generală a Naţiunilor Unite fuseseră ocoliţi de explozie. Cea mai mare parte a celor care apucaseră să iasă din clădire în momentul deflagraţiei mergeau pe propriile picioare. Însă unii dintre ei se îndreptau, pentru măsuri de prim ajutor, spre ambulanţele sosite de urgenţă la locul atentatului.

Judecând după modul de acţiune, organele de anchetă traseră o primă concluzie: fusese vorba despre un act terorist izolat, fără o ţintă precisă. Un atac mişelesc, care, fără intervenţia promptă a unuia dintre

avioanele de vânătoare ce survolau New Yorkul după atentatul asupra Turnurilor Gemene, s-ar fi putut solda cu un număr mult mai mare de victime. Baedeker era pe cale să devină un erou.

Nimeni nu-şi închipuia însă că, peste doar câteva minute, o altă explozie avea să devasteze locul. Printre răniţii care erau purtaţi spre ambulanţe se afla şi un bărbat aparent banal, mic de statură, dar a cărui personalitate marcantă îl adusese de nenumărate ori în postura de protagonist al unor întâmplări care salvaseră de la pieire întreaga omenire.

Elicopterul inamic fusese doborât la numai câteva minute de la instituirea stării de alertă: intervenţia avionului de vânătoare îi împiedicase pe terorişti să lanseze o a doua salvă ucigătoare de rachete, care ar fi putut provoca pagube materiale şi mai mari, dar şi pierderi de vieţi omeneşti.

Şi de această dată, reflexele prompte ale lui Oswald Breil fuseseră hotărâtoare: reuşise nu numai să-şi salveze propria viaţă, ci şi a multor altora.

Dacă cineva ar fi observat cu atenţie scena, ar fi remarcat cu siguranţă mersul deloc natural al individului care venea dinspre 43rd Street. Bineînţeles însă că, în haosul care domnea în acele momente în preajma palatului Naţiunilor Unite, cu greu s-ar fi putut găsi cineva care să acorde importanţă unor amănunte atât de nesemnificative, cum ar fi felul în care păşeau

nenumăratele persoane care roiau de colo-colo în zonă. După ce, inițial, se răspândiseră care-ncotro, cuprinși de panică, mulțimea de curioși se întorcea acum în grupuri mici spre locul atentatului, asemenea unui stol de ciori care se așază din nou pe ramurile copacilor imediat ce ecoul împușcăturii s-a stins. Bărbatul, care înainta cu pași repezi, ar fi putut fi ușor confundat cu vreunul dintre numeroșii șefi, funcționari sau simpli purtători de servietă care roiesc în preajma oricărei clădiri administrative. Și, la fel ca aceștia, se străduia să ocupe un loc în primul rând al spectacolului, de-a lungul benzii galbene cu care un polițist zelos înconjurase peluza din fața Palatului de Sticlă.

Elicopterul – de fapt, rămășițele acestuia – ardea în mijlocul terenului delimitat de poliție, la mică distanță de Peace Bell, în vecinătatea a ceea ce mai rămăsese din catargele cu drapelele statelor membre ONU.

Lovit în plin de proiectil, unul din microbuzele Mercedes utilizate pentru transportul delegaților și invitaților răspundea cu pufăituri aburinde și șuierături sinistre jeturilor de apă ce tâșneau din furtunurile pompierilor.

Ambulanțele se opriseră la numai câțiva metri distanță și așteptau, cu ușile deschise, să preia răniții.

Bărbatul cu mers deosebit se aplecă și trecu pe sub cordonul galben care delimita scena atentatului.

Săltând pe covorul de iarbă, un obiect ciudat arunca în jur reflexii strălucitoare, aurii. Se putea presupune că, în tumultul celor întâmplate, cineva îl pierduse. Bărbatul întinse cu precauție mâna, ca și cum ar fi vrut să mângâie iarba fragedă. Degetele sale lungi și subțiri, cu nervuri vinețiii, apucară cu delicatețe obiectul minuscul, lustruit de uzură și de trecerea timpului. Își trecu degetul mare și arătătorul peste marginile rotunjite, pipăind inciziile și literele în relief. Apoi, inelul de aur se rostogoli în buzunarul hainei sale.

După aceea, degetele sale urmară conturul colțuros și mult mai bine cunoscut al unui al doilea obiect aflat în buzunar, atinseră în treacăt butonul de detonare și controlară antena telecomenzii.

Între timp, mulțimea strângea din nou rândurile în jurul locului atentatului, făcând presupuneri și comentând aprins cele întâmplate.

Primul car de televiziune ajunsese la fața locului la numai câteva secunde după atac, iar operatorii puteau fi văzuți mânuind deja camerele de luat vederi, căutând să surprindă cât mai multe detalii pentru „transmisiunea în direct de la locul atentatului".

Bărbatul cu degete subțiri își îndreptă umerii. „Dacă vor spectacol... atunci nu-mi rămâne decât să le fac pe plac", își spuse, activând telecomanda din buzunarul hainei.

Vuietele sincronizate ale microexploziilor nu se distinseră cu claritate, dar se unire într-o unică și

asurzitoare detonație. Geamurile camerei care sărise în aer, la etajul al doisprezecelea al Palatului de Sticlă, se împrăștiară ca picăturile de ploaie, căzând pe peluza înconjurată cu bandă galbenă de polițiști.

Pentru a doua oară în numai câteva minute, panica își jucă din nou rolul de protagonist al scenariului: la fel ca pe platoul unui film de acțiune, sutele de persoane aflate acolo în calitate de figuranți repetară aceleași gesturi de mai devreme. Marea de oameni ieșiți din minți începu a se deplasa haotic, răspândindu-se în fugă în toate direcțiile atunci când urmară alte și alte explozii: agenții de pază încercau în zadar să mențină o oarecare ordine. Bărbatul care tocmai apăsase butonul telecomenzii se amestecă în mulțime și se îndreptă spre 43rd Street. Se opri abia când ajunse în dreptul Ford Foundation Building, observând convoiul de mașini de prim ajutor care înainta cu viteză prin traficul îngreunat al orașului, acompaniat de urletul străpungător al sirenelor. Păreau să se îndrepte spre Upper East Side și nu spre Palatul de Sticlă, așa cum ar fi fost logic: sub barba rară, chipul atentatorului se destinse într-o expresie plină de mulțumire. Mașinile care se deplasau în grabă spre o altă zonă a orașului dovedeau că planul său reușise pe deplin: însemna că, în aceeași clipă în care Palatul de Sticlă se zguduise sub explozii, sărise în aer și reprezentanța diplomatică irakiană, de pe 79th Street.

FRONTUL DIN ALPII DOLOMIȚI, IUNIE 1915

Ofițerul italian nu-și pierdu cumpătul observând stropii negri de noroi de pe uniformă. Bocancii îi erau mânjiți de mâzga răscolită de roțile afetului care urca anevoios poteca.

Circa treizeci de infanteriști se chinuiau să înainteze, transportând un puternic tun de munte calibru 75 mm, greu de două tone. Ploile abia căzute transformaseră cărarea într-o mlaștină care făcea urcușul și mai chinuitor.

– N-o să dureze mult, spuse ca pentru sine ofițerul, reținându-și o înjurătură atunci când piciorul i se afundă din nou în mocirlă până peste gleznă. Se spune că baletul ăsta va dura puțin. Eu nu cred, pentru că războiul nu cunoaște cuvântul „puțin", ci numai „prea mult"... la fel ca moartea.

– Să vă ajut, domnule căpitan? îl întrebă îngrijorat un locotenent tânăr atunci când alunecă periculos de aproape de roțile afetului, încinse de patine de lemn care țineau loc de șenile.

– Lăsa-ți-o baltă, locotenente. Mai bine ați încerca să vă grăbiți. Convoiul trebuie să ajungă în tranșeele alor noștri înainte să se înnopteze. Dacă vremea rea ne va lua prin surprindere, va fi cum nu se poate mai grav: în munți nu există anotimpuri, iar furtunile de vară nu sunt mai puțin periculoase decât vijeliile din timpul iernii.

O vale largă se întindea sub picioarele lor, iar acoperișurile ascuțite ale câtorva case grupate în jurul unei clopotnițe albe păreau să sfideze cerul cristalin și căldura acelei zile de vară.

Cortina d'Ampezzo fusese ocupată în ultimele zile ale lunii mai fără ca trupele italiene să fi tras vreun foc de armă: austriecii se retraseseră ca și cum locația aceea nu ar fi avut nici o importanță pentru ei. Așa că, în ziua de 28 mai, opt infanteriști din Brigada Marche intraseră în satul aproape pustiu și arboraseră un tricolor stingher în fața primăriei.

Nici unul dintre locuitorii din Cortina – habsburgii recrutaseră forțat toți bărbații cu vârste cuprinse între șaisprezece și cincizeci de ani – nu schițase măcar un gest de împotrivire în fața unui cap de pod atât de puternic, format din... opt militari! S-ar fi zis că limba aceea de pământ, considerată esențială pentru orice încercare de înaintare în teritoriul inamic, nu ar fi suscitat, de fapt, nici un fel de interes strategic.

Acesta era și unul din motivele pentru care, printre ofițerii care luptau pe frontul din Dolomiți, se înstăpânise convingerea că, mai mult decât un război propriu-zis, aveau mai degrabă de-a face cu un schimb de curtoazii între trupele inamice, alimentat de dorința mai-marilor zilei, preocupați să redeseneze granițele propriilor națiuni.

Generalul Cantore, superiorul direct al căpitanului Alberto Sciarra della Volta, îi destăinuise acestuia din

urmă că președintele Consiliului Regal de Miniștri, Antonio Salandra, obișnuia să le spună colaboratorilor apropiați: „Războiul nu va apuca iarna viitoare. Din acest motiv consider că e aproape inutil să aprovizionăm trupele de pază din văile Alpilor."

„Mda... Mai-marii zilei... Jocurile lor de culise și erorile pe care le fac", își spuse della Volta, clătinând din cap.

Vântul înghețat de seară prevestea o noapte cât se poate de friguroasă. Dolomiții se colorau încetul cu încetul sub reflexele roșietice ale apusului de vară. Mai sus, spre înălțimi, zăpezile veșnice străluceau sub razele soarelui care cădea spre asfințit. Norii rari și diafani păreau aprinși, într-atât de tare străluceau contururile lor moi. Spectacolul oferit de natură era în măsură să facă uitată frica.

Numai că realitatea era mult mai puțin poetică: războiul, Marele Război, pe care infanteriștii amorțiți de frig și prost echipați se pregăteau să-l înfrunte, se anunța întunecat și fără sfârșit, în ciuda nenumă-ratelor previziuni optimiste emise de miniștri și generali.

TABARQA, 1347

Durerea, boala și moartea nu erau altceva decât ultima batjocură – supremă – la adresa celor care,

terorizați de teama de a nu fi atinși de epidemie, își repudiaseră sentimentele și prieteniile.

Zadarnic însă. Ciuma nu are nici ochi, nici inimă și lovește orbește, lăsând în urmă agonie și dezolare.

Aproape la fiecare răscruce a cetății ardeau ruguri pe care erau depuse fără întrerupere cadavre. Focul era alimentat neîncetat: era singura armă capabilă să învingă răul. Dacă ceva ar fi putut să-l învingă.

Dincolo de ziduri, dușmanul aștepta răbdător: oastea creștinătății redusese la minimum asalturile asupra cetății sarazine asediate. Epidemia și trecerea timpului aveau să vină curând de hac eroismului populației din Tabarqa, mult mai eficient decât o sută de oștiri înarmate până-n dinți.

Din acest motiv, cea mai mare parte a trupelor creștine abandonaseră câmpul de luptă. Nu avea nici un rost să mai fie ținuți acolo mii de oșteni, în vreme ce orașul era devorat de ciumă.

Muqatil se arătă de la înălțimea crenelurilor: acolo unde odată se înghesuiau mașinile de război ale dușmanului, acum se distingeau spații largi cu iarbă îngălbenită, grămezi de gunoaie și rămășițele vetrelor de foc ale fostelor bivuacuri. Ceva mai departe, în locul taberei care adăpostise mii și mii de luptători înarmați, se mai zăreau câteva corturi, mai puțin de jumătate față de numărul celor ridicate la începutul asediului.

Războinicul sarazin scutură din cap: își riscase viața pe mări și în bătălii pe uscat de mii de ori,

dar nu-şi închipuise niciodată că urma să moară ucis de ciumă.

Acum, Tabarqa devenise un rug uriaş. Duşmanii care aşteptau ca vulturii în afara zidurilor nu trebuiau decât să nu permită nimănui să părăsească cetatea: epidemia avea să definitiveze în locul lor opera de distrugere pe care o începuseră.

Muqatil îşi îndreptă privirea spre bărbaţii care apărau zidurile. La fiecare nou răsărit de soare, alţi câţiva dintre oamenii săi cei mai destoinici lipseau la apel: morbul necruţător nu ţinea cont de valoarea dovedită în luptă, ci lovea pe oricine, fără nici o discriminare. Chiar şi pe cei care nu se arătaseră descumpăniţi în faţa armelor ucigaşe ale duşmanilor.

Muqatil se întoarse spre Celeste, rodul marii sale iubiri. Ochii profunzi, albaştri, ai copilei se oglindiră preţ de o clipă în cei ai tatălui său – aproape identici. Apoi, fata începu din nou să alerge de-a lungul potecilor înguste, urmată de doica sa, exasperată de privaţiunile pricinuite de asediu şi terorizată de epidemie.

Totul începuse atunci când veneţienii aruncaseră peste ziduri capul unui bărbat răpus de ciumă. Muqatil îşi amintea că, în momentul lansării, la mică distanţă de catapultă, îl zărise pe duşmanul său cel mai înverşunat clătinând din cap. Hito Himarawa era fidel codului de onoare al castei sale: un samurai nu ar fi folosit în veci un asemenea şiretlic josnic ca să cucerească o cetate. Războinicul japonez îi fusese

adversar aproape de când se ştia, dar un adversar loial până la sacrificiul suprem, un rival pe care orice soldat şi-ar dori să-l înfrunte cu arma în mână, faţă în faţă.

NEW YORK, MAI 2002

Un vânt călduţ şi stăruitor, aducând cu sine parfumurile verii care se apropia, se insinua şerpuitor printre zgârie-nori, prinzând forţe noi.

Ground Zero părea o imensă întindere în care ura semănase mesajele sale de moarte, schimbând cursul istoriei. Pe locul unde odată se înălţa unul din Turnurile Gemene fusese montată o scenă decorată cu steaguri şi cocarde albe, roşii şi albastre. Ce alt loc ar fi fost mai potrivit pentru ceremonia de comemorare a victimelor terorismului?

Generalul Grenshover se postase chiar în mijlocul scenei, flancat de primarul New Yorkului, care afişa un aer trist, potrivit circumstanţelor. În spatele lor, un întreg alai de autorităţi civile şi militare.

Înaltul ofiţer rosti sacadat un nume la microfon:

– Deidra Curring Blasey... mă corectez, zise imediat generalul. O invit pe colonelul de puşcaşi marini Deidra Blasey să se apropie.

Deidra Curring Blasey se ridică de pe scaun. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani; corpul său, uşor rotunjit în jurul taliei, era încă suplu şi agil: antrenamentele

extenuante la care se supunea zilnic i-ar fi permis să mai acumuleze destule kilograme înainte de a-şi pierde eficacitatea.

Femeia înaintă cu pas marţial, mergând de-a lungul liniilor perpendiculare, marcându-şi şi subliniindu-şi mişcările prin pocnetul răsunător al tocurilor.

Ajungând în faţa generalului, luă poziţia de drepţi, îşi duse mâna dreaptă la întăritura beretei de ceremonie, aşteptă până când superiorul îi răspunse la salut, apoi rosti cu voce răsunătoare:

– Colonel Deidra Blasey la ordinele dumneavoastră, domnule.

Glasul generalului, amplificat de staţia de sonorizare, se auzi grav şi imperios:

– Colonelul Blasey este erou al Războiului din Golf. Datorită destoiniciei şi iscusinţei sale în domeniul explozibililor, băieţii noştri n-au sărit în aer călcând pe minele inamicului. Dar Deidra Blasey este şi femeie... mamă... o mamă căreia o mână criminală i-a răpit unicul fiu...

Chipul generalului Grenshover căpătă o expresie neaşteptată şi o umbră de emoţie îi marcă trăsăturile, în timp ce prindea la pieptul colonelului Blasey o medalie valoroasă şi pronunţa cuvinte pline de patos, care nu aveau nici o legătură cu formalităţile ceremonialului.

Deidra Blasey salută cu acelaşi aer marţial, se roti pe tocuri şi se îndepărtă. Între timp, vocea colonelului

rostea sacadat numele următorului erou care avea să fie elogiat.

Odată coborâtă de pe scenă, colonelul de pușcași marini strânse în palmă medalia aurită. Ochii i se umeziseră, dar, în spatele lacrimilor, privirea îi era plină de ură.

Fiul său, Martell Curring, pușcaș marin, locotenent de intervenție rapidă la ambasada americană de la Cairo, fusese sfârtecat de o bombă: mâna unui terorist islamist, care plasase într-un local frecventat de soldații americani o încărcătură explozivă de mare putere, ascunsă într-o geantă.

Se întâmplase cu trei ani în urmă și, de atunci, în fiecare an femeii i se prindea în piept încă o medalie. Nimeni însă nu i-l putea aduce înapoi pe Martell: plecase de acasă cu zâmbetul celor douăzeci și patru de ani ai săi pe buze, iar ei i se restituise numai plăcuța lui de identificare, contorsionată din cauza violenței undei de șoc.

FRONTUL DIN ALPII DOLOMIȚI, IUNIE 1915

Duminică, 23 mai 1915, Gualtiero Giuseppe, duce d'Avarna, ambasadorul Italiei la Viena, îi înmânase ministrului de Externe austriac, baronul Rajecz Stephan von Burian, declarația „în baza căreia Italia se considera în stare de război față de Austro-Ungaria începând cu ora zero a zilei următoare".

La asta se gândea căpitanul Alberto Sciarra della Volta în timp ce deschidea cu gesturi blazate un registru voluminos cu coperte negre și file bordate cu roșu.

Pe prima pagină era tipărit titlul: Jurnal istorico-militar. Deasupra acestuia fusese aplicată, cu tuș albastru, ștampila regimentului de infanterie alpină din care făcea parte căpitanul. În josul paginii, câteva atenționări care invitau „...comandantul în exercițiu al armatei, comandanții marilor corpuri și brigăzi de infanterie și cavalerie, regimentele și unitățile inferioare detașate pe lângă armata mobilizată să scrie de mână, cu peniță, să verifice și să contrasemneze zilnic: dislocarea unităților la prima oră a dimineții, ordinele primite și date, operațiunile militare executate, evenimentele principale care le însoțesc și care decurg din acestea, efectivele care au luat parte la ele și starea vremii în ziua respectivă, inclusiv datele schimbărilor atmosferice."

Astfel - concluzionau recomandările - jurnalul începea din ziua în care fusese emis ordinul de mobilizare generală și urma să se încheie la data în care, odată războiul terminat, ultimul contingent înregimentat ar fi fost lăsat la vatră.

„Odată războiul terminat... repetă pentru sine căpitanul Sciarra, plin de îndoieli. Asta dacă se va termina vreodată războiul ăsta. În orice caz, eu voi descrie aici, așa cum țara mi-o cere, fiecare eveniment,

fiecare zgomot făcut de animalele ieşite la vânătoare sau de cele vânate, în aceste nopţi de vară petrecute în impozanţii munţi Dolomiţi, fiecare frison provocat de cele douăzeci şi cinci de grade diferenţă între temperatura diurnă şi cea nocturnă, fiecare stea de pe cer, fiecare acţiune din acest război straniu, constând în perioade de calm extenuant şi insulte aruncate în direcţia inamicului, aflat la doar câţiva metri dincolo de tranşee. Să sperăm că lucrurile vor sta la fel şi de aici încolo!"

Sunetul unei perechi de tocuri lovite unul de celălalt, atenuat de noroiului gros de pe cizme, întrerupse şirul gândurilor comandantului de companie.

– La ordin, domnule căpitan!

Locotenentul Cassali se postase la intrarea în cortul de campanie, afişând un aer nătâng şi încurcat. Lumina becului din cortul comandantului scotea şi mai mult în evidenţă silueta durdulie a subalternului, asemenea unei lămpi magice care subliniază rotunjimile şi defectele unui clovn burtos.

– Vă cer iertare, domnule marchiz... dar... tocmai a telegrafiat generalul... există temerea că de la Col di Lana... austriecii...

– Pe loc repaus, locotenente, pe loc repaus. Sau, şi mai bine, aşezaţi-vă pe scaunul acela şi relataţi-mi faptele cu ceva mai mult calm, spuse Alberto Sciarra, ridicându-şi ochii de pe prima pagină, încă imaculată, a jurnalului de operaţiuni. Şi vă reamintesc că suntem

pe front. Uitați de titlurile nobiliare și păstrați în minte numai gradele de pe petlițele verzi de infanterie alpină.

– Am înțeles, domnule marchiz-căpitan, spuse locotenentul Cassali, din ce în ce mai confuz.

Bărbatul intră în cortul superiorului său și se îndreptă spre mijlocul încăperii, ca să-și încălzească mâinile deasupra sobei de campanie; era un gest dictat mai mult de stânjeneala care îl cuprinsese decât de o necesitate reală.

Alberto Sciarra se ridică de la masa de scris. Deschise dulăpiorul din dreapta patului și scoase o sticlă de *grappa*. Zâmbind, se gândea la ciudata întâmplare care îl adusese pe el, un nobil de origine siciliană, pe frontul din munții Dolomiți, într-un regiment de infanterie alpină. Ochii săi întunecați îi trădau caracterul domol, dulce, în vreme ce îl cerceta cu o privire părintească pe locotenentul Cassali, mai tânăr decât el cu numai câțiva ani.

Turnă două pahărele de *grappa* și se pregăti să asculte răbdător darea de seamă a subalternului său.

STATELE UNITE ALE AMERICII, IUNIE 2002

În casă domnea o ordine desăvârșită: fiecare obiect părea așezat după reguli stricte; nimic la întâmplare.

Mâinile cu degete subțiri erau vârâte în mănuși sterile de cauciuc. Pe display-ul computerului erau câteva rânduri dintr-un text încă neterminat.

Revendicarea celor două atentate – unul la sediul ONU, iar celălalt la reședința delegației irakiene la Națiunile Unite – conținând descrieri amănunțite pe care numai autorul atentatului le putea cunoaște fusese formulată într-un limbaj în care alternau tonuri exaltate și cuvinte reci, convenționale.

Teroristul avertiza autoritățile că acționase de unul singur și că nu avea legături cu nici o organizație, tratând cu detașare absolută – și folosind jargonul științific al unui comunicat medical – moartea celor unsprezece funcționari diplomatici.

Mâna care plasase explozibilul în Palatul de Sticlă și la reprezentanța irakiană se pregătea să încheie primul său mesaj. Pentru ca textul revendicării să fie complet, mai trebuia doar să găsească cuvintele care să le sugereze anchetatorilor următoarea amenințare. Frâiele jocului se aflau în mâinile sale: o vânătoare în care prada era încercată de plăcerea perversă de a auzi lătratul haitelor de copoi aflate pe urmele sale.

Aceeași carte a necredincioșilor indică locul în care mâna dreptății va lovi din nou:

„El este Cel care vă ajută să umblați pe uscat și pe mare. Când sunt ei în corăbii, mânate de vânturi prielnice, bucurându-se de ele, asupra lor se abate

vânt năprasnic și se năpustesc peste ei talazuri din toate părțile și își închipuie că sunt ei cuprinși, atunci Îl cheamă ei [numai] pe Allah, cu credință în religia Lui: «De ne vei mântui de aceasta, vom fi noi printre aceia care Îți aduc mulțumire!»

Din pricina păcatelor lor, ei au fost înecați și vor fi duși să intre în Foc, și nu au aflat pentru ei ajutoare...»[1]

Bărbatul se pregătea să apese tasta de printare. Apoi, urma să introducă scrisoarea într-un plic și s-o expedieze către un anumit birou de la sediul central al FBI. Copii ale scrisorii aveau să fie remise câtorva dintre ziarele de mare tiraj, astfel încât lumea întreagă să afle și să recunoască semnătura gestului pe care el îl comisese și a celor pe care urma să le săvârșească. Deodată, teroristul rămase nemișcat: părea să-și fi amintit ceva.

Inelul Regilor strălucea înaintea ochilor săi, pe biroul ordonat, lipsit de obiecte inutile. Degetele subțiri se strânseră în jurul anticului obiect, mângâindu-i rotunjimile din aur masiv, apoi se opriră pe sigiliul care îi aparținuse Regelui Regilor.

Mesajului său nu-i mai lipsea decât semnătura, iar Inelul Regilor părea să i-o ofere într-o manieră unică

---

[1] Cf. *Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt în limba română*, ed. Islam, București, 2004. S-a folosit aceeași sursă pentru traducerea tuturor pasajelor din Coran existente în acest roman (n. tr.).

şi fără echivoc. Degetele bărbatului se întoarseră din nou pe tastatura computerului. „Justiţiarul în numele lui Dumnezeu va fi de acum încolo numele sub care mă veţi recunoaşte, iar acesta este sigiliul meu inconfundabil", scrise atentatorul, pecetluindu-şi mesajul.

Sigiliul lui Solomon, regele iudeilor, cel pe care Sfânta Scriptură îl descrie drept cel mai înţelept dintre înţelepţi şi cel mai drept dintre cei drepţi, urma să devină, din clipa aceea, marca înregistrată a terorii.

La baza Camp Lejeune, în apropiere de Jacksonville, în Carolina de Nord, activau aproximativ o sută cincizeci de mii de persoane, funcţionari sau militari aflaţi în serviciul activ. Împrejurimile erau de o frumuseţe aparte: kilometri întregi de plajă curată, necontaminată – motiv pentru care, de altfel, zona fusese declarată rezervaţie marină protejată – se întindeau pe ţărmul Atlanticului.

De-a lungul golfuleţelor cu nisip alb, sub soarele fierbinte, grupuri de tineri făceau plajă sau călăreau o placă de surf, gata să se ia la trântă cu valurile oceanului. Mulţi dintre ei erau raşi în cap şi aproape toţi afişau ostentativ tatuaje pline de imaginaţie pe trupurile lor armonioase, statuare. Nu erau greu de recunoscut: tinerii făceau parte din trupele de intervenţie rapidă ale puşcaşilor marini încartiruite la baza Camp Lejeune. Aparenta lor hârjoneală pe plajă făcea parte din programul zilnic de antrenament.

Colonelul Deidra Curring Blasey aruncă o privire indiferentă recrutelor care se sufocau continuând alergarea care dura de câteva ore bune. Apoi intră în hala 24, destinată corpului de artificieri. Un sergent major scund, corpolent, cu trăsături ferme, se postă drept în fața sa.

– La ordin, spuse sergentul cu voce răsunătoare.

– Pe loc repaus, sergent, pe loc repaus... îi răspunse colonelul Blasey.

– Dacă îmi este permis să-mi exprim părerea... reluă sergentul.

Colonelul nu zise nimic, dar făcu un semn din cap, invitându-și subalternul să continue.

– ...suntem în cărți! Cred că în scurt timp va trebui să verificăm dacă avem în rucsacuri tot ce ne trebuie. Simt parfum de drum lung...

Sergentul avea o expresie radioasă, ca a unui copil care se îmbujorează de bucurie în fața jocului său preferat. Iar jocul preferat al sergentului Kingston era războiul.

Deidra Blasey surâse, apoi se îndreptă spre biroul amenajat într-un colț al halei 24. Bărbatul o urmă.

La baza Camp Lejeune erau încartiruiți cele câteva mii de militari supranumiți „soldații cu valiza pregătită". Era vorba despre un contingent ales pe sprânceană, alcătuit din pușcași marini și SEALS, gata în orice moment să plece în mai puțin de două ore în

orice colț al lumii, toți capabili să se descurce chiar și trei luni – în condiții de autonomie deplină – în teatrul de operațiuni.

Protocolul prevedea până în detaliu acțiunile care trebuiau întreprinse în cazul unei plecări inopinate: un birou de avocați avea să urmărească interesele legale ale fiecărui soldat în parte și să se ocupe de toate obligațiile cotidiene pe care militarii aflați în misiune nu aveau cum să le gestioneze. În plus, chiar soția comandantului bazei era obligată să organizeze reuniuni periodice, în timpul cărora, la o ceașcă de ceai fierbinte cu biscuiți, urma să le ofere rudelor soldaților vești despre aceștia.

Deidra Blasey cunoștea pe de rost protocolul: pierduse de mult șirul misiunilor neanunțate, când se pomenea trezită brusc din somn și îmbarcată împreună cu colegii săi din EOD (Explosive Ordinance Disposal), grupul de pușcași marini atent selecționați, experți în explozibili, al căror comandant era, în cine știe ce vehicul militar gata de plecare spre o destinație necunoscută, unde fie se afla în plină desfășurare, fie abia se încheiase, fie tocmai stătea să înceapă un nou război.

FRONTUL DIN ALPII DOLOMIȚI, OCTOMBRIE 1915

Căpitanul italian clătină din cap. Trecuseră câteva luni din ziua de 24 mai 1915 și toate previziunile

optimiste privind durata și dimensiunile reale ale războiului se topiseră asemenea zăpezii sub razele soarelui. Deja... Zăpada... Încă vreo câteva zile și sporadicele ninsori autumnale aveau să se transforme în furtuni înghețate fără sfârșit, care vor face și mai grea viața miilor de bărbați înghesuiți în tranșee.

Piccolo Lagazuoi era ca toate celelalte piscuri ale Dolomiților care urcau semețe, cu roșul lor intens, spre cerul senin de deasupra Alpilor. Masivul Piccolo – înconjurat de vârfurile Sasso di Stria, Falzarego, Col dei Bos, Tofana di Rozes și Grande Lagazuoi – se înălța chiar deasupra pasului Falzarego, dominând întreaga vale traversată de șoseaua Allemagna, la treizeci de kilometri de Cortina și la șaizeci de Belluno.

Austriecii construiseră mai multe fortificații pe pantele muntelui Piccolo Lagazuoi: între cotele două mii o sută și două mii șapte sute, austro-ungarii se postaseră în tuneluri și tranșee de la adăpostul cărora țineau cu ușurință în șah trupele italiene.

– Să recapitulăm, locotenente Cassali, spuse căpitanul Sciarra. Dumneavoastră, la comanda propriului pluton, veți părăsi tabăra în seara zilei de 17. Odată cu voi vor pleca alte două unități de infanterie alpină, dislocate de la alte companii. Eu voi prelua comanda tuturor operațiunilor. Cele trei unități vor urca pe potecile pasului Falzarego, cățărându-se pe versantul estic al muntelui Lagazuoi. Trebuie să-i scoatem pe austrieci din cuiburile lor și să le ocupăm pozițiile.

Locotenentul Cassali încuviinţă fără să scoată nici un cuvânt. Căpitanul se uită cu atenţie în ochii tânărului său subordonat: băiatul acela care provenea dintr-o familie burgheză din nordul Italiei se comporta ca un adevărat bărbat, chiar dacă nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

Ochii albaştri ai locotenentului păreau să caute în cei ai comandantului său curajul de care avea nevoie pentru a ordona părăsirea tranşeelor şi lupta corp la corp cu austriecii.

Privirea aceea i se păru lui Alberto Sciarra asemenea celei a unui căţeluş care aşteaptă mângâierea şi vorba dulce a stăpânului. Zâmbi, îşi puse mâna pe umărul tânărului ofiţer şi zise:

– Aşa să ne ajute Dumnezeu, locotenente!

Atacul la baionetă fu precedat de un baraj de foc constant al artileriei.

Pe austriecii din primele linii parcă îi înghiţise pământul: nici urmă de ei. Grenadele aruncate de soldaţii plecaţi la atac păreau să nu deranjeze pe nimeni.

– Nu vă faceţi iluzii, le strigă Sciarra oamenilor săi într-un moment de acalmie, inamicul s-a retras în adâncul tunelurilor şi se va repezi asupra noastră de cum va înceta focul artileriei.

Ofiţerul nu se înşela: grosul trupelor austro-ungare se refugiase la adăpostul galeriilor săpate adânc, în inima muntelui. Ca protecţie împotriva frigului, soldaţii

munciseră din greu ca să îmbrace în lemn pereții stâncoși ai refugiilor strâmte, căptușindu-i cu carton bituminos. Judecând din perspectiva chinurilor suferite în tranșee, adăposturile oferite de tunelurile săpate în stâncă erau adevărate pensiuni, fastuoase și primitoare.

Asemenea săpături aveau să devină arma hotărâtoare pentru soarta acelui război fără sfârșit. De altfel, galeriile subterane excavate cu trudă pe sub pozițiile inamice aveau să declanșeze ceea ce urma să fie numit „războiul de mină", un război fără precedent în istorie.

Locotenentul Cassali sări în picioare, strângând pistolul. Liniștea înălțimilor învăluia ca un giulgiu teatrul cât se poate de real al operațiunilor.

Infanteriștii săriră înainte și ieșiră în câmp deschis, îmbrățișându-și carabinele cărora le atașaseră baionetele. Prin ceața diafană a acelei dimineți de 18 octombrie 1918, pregătirile de atac ale trupelor italiene aveau o tentă ireală.

Comandanții de plutoane nu apucară bine să strige ordinul de atac, că strigătele de luptă ale soldaților se ridicară spre înălțimi, spulberând liniștea adâncă ce învăluise culmile munților.

Cu pistolul în mână, căpitanul Alberto Sciarra se afla în mijlocul companiei sale.

Trupele italiene înaintară doar câțiva pași, când un infern de foc se dezlănțui împotriva lor, ridicând un zid de netrecut între ei și austrieci.

Daţi-mi voie să vă felicit, căpitane Sciarra, spuse colonelul Cantini, de cum intră în spitalul de campanie.

Căpitanul se ridică de la căpătâiul subordonatului său şi pentru numai câteva clipe îşi eliberă mâna din strânsoarea degetelor locotenentului Cassali.

Vă mulţumesc, domnule colonel, răspunse Sciarra della Volta. Apoi, arătând spre răniţii ce zăceau de jur împrejurul său, adăugă: Mai presus de orice, reuşita atacului le-o datorăm lor, acestor bărbaţi curajoşi şi tuturor celor care au căzut sub focul duşmanului.

- Este adevărat, onoare celor căzuţi şi merituoşilor noştri infanterişti alpini, încuviinţă Cantini, pe un ton emfatic.

- Mulţi ofiţeri au fost răpuşi de gloanţele austriecilor. Un valoros camarad, având acelaşi grad ca şi mine, căpitanul Martini, a căzut aflându-se la comanda companiei sale, în timp ce apăra o poziţie strategică pe care oamenii săi tocmai o cuceriseră.

Colonelul făcu un tur rapid al spitalului de campanie, amplasat într-o cavitate mai largă a unei galerii subterane. Se opri pentru câteva secunde dinaintea celor mai grav răniţi. Înaltul oficial îşi puse palma pe fruntea unui copilandru de optsprezece ani, fără braţe: bandajele din jurul umerilor erau pline de sânge.

Alberto Sciarra îşi aminti cuvintele unui poet: „...Războiul e frumos..."

Strânsoarea degetelor locotenentului Cassali îl readuse la realitate.

– Am reușit, domnule căpitan, nu-i așa? îl întrebă Cassali, cu privirile încețoșate, fixând un punct în gol. Să le spuneți părinților mei că am reușit.

Apoi, tânărul locotenent închise ochii. Pentru totdeauna.

TABARQA, 1347

În liniștea propriului cort, războinicul japonez se chinuia să adoarmă, măcinat de îndoieli și remușcări.

Pentru el, războiul trebuia să se supună unui cod al onoarei. Iar un focar de epidemie aruncat peste zidurile cetății asediate era o faptă care încălca inflexibilele reguli *bushido*, străvechiul cod de comportament al samurailor.

Cât de mult timp trecuse de când Hito Humarawa fugise din țara sa împins fiind de dezonoare! Din cauza asta, deși lupta de ani buni alături de venețieni, odată întors în patria natală, nimeni nu ar fi fost dispus să-l ierte.

Deși oboseala de peste zi părea să-l fi învins, iar gândurile îi deveneau din ce în ce mai confuze, un zgomot iscat într-un colț întunecat al cortului îl aduse la realitate. Înainte să poată înțelege ce se întâmplă, o voce fermă îl trezi de-a binelea.

– Sunt eu, Humarawa. Vin cu gânduri bune, spuse vocea din întuneric. Înainte de a mă înfrunta, ascultă ce am de zis. Ai o datorie față de mine, și aceasta nu poate fi încălcată în veci: este o datorie de onoare.

– Te voi asculta, Muqatil, răspunse Humarawa, care recunoscuse imediat vocea. Te voi asculta, onorabilul meu dușman.

Nu departe de ei, afară, străjile ignorante și fără griji din cauza lipsei de activitate care urmase adevăratului asediu se învârteau de colo-colo printre focurile din tabără. Dar acolo, în cortul unuia dintre comandanții expediției venețienilor, doi bărbați își destăinuiau unul altuia sentimente profunde și slăbiciuni omenești. Era o împrejurare nemaiîntâlnită, căci cei doi luptau unul împotriva celuilalt de treisprezece ani, fără întrerupere. Fiecare avea un singur țel: să-l învingă pe celălalt.

– Știu, spuse sarazinul, că ideea mișelească de a răspândi boala în cetate nu a fost a ta. Îți cunosc valoarea și sunt convins că nu ai recurge niciodată la asemenea viclenii odioase.

Japonezul stătea acum în șezut pe patul său și ridicase flacăra lămpii cu ulei. Gestul de dezaprobare al lui Humarawa îi confirmă sarazinului faptul că adversarul său era străin de ticăloșia aceea.

Ochii lui Muqatil, de culoarea adâncului mării, scânteiară în lumina lămpii. Bărbatul continuă:

– Cred că de acum nu mai are nici un rost să tac. Puținii oșteni care ți-au fost lăsați sub comandă nu fac altceva decât să aștepte până când corbii vor coborî în cetate, la festin. Acela va fi pentru voi semnalul că și ultimul locuitor a fost doborât de ciumă. Din fiecare sută de războinici ai mei, cel puțin șaptezeci au fost răpuși de molimă. Iar printre femei și copii, pierderile sunt mult mai mari. Diletta, femeia pe care o iubesc, nu va apuca să vadă următorul răsărit. Dar te încredințez, Humarawa, că eu nu voi muri vomitând sânge și plin de buboaie, cu carnea înnegrită din cauza cangrenelor. Eu vreau să mor ca un războinic, și de aceea mă adresez unui războinic, în numele loialității.

– Spune mai departe, Muqatil, îl îndemnă japonezul, fără să-și ia privirea de la adversarul său.

– Cred că tu ești una dintre primele persoane care au ținut-o în brațe pe fiica mea: atunci, din ordinul părintelui soției mele, perfidul Campagnola, ai răpit-o din brațele mamei ei, Diletta. Acum însă, eu sunt cel care îți cer s-o iei pe Celeste a mea; ia-o și du-o în siguranță, departe de spectrul morții care plutește peste Tabarqa. Tu nu ai cum să știi, Humarawa, ce înseamnă o molimă între zidurile unei cetăți aflate sub asediu.

Primele raze ale soarelui mângâiară câmpul de luptă. Cu încetineala cerută de ritual, Humarawa începu să se îmbrace, ajutat de Wu, scutierul său.

Sluga strânse pe rând legăturile de mătase care fixau armura de samurai pe trupul musculos al stăpânului său.

Când porțile mari ale cetății se dădură în lături, soarele se înălțase deja pe cer.

Muqatil călărea un pursânge negru. Panașul viu colorat al coifului său se unduia, răvășit de vântul cald al deșertului.

În urma războinicului sarazin venea un grup de oșteni înarmați, pregătiți să moară în luptă dreaptă. Erau singurii locuitori ai cetății ce supraviețuiseră ciumei.

Humawara stătea în fruntea oamenilor săi dispuși în formație de luptă. Își ridică sabia în dreptul măștii de război pe care o purta. Lama katanei se opri la înălțimea ochilor, în semn de salut către onorabilul său dușman.

Muqatil, cu chipul marcat de suferința bolii, răspunse la salut și se pregăti pentru ceea ce, probabil, avea să fie ultima sa bătălie.

BAZA AERIANĂ KONYA, DOUĂ SUTE DE KILOMETRI SUD DE ANKARA, IUNIE 2002

Zgomotul motoarelor trireactorului Boeing al US Air Force încă îi vuia în urechi, suprapunându-se cu șuieratul vântului care bătea dinspre sud.

Colonelul Blasey își săltă rucsacul pe umăr și se îndreptă cu pași fermi spre clădirea din dreapta pistei.

Sergentul Kingston se gândi la un gest de cavalerism, vrând să se ofere să-i ducă el bagajul care atârna greu. O clipă mai târziu însă, subofițerul cel trupeș scutură din cap: Deidra Curring Blasey era un ofițer de pușcași marini cu acte în regulă, unul dintre cei mai bine pregătiți aflați în serviciul activ.

– Haideți, băieți, spuse ea, întorcându-se către cei șaizeci de bărbați – artificieri, tehnicieni și geniști – din subordinea sa.

Nici unul dintre ei nu păru surprins văzând că cea care le împărțea ordinele era o femeie: comandantul lor își câștigase gradele pe câmpul de luptă.

– Beduinii deșertului au nevoie de intervenția noastră ca să fie în siguranță pe drumurile pe care le străbat, îi lămuri colonelul, potrivindu-și rucsacul pe umeri. La treabă, dacă vrem să ne întoarcem repede acasă... și atenție pe unde pășiți: zona e înțesată de mine antipersonal.

Vântul aducea cu el un vârtej de amintiri: cu aproape zece ani în urmă, tocmai se întorsese acasă după operațiunile din Golf, când blestematul de cancer îi răpise soțul, un onest agent de asigurări din Carolina de Nord. Nu mult după aceea, fusese secerată și singura iubire care îi mai rămăsese: fiul său, Martell, murise sfârtecat de mâna asasină a unui terorist, într-un bar din Cairo.

PARTEA ÎNTÂI

„Ah, Dieu! Que la guerre est jolie avec ses chants ses longs loisirs."

„Oh, Doamne! Ce frumos e războiul, cu cânturile sale și lungile-i trândăveli."

GUILLAUME APOLLINAIRE, *Caligrame*

1

HORMUZ, AUGUST 2002

Atunci când fusese lansat la apă, în 1973, *Emerald Light*, un VLCC (Via Long Cape Convoy), era o adevărată bijuterie dispunând de o tehnologie avansată, un petrolier pe care se puteau încărca aproape trei sute de tone de țiței – reducând astfel costurile astronomice de transport rezultate din necesitatea de a înconjura pe mare toată Africa. Războiul dintre Egipt și Israel avusese drept primă consecință închiderea canalului de Suez.

Odată cu trecerea anilor și cu restabilirea unui echilibru relativ în Orientul Mijlociu, dar mai ales odată cu redeschiderea canalului, coloșii aceia de oțel fuseseră decăzuți din drepturi, aflându-se pe punctul de a fi vânduți ca fier vechi. Apoi însă, ca prin minune, însemnele companiei americane Major Oil, căreia îi aparținuseră, fuseseră șterse, pe catarg arborându-se

drapelul uneia sau alteia dintre țările producătoare de petrol. Pentru aceste state, exportul unei cantități cât mai mari de țiței asigura o mare parte din veniturile bugetare.

Carena petrolierului *Emerald Light,* inițial verde-închis, era coșcovită în multe locuri – efectul trecerii anilor și al ruginei.

Vechiul logo al companiei Chevron Oil se mai putea zări pe coșul tancului petrolier, acoperit sumar cu un strat de vopsea galbenă. Atât la prova, cât și la pupa, chiar sub numele navei trona transcrierea sa în grafie arabă, deși pe catarg fusese arborat pavilionul liberian.

Superpetrolierul urma să exporte cantități uriașe de țiței, cele pe care guvernul de la Teheran reușea să le vândă nesocotind restricțiile – nu foarte aspre – cotelor impuse de OPEC. Nimic ilegal, doar o nevinovată violare a acelui *gentlemen agreement* la care aderaseră toate statele producătoare de petrol. Și, în același timp, un lucru pe care îl făcea fiecare dintre aceste state reunite în cartelul petrolului, de îndată ce economia națională dădea semne de slăbiciune.

Silueta impozantă a *Emerald Light,* maiestuoasa creatură de oțel de trei sute șaizeci și opt de metri lungime, ancorată în largul insulei Abu Musa, aștepta formarea convoiului căruia urma să-i deschidă calea spre canal. Odată ajunsă din urmă de celelalte șase nave, *Emerald Light* avea să ridice ancora, îndreptându-se

spre strâmtoarea care desparte golful Persic de marea Omanului.

Contactul radio între uscat şi puntea de comandă se intensificase în ultimele minute, controlorii de trafic împărţind instrucţiunile necesare celor aflaţi la bord.

– *Emerald Light, Emerald Light,* hârâi staţia radio. Aici controlul de trafic. Aveţi cale liberă pentru traversarea strâmtorii. Veţi naviga în fruntea unui grup de nave alcătuit din alte trei petroliere, un vas încărcat cu produse chimice şi două cargouri. Drum bun!

Colosul se afla în dreptul insuliţei Jazire-ye Qeshm şi în scurt timp avea să străbată strâmtoarea Hormuz pentru a ieşi apoi în larg. În spatele *Emerald Light* înainta restul convoiului.

La bordul navei-cisternă *Danae,* care putea să transporte cincizeci de mii de tone de produse petroliere rafinate, se prefigura o zi liniştită. *Danae* era prima navă care venea în urma lui *Emerald Light.* De îndată ce primi ordinul de ridicare a ancorei, ofiţerul secund îl chemă pe comandant pe punte.

– Ne poziţionăm la un sfert de milă de pupa VLCC-ului, rosti comandantul, şi menţinem distanţa de siguranţă. Deşi, dacă uriaşul din faţa noastră ar fi în dificultate, câteva sute de metri nu ne-ar fi de prea mare ajutor.

Secundul, un norvegian masiv şi rumen la faţă, făcu un gest superstiţios, de parcă ar fi vrut să

alunge relele prevestiri ale comandantului, apoi i se adresă acestuia:

– Să nu mai punem la socoteală, nu-i așa, faptul că suntem noi înșine o bombă amorsată: gazele din tancuri fac o navă goală ca a noastră să fie la fel de periculoasă ca una încărcată-ochi.

De fapt, *Danae* făcea naveta între rafinăriile de pe țărmul Mediteranei și coastele Golfului, încărcând și vânzând apoi benzină. Deși aparent un paradox, țările producătoare de petrol aveau nevoie de produse petroliere rafinate.

Pe *Emerald Light*, unul dintre marinarii de cart se sui în grabă pe o bicicletă – mijlocul de locomoție cel mai rapid pentru parcurgerea celor aproape patru sute de metri ai punții.

Prima explozie zgudui pupa navei chiar în apropierea axului gigantic al timonei. Câteva secunde mai târziu, cele douăzeci de încărcături plasate sub linia de plutire săriră în aer una după alta.

Emerald Light scoase un geamăt surd, în vreme ce armura sa de metal se contorsiona sub căldura degajată. Într-o clipă, limbi uriașe de foc invadară puntea, semănând moarte și ruină.

Pe puntea de comandă, ofițerii și piloții abia avură timp să constate că, imediat după prima deflagrație, superpetrolierul devenise imposibil de manevrat: cu siguranță că încărcătura explozivă avariase în mod iremediabil cârma. Apoi, seria de detonații

care urmase făcuse să se cutremure întreaga navă, rănind-o de moarte.

Un tânăr angajat al Gărzii de Coastă a Emiratelor Arabe Unite fu cel dintâi care recepţionă foarte scurtul mesaj S.O.S. emis de un ofiţer nu tocmai bine identificat de pe *Emerald*. Pe urmă, o linişte apăsătoare, plină de prevestiri sumbre, luă locul efemerelor sunete emise de staţia radio.

Colosul de oţel, rănit, încetini brusc, menţinându-şi însă direcţia.

În momentul acela, vasul din spate, *Danae*, începu manevrele de oprire, dar să ţii brusc pe loc un gigant de cincizeci de mii de tone nu era un lucru uşor, care să poată fi făcut dintr-o mişcare.

Împietriţi, comandantul şi secundul de pe Danae priveau, parcă fără să le vină să creadă, cum flancul lui *Emerald Light* trecea miraculos la câteva palme pe lângă tribordul propriului vas. O expresie de uşurare apăru pe chipurile celor doi ofiţeri când îşi dădură seama că doar câţiva centimetri înlăturaseră pericolul unei coliziuni fatale.

În clipa aceea însă se declanşă infernul: coca de la babordul lui *Emerald Light* se deschise brusc, asemenea capacului unei banale cutii de conserve, vărsând în mare conţinutul cisternelor.

Ţiţeiul se aprinse imediat, incendiul cuprinzând şi vasul *Danae*. Nimeni nu avu timp să realizeze ce se

întâmpla: petrolierul, un imens rezervor de vapori inflamabili, sări în aer.

Doar ultimele două nave ale convoiului reușiră să ocolească valul uriaș de flăcări care se întinsese de-a lungul traseului: în câteva secunde, marea devenise o scenă apocaliptică, în care fumul și focul mistuiau totul în jur.

Sute de mii de tone de petrol ardeau în punctul cel mai îngust al strâmtorii, iar patru dintre navele convoiului fuseseră înghițite de infernul stârnit, fără să fi avut nici cea mai mică șansă să-l evite; dimpotrivă, din cauza încărcăturii lor, alimentaseră și favorizaseră propagarea incendiului.

Nici unul dintre supraviețuitorii măcelului aflați la bordul navelor – și care acum se îndepărtau în grabă – nu realiza proporțiile reale ale dezastrului.

Nimeni nu se gândi, nici măcar o clipă, că petrolul și produsele chimice deversate în mare aveau să ardă încă mult timp de atunci încolo, iar rămășițele navelor scufundate aveau să blocheze pe timp nelimitat traficul printr-una dintre cele mai uzitate rute de transport al petrolului.

Nimeni nu avu nici timpul, nici posibilitatea de a evalua imediat consecințele teribilului accident: nimeni, cu excepția autorului acelui masacru mișelesc.

2

FRONTUL DIN ALPII DOLOMIȚI, 31 DECEMBRIE 1915

„Oare ce poate să-și dorească în ajunul Anului Nou un bărbat aflat pe front?" Asta se întreba Alberto Sciarra della Volta în vreme ce parcurgea tranșeele din linia întâi, căutând să insufle liniște și curaj propriilor soldați. Imediat după primul asalt venise și avansarea la gradul de maior: de dragul adevărului, trebuie spus că aceea fusese o bătălie izolată în contextul unui conflict în care beligeranții nu urmăreau altceva decât menținerea pozițiilor, petrecându-și în rest timpul în așteptare, trăgând când și când câte o rafală de mitralieră care mătura câmpul din fața liniilor inamice. Un război extenuant, cu dușmanul aflat la numai câțiva pași distanță, gata în orice clipă să răspundă ironiilor și insultelor pe care infanteriștii obișnuiau să i le adreseze din tranșee.

Forma aceea ciudată de camaraderie între propriii soldaţi şi cei inamici era un comportament pe care ofiţerii nu puteau să-l tolereze, şi chiar şi maiorul Sciarra se văzuse nevoit să-l pedepsească pe unul dintre tinerii săi militari, care îşi permisese să-i ureze „Crăciun fericit!" unui infanterist austriac aflat nu departe de el.

– Şi dacă, din întâmplare, mâine te pomeneşti atacat la baionetă de cel căruia i-ai făcut urările? se răstise maiorul, mustruluindu-l pe soldat. Ce-ai să-i mai spui atunci? Nu-mi scoate maţele, pentru că eu sunt cel care ţi-a urat „Crăciun fericit"? Băieţi, suntem în război, adăugase el, întorcându-se spre oamenii săi. Nici unuia dintre voi, sub nici un motiv, nu îi este permis să fraternizeze cu duşmanul.

Fusese una dintre puţinele ocazii în care comandantul de companie îşi pedepsise un subaltern. Trupa era alcătuită în majoritate din ţărani de pe văile munţilor, analfabeţi, a căror ignoranţă îi făcea mai potriviţi pentru mulsul vacilor sau pentru secerişul de toamnă decât pentru bătăliile în care ar fi fost nevoiţi să-l ucidă pe vreun ţăran austriac care, la rândul său, avea acasă vaci gestante şi recolte care aşteptau să fie strânse de pe câmp.

Alberto Sciarra nu mai fusese acasă de la începutul războiului şi nu ştia când avea s-o facă. După uciderea locotenentului Cassali, cu două luni în urmă, nimeni de la comandament nu se sinchisise să-l înlocuiască, în

ciuda solicitărilor insistente ale maiorului, care se văzuse obligat să încredinţeze comanda unuia dintre cele trei plutoane ale companiei sale unui subofiţer. Nu se putea spune că, din punct de vedere strict militar, situaţia ar fi fost îngrijorătoare: un sergent cu experienţă se putea dovedi mai de nădejde decât orice ofiţeraş cu caş la gură. Însă ceea ce-i dădea cel mai mult de gândit maiorului era tonul mult prea confidenţial care se instaurase între subofiţeri şi trupă: la urma urmelor, gradatul era, prin definiţie, puntea de legătură între ofiţeri şi soldaţi.

Trecuseră câteva ore după miezul nopţii, când italienii începuseră să tragă focuri de armă în aer, sărbătorind sosirea noului an, 1916, care se ţea deasupra unui scenariu ce nu părea deloc de bun augur. Austriecii, în mod straniu, nu răspunseseră la salvele de sărbătoare: probabil că mai-marii lor îşi pedepsiseră, şi ei, soldaţii pentru schimbul de urări de Crăciun.

Deodată, trei sute de kilograme de explozibil pe care austriecii le plasaseră chiar deasupra cornişei pe care se găseau italienii bubuiră cu un zgomot asurzitor. Munţii părură să înăbuşe detunătura care risipi liniştea înălţimilor, şi un vuiet lugubru se auzi îndelung, întinzându-se din vale în vale, până când ajunse să se confunde cu propriul ecou. Urmă o ploaie de stânci şi pietre care se rostogoleau de-a lungul peretelui de munte dislocat.

În primele raze de lumină ale acelei geroase dimineți de an nou, soldații din tranșee își înălțară privirile spre un cer palid, cu chipurile împietrite de groaza de a nu putea face nimic în fața dezastrului, sperând că, poate, Dumnezeu își va pune mâna providențială între adăposturile lor și alunecarea de teren provocată de deflagrație. Iar Dumnezeu se dovedise binevoitor: grota pe care austriecii – în intenția lor de a distruge cele mai avansate poziții italiene – o preferaseră pentru plasarea explozibilului se dovedise o alegere neinspirată. Peretele care ar fi trebuit să se prăvălească peste tranșeele infanteriștilor alpini italieni fusese deviat de câteva imense blocuri de piatră: unicul rezultat se dovedi a fi izolarea temporară a unor poziții neînsemnate ca importanță.

Alberto Sciarra privea fără să-și creadă ochilor avalanșa de stânci deviată de la cursul său firesc. Rămase nemișcat, fără să scoată un cuvânt, ca și cum s-ar fi temut că până și cea mai mică mișcare a sa ori a oamenilor lui ar fi putut declanșa o nouă prăbușire: maiorul intuia că acea primă și izolată explozie avea să fie începutul unui război ascuns și subteran în sensul propriu al cuvântului, cele mai sângeroase bătălii de mină din cadrul întregului război.

Colonelul Cantini vizită tranșeele din prima linie chiar în ziua următoare, pe 2 ianuarie 1916. Atunci când rămase singur cu maiorul în galeria care servea drept post de comandă, șeful batalionului de infanterie

alpină își scoase casca și se așeză pe un scaun, în fața unei căni cu cafea aburindă.

– Ce spuneți despre explozia de ieri-noapte, domnule maior? întrebă Cantini.

Sorbind din cafea, ofițerul superior păru cât se poate de mulțumit, dacă nu datorită gustului, cel puțin pentru căldura pe care o degaja cana de aluminiu.

– Spun că acesta nu e decât începutul, domnule, răspunse Sciarra. Nu cred că austriecii au aruncat în aer o cantitate foarte mare de explozibil – trei sau patru sute de kilograme, cel mult. Dar oare ce s-ar fi întâmplat dacă încărcătura ar fi fost mai mare sau dacă acea barieră providențială de stânci nu ar fi deviat cursul alunecării versantului? Cred, domnule, că ce s-a întâmplat ieri nu a fost decât o repetiție generală și că adevărata reprezentație nu se va lăsa mult așteptată.

– În concluzie?

– În concluzie, domnule colonel, presupun că în lunile următoare vom asista la un singur mod de a purta acest război: nu va fi războiul la lumina zilei pentru care am fost instruiți, dar se prefigurează a fi unul cel puțin la fel de periculos și de ucigător.

– Chiar dacă acum mă declar de acord cu dumneavoastră, domnule maior, sper ca timpul să nu vă dea dreptate. Cunosc mult prea bine războiul de mină ca să nu-mi fie teamă de el. Cantini sorbi încă o gură de cafea, apoi continuă: De pe o zi pe alta urmează să fie repartizat la compania dumneavoastră un înlocuitor

pentru bietul locotenent Cassali. E vorba despre un tânăr voluntar, un străin. Din ceea ce am avut posibilitatea să aflu, se pare că e un militar destoinic.

– Un străin ați spus, domnule?

– Da, domnule maior, este un ofițer român înrolat în rândurile brigăzii noastre. Și el, ca și dumneavoastră, cu origini aristocratice.

– Nu neg, domnule, că aș fi preferat un compatriot. Dar înțeleg exigențele războiului și sunt gata să accept pe oricine, atâta vreme cât este vorba de cineva hotărât să-și îndeplinească datoria de soldat.

– Din câte am fost informat, sunt gata să garantez pentru el: locotenentul Mihnea Petru a participat deja la lupte alături de trupele noastre și s-a comportat de fiecare dată cu onoare. Mi s-a relatat că, în ciuda vârstei sale foarte tinere, poate fi considerat un adevărat veteran.

– Și dumneavoastră spuneți că a cerut să fie trimis aici? Nu cumva avem de-a face cu cineva care și-a pierdut mințile, din moment ce a ales de bunăvoie să vină în acest infern?

– Aveți dreptate, domnule maior, dar oare care linie de front este plăcută pentru un soldat?

– Mi-aș dori să fie un ofițer înzestrat și nu vreun tinerel cu tendințe sinucigașe. Sciarra schiță un surâs, apoi continuă: Și să nu avem nevoie de un interpret pentru ca soldații să priceapă ordinele superiorului lor.

– Vorbeşte perfect italiana. Dar, domnule maior, apropo de limbi străine... De la comandamentul brigăzii mi se cere să confirm capacităţile dumneavoastră de poliglot. Au informaţii că v-aţi descurca mai mult decât onorabil cu engleza, franceza, germana, ca să nu mai spun de limba arabă.

– Aşa este, domnule colonel. De câteva generaţii, familia mea se ocupă cu transporturile maritime şi, prin tradiţie, bărbaţii învaţă limbi străine de la o vârstă fragedă. De altfel, cred că am stat mai mult în străinătate decât în Genova mea natală: sunt în măsură să vorbesc fără accent germana, araba şi americana – nu engleza –, preciză Sciarra, şi ştiu să citesc şi să scriu corect în toate aceste limbi. Cu franceza nu mă descurc la fel de bine, dar, în orice caz, aş reuşi s-o scot la capăt într-o eventuală conversaţie.

Comerţul pe mare fusese motivul pentru care familia marchizilor Sciarra della Volta abandonase Palermo, mutându-se la Genova, acolo unde străbunicul Alberto înfiinţase o agenţie maritimă. Pe parcursul următoarelor două generaţii, compania devenise una dintre cele mai renumite şi active în domeniu. Marchizii Sciarra della Volta deveniseră o familie de vază în Genova, un oraş care în primii ani ai secolului XX asistase la renaşterea comerţului ce îi adusese atâta faimă în trecut. Străvechea republică maritimă, cuibărită între munţii maiestuoşi şi marea de azur, părea să fi revenit la fastul vremurilor de altădată: oraşul înflorea

şi se dezvolta, auster, dar elegant, oferind locuitorilor săi un nivel de trai din ce în ce mai ridicat.

Totul până în acea blestemată lună mai a anului 1915.

De atunci, totul fusese şters de răceala gheţurilor şi de ameninţarea morţii care plutea sumbru peste bărbaţii din linia întâi.

3

TABARQA, 1347

Ochii înguşti ai lui Hito Humarawa scrutau din depărtare coastele stâncoase ale Ifrîqiyei[1], adresând un ultim salut ţinutului pe care tocmai îl cucerise. Un nor dens de fum se înălţa deasupra ruinelor cetăţii Tabarqa. Focul avea să distrugă focarele ciumei şi în scurt timp veneţienii puteau pune stăpânire în siguranţă peste ceea ce mai rămăsese din oraş.

Adierile blânde ale brizei de toamnă a coastelor africane lăsaseră locul unei vremi ceva mai aspre, dar războinicii veneţieni plecaseră de prea multă vreme din ţinuturile natale: acesta fusese motivul pentru care Humarawa hotărâse să se îmbarce cu toţii spre Veneţia, chiar dacă acolo se apropia iarna. Sub zidurile

---

[1] Ifriqiya este numele dat de cuceritorii arabi provinciei romane Africa. Coincide cu teritoriul actual al Tunisiei (n. tr.).

cetății în ruină, el și războinicii săi nu ar mai fi avut mare lucru de făcut.

Mulțumirea pentru obținerea victoriei nu reușea să umple golul din inima samuraiului. Era straniu, dar bărbatul incapabil de iubire era încercat în clipele acelea de sentimente profunde și contradictorii pentru cel mai puternic dintre dușmanii săi. Simțea că Muqatil îi lipsea, la fel cum îi lipsea scopul vieții, menirea pe care și-o fixează în minte fiecare om. Se putea spune că Humarawa își atinsese țelul și acum, că Muqatil fusese, în sfârșit, înfrânt, viața i se părea războinicului japonez fără sens.

Wu, uriașul pirat de origine chineză, care-și însoțea ca o umbră stăpânul, întrerupse gândurile care forfoteau în mintea samuraiului.

– Împotriva cui vom mai lupta de acum încolo, domnul meu? Cine va mai fi în stare să respingă atacurile noastre cu atâta agerime și măiestrie? E ciudat, până ieri aș fi dat orice ca să-i trec prin sabie pe Muqatil și pe oamenii lui. Astăzi însă, simt că o parte din existența mea nu mai are nici un sens.

– Cum se simte copila? întrebă Humarawa, încercând să schimbe vorba.

– Refuză în continuare să vorbească. Stă tăcută în cămăruța pe care le-am pus-o la dispoziție. În puținele dăți când a urcat pe punte nu a făcut decât să privească, mută, marea.

Copila se uita fix în direcţia ţărmului. Ochii de culoarea apelor adânci păreau că vor să imprime în memorie până şi ultimul detaliu al priveliştii ce rămânea, încetul cu încetul, tot mai departe, la pupa. Tabarqa se pierdea de acum la orizont.

Samuraiul se apropie de ea. De puţine ori în viaţă se aflase în situaţia de a se exprima altfel decât pe tonul răstit folosit pentru oştenii săi. Acum însă, războinicul neîmblânzit şi fără frică părea stânjenit că trebuie să i se adreseze unei fetiţe de numai zece ani.

– Tu... tu vorbeşti limba creştinilor, Celeste? o întrebă, ezitând, Humarawa.

În loc de răspuns, se confruntă cu o expresie mută, impenetrabilă.

– Eu nu cunosc îndeajuns de bine limba ta, copilă, continuă japonezul, cântărind cu atenţie cele câteva cuvinte în arabă pe care le ştia.

O lacrimă se prelinse pe obrazul fetei, oprindu-se în colţul buzelor, dar în ochii de culoarea adâncului mării străluci preţ de o clipă o scânteie de mândrie şi de sfidare; în clipa următoare, Celeste o luă la fugă, îndepărtându-se pe puntea galerei.

Humarawa nu mai rosti nici un cuvânt. Ştia că avea să fie credincios până la sfârşitul zilelor ultimei promisiuni pe care i-o făcuse celui mai destoinic dintre războinicii pe care îi cunoscuse. Oricare ar fi fost preţul.

Celeste avea încă privirea înceţoşată de lacrimi când, apropiindu-se de samurai, i se adresă în limba veneţienilor:

– Mama mea a murit din cauza molimei pe care voi aţi răspândit-o în Tabarqa. Tu mi-ai ucis tatăl şi ne-ai distrus cetatea. Te urăsc!

Humarawa rămase nepăsător. Nu se simţea în stare să aibă resentimente faţă de o copilă: unele din lucrurile de care îl acuza erau cât se poate de adevărate, dar în clipa aceea, un vârtej de gânduri noi, necunoscute până atunci, se învolburau în mintea războinicului. „Dacă ar fi fost băiat, se surprinse gândind Humarawa, aş şti cum să-l câştig de partea mea: l-aş învăţa arta războiului şi i-aş dezvălui unul câte unul toate secretele mele de luptător... dar cu o copilă... cu adevărat nu ştiu cum trebuie să mă comport. Dar voi avea timp să mă gândesc la asta. Nu e altceva decât o altă bătălie, una dintre multele pe care le-am purtat până acum. Şi, cu siguranţă, nu va fi aceasta cea mai grea dintre ele."

În adâncul inimii însă, Humarawa încerca să se convingă că era capabil să ducă la bun sfârşit o îndatorire atât de anevoioasă – să se ocupe de educaţia unei fetiţe rămase fără părinţi.

4

AUGUST 2002

Orașul părea cufundat într-o masă fluidă, vâscoasă și invizibilă, un soi de melasă fierbinte care încetinea totul, făcând dificilă chiar și cea mai banală mișcare. Străzile erau aproape pustii, iar puținii trecători care aveau curajul să înfrunte zăpușeala se vedeau obligați să facă popasuri dese sub fiecare petic de umbră întâlnit în cale.

Temperaturile de peste patruzeci de grade și umiditatea de aproape sută la sută îngenuncheaseră New Yorkul.

În Federal Plaza, la etajul treizeci și șase al sediului Federal Bureau of Investigation, se aflau vreo zece bărbați care păreau imuni la epidemia „apatiei de căldură" care lovise metropola. Spre deosebire de celelalte ședințe operative – convocate indiferent de starea vremii sau de locație –, directorul general le făcuse

în ziua aceea colaboratorilor săi o singură concesie: pe durata întâlnirii puteau să-şi dea jos sacourile şi să-şi suflece mânecile cămăşilor.

Directorul general al FBI era un bărbat foarte riguros: în caz contrar, cu siguranţă că n-ar fi ajuns să conducă cea mai eficientă poliţie federală din lume. Conrad Deuville – acesta era numele bărbatului care stătea în capul uriaşei mese ovale, de unde prezida reuniunea şefilor FBI – avea unele convingeri de nezdruncinat. Respectarea uzanţelor de către colaboratorii săi era una dintre acestea.

– Rahat! exclamă furios Deuville, arătându-le celorlalţi prima pagină a ziarului. Blestemaţi să fie aceşti câţiva nemernici care se cred o castă de oameni aleşi de destin. Ziariştii ne mai lipseau acum, ca şi cum n-am avea destule pe cap.

Primele pagini ale tuturor cotidienelor din lume erau dedicate groaznicei întâmplări din golful Persic şi gravelor consecinţe pe care actul terorist le avusese asupra pieţelor internaţionale. În primul rând, preţul petrolului crescuse vertiginos încă din primele minute de după naufragiu. În câteva ore ajunsese la valoarea inimaginabilă de şaptezeci şi doi de dolari barilul, iar linia ascendentă nu dădea semne să se oprească prea curând. Analiştii economici preconizaseră că preţul barilului de petrol nu avea să se stabilizeze mai jos de şaptezeci şi cinci-optzeci de dolari,

valoare considerată de toți experții a fi limita de suportabilitate a oricărei economii.

Atentatul din strâmtoarea Hormuz lovise în moalele capului Occidentul și țările producătoare de petrol.

Elicopterul de transport al trupelor se înalță în aer la ora cinci și douăzeci și două de minute dimineața. Deidra Blasey știa foarte bine – la fel ca și cei nouăsprezece pușcași marini din subordinea sa aflați la bordul aparatului – că pentru EOD nu existau misiuni de rutină. Curățarea unui câmp minat sau neutralizarea unei capcane explozive presupunea un risc la fel de mare atât în situație de război, cât și pe timp de pace. Iar un artificier din trupele pușcașilor marini – Deidra nu înceta să le repete acest lucru – trebuia să fie mereu gata să riposteze prompt oricărui atac, indiferent de situație: fie că se parașuta în spatele liniilor inamice dintr-un Hercules zburând la joasă altitudine, fie că se scufunda în adâncul mării ca să dezamorseze un zid de mine subacvatice care blocau accesul în cine știe ce port.

Soldații din subordinea colonelului Blasey – sau Mrs Fuse[1], așa cum o porecliseră cei din personalul civil – erau considerați cei mai mari experți din lume în privința explozibililor, a dezamorsării bombelor și

[1] Madam Fitil sau doamna Capsă; *fuse* (în lb. engl. în original), „fitil", „capsă" (n. tr.).

a curățării terenurilor minate. Datorită lor, zone întinse de pe întreg mapamondul fuseseră redate circulației în condiții de maximă siguranță, după terminarea cine știe cărui război. Locurile în care era chemată să opereze unitatea specială a pușcașilor marini – al cărei motto era „Nervi de oțel" – erau înțesate de mine. O încărcătură explozivă de numai câțiva dolari, dar de o potență perfidă și devastatoare, putea transforma un întreg pluton de soldați într-unul de mutilați. „Un singur soldat rănit înseamnă mai mult decât o sută de morți", obișnuia să repete un bătrân strateg.

Palele elicei ridicară nori învolburați de nisip, în timp ce elicopterul se așeză cu ușurința unei insecte în luminiș, la câțiva pași de fluviul Tigru, la granița cu Iraqul. Trupa de pușcași marini coborî în cea mai mare grabă.

Sergentul Kingston nu se grăbi să ordone înaintarea: mai întâi, verifică în amănunțit echipamentul pe care oamenii săi tocmai îl descărcaseră. Apoi, se întoarse spre comandantul trupei. Dacă motoarele elicopterului n-ar fi vuit, împrejurimile sătucului Faysh Kabur ar fi răsunat din cauza vocii tunătoare a sergentului Kingston.

Deidra Blasey schiță din cap un gest de confirmare, iar plutonul de genișți se puse în mișcare.

Întreaga fâșie de frontieră dintre Turcia și Iraq era presărată cu mine de toate tipurile. Ofensiva trupelor

americane părea de acum iminentă. Artificierii aveau misiunea să deschidă o breşă în câmpurile minate, permiţând astfel înaintarea comandourilor şi crearea de capete de pod ale armatelor occidentale pe teritoriul irakian.

La New York, în sediul FBI din Federal Plaza, Deuville continua să vorbească, folosind expresiile colorate cu care toată lumea se obişnuise:

– Rahat! Nimeni altcineva decât acelaşi, mereu acelaşi, Jordan Cruner, care face legătura între atentatul din golful Persic şi cele din luna martie de la palatul Naţiunilor Unite şi de la sediul reprezentanţei irakiene de aici, din New York. Şi nu se opreşte aici: ziaristul acesta atât de bine informat susţine că un *serial bomber* se distrează compromiţând interesele islamice în lume şi bătându-şi joc de federali plătiţi să protejeze cetăţenii. Mi se pare inutil să scot în evidenţă faptul că aceşti federali suntem chiar noi. Mă întreb totuşi cum de reuşeşte de fiecare dată Cruner să ajungă la aceleaşi concluzii pe care le tragem şi noi, aici. Mi se pare suficient că trebuie să dăm socoteală şefilor de guvern care ne suflă zi de zi în ceafă, mai ales că avem de-a face cu o criză fără precedent: câteva zeci de oameni ucişi şi un scelerat care se amuză plasând bombe în te miri ce colţ al lumii. Asta ne lipsea acum, un ziarist zelos! Rahat!

Camera de luat vederi se focaliză câteva secunde pe scena din spatele lui Cruner. Vântul cald din golful Persic se juca prin părul jurnalistului, ciufulindu-l. Resturile convoiului ardeau deja de şase zile încheiate şi rugul părea cu neputinţă de domolit.

Operatorul îi făcu semn cu degetul mare ridicat, iar Cruner îşi începu relatarea:

– După cum puteţi vedea în imaginile din spatele nostru, cele cinci nave implicate în ceea ce s-a dovedit a fi un sângeros atentat, cu consecinţe catastrofale, continuă să ardă în punctul cel mai îngust al strâmtorii Hormuz. În urma unei prime inspecţii aeriene efectuate de o comisie mixtă americano-arabă, se estimează că, după stingerea incendiului, vor fi necesare cel puţin patru luni până când canalul va fi degajat de epavele vaselor, devenind din nou navigabil. Dacă avem în vedere că prin strâmtoarea Hormuz tranzitează cea mai mare parte a întregului trafic mondial de ţiţei, ne putem imagina care vor fi consecinţele acestui dezastru. Întorcându-ne la misteriosul atentator, surse de încredere ne-au dezvăluit faptul că ar putea fi vorba de aceeaşi persoană care a plasat în urmă cu câteva luni două încărcături explozibile în oraşul New York. Aşa cum, fără îndoială, telespectatorii noştri îşi amintesc, biroul Iraqului de la Naţiunile Unite şi delegaţia aceluiaşi stat arab la New York au sărit concomitent în aer în luna martie, doisprezece funcţionari diplomatici pierzându-şi atunci viaţa. Pe

lângă FBI, mai multe redacții de ziare și televiziuni – printre care și televiziunea noastră, KC News – au primit o revendicare a atentatului din partea unui așa-numit „Justițiar în numele lui Dumnezeu". Mai știm că un nou bilet a ajuns la direcția generală a FBI în urmă cu câteva ore. Autenticitatea semnăturii este conferită de un antic sigiliu reprezentând o stea în șase colțuri: hexagrama regelui Solomon. Jordan Cruner, KC News, Ra's al Khaymah, Emiratele Arabe Unite.

Oswald Breil își masă brațul drept: avea încă dureri în urma rănilor suferite în timpul atacului asupra palatului Națiunilor Unite. Investigațiile conform cărora se stabilise identitatea autorului primului dintre atentatele de la sediul ONU – un magnat japonez care întreținea strânse legături cu Yakuza, mafia niponă – demonstraseră că între atacul cu rachete al elicopterului și celelalte două explozii – una la etajul al doisprezecelea al Palatului de Sticlă, cealaltă la sediul delegației irakiene la Națiunile Unite – nu exista nici o legătură. Anchetatorii declaraseră că fusese vorba despre o serie incredibilă de coincidențe, cu totul imprevizibile.

O coincidență... Oare a câta? Însă Breil știa foarte bine că, în munca sa, nu era loc pentru nici un fel de coincidențe.

Subiectul asupra căruia atât mass-media, cât și autoritățile evitaseră să se pronunțe era motivul care ar

fi putut împinge un exponent de frunte al lumii interlope japoneze să urce la bordul unui elicopter şi să lanseze rachete în plin centrul Manhattanului: motivul acela purta un nume - Oswald Breil.

Fostul premier israelian privea imaginile care surprindeau pârjolul mistuitor din strâmtoarea Hormuz; la un moment dat, pe fondul relatării de la faţa locului a reporterului Jordan Cruner, pe ecran apăru imaginea sigiliului atentatorului. Oswald deveni numai ochi şi urechi.

Cunoştea cum nu se poate mai bine acea pecete: o văzuse reprodusă pe un inel antic pe care el însuşi i-l încredinţase unei vechi prietene, cu numai câteva secunde înainte ca elicopterul să deschidă focul. Imediat după atac, Inelul Regilor dispăruse. Oare şi asta să fi fost tot o coincidenţă?

După atentat, Breil renunţase la toate funcţiile publice din Israel şi se refugiase în casa părinţilor săi adoptivi - un cuplu care îl înfiase după ce părinţii săi naturali muriseră într-un accident de maşină. Fostul premier, un bărbat mic de statură, susţinea că avea nevoie de o perioadă de reflecţie, în ciuda faptului - sau, poate, tocmai din această cauză - că asupra sa se făceau presiuni să revină în fruntea guvernului israelian.

În numele adevărului, trebuie spus însă că lui Oswald, o persoană căreia rareori îi fusese teamă de ceva, îi era frică acum că liniştea de care se bucura

în preajma lui Ezer şi Lilith Habar ar fi putut să-l contamineze. Cei doi soţi părăsiseră Tel Avivul cu mulţi ani în urmă, stabilindu-se la Denver, în Colorado, unde Ezer fusese directorul unei importante centrale nucleare - Rocky Flats Plant. Oswald îşi amintea foarte bine atmosfera desfătătoare care domnea în casa soţilor Habar încă de pe vremea când el nu era decât un puşti: alături de Lilith şi soţul ei, timpul părea să curgă mai lent, dându-i răgaz să mediteze, oferindu-i clipe de odihnă la care nici n-ar fi putut visa în timpul freneticei sale vieţi cotidiene de persoană publică.

- Stai!

Gestul zvâcnit al mâinii sergentului Kingston se dovedi la fel de elocvent ca şi tonul răstit al vocii. Tânărul puşcaş marin încremeni, cu piciorul drept ridicat în aer: părea o reuşită statuie în uniformă, reprezentată artistic în timp ce mărşăluia.

Kingston se aplecă cu băgare de seamă spre o piatră nu mai mare de un lat de palmă, chiar în faţa soldatului. Degetele sergentului mângâiară cu precauţie piatra, degetul mare şi arătătorul îi apucară discret marginile, apoi bărbatul o aruncă cu putere, cât mai departe, ca şi cum ar fi vrut s-o facă să salte pe undele unei mări imaginare.

În clipa în care atinse pământul, ceea ce păruse a fi o piatră explodă cu zgomot asurzitor.

Când ecoul exploziei se stinse, vocea lui Kingston tună spre oamenii săi:

– Mină de tipul SB33, de producţie italiană. Măsoară nouă centimetri în diametru şi trei centimetri şi jumătate înălţime. Cântăreşte o sută cincizeci de grame şi poate să provoace mutilări şi amputări ale membrelor. Ţineţi minte ce vă spun: cei care instalează astfel de mine n-au nici un interes ca victimele lor să fie îngropate la trei coţi sub pământ. Pe inamic îl interesează mai degrabă să lase în urma sa oameni şchiopi şi mutilaţi, care au apoi nevoie de îngrijiri medicale şi proteze costisitoare. Amintiţi-vă întotdeauna asta, băieţi, şi acordaţi atenţie maximă fiecărui locşor pe care vă sprijiniţi oricare parte a corpului. E atât de nesigur pământul pe care călcăm, încât trebuie să ne mişcăm asemenea fluturilor şi să nu subevaluăm nici un detaliu.

5

FRONTUL DIN ALPII DOLOMIȚI, IUNIE 1916

Maiorul Sciarra îl cercetă cu atenție pe ofițerul român. Locotenentul Mihnea Petru încremenise în poziție de drepți în fața sa. Ceva mai departe, în lateral, soba de campanie emana un val plăcut de căldură.

Postul de comandă al operațiunilor companiei de infanterie alpină fusese instalat în singura cavitate mai largă a galeriei: o încăpere de câțiva metri pătrați. Sub stratul de carton bituminos se intuia roca brută și rece, dolomita.

Mihnea Petru avea trăsături plăcute, iar ochii săi vivaci, căprui priveau iscoditor fiecare amănunt al înfățișării bărbatului din fața sa, cel care ar fi urmat să-i devină mult mai mult decât un simplu comandant.

Chiar un fost infanterist alpin demobilizat, pe numele său Luigi Brioschi, fusese cel care demonstrase

în fața Marelui Stat-Major al Armatei că uniformele de culoare gri-verzui îi stânjenesc pe lunetiști în fixarea țintei. Pe parcursul mai multor ședințe de tir, țintele de culoare gri-verzui fuseseră lovite de mai puține ori decât toate celelalte. Trupul atletic și vânjos al locotenentului se putea ghici pe sub mantaua care proteja uniforma gri-verzuie cu care armata italiană o înlocuise de puțin timp pe cea albastră.

O cocardă cu tricolorul românesc – unica pată de culoare pe uniforma ternă, monocromă – era prinsă deasupra buzunarului stâng de la piept, indicând originile ofițerului înrolat voluntar.

– Se pare că și poporul dumneavoastră se află pe punctul de a intra în război, spuse comandantul de companie. Dacă se va întâmpla astfel, nu cumva detașarea dumneavoastră la compania mea va fi revocată?

– Am solicitat în mod expres să nu fiu transferat în cazul în care țara mea se va implica în acest conflict, domnule maior. Am ajuns în Italia pe când aveam numai câteva luni și mă simt parte integrantă a acestei națiuni. Nu considerați această afirmație ca o dovadă de defetism, domnule, dar nu cred că România ar fi capabilă să reziste mai mult de câteva luni unei eventuale ofensive austro-ungare. Și asta din mai multe motive: poziția sa geografică – este înconjurată numai de națiuni inamice –, slaba înzestrare a armatei și, nu în ultimul rând, firea pașnică a locuitorilor săi.

Coerența și tonul liniștit al acestui discurs făcură ca prima impresie a maiorului despre noul său subaltern să fie una cât se poate de bună.

Își dori să fi găsit în tânărul locotenent român sprijinul de nădejde de care avea nevoie.

– Cum vă descurcați cu minele, locotenente? întrebă maiorul.

– Mă consider un cunoscător destul de bun al explozibililor, domnule. Ca să fiu sincer însă, nu știu prea multe despre galerii și săpături, dar am fost mereu dispus să învăț.

– Bine, locotenente Petru, atunci consider necesar ca unul dintre subofițerii noștri să vă însoțească în permanență, ca să vă inițieze în secretele războiului de mină. Vă va folosi foarte mult.

Trecuseră câteva luni de la prima lor întâlnire. Locotenentul Mihnea Petru se dovedea zi după zi a fi un ofițer vrednic, atent și un priceput luptător. Chiar și atunci când, în august 1916, România intrase în război alături de Aliați, tânărul își respectase promisiunea de a nu cere transferul în armata țării sale. Iar cuvintele pe care le rostise la prima întâlnire cu maiorul se dovediră profetice: la exact șase luni după declarația de război adresată Imperiului Austro-Ungar, România era invadată de armatele inamice.

Galeriile de mină erau asemenea unui labirint ce se întindea sinuos prin străfundurile munților Dolomiți.

Penetrând în inima stâncilor, săpăturile urmăreau atingerea zonelor de sub poziţiile inamice. Odată ajunşi aici, cu toate dificultăţile de a identifica exact locaţia de la suprafaţă a duşmanului, săpătorii erau înlocuiţi de artificieri. Aceştia umpleau cavitatea subterană cu sute, uneori cu mii de kilograme de explozibil, aruncând în aer tot ceea ce se găsea deasupra galeriei, oameni şi armament deopotrivă.

Operaţiunile trebuiau executate cu deosebită prudenţă: în cazul în care inamicul descoperea că militarii italieni săpau un tunel, treceau imediat la contraatac: fie luau cu asalt galeria, fie săpau una nouă – o „contragalerie" –, pentru a o descoperi şi mina pe cea a adversarilor.

Astfel se putea spune că războiul de mină semăna cu o delicată partidă de şah. Dar miza nu era capturarea unui rege de lemn, ci viaţa miilor de soldaţi implicaţi – de acum, de foarte multe luni – într-un război încrâncenat şi epuizant.

Alberto Sciarra della Volta îşi duse la ochi luneta în formă de periscop care îi permitea să vadă ce se întâmpla dincolo de sacii de nisip care protejau tranşeele din linia întâi.

Un bun comandant trebuia să fie capabil să interpreteze corect orice zgomot suspect şi orice element care nu părea în consonanţă cu cadrul natural al arealului: o aglomerare de grohotiş care semăna cu o alunecare

minoră de teren de-a lungul unei coaste ar fi putut însemna că în acel loc se evacuau fragmentele de rocă rezultate în urma săpării vreunui tunel.

– Ia priviți acolo, jos, locotenente Petru, spuse maiorul, dându-i luneta subalternului său. Observați surparea aceea de mici dimensiuni, care pare să se fi iscat din senin? Deasupra ei nu se găsesc roci instabile și nici semne că s-ar fi prăvălit de curând bucăți de stâncă.

– Aveți dreptate, comandante, răspunse ofițerul român. De câteva zile cercetez zona aceea și am senzația că stratul de pietriș crește într-o manieră inexplicabilă.

– Cred că ar trebui să aruncăm personal o privire, mai de aproape.

Imensa cantitate de pământ și piatră rezultată în urma săpăturilor era singurul indiciu capabil să dezvăluie activitatea frenetică din străfundurile muntelui: truda sutelor de bărbați ale căror arme erau târnăcopul și ciocanele și al căror inamic era stânca dură, dolomita. În spatele lor mișunau rânduri aproape neîntrerupte de „suflete ale purgatoriului": așa erau supranumiți militarii care, dotați cu găleți, aveau misiunea să încarce fragmentele de rocă, scoțându-le din galerie, printr-una dintre numeroasele guri de evacuare improvizate de-a lungul versanților. O astfel de aglomerare de pietre îi dăduse de bănuit comandantului italian: în clipa următoare, el ordonă unui pluton să execute un raid de cercetare.

Soldaţii micii unităţi de cercetare dăduseră ocol muntelui, înaintând asemenea unor feline în urmărirea prăzii şi apelaseră de cel puţin patru ori la frânghii şi pitoane de stâncă, pentru a trece peste povârnişurile abrupte.

Parcurgeau o trecătoare deloc periculoasă la prima vedere: o strungă strâmtă şi puţin înclinată, un loc pe care soarele nu ajungea niciodată să-l scalde cu razele sale, din cauza celor două santinele masive de stâncă dolomită, care constituiau, de altfel, şi hotarele trecătorii. Gradul de dificultate redus îi determinase pe membrii unităţii să renunţe la a se asigura cu corzi.

Deodată, bocancii de căţărător ai locotenentului Petru alunecară pe stratul gros de gheaţă care acoperea poteca. La început, ofiţerul român păru preocupat să schiţeze câţiva paşi dintr-un dans straniu, dar câteva secunde mai târziu se prăbuşi la pământ.

Totul s-ar fi oprit aici, dacă Petru nu ar fi început să alunece la vale pe suprafaţa lucioasă a gheţii. Doar câţiva metri îl despărţeau pe locotenent de o prăpastie fără fund, iar viteza corpului se mărea cu fiecare centimetru. Bărbatul se zbătea neputincios, încercând să se oprească.

Fără să stea pe gânduri, maiorul Sciarra, care mergea în fruntea plutonului, zvâcni fulgerător: se aruncă, la rândul său, la pământ, recuperând din avântul luat distanţa ce-l despărţea de Petru. Când ajunse lângă el, îl prinse vârtos cu o mână de gulerul vestonului, iar

cu cealaltă ridică pioletul. Când îl izbi cu putere în gheață, pioletul scoase un sunet acut, ca de argint: din păcate, zgomotul acela însemna că vârful uneltei nu penetrase stratul de gheață și prin urmare nu putea opri cele două trupuri din alunecarea spre abis.

Soldații din pluton urmăreau împietriți scena: cei doi ofițeri, ținându-se unul de celălalt, își continuau drumul inexorabil spre moarte.

Pioletul comandantului abia dacă zgâria gheața, scoțând un scrâșnet iritant, asemenea cretei pe o tablă de ardezie. Doar câțiva metri, și amândoi aveau să se prăbușească în gol.

Picioarele lui Petru spânzurau dincolo de buza prăpastiei adânci de câteva sute de metri. Brațul maiorului della Volta se ridică din nou și pioletul izbi gheața cu forța pe care ți-o dă numai disperarea. Vârful uneltei străpunse stratul gros și dur ca oțelul, înfigându-se câțiva centimetri în pătura imaculată. Brațul lui Sciarra se încordă amortizând reculul, iar trupurile celor doi bărbați părură să se contopească. Când, în cele din urmă, cursa lor spre neant se opri, trupul lui Petru pendula aproape în întregime peste marginea prăpastiei.

Rămaseră așa preț de câteva secunde, neîndrăznind nici măcar să respire, de teamă că orice mișcare le-ar fi putut fi fatală. Apoi, mâinile puternice ale maiorului se încleștară pe mânerul pioletului și începură să parcurgă, centimetru cu centimetru, drumul spre salvare.

În ochii lui Petru nu se citea groaza. Se uita fără să-i vină să creadă la comandantul său: bărbatul acela nu ezitase să-şi rişte viaţa pentru a i-o salva pe a lui.

Sciarra înţelese perfect semnificaţia acelei priviri: nu era nevoie de cuvinte pentru a înţelege câtă recunoştinţă izvora din ochii românului.

Restul plutonului nu pierduse timpul: soldaţii se asiguraseră cu funii şi acum se îndreptau cu precauţie spre marginea prăpastiei. Mâinile unui infanterist alpin le apucară cu putere pe cele ale comandantului.

Noaptea neagră, fără lună, se aşternuse brusc peste piscuri. Temperatura, suportabilă peste zi, scăzuse brusc cu câteva grade.

Comandantul se adăpostise în spatele unei stânci masive. Locotenentul Petru şi mâna de soldaţi se ascunseseră şi ei în câte un cotlon în apropiere.

Maiorul Sciarra era aproape convins că tunelul săpat de austrieci pleca din vecinătatea tranşeelor unde se afla comandamentul batalionului, întinzându-se până la platoul din inima munţilor care adăpostea alte trei companii de infanterie alpină. Peste cinci sute de soldaţi riscau să sfârşească sub o ploaie de stânci.

Comandantul flutură scurt pistolul, dând semnalul de înaintare. În linişte deplină, Petru şi ceilalţi şase infanterişti ieşiră tiptil din ascunzători. Maiorul mergea în dreapta grupei care, la adăpostul întunericului,

înaintă spre o zonă stâncoasă situată la jumătatea urcuşului spre piscul Piccolo Lagazuoi.

Intrarea în galerie era camuflată cu o prelată pe care fusese pictat un perete stâncos. Singurele elemente care nu se încadrau în peisaj erau cei doi militari austrieci care stăteau de strajă.

Unul din ei tropăi zgomotos, apoi îi spuse câteva cuvinte vulgare celuilalt – ceva despre o improbabilă prezenţă feminină. Deodată, mai multe umbre se mişcară cu iuţeală şi se năpustiră asupra celor doi. Două mâini vânjoase astupară gura santinelelor şi lamele a două baionete le străpunseră beregata.

Maiorul şi locotenentul lăsară încet corpurile inerte la pământ, apoi le făcură semn celorlalţi să pătrundă în tunel.

Prelata era prinsă în cuie de un cadru de lemn: un fel de poartă camuflată, prevăzută cu şarnieră şi lacăt.

Interiorul galeriei era luminat de razele palide ale unor lămpi cu ulei dispuse la distanţe egale.

– Trebuie să ne numărăm paşii, ca să vedem până unde au ajuns cu săpăturile şi să calculăm apoi cât mai au ca să ajungă în dreptul bazei noastre, spuse încet maiorul. Voi, adăugă el arătând spre doi infanterişti, rămâneţi să păziţi intrarea. Nu vreau să mor ca un şobolan într-o galerie austriacă... fiţi cu ochii-n patru!

Cu armele în mâini, cei şase bărbaţi pătrunseră în tunel.

Galeriile austriecilor erau mult mai strâmte decât cele construite de italieni: optzeci pe o sută optzeci de centimetri, față de o sută nouăzeci pe o sută nouăzeci. Dimensiunile tunelurilor și faptul că alpinii înaintau cu săpăturile mult mai rapid decât inamicii alimentaseră orgoliul italienilor și generaseră un complex de superioritate care îi făcea să se creadă aproape invincibili.

„Nouă sute douăzeci", număra în gând locotenentul Petru, când, deodată, o voce necunoscută răsună în spatele său.

– Depuneți armele sau tragem, rosti vocea, într-o italiană cu o inconfundabilă inflexiune teutonă.

Instinctiv, cei șase alpini se aruncară la pământ, îndreptându-și armele spre neașteptata amenințare din umbră.

Ofițerul austriac se găsea la capătul unui traiect drept, slab luminat de câteva lămpi, la vreo cincizeci de metri distanță. Italienii nu reușeau să-și dea seama câți soldați îl însoțeau.

– Foc! ordonă maiorul Sciarra.

Dar austriecii ripostară imediat. O salvă de gloanțe se abătu asupra alpinilor prinși ca într-un clește în locul cel mai îngust al galeriei.

Doi dintre ei fură ciuruiți de la prima rafală. Apoi, în măruntaiele muntelui se declanșă infernul.

Câteva minute mai târziu, după ce se luptaseră ca lei încolțiți, cei patru soldați rămași în viață deveniră

neputincioşi: percutoarele puştilor scoaseră câteva clinchete metalice în gol, semn că rămăseseră fără muniţie.

– Ne predăm, nu mai trageţi, se auzi vocea comandantului.

– Aruncaţi armele şi înaintaţi cu mâinile ridicate! răspunse ofiţerul austriac.

Ca nişte fantasme ieşind-se din ceaţă, maiorul şi oamenii săi se urniră în direcţia adversarilor, ţinându-şi mâinile deasupra capului.

– Ia priviţi, locotenente Blasko, spuse un soldat austriac, adresându-i-se ofiţerului său. Se pare că unul dintre cei loviţi trăieşte.

Locotenentul Petru zvâcni ca un arc, îl izbi pe soldat cu patul puştii şi dădu să fugă. În secunda următoare însă, se trezi înconjurat de alţi austrieci, care-l ţineau în bătaia puştii.

Comandantul plutonului inamic se apropie de el şi îl cercetă cu dispreţ.

– Ah, un şerb român, şuieră el în ungureşte la urechea prizonierului.

Petru rămase neclintit.

– Rahat de român, trădător, continuă locotenentul maghiar, scuipându-l în faţă.

Petru dădu să riposteze, zbătându-se în strânsoarea celor doi soldaţi care îl blocaseră: în zadar. Luptându-se să se elibereze, cusăturile vestonului cedară, lăsând vederii câteva file împăturite ascunse în căptuşeală. Ofiţerul austriac se încruntă.

– Bine, ia să vedem ce ascunzi tu aici, spuse băgând mâna în căptușeala vestonului lui Petru și scoțând hârtiile ascunse acolo. Hm, continuă el, nu e destulă lumină aici ca să văd ce ai dosit tu cu atâta migală. O să mă uit mai târziu, în tabără...

– Blasko... Blasko... murmură Petru, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească pe veci în minte numele acelui ofițer.

– Locotenent Béla Blasko, din Regimentul 43 Infanterie imperială. Oricum, nu vei avea nici posibilitatea, nici timpul să spui asta altcuiva.

Zicând acestea, Blasko dădu să-l lovească cu cizma. Petru făcu o mișcare bruscă, cu agilitatea unei sălbăticiuni: reuși să prindă ca într-un clește piciorul ungurului, blocându-l între braț și corp. În clipa următoare, maiorul Sciarra se năpusti spre cei doi soldați care îl țineau pe locotenentul său.

Fără a slăbi din strânsoare piciorul locotenentului Blasko, Petru reuși să câștige o poziție favorabilă. Când fu sigur că nici unul dintre cei doi soldați nu se mai interpunea între el și ieșirea din tunel, românul împinse violent în sus piciorul adversarului. Pe jumătate în aer, Blasko se străduia să-și recapete echilibrul, dar în secunda următoare se prăbuși greoi la pământ. Se izbi cu ceafa de stânca dură, dar impactul nu fu suficient de puternic ca să-și piardă cunoștința.

– Foc, idioților, urlă el spre oamenii săi, trageți, nu-l lăsați pe român să scape.

Dar Mihnea Petru se făcuse deja nevăzut după un cot al galeriei.

– Pariez, domnul maior, că dumneavoastră aveți multe să-i povestiți comandantului meu, spuse amenințător Béla Blasko, câteva clipe mai târziu, lovind demonstrativ cu palma teancul de hârtii luate de la român.

Drept răspuns, Sciarra rosti fraza care, din clipa aceea, devenea litania pe care avea să le-o recite gardienilor inamici pe toată durata prizonieratului:

– Maior de infanterie alpină Alberto Sciarra della Volta, matricola numărul 23B875574. Acestea sunt singurele informații pe care sunt autorizat să vi le dau.

6

MAREA MEDITERANĂ, 1348

– Închipuie-ți, Wu..., rosti Humarawa, întorcându-se spre scutierul său..., închipuie-ți cât de lipsit de griji e poporul nostru care acum sărbătorește intrarea într-un nou an... închipuie-ți luminile, focurile magice, veselia... Cât de diferit e totul aici, acum. Suntem singuri în marea asta străină, îndepărtată, unde nici măcar calendarul nu este la fel ca al nostru.

– Ai nostalgia tărâmurilor tale, domnul meu?

– Nu, Wu. Nu e nostalgie. Doar că mă gândesc la surprizele pe care viața e în măsură să ni le ofere. Samuraiul tăcu câteva clipe, ca și cum ar fi vrut să-și pună ordine în gânduri, apoi continuă: Veneția mi-a dat posibilitatea de a-mi lua revanșa după ce am fost nevoit să fug din țara mea și m-a primit ca pe un fiu. Și ca un fiu al ei consider că m-am comportat și eu: am dus multe bătălii în numele leului lui San Marco.

Am cutreierat toate mările acestea, nimicindu-i pe pirați și zădărnicindu-le amenințarea. Am stat în fruntea trupelor de asediu și a cetelor de războinici, crezând că acesta este rostul vieții mele: să lupt și să-mi înfrâng dușmanul. O fi, poate, din cauză că anii au trecut peste mine, dar acum simt că am obosit, Wu.

Gura diformă a chinezului cel uriaș se destinse într-un zâmbet: o expresie înfiorătoare, din cauza cicatricii care îl desfigura. O căpătase în singura bătălie în care fusese nevoit să lupte. Lui Alessandro Crespi, un negustor venețian, îi datora înfățișarea hidoasă de acum. Același negustor care, cu ani în urmă, îl convinsese pe stăpânul său să fugă din Țara Soarelui-Răsare ca să înceapă o viață nouă în îndepărtata Veneție.

– Nu-mi considera lipsite de respect cuvintele, domnul meu, zise Wu, pe un ton mieros care nu se potrivea deloc cu înfățișarea lui monstruoasă, dar pricina oboselii tale nu se găsește în faptul că te apropii de cele patruzeci de primăveri. Eu cred că, de fapt, simți povara noilor tale îndatoriri...

– Ce vrei să spui, Wu?

Ochii negri, înguști ai samuraiului deveniră scrutători, trădând însă o expresie amuzată, pe care rareori ar fi putut-o zări cineva pe chipul lui Humarawa.

– Vreau să spun... în sfârșit, domnul meu... datoria de onoare față de marele tău dușman, se bâlbâi Wu, care semăna acum cu o oală încinsă plină cu ulei, gata să ia foc. Nu am deprins iscusința cuvintelor, izbucni

deodată Wu, dar, cum să spun, copila aceea ți-a schimbat căutătura, nobile Hitos Humarawa.

Ca la un semn, privirile celor doi măturară puntea galerei, oprindu-se în cele din urmă asupra unei siluete care, la pupa, părea să fixeze un punct invizibil în depărtare, dincolo de orizont. Din ziua în care ridicaseră ancora, Celeste era în cea mai mare parte a timpului pradă melancoliei.

Hito se îndepărtă de Wu, păşind spre duneta corabiei de război.

– Trebuie să-ţi vorbesc, Celeste. Am să-ţi spun lucruri importante, rosti samuraiul cu un glas plin de dulceaţă.

Fiica lui Muqatil renunţase la purtarea ei aspră, neiertătoare, din primele zile ale călătoriei pe mare. Încetul cu încetul, înţelesese că bărbatul acela era un războinic integru şi nu mişelul care răspândise ciuma în Tabarqa. Desigur, nu avea cum să îndrăgească un om care, într-un fel sau altul, se făcea vinovat de moartea părinţilor ei, dar ura lui Celeste se transformase treptat într-un sentiment care avea mai multe în comun cu prietenia şi încrederea. Copila îşi ridică spre el ochii de culoarea mării şi, fără nici o urmă de teamă, îi înfruntă privirea.

– În câteva zile vom fi la Veneţia. Părintele mamei tale Diletta, Angelo Campagnola, este unul din oamenii cei mai puternici din oraş. Face parte din Consiliul celor Zece – guvernul republicii, înţelegi? – şi

influențează toate hotărârile dogelui. I-am jurat lui Muqatil că nu-l voi lăsa în veci pe bunicul tău să pună mâna pe tine, dar ca să-mi respect promisiunea am nevoie de ajutorul tău.

Consiliul celor Zece fusese înființat în anul 1310, pentru a-i pedepsi pe capii sângeroasei conjurații conduse de Bajamonte Tiepolo. De atunci, pe parcursul diferitelor evenimente, Consiliul devenise o prezență sinistră și permanentă în viața fiecărui cetățean al Veneției. Deseori, sub pretextul datoriei sale instituționale de a garanta siguranța republicii, Consiliul se pretase la cele mai groaznice nelegiuiri: cei *decem sapientes* dovedeau aceeași intransigență ca tribunalul ecleziastic al Inchiziției. Orașul era împânzit cu *buche*[1] în care cetățenii de rând erau încurajați să depună denunțuri anonime. Nenumăratele delațiuni erau apoi examinate de Consiliu, care avea puterea să hotărască dacă denunțului i se dădea curs sau dacă era clasat. Dintre cei Zece Înțelepți se alegea un *lettore*[2], însărcinat să enunțe într-o adunare publică faptele comise de acuzat. Cu majoritate de voturi, Consiliul hotăra dacă acuzațiile erau fondate sau nu: dacă fapta incriminată nu prezenta nici un interes, denunțul era ars la flacăra celor două lumânări care ardeau pe durata întrunirilor tribunalului.

---

[1] *Buca*, pl. *buche*, „gaură", „cutie de scrisori" (n. tr.).

[2] „Cititor", „lector", aici cu sensul de „acuzator public" (n. tr.).

Angelo Campagnola făcea parte din Consiliu încă din prima zi în care dogele reactivase această instituție, cu câțiva ani în urmă.

De când, cu mult timp în urmă, unica sa fiică fugise cu cel mai temut dintre piraţii sarazini, nobilul veneţian trăia cu teama că-şi va compromite reputaţia, pierzându-şi astfel puterea. Teama sa se dovedi însă nefondată: puţini cunoşteau adevărata poveste a fiicei sale, iar aceia care ştiau ce se întâmplase îi juraseră fidelitate, strângând rândurile în jurul influentului nobil dezonorat de o fiică nedemnă, pe bună dreptate renegată.

Nerăbdător, Campagnola se plimba în sus şi-n jos pe chei: o ştafetă îl anunţase de apropiata sosire a corabiei.

Ultimele veşti primite dinspre Tabarqa îl anunţaseră că cetatea era aproape înfrântă, devastată de asediatori şi răpusă de ciumă.

Angelo Campagnola nu reuşea să-şi ascundă nervozitatea, în vreme ce corabia făcea ultimele manevre de acostare. Îşi dorea mai mult decât orice ca Tabarqa să fi fost cucerită. Asta însemna că piratul care terorizase ani la rând mările Serenissimei Republici îşi găsise, până la urmă, sfârşitul. În plus, odată mort Muqatil, nobilul veneţian ar fi putut şterge pe vecie pata care-i ştirbea onoarea: ruşinea de a fi părintele unei femei depravate.

Campagnola nu s-a gândit nici o clipă la Diletta, despre a cărei soartă nu-i păsa câtuşi de puţin: fiica sa era doar o amintire stânjenitoare pe care, mânat de ambiţie, aproape că şi-o ştersese din minte.

– Humarawa, strigă Campagnola, păşind cel dintâi pe pasarela de lemn fixată între chei şi puntea corabiei. Ce veşti îmi aduceţi, credinciosul meu războinic? întrebă nobilul veneţian de îndată ce se găsi în faţa samuraiului.

– Tabarqa a căzut. Oştile noastre au pus stăpânire pe cetate de aproape o lună, răspunse Hito Humarawa cu o voce plată, fără nici o urmă de entuziasm.

– Ce s-a ales de aceea pe care n-o mai pot numi fiica mea şi de blestematul ei însoţitor?

– Am aflat de la un prizonier că Diletta a fost atinsă de sămânţa molimei şi nu a supravieţuit. Muqatil, în schimb... Humarawa ezită o clipă, apoi continuă: A murit cu sabia în mână.

– Şi ce soartă a avut copila lor, fiica Diavolului?

– Cred că a sfârşit asemenea mamei sale şi a celor mai mulţi locuitori ai cetăţii: ucisă de ciumă.

– Meriţi toată preţuirea noastră, credinciosul meu Humarawa, spuse Campagnola, cu o mulţumire sinistră pe chip. Îi voi cere dogelui să instituie o zi de sărbătoare publică ca să ne bucurăm cu toţii de înfrângerea lui Muqatil. Iar pentru tine şi oamenii tăi, voi face în aşa fel încât toată lumea să vă laude vrednicia şi să primiţi darurile ce vi se cuvin.

– Nu armele noastre i-au învins pe acei oameni, ci molima răspândită în cetate. Altminteri, cred că şi acum ne-am fi găsit în faţa zidurilor, asediind zadarnic cetatea.

– N-are importanţă dacă izbânda ne-a fost adusă de arme sau de molimă: şi într-un caz, şi în celălalt, la mijloc e mâna lui Dumnezeu, care s-a milostivit să ne scape de ameninţarea duşmanului, zise Campagnola. Şi dacă trebuie să mulţumesc ciumei pentru că i-a stârpit pe Muqatil şi ai lui, află că voi fi pe vecie cum nu se poate mai recunoscător sămânţei acestei boli.

– Am văzut oameni murind chinuiţi de dureri înfiorătoare. Am văzut taţi care şi-au aruncat fiii încă în viaţă în vâlvătaia focului, nădăjduind zadarnic că astfel vor fi ocoliţi de năpasta bolii. Să-mi fie cu iertare, Campagnola, dar nu socotesc omenesc să aduci mulţumire unei urgii care nimiceşte orbeşte bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi.

– Cu toţii ne aflăm în mâinile lui Dumnezeu... spuse veneţianul, desfăcându-şi braţele în semn de falsă resemnare.

Uriaşul Wu rămăsese în aşteptare câţiva paşi mai în spate. Lângă el, un băieţandru cu păr negru, creţ şi cu ochi albaştri părea că vrea să se ascundă în spatele uriaşului chinez.

Un fior îl străbătu pe nobilul veneţian când observă culoarea acelor ochi.

– Cine este acel... acel copil care îl însoțește pe scutierul tău, Humarawa? întrebă Campagnola.

– A fost ideea lui Wu, *signore,* răspunse repede samuraiul. Zice că nu mai este în stare să-și ducă la îndeplinire toate îndatoririle, că durerile vârstei și apăsarea grăsimii îl ostenesc din ce în ce mai tare. Așa că mi-a cerut să-l las să-și ia un ajutor pe care să-l deprindă cu arta – deloc ușoară – de a-mi fi slujitor și care să-i înlesnească muncile cele mai serbede.

Privirea lui Campagnola deveni mai atentă, iar chipul, tras și palid, i se contractă într-o grimasă plină de cruzime. Nu mai spuse nimic, dar privirea sa o cercetă cu atenție pe Celeste.

Pentru înfrângerea lui Muqatil, cea mai temută amenințare a mărilor, se instituiră nu una, ci trei zile de sărbătoare. Venețienii salutară uciderea dușmanului împodobind orașul și îmbrăcându-se ca pentru carnaval – de altfel, mai era puțin până la cel tradițional.

Alessandro Crespi zâmbi, urmărind de la una din ferestrele palatului său de pe riva degli Schiavoni șirul de ambarcațiuni care înaintau pe Canal Grande.

Așa cum stătea, în picioare, pe puntea superioară a vasului-amiral, ovaționat de mulțimea care se înghesuia pe cheiuri și în puzderia de bărci ce invadaseră canalul, Hito Humarawa părea stânjenit. Lângă el, nelipsitul Wu și, arătându-se triumfători mulțimii, însuși

dogele și cei mai strălucițiexponenți ai nobilimii venețiene.

Crespi închise fereastra și se întoarse la masa lungă și îngustă la care întârzia îndelung atunci când se ocupa de contabilitate. Nu era o întreprindere ușoară, de vreme ce era unul dintre cei mai bogați negustători din Veneția și făcea afaceri în toate colțurile lumii.

În ziua aceea, trebuia să controleze hârtiile încărcăturilor și să facă o mulțime de socoteli. Un zâmbet se iți din nou pe chipul negustătorului: chiar lui Hito Humarawa îi datora înaltul rang social pe care îl avea. De n-ar fi fost comoara pe care o adusese din Japonia pe vremea când samuraiul – pe atunci staroste peste un întreg ținut – căzuse în dizgrație, hotărând să fugă în lumea largă, probabil că el, Crespi, n-ar fi ajuns niciodată negustătorul respectat de astăzi.

Era adevărat că el – cu mintea sa scăpărătoare – știuse să facă să rodească acea comoară, formată la început doar din aur și pietre prețioase. Deveniseră amândoi bogați, dar pe Humarawa nu-l interesa câtuși de puțin asta: ca să-și găsească mulțumirea, se părea că samuraiului nu-i trebuia altceva decât să simtă mereu în palme lama rece și înfiorătoare a propriei *katana*.

Pierdut în amintiri, Crespi se îndreptă din nou spre fereastră; preț de o clipă, privirea i se încrucișă cu cea a japonezului.

Venețianul nu era o persoană cu prea multe scrupule și nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-și atingă

scopurile, dar ochii înguşti, lipsiţi de orice expresie, ai samuraiului reuşiseră întotdeauna să-l descumpănească. De data aceasta însă, lui Crespi i se păru că în privirea lui Humarawa scânteia o lumină stranie, pe care n-o mai văzuse.

„Cu adevărat, viaţa e plină de ciudăţenii", îşi zise bărbatul. „Oare la ce s-o fi gândind acum Hito Humarawa? Sau ce ar gândi cei din clanul său dacă ar afla adevărul? Ei, bine, fostul *daimyo*[1] din provincia Matsue nu numai că nu şi-a luat zilele ca să scape de dezonoare, dar uite că a devenit eroul veneţienilor!"

Humarawa îşi întoarse privirea de la elegantul palat în care locuia, împreună cu Alessandro Crespi şi propriul scutier. Urletele de bucurie ale mulţimii îl copleşeau din ambele laturi ale corabiei ce înainta cu greu pe apele înţesate de bărci ale canalului.

Lângă samurai, dogele şi Angelo Campagnola îşi fluturau braţele salutând gloata: părea că meritul victoriei le aparţinea în egală măsură. Pe chipul influentului membru al Consiliului celor Zece se aşternuse un surâs triumfător.

„Izbânda... izbânda...", se gândi Humarawa, cuprins de melancolia care te cuprinde atunci când reuşeşti, în sfârşit, să treci peste o mare încercare.

---

[1] Mare feudal al unei regiuni din Japonia, vasal direct al shogunului (n. tr.).

Vocile mulțimii se auzeau înăbușit. „Totuși, pot spune cu adevărat că am trecut peste marea încercare?" se întrebă samuraiul.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, războinicule din Orient, îi strigă o femeie, ieșind din îmbulzeală. Am doi băieți care cutreieră pe mări: mai devreme sau mai târziu ar fi fost nevoiți să dea piept cu Muqatil. Îți mulțumesc din toată inima mea de mamă.

„Ce știi tu, femeie, ar fi vrut să-i răspundă. Eu, în schimb, de la Muqatil, cel mai aprig dușman al meu, am moștenit inima de tată..."

Gândul samuraiului se întoarse la Celeste: știa că pe viitor urma să dezlege misterele unui sentiment nou, necunoscut. Știa numele simțământului aceluia, însă o mașină de război ca el se temea să rostească un cuvânt în aparență atât de simplu: dragoste.

Celeste se trase de la fereastră. Humarawa o instalase într-o cămăruță la etajul destinat servitorilor din casa lui Alessandro Crespi.

Corabia de paradă pe care trona samuraiul trecuse de palat. Lângă el îl zărise pe cel despre care aflase că era părintele mamei ei. Avea o înfățișare sinistră.

Îi reveniră în minte ultimele ore pe care le petrecuse alături de cei dragi.

Pe mama sa, soția marelui Muqatil, persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume, mereu gata să-i vină în ajutor, și-o amintea cu chipul pământiu – culoarea

morții. Venele stăteau să-i plesnească sub pielea uscată ca hârtia. Ciuma se pregătea s-o răpească dintre cei vii. Implorând-o să nu se apropie de ea, îngerul ei păzitor îi dăduse un ultim sfat: „Să nu-ți pierzi curajul, copila mea, și să pășești întotdeauna cu fruntea sus. Tatăl tău va veghea asupra ta până la sfârșitul zilelor sale." După care doctorii o îndepărtaseră de patul de suferință al mamei.

Apoi își aminti cuvintele lui Muqatil anunțând-o că se vor despărți și că nu-i va mai vedea niciodată pe nici unul dintre ei. „Nu am încetat nici o clipă să te iubesc, fata mea", îi spusese tatăl în noaptea de dinaintea plecării ei din Tabarqa. „Acesta este motivul pentru care doresc, mai mult decât orice pe lume, ca tu să nu pieri odată cu noi. Cetatea va cădea, chiar dacă noi nu ne-am acoperit de dezonoare, ci am fost nimiciți de această năpastă îngrozitoare. Mâine te voi încredința unui om de onoare, care va avea grijă de tine în continuare." Celeste se ghemuise în brațele puternice ale părintelui său, încercând să-l înduplece. „Nu vreau asta, tată. Nu se poate să-i pierd pe vecie pe cei pe care îi iubesc mai mult decât orice pe lume. Prefer să mor și eu aici, cu voi." „Tu nici nu știi bine ce înseamnă cuvântul «moarte», copila mea..." „Ba știu foarte bine. Iată, în numai câteva ore am fost îndepărtată de mama mea care trage să moară, iar tatăl meu mă leapădă în mâinile unui necunoscut." „Tatăl tău nu vrea să te părăsească... n-ar putea să facă

niciodată una ca asta. Sunt însă obligat s-o fac, pentru ca tu să scapi cu viață." Celeste îl îmbrățișase din nou, încercând încă o dată să-l facă să se răzgândească. „Așa am hotărât", rostise atunci Muqatil, pe un ton care nu admitea replică.

Un plâns înfundat scutură trupul plăpând al fetei.

I se părea că trecuseră veacuri de atunci, deși în realitate abia dacă se scurseseră câteva luni. Când străbătuse întâia dată străduțele și cheiurile pietruite ale Veneției, Celeste privise de jur împrejur cu neostoită curiozitate: tot ce auzise despre orașul acela era cât se poate de adevărat. Se simțea atrasă de felul în care oamenii de acolo își duceau traiul, atât de diferit de tot ce cunoscuse până atunci. Faptul că fusese obligată să se deghizeze în băiețandru n-o deranja foarte mult. Humarawa hotărâse că era mai prudent să nu se arate în lume îmbrăcată în straie femeiești, iar ea se supusese: prin vene îi curgea sângele marelui războinic care fusese tatăl ei, așa că deprinderile militare pe care i le insuflase Wu fuseseră un mod plăcut de petrecere a timpului. Primele lecții, sub privirile prea puțin îngăduitoare ale lui Humarawa, primite chiar pe corabie, înainte de a ajunge la Veneția, îi ocupaseră timpul și mintea de dimineață și până la apusul soarelui.

Angelo Campagnola își desprinse privirea de la vila situată pe strada ce se întindea de-a lungul Canalului

Grande. Îl văzuse pe Alessandro Crespi şi i se mai păruse că zărise o figură de copil în spatele unei ferestre de la unul din caturile de sus, ale servitorilor.

Brusc, îşi aminti de privirea pătrunzătoare a tinerelului despre care Humarawa spusese că era ajutorul scutierului său. „Un judecător se cuvine să facă cercetări asupra oricărei chestiuni ce nu i se pare a fi tocmai clară", îşi zise vârstnicul membru al Consiliului celor Zece.

Îşi propuse ca după încheierea festivităţilor să caute să afle mai multe despre identitatea acelui copilandru la vederea căruia îl cuprindea o atât de inexplicabilă tulburare. A doua zi avea să ceară să i se aducă toate informaţiile necesare.

Deodată, se petrecu ceva de neînţeles pentru cei aflaţi pe corăbii: mulţimea îngrămădită pe cheiuri şi poduri păru să-şi fi ieşit dintr-odată din minţi şi oamenii începură să alerge care-ncotro, urlând ca din gură de şarpe, pradă unei nevăzute terori.

Primele clădiri se prăbuşiră precum castelele din cărţi de joc, apoi se auzi un vuiet îngrozitor şi o uriaşă mână nevăzută păru să izbească pământul: cutremurul din 25 ianuarie produse pagube enorme şi îndolie aproape toate familiile din oraşul lagunelor[1].

---

[1] Documentele vremii apreciază că în urma cutremurului din 25 ianuarie 1348 şi a epidemiei de ciumă neagră care a urmat ar fi murit trei sferturi dintre cei o sută de mii de locuitori ai Veneţiei (n. tr.).

Frica puse stăpânire pe Angelo Campagnola, dar groaza provocată de clădirile care se făceau rând pe rând una cu pământul, ridicând nori groși de pulbere, nu reuși să-i alunge din minte neliniștea provocată de ochii de culoarea adâncului mării ai protejatului lui Humarawa.

7

OCTOMBRIE 2002

„Din pricina păcatelor lor, ei au fost înecați și vor fi duși să intre în Foc, și nu au aflat pentru ei ajutoare..."

Conrad Deuville lăsă să cadă cu zgomot pe masă fotografiile care înfățișau înspăimântătorul rug care continua să ardă în zona golfului Persic, în strâmtoarea Hormuz. Din cauza consecințelor sale dramatice, incidentul era considerat cea mai mare catastrofă navală din timp de pace.

– Își bate joc de noi! exclamă directorul FBI, privindu-și fioros colaboratorii. Iată ce voia să spună când a înșiruit frazele acelea delirante din primul lui mesaj. Iar acum ne pune din nou la încercare cu o altă enigmă teribilă.

Staff-ul personal al directorului – compus din nouă persoane și din șefii celor cinci departamente ale

FBI – nu abandonase nici o secundă căutările. De la atentatele asupra oficiilor irakiene la New York trecuseră deja şapte luni, dar era la mintea cocoşului pentru toată lumea că investigaţiile ajunseseră într-un punct mort: singurele lucruri palpabile erau câteva mesaje obscure de revendicare, un întreg etaj al clădirii Naţiunilor Unite aflat în renovare ca urmare a exploziei şi epavele a cinci nave scufundate în strâmtoarea Hormuz.

Echipele de ajutor sosite din toate colţurile lumii făceau eforturi uriaşe ca să elibereze în cel mai scurt timp posibil tronsonul navigabil de munţii de fier rămaşi în urma dezastrului. Dar se scursese deja prea mult timp, iar anchetatorii bâjbâiau încă în beznă.

– Preşedintele mă asaltează cu telefoane şi nu trece zi în care Congresul să nu fie nevoit să răspundă la interpelări despre stadiul investigaţiilor noastre şi despre rezervele energetice ale ţării, zise Deuville, cuprins de furie. Imediat după atentat, preţul ţiţeiului a explodat, stabilizându-se în jurul cifrei de optzeci de dolari barilul şi majoritatea economiilor ţărilor occidentale sunt deja îngenuncheate. Ca şi cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, CIA – având în vedere că ultimul atac s-a petrecut în afara Statelor Unite – face presiuni la nivel înalt ca să ni se ia ancheta. În sfârşit, după cum stau lucrurile, mi-e teamă că peste scurt timp ne vom trezi cu toţii dirijând circulaţia în intersecţiile din Washington.

Spunând acestea, Deuville arătă spre fereastră, dincolo de care, pe Pennsylvania Avenue, se zărea un intens du-te-vino de mașini. De acolo, de la ultimul etaj al Edgar Hoover Building – sediul central al FBI – era o panoramă superbă a întregii capitale. Coloanele de vehicule păreau să urmeze cursul unui râu în plină revărsare, iar luminile de poziție roșii semănau cu ochii unor animale înghițite de torent.

– După ultima noastră reuniune de la New York, Justițiarul – acum toată presa îl numește așa – nu a mai dat nici un semn de viață, cu excepția revendicării atentatului din strâmtoarea Hormuz. Acum câteva ore am primit personal – și, spunând acestea, Deuville puse pe masă câteva fotocopii – un nou și la fel de halucinant mesaj. Așa cum puteți observa din copiile pe care vi le-am pus la dispoziție, acesta se încheie cu semnătura inconfundabilă a ticălosului: pecetea cu steaua în șase colțuri aplicată pe ceară.

În cameră se lăsă liniștea, o liniște plină de frustrare: colaboratorii lui Deuville se gândeau cu toții la același lucru. De luni de zile încercau cu disperare să găsească un fir care să-i ajute să-l demaște pe terorist, dar până acum nu culeseseră decât praf în vânt.

Andrew Chandler, șeful departamentului de contraspionaj, rupse primul tăcerea.

– Și de această dată, spuse el, Justițiarul folosește versete din Coran și, la fel cum s-a întâmplat și în cazul atentatului de la Hormuz, probabil că din frazele

mesajului ar trebui să descoperim unde va avea loc următorul atentat. Apoi, Chandler citi cu voce tare fraza dactilografiată în mijlocul foii: „Și noi ne-am arătat lui Moise și fratelui său: «Pregătiți case pentru neamul vostru în Egipt și faceți în casele voastre loc de rugăciune și împliniți Rugăciunea. Și binevestește credincioșilor.» Doar Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și jocuri de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la Rugăciune. Oare nu vă veți opri?"

Ochelarii cu rame subțiri lăsau să se întrezărească ochii alungiți și culoarea azurie a irișilor. Aerul studios al strălucitoarei Cassandra Ziegler, șefa oficiului Afaceri publice din cadrul staff-ului lui Conrad Deuville, contrasta cu silueta ei grațioasă. Cassandra deținea un rol esențial la vârful structurii federale: era brațul executiv al directorului. Și nu puține fuseseră ocaziile în care, cu ascuțimea minții și atracția sa feminină, scosese întreaga conducere din situații jenante în fața unor politicieni de marcă.

Putea părea ciudat, dar frumusețea ei rasată îi crease deseori probleme: nu erau mulți cei care acceptau ideea că o femeie frumoasă poate fi și inteligentă. Din acest motiv, Cassandra fusese nevoită să trudească din greu ca să-și demonstreze adevăratul potențial. Acum, când de abia împlinise patruzeci de ani, era încă o persoană fermecătoare și reușise, trecând prin noi și

noi probe de foc, să depășească neîncrederea ce părea să renască de fiecare dată când un colaborator sau superior o privea în ochii săi strălucitori.

– Permite-mi să te contrazic, Andrew, rosti Cassandra, adresându-se lui Chandler. Eu nu cred că Justițiarul vrea doar să sugereze anchetatorilor o pistă. Sunt convinsă, în schimb, că aceste mesaje sunt expresia narcisismului său. Un mod de a ne spune: „Mi-ați văzut măiestria? Tot ce v-am avertizat că se va întâmpla s-a întâmplat cu adevărat."

– Narcisist sau nu, interveni directorul FBI, noi ne aflăm tot aici bâjbâind în întuneric, în vreme ce descreieratul ăla își plasează ucigătoarele încărcături explozive în cine știe ce colț de lume. Apropo, oamenii noștri tocmai au terminat de analizat sutele de ore de înregistrări video din aeroporturi, puncte de trecere ale frontierei și gări de pe o rază de o sută de kilometri în jurul strâmtorii Hormuz. Ca să nu mai punem la socoteală și imaginile surprinse de telecamerele interne și exterioare de la palatul Națiunilor Unite. Trebuie spus că Justițiarul se pricepe de minune să înșele până și cele mai sofisticate sisteme de supraveghere: în zilele de dinaintea atentatului nu s-a înregistrat nici cel mai mic eveniment și n-a fost detectată nici o persoană care să dea în vreun fel de bănuit.

Aerul fierbinte și umed nu avea deloc darul de a stinge amărăciunea pe care Deidra Blasey o încerca în

clipele acelea. Aeroportul internațional din Cairo părea să oglindească fidel haosul ce domnea în orașul pe care colonelul de artificieri de pușcași marini îl ura cel mai mult din lume. Metropola aceea blestemată îi răpise viața singurului ei fiu. Din fericire, mai erau doar câteva ore până la decolarea avionului militar care urma s-o ducă înapoi, la Fort Lejeune, împreună cu soldații din trupa de intervenție și câțiva jurnaliști care se documentaseră în zona teatrului de operațiuni: nu se simțea în stare să mai reziste încă mult timp în locul acela.

Sergentul Kingston vorbi ca și cum i-ar fi citit gândurile superiorului său:

– Cu siguanță că nu vă este deloc ușor, colonele, să reveniți în locurile acestea.

Deidra Blasey își reținu cu greu un răspuns încărcat de ură, limitându-se să facă un semn vag din cap.

Cairo Maadi Tower & Casino era un hotel foarte elegant aparținând unei societăți multinaționale cu capital arabo-francez. Dispunea de o sută șaptezeci de camere și trei *suites*, în vreme ce cazinoul său era unul dintre cele mai frecventate din capitala Egiptului. De la fereastra fiecărei camere se putea admira o splendidă panoramă a Nilului, iar în depărtare se zăreau siluetele piramidelor. Complexul hotelier era situat la doisprezece kilometri de centrul orașului, iar până la aeroportul internațional se făceau patruzeci de minute cu mașina.

Nu era încă ora la care sălile de joc să fie pline de jucători: în cazinou nu se aflau mai mult de o sută de clienți și cam tot atâția membri ai personalului.

La masa numărul 6 de ruletă americană, un arab în vârstă părea să piardă partida în fața calculului probabilităților. Bila scoase câteva clinchete sărind peste numerele roții. În sală se lăsă brusc tăcerea: arabul pariase aproape o sută de mii de dolari la o singură mână. Sfera de fildeș păru că ezită, intră și ieși de câteva ori din locașele numerelor, mai făcu o jumătate de rotație și se cuibări în pătratul însemnat cu dublu zero.

În clipa aceea se declanșă apocalipsa.

Cel puțin cincisprezece încărcături de mare putere explodară aproape simultan. Impozanta structură a Cairo Maadi Tower & Casino păru să se răsucească în jurul propriului ax, apoi întreaga clădire se prăbuși, învăluită într-un imens nor de praf și fum.

Avionul militar american care tocmai decolase survolă la joasă altitudine ceea ce mai rămăsese din Maadi Tower.

– Privește acolo, jos, sergent Kingston, tresări Deidra Blasey arătând spre locul atentatului. Trebuie să se fi întâmplat ceva foarte grav.

Cei din avion se înghesuiră la ferestre, iar operatorul televiziunii KC News înșfăcă telecamera și reuși să surprindă timp de câteva secunde imagini de la locul catastrofei.

Jordan Cruner abia ațipise. Vocile alarmate ale colegilor săi de zbor așezați în ultimele rânduri îl treziră.

– Ce aveți de strigați așa? întrebă Cruner cu un aer iritat.

Operatorul său îi spuse ce se întâmplase sub ei.

– Se vedeau cel puțin zece mașini de intervenție și multe altele soseau din toate direcțiile.

Fără să ceară permisiunea echipajului, Cruner își deschise telefonul celular și formă numărul redacției KC News din Cairo: trebuia să afle cu orice preț ce se petrecuse și, oricare ar fi fost realitatea, KC News trebuia să ajungă prima la fața locului.

Câteva secunde mai târziu, Cruner se pregătea să înregistreze o relatare din carlinga avionului.

Expresia de pe chipul directorului FBI era impenetrabilă. Ținea foaia în mâini de câteva minute, timp suficient ca să citească textul cel puțin de două ori. Într-un târziu, Deuville își aminti de prezența șefei oficiului pentru Afaceri publice și îi citi cu voce tare, sacadat, concluzia comunicatului primit:

– „Comisia antiterorism, în numele Congresului Statelor Unite, a hotărât, în data de 15 octombrie 2002, ca investigațiile asupra atacurilor teroriste revendicate de așa-zisul «Justițiar în numele lui Dumnezeu» să fie conduse pe viitor de agențiile guvernamentale care au ca obiect de activitate supravegherea teritoriului din afara granițelor țării. De altfel, atentatele au fost

comise cu preponderență în afara frontierelor Statelor Unite ale Americii. În consecință, prin prezenta, Biroul Federal este invitat să predea toate probele aflate în posesia sa, împreună cu rezultatele investigațiilor desfășurate până în prezent. De asemenea, Biroul Federal este avertizat să se supună hotărârii Congresului și să abandoneze ancheta în curs, oferind informațiile necesare agenției însărcinate să continue investigațiile." Ne-au scos din joc, Cassandra, spuse Deuville, adresându-i-se subalternei sale cu un aer mai degrabă melancolic decât furios.

În același timp, la sediul Central Intelligence Agency din Langley, Virginia, George Glakas, stând la birou, își manifesta deschis mulțumirea citind același comunicat.

– Și uite-așa, acum ați rămas pe dinafară, dragii noștri veri federali, își spuse Glakas rânjind. De aici încolo, „Justițiarul în numele lui Dumnezeu" e afacerea noastră. Sau, mai bine zis, e o afacere care ține exclusiv de competența mea.

Glakas avea amintiri destul de confuze despre felul în care fusese invadată țara sa de origine. Nu avea decât șase ani când Turcia ocupase aproape jumătate din insula Cipru. Actualul șef de subdepartament al CIA ținea minte fuzelajul alb al avionului american care avea să-l ducă, împreună cu tatăl și fratele său, în Statele Unite: mama fusese ucisă în ceea ce era numit un

„tragic incident", provocat de un blindat al trupelor turcești debarcate în Cipru, în acel îndepărtat an 1974.

Ajuns în America, Glakas își schimbase numele grecesc Iorgos cu americănescul George și se dedicase tipului de integrare rapidă pe care numai Statele Unite pot s-o garanteze celor ce încearcă să-și reconstruiască viața. Afirmația că George „Iorgos" Glakas reușise în viață corespundea pe deplin adevărului.

Brațul operativ al CIA era împărțit în trei departamente: Spionaj, Operațiuni și Științe și tehnologii. În organigrama agenției guvernamentale, fiecare departament era, la rândul său, împărțit în mai multe sectoare. La numai treizeci și patru de ani, George Glakas ocupa prestigioasa funcție de șef al sectorului antiterorism.

– Chiar dacă, se confesă Glakas din nou sie însuși, ar fi timpul ca fiii aceia de căței de musulmani să fie învățați minte, să simtă și ei efectul bombelor pe care le plasează te miri unde: aproape că nu trece zi fără ca o mulțime de oameni nevinovați să cadă victime mâinilor lor asasine. Și mulți dintre ei nu mai apucă să povestească niciodată ce au simțit când au văzut moartea cu ochii din cauza unui fanatic integrist islamic.

Glakas împături scrisoarea primită de la comisie.

8

TØNDER, PRUSIA, MAI 1917

Trecuse aproape un an de când austriecii îl făcuseră prizonier în munții Dolomiți, dar maiorul Sciarra încă nu se obișnuise cu istovitoarele și interminabilele zile în captivitate, cu toate că ofițerii deportați – în special cei care le impuneau respect austro-ungarilor – primeau îndatoriri mai puțin dezagreabile decât soldații de rând.

Împreună cu el se mai aflau cel puțin alți cincizeci de prizonieri de război, în majoritate englezi și francezi. Sciarra era cel mai înalt în grad și, în conformitate cu asprele reguli de front, i se încredințase comanda grupului de deportați, fapt care îl făcea răspunzător în fața gardienilor pentru toate acțiunile acestora.

Pentru că vorbea perfect germana, maiorul italian fusese însărcinat cu organizarea activităților de întreținere și curățenie ale întregii baze militare: austriecii

erau convinși că, odată războiul terminat – război pe care cu siguranță aveau să-l câștige –, nu ar fi avut nici o însemnătate faptul că unii prizonieri intraseră între timp în posesia unor secrete militare.

În realitate, paza nu era strictă: grupul de prizonieri deportați la baza aviatică T″ nder se bucura de o oarecare libertate de mișcare.

Baza semăna cu un orășel, fiind dotată cu o mică fabrică de producere a gazului, o centrală electrică, rezervoare de combustibil îngropate și câteva clădiri noi, date în folosință la începutul războiului. Împrejmuite doar de un gard de sârmă ghimpată, cele două barăci pentru prizonieri se găseau în același perimetru în care erau încartiruiți cei șase sute de militari ai unității. La mică distanță de ele se înălța o hală, pe care austriecii o numeau Toska: era un hangar uriaș pentru avioanele de luptă.

În fiecare dimineață, chiar și duminicile, Alberto Sciarra della Volta și plutonul de prizonieri erau scoși din barăci și escortați la hangar de șase soldați. Era prima etapă a rutinei zilnice. Urmau curățenia în birourile personalului, în halele de întreținere a avioanelor, în dormitoare, depozite și pe platourile de instrucție. Uneori, unii prizonieri erau duși să facă ordine în locuințele ofițerilor. Pe toată durata muncii istovitoare pe sectoare – nici mai mult, nici mai puțin de paisprezece ore pe zi –, santinelele îi păzeau pe prizonieri cu armele ațintite asupra lor.

Sciarra se așeză pe pardoseală, sprijinindu-se de peretele hangarului. Își scoase gamela Negedly de cositor și gustă din zeama incoloră cu același entuziasm cu care cineva care vrea să se sinucidă se gândește să-și refacă viața.

Privirea ofițerului italian alunecă de-a lungul celor o sută nouăzeci de metri ai zepelinului L30. Se opri asupra fiecăruia dintre cele șase motoare Maybach de două sute patruzeci de cai-putere, capabile să propulseze dihania cu diametrul de douăzeci și patru de metri, în formă de havană, cu o viteză maximă de o sută de kilometri pe oră. Cele nouăsprezece baloane aerostatice protejate de imensul fuzelaj conțineau peste cincizeci și șase de mii de metri cubi de amestec pe bază de hidrogen: gaz inflamabil și exploziv. Folosirea unei astfel de bombe amorsate își găsea justificarea în momentul în care dirijabilul se ridica în aer: un zbor dezinvolt, ușor de manevrat și o autonomie remarcabilă. Balena de argint pe care maiorul Sciarra o privea cu luare-aminte avea toate calitățile ca să devină o nouă și teribilă armă de război.

Zborul inaugural avusese loc tot în luna mai, cu exact un an în urmă, și, de atunci, L30 dusese la bun sfârșit nu mai puțin de treizeci de misiuni de recunoaștere și efectuase douăsprezece atacuri aeriene.

Numai că exista un secret pe care îl cunoșteau doar oamenii încartiruiți la baza aeriană și prizonierii de aici: zepelinul L30 avea un frate geamăn.

Pentru a crea confuzie în tabăra inamicului, ambele aeronave aveau înscris pe partea ventrală și pe coadă același indicativ – LZ62. Șiretlicul avusese efectul scontat: de vreme ce, în aparență, același dirijabil lansa două atacuri în locuri diferite și la intervale scurte de timp, adversarii rămâneau muți de uimire în fața vitezei și a capacităților de luptă ale aparatului.

În plus, obiectivele dirijabilelor erau practic dezarmate în fața atacurilor: zepelinele apăreau deasupra țintelor pe neașteptate, zburând la altitudini care făceau inutilă orice ripostă a artileriei antiaeriene. Cala enormă a lui L30 putea să adăpostească în jur de cincizeci de bombe explozive și incendiare de mare putere. Nici un avion nu ar fi fost capabil să transporte o asemenea încărcătură distructivă.

Maiorul Sciarra se simțea complice al succesului acelei mașinării perfecte de război, deși contribuția sa personală se reducea la mânuirea unui măturoi și îndrumarea unei echipe de gunoieri.

Absorbit de gânduri, nu observă că un alt camarad de prizonierat se așezase lângă el.

Grénoire Padget era un căpitan belgian, capturat în 1914, chiar în primele zile ale războiului, când trupele austro-ungare îi invadaseră țara. Își făcu loc lângă italian, distrăgându-i atenția de la dirijabil. Îl priviră amândoi cu atenție pe unul dintre gardienii care, cu o înfățișare marțială, ținea carabina Mannlicher

îndreptată spre grupul de prizonieri aflați în pauza de prânz, nu mai lungă de o jumătate de oră.

– Dac-aș avea o pușcă, ți-aș arăta eu ție, scumpul meu zbir, rosti cu voce scăzută belgianul. Apoi, adresându-se celui de lângă el: Mi s-a spus că totul e pregătit pentru mâine-seară, domnule maior.

– Știți bine că eu nu mi-am dat acordul, căpitane, răspunse Sciarra în franceză. Dar fără îndoială că nici nu mă pot disocia de acest proiect. Consider că o tentativă de sabotaj care nu prevede și un plan precis de evadare echivalează cu o sinucidere în masă.

– Aveți dreptate, maior Sciarra, numai că traiul nostru, al cărui singur scop este să ștergem rahatul după austrieci, nu poate fi numit în nici un caz viață. Prefer să încerc să distrug mașinăriile astea aducătoare de moarte în loc să continui să lustruiesc latrinele sau cizmele ofițerilor.

Deodată, gardianul își îndreptă arma spre cei doi și, cu un aer amenințător, le strigă, pronunțând cuvintele sacadat:

– Vorbiți în germană! Un singur cuvânt în altă limbă și vă arunc în carceră pentru o lună. Poate că așa, la întuneric, cu pâine și apă, veți învăța să respectați regulile.

Sciarra și căpitanul Grénoire Padget își întrerupseră conversația. Nu merita să-și asume riscul: o pedeapsă aplicată oricăruia dintre prizonieri ar fi putut compromite întregul plan.

– Unde e Grénoire?

Vocea ofițerului italian se auzise ca un șuierat, abia perceptibil în bezna tăcută a nopții, dar tonul era aspru și tăios ca un brici.

– Nu știu, domnule maior, îi răspunse un artilerist englez. Acum câteva clipe mergea în urma mea...

Nu se puteau opri, nu acum. Fie că belgianul era de partea lor, fie că nu.

Planul la care contribuise și căpitanul Padget prevedea o incursiune în clădirea în care se afla instalația de producere a hidrogenului. Cu ajutorul câtorva încărcături explozive rudimentare, micul grup de prizonieri urma să arunce în aer uriașii cilindri de oțel care conțineau gazul ușor inflamabil care umplea rezervoarele dirijabilului. Incendiul declanșat ar fi atras tot contingentul de soldați ai bazei, iar preocupările lor ar fi fost cu totul altele decât să pornească în urmărirea câtorva zeci de evadați. În concluzie, prizonierii și-ar găsi libertatea, fugind cât mai departe posibil.

Sciarra se declarase de la bun început sceptic în privința reușitei unui asemenea plan. „Admițând că vom reuși să evadăm de la baza T" nder, întrebase el, și că vom evita pichetele de control și raziile patrulelor, cum ar putea oare treizeci de prizonieri îmbrăcați în deținuți să ajungă teferi în liniile Aliaților, când cel mai apropiat avanpost al lor se află la câteva sute de kilometri?"

Cu toate îndoielile pe care şi le exprimase, îl atrăgea ideea distrugerii instalaţiei de hidrogen, căci sabotajul ar fi obligat dirijabilele să rămână la sol pentru multă vreme.

Dacă la început manifestase dubii serioase în privinţa planului, până la urmă se supusese majorităţii: era clar ca lumina zilei că bărbaţii din subordinea sa nu mai suportau captivitatea, fiind hotărâţi să facă orice, indiferent de pericol, pentru a reuşi să sară gardul de sârmă ghimpată care parcă îi sufoca.

Colonelul Eberhard Meyer era cel mai decorat pilot de dirijabil din aviaţia germano-austriacă, motiv pentru care, de altfel, fusese numit comandantul bazei de la T" nder. Îl înlocuise pe colonelul de infanterie Carroll, un bărbat slab de înger şi lipsit de charismă, incapabil să se ridice la înălţimea uneia dintre structurile cele mai importante în cadrul strategiei militare a imperiului.

Meyer, în schimb, era un ofiţer dintr-o bucată, fără scrupule când trebuia să-şi urmărească propriile interese. Colonelul făcu un semn din cap bărbatului care stătea în picioare drept în faţa lui, apoi ieşiră împreună din birou.

În noaptea neagră care îi învăluia, celor doi li se alăturară în linişte siluetele a treizeci de puşcaşi.

Bezna era singurul lor aliat: un complice fidel, care urma să acopere mişcările celor treizeci de evadaţi.

Cu câteva zile în urmă, Pilou, un caporal simpatic din cavaleria franceză, găsise în hangar o foarfecă pentru sârmă, o ascunsese în căptușeala pantalonilor, iar acum o scotea cu gesturile emfatice ale unui preot care închină ostia spre altar.

– Taie! îi ordonă Sciarra.

În secunda următoare, primul fir de sârmă ghimpată ceda sub lamele foarfecii; urmară altele, până când gaura din gard deveni suficient de largă cât să permită trecerea unui om.

Fugarii plănuiseră ca, odată distruse rezervoarele de hidrogen, să încerce să avarieze și cele trei zepeline care pluteau la o înălțime de câțiva metri, ancorate de un dispozitiv ca o ventuză de oțel care le cuprindea o bună suprafață din prore. Doi soldați înarmați – care în clipele acelea păreau mai interesați de sticla de tărie din față – și un câine vagabond vegheau somnul uriașelor creaturi argintii.

Sciarra cercetă cu atenție dispunerea celorlalte santinele: în dreptul gheretelor totul părea liniștit și nu exista nici un semn că temnicerii lor ar fi bănuit ceva. Puternicele proiectoare cu acetilenă, asemenea celor folosite de artileria antiaeriană, erau stinse.

De cum păși dincolo de împrejmuirea de sârmă ghimpată, fugarii simțiră parfum de libertate: cu toate că partea cea mai grea a planului lor abia urma, sunetul foarfecii care reteza sârma avu darul să-i facă să se simtă mai aproape de evadare.

Sciarra ridică brusc brațul drept, făcându-le semn celorlalți să se oprească: trebuiau să rămână o vreme ascunși în spatele zidului hangarului care adăpostea cele șapte biplane Albatros D3. Acolo urmau să recapituleze pentru ultima dată planul de sabotare a instalației de producere a gazului, aflată la numai câteva zeci de metri distanță.

Toți prizonierii reușiră să se regrupeze în spatele hangarului, când, deodată, un fascicul orbitor de lumină sparse întunericul, măturând fiecare palmă de teren.

Vocea colonelului Mezer căzu ca un tunet, amplificată de megafonul de aramă pe care îl ținea în dreptul gurii:

– Maior Sciarra della Volta, ordonați-le oamenilor dumneavoastră să evite vărsarea inutilă de sânge. Sunteți înconjurați. Predați-vă!

Pilou, la fel ca toți ceilalți prizonieri, suferise un șoc fizic în momentul în care lumina strălucitoare îi lovise brusc privirea: simțea o durere acută în adâncul orbitelor și, instinctiv, ridică mâna în care ținea foarfeca de sârmă, protejându-și ochii.

Zgomotul primului foc de armă care sparse liniștea nopții dură doar până în clipa în care șuieratul glonțului se stinse între sprâncenele caporalului francez.

În secunda următoare, se declanșă infernul: austriecii, așteptând în poziție de luptă de câteva ore, se temură că Pilou ținea în mână o pușcă și executară foc

deschis asupra prizonierilor dezarmați. Asemenea rechinilor orbiți și excitați de mirosul sângelui, soldații apăsau pe trăgaci fără să mai țintească.

Ploaia de gloanțe lovi în plin grupul de prizonieri, așchii incandescente săreau din drumul pietruit și mulți dintre fugari căzură de la primele rafale.

– Nu trageți, nu suntem înarmați! striga maiorul italian, rămas în picioare și agitându-și brațele.

Dar vocea sa nu reuși să acopere împușcăturile. Salvele de gloanțe mai durară câteva secunde, apoi se stinseră.

Nevenindu-i să creadă, Sciarra își pipăi umerii, apoi brațele și picioarele: ca prin minune, scăpase neatins. Cu totul altă soartă avuseseră cei mai mulți dintre însoțitorii săi: nouă dintre ei nu aveau să se mai ridice vreodată.

Maiorul italian fu prins și încătușat, iar câțiva soldați se pregătiră să-l escorteze spre carceră. Un ordin scurt al colonelului Mezer îi făcu însă să se oprească în poziție de drepți.

– Așadar, iată că am greșit când v-am oferit încrederea noastră, maior Sciarra della Volta, rosti Meyer, potrivindu-și în toc pistolul Mauser de 7,63 mm, cu țeava încă fumegândă. Am crezut că loialitatea dumneavoastră de ofițer era...

– Colonele, îl întrerupse italianul, sunt ofițer și, în această calitate, am jurat fidelitate țării mele. Este singurul jurământ căruia îi sunt credincios.

– Foarte bine, numai că această lăudabilă credință a dumneavoastră vă va costa cam scump, domnule maior. Evadarea și sabotajul sunt pedepsite cu moartea.

În clipa următoare, Sciarra înțelese cum se făcea că Meyer vorbea despre sabotaj, deși prizonierii fuseseră blocați înainte ca planul lor să fie dus la îndeplinire: în lumina strălucitoare a proiectorului, maiorul deslușI cu claritate silueta lui Padget, care încerca să se ascundă în spatele soldaților austrieci pe mâna cărora își dăduse camarazii. Belgianul îi trădase.

9

VENEȚIA, FEBRUARIE 1348

În dialect venețian, termenul *giròn* este folosit pentru a indica brațul lung și rotunjit al vâslei gondolierului. Donato Bioca își câștigase această poreclă încă din copilărie, când folosise o vâslă veche în loc de bâtă, rupând în bătaie câțiva băieți de vârsta lui. Ieșirile sale violente nu dispăruseră odată cu înaintarea în vârstă, ci dimpotrivă: la adăpostul protecției pe care i-o dădea faptul că se afla în serviciul Consiliului celor Zece, devenise din ce în ce mai agresiv, un individ periculos care trebuia evitat.

Giròn se înclină adânc în fața binefăcătorului său: datorită acelui om, el putea să-și vadă mai departe de ticăloșiile sale, fără teama că va fi vreodată pedepsit.

– Vreau să aflu totul despre copilandrul cu ochi albaștri pe care japonezul îl ține pe lângă el, spuse bărbatul cu veșminte alese.

– V-aţi făcut deja o oarecare idee despre el? întrebă Giròn, sperând că cercetările îi vor fi înlesnite de vreo iscodire mai amănunţită a stăpânului său ori de existenţa vreunei probe compromiţătoare.

– Nu, nimic, Giròn. Doar o serie de împrejurări nu tocmai limpezi şi unele simţăminte ciudate, răspunse Campagnola.

Pentru Donato Bioca, un bărbat vulgar, cu gândire primitivă, dorinţele lui Campagnola erau ordine ce trebuiau executate orbeşte. Câteva minute mai târziu, învăluit de ceaţa diafană, Giròn se pierdu printre străduţele tainice ale oraşului.

– Nu, nu aşa, Celeste! spuse cu un aer sever Humarawa, aminteşte-ţi că o lovitură parată e la fel de importantă ca un asalt: apărarea este cel mai bun atac.

Spunând acestea, japonezul apucă garda *katanei* pe care fiica lui Muqatil o strângea în mâini şi îi predă încă o scurtă lecţie de scrimă.

– Să-mi fie cu iertare, domnul meu, rosti uriaşul Wu, care se ţinuse deoparte până atunci, dar cred că ar fi mai bine dacă micul nostru învăţăcel ar avea un nume de băiat, de vreme ce am răspândit vorba în oraş că ar fi secundantul scutierului. Dacă veţi continua să-l chemaţi... s-o chemaţi Celeste, nu vom face altceva decât să stârnim noi bănuieli, iar în scurt timp adevărul va ieşi la lumină. Cât despre urmări, pur şi simplu nu reuşesc să mi le închipui,

dar atunci, pe corabie, căutătura lui Campagnola nu mi-a plăcut deloc.

– Ai dreptate, Wu, zise japonezul, apoi făcu o închinăciune caraghioasă în direcția fetei. Așadar, domnișoară, vă las dumneavoastră plăcerea de a alege. Cu ce nume ați dori să vă cheme veneției?

Ascultându-l, chipul desfigurat al lui Wu se destinse: nu-și văzuse niciodată stăpânul atât de binedispus ca acum, când Celeste intrase în viața lor.

– Adil! exclamă fata fără să stea nici o clipă pe gânduri. În cetatea noastră, Tabarqa, era un băiat pe care îl chema Adil. Îmi plăcea să mă joc cu el... Brusc, i se înnegură chipul, apoi murmură: Ciuma l-a răpit și pe el, împreună cu cei dragi mie.

– Capul sus, Adil! încercă Humarawa să-i alunge gândurile negre. Intră în gardă și arată-i maestrului tău ce ai învățat.

Cu mina serioasă și hotărâtă a celui ce nu vrea să se lase răpus de suferință, Celeste – mai bine zis, Adil – își reluă poziția de apărare.

Humarawa păru să studieze preț de o clipă părțile vulnerabile ale micului său adversar, apoi lama spadei sale șuieră fulgerător prin aer. Sunetul strident de metal îi stârni un zâmbet plin de mulțumire: eleva sa răspunsese asaltului cu o contră perfectă.

Când lecția de scrimă luă sfârșit, Humarawa și Wu rămaseră singuri în vasta sală a armelor de la catul de jos al casei lui Alessandro Crespi.

– Socotiți că e bine, domnul meu?

– Să fie bine ce, Wu? îi întoarse întrebarea Hito Humarawa.

– Să deprindeți o copilă cu meșteșugul armelor. Poate că ar fi mai bine să deprindă arta cântului sau a țesutului.

– Avem deja un preceptor care o călăuzește pe Celeste în tainele aritmeticii și scrisului. Vreau ca micuței să i se dea cea mai aleasă instruire cu putință, dar dacă prezicerile mele se vor dovedi exacte, cred că și știința armelor îi va fi cât se poate de trebuincioasă. În lumea în care va vieți, ca să nu piară trebuie să știe să se apere. Și mai cred că însuși părintele ei m-ar aproba și ar spune că facem ceea ce se cuvine.

– Straniu lucru destinul, domnul meu. Cine ar fi crezut că tocmai domnia ta vei fi cel care se va îngriji de singura fiică a marelui tău dușman?

– Muqatil a fost pentru mine mai mult decât un dușman oarecare: a fost rostul vieții mele. Ca să fiu cinstit, față de el nu m-a încercat niciodată ura, ci mai degrabă un profund respect. Nu cred că vom mai întâlni vreodată un bărbat atât de loial.

– La fel cuget și eu, domnul meu. La fel cum sunt încredințat că, de când Muqatil nu mai e în lumea asta, o parte din viața domniei tale s-a dus cu el. E o binecuvântare că a apărut copila aceasta ca să vă umple... să ne umple zilele de soare.

– Du-te de aici, Wu, și nu mai spune erezii...

Vocea lui Crespi, care tocmai intra în sala armelor, întrerupse conversaţia celor doi asiatici.

– Astăzi, în piaţa San Marco, mi-a dat târcoale un oarecare Bioca, un individ cu care nu e bine să ai de-a face şi de care Consiliul celor Zece se foloseşte pentru însărcinările cele mai nelegiuite.

– Nu cred că e nevoie să ne mai spui ce voia să afle... zise Humarawa.

– Mda... omul ăsta, pe care toată lumea îl ştie sub numele de Giròn, mi-a pus o grămadă de întrebări despre Wu, dar cea care îl interesa cu adevărat era Celeste.

– Şi ai reuşit să nu mulţumeşti curiozitatea acelui om? îl cercetă Humarawa, cu o expresie care i-ar fi dat fiori oricui ar fi încercat să-i ţină piept. Apoi îl informă: Că tot veni vorba, Alessandro, trebuie să-ţi spun că de acum încolo pe copilă o vom chema cu toţii, indiferent de situaţie, cu numele de Adil.

– Mi se pare o hotărâre înţeleaptă, Hito. De altfel, la întrebările atât de insistente ale lui Giròn nu ştiam ce nume să-i dau tânărului învăţăcel. Cu toate acestea, cred că am reuşit s-o scot la capăt destul de bine.

O barcă încărcată cu lemne trecea chiar în clipele acelea pe riva degli Schiavoni. Vâslaşul încetini în clipa când ajunse în dreptul palatului lui Crespi. Lăsă jos vâslele, îşi şterse sudoarea cu o bucată murdară de postav şi scrută cu un interes suspect intrarea, la care

se ajungea direct din apă, trecând printr-o uriaşă poartă de lemn. La ora aceea, poarta era larg deschisă.

Donato Bioca nu avea nevoie să vadă mai mult: înţelesese că nu-i trebuiau chei ca să poată pătrunde în palat. Giròn avea cunoştinţă de modalităţi mult mai directe – şi nu tocmai legale – când era vorba să intre în casa cuiva. În seara aceea avea să-şi testeze cunoştinţele.

Palatul pe care Alessandro Crespi îl cumpărase în urmă cu câţiva ani era situat într-un loc izolat, cuprins între riva degli Schiavoni, ramo Pescaria, calle del Forno şi Canal Grande. Faţada cu decoraţiuni de bun-gust se deschidea spre principalul „corso" al oraşului lagunar. Casa aparţinuse unui nobil cu patima jocurilor de noroc, care căzuse în dizgraţie. Crespi, neguţător şiret şi intendent priceput al averii lui Humarawa, cumpănise mult oferta avansată nobilului jucător. În cele din urmă reuşise să pună mâna pe eleganta reşedinţă în schimbul unei sume mai mult decât convenabile.

Celeste se bucura de o oarecare libertate: îi dăduseră o cămăruţă numai a ei, situată la al treilea etaj, penultimul al palatului. Prin fereastră pătrundeau razele palide ale soarelui de iarnă.

Îşi aminti că auzise slugile vorbind despre faptul că în ultimii ani gerurile cuprinseseră ca într-un cleşte întreaga Europă: iernile deveniseră din ce în ce mai aspre, în vreme ce verile erau mai scurte şi ploioase.

Gândurile copilei se îndreptară spre numeroşii oameni rămaşi fără case cu puţin timp în urmă, pe 25 ianuarie. Din fericire, casa lui Crespi rezistase cutremurului din ziua aceea.

Celeste se retrăsese în odaia sa. Îi era ruşine să recunoască, dar viaţa la Veneţia nu-i displăcea: farmecul oraşului o incita, dându-i o stare de bună dispoziţie. Humarawa, Crespi şi chiar înfiorătorul Wu se purtau cât se poate de binevoitor cu ea, iar învăţăturile pe care le primea îi umpleau în mod plăcut zilele.

Uneori însă, melancolia şi regretele o copleşeau.

– Mamă şi tată al meu, murmură ea cu tristeţe, nu pot şti de unde mă priviţi acum, dar simt cum mâinile voastre atât de dragi mie mă călăuzesc şi mă ocrotesc.

Copila se ridică, trecându-şi mâna prin părul negru şi creţ. Încă nu se obişnuise cu tunsoarea băieţească. Îşi privi imaginea care se reflecta pe fundul ligheanului de aramă în care abia turnase apă încălzită, apoi începu să se dezbrace.

– Adil! exclamă, încercând să se obişnuiască cu noul său nume. Adil! repetă, în vreme ce privirea îi alunecă instinctiv în jos, sub pântece, unde se zăreau iţindu-se câţiva peri fini şi moi.

Donato Bioca izbutise să pătrundă, nu fără dificultate, până la catul al treilea al palatului. Lipit de zid, privea iscoditor prin uşa întredeschisă a odăii. Eforturile sale nu fuseseră în van: învăţăcelul era, în realitate, o

fetişcană, iar Giròn fremătă de plăcere închipuindu-şi recunoştinţa pe care i-o va arăta Campagnola.

Aşadar, înaltul său protector nu greşise arătându-se bănuitor la adresa tânărului ucenic: dacă nu cumva văzul îi juca vreun renghi, ceea ce tocmai zărise nu era trupul unui băieţandru.

Părăsindu-şi ascunzătoarea, Bioca îşi frecă mâinile: îi ajunsese şi lui la urechi povestea fiicei renegate şi a piratului sarazin care, pare-se, i-ar fi dăruit o fiică, fiica Diavolului. Trecuseră cam zece ani de atunci... Poate că tânărul ucenic... sau tânăra ucenică...

O lovitură scurtă, mortală, îl lăsă pe vecie fără răspuns la acele întrebări. Pumnul înmănuşat în oţel al lui Wu îl izbi pe Donato Bioca în plină figură. Trăsnetul de fier se abătu între osul pometelui şi maxilar, transformându-le în mii de aşchii. Capul îi zvâcni violent spre spate, căzându-i apoi, moale, nenatural, pe umăr.

Într-o clipă, lovitura fulgerătoare a lui Wu îl trimisese pe temutul Giròn în lumea celor drepţi.

Crespi se aplecă spre leşul ce zăcea în coridor. Apropiindu-i flacăra felinarului de chip, dădu verdictul.

– El e, Giròn, spuse fără urmă de ezitare, întorcându-se spre Humarawa. Bărbatul care m-a asaltat cu întrebări în piaţa San Marco. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă: prezenţa lui aici, în casă, şi tocmai la uşa odăii lui... Adil este dovada cea mai limpede că bătrânul Campagnola bănuieşte ceva.

10

MARTIE 2003

Deidra Blasey își întoarse privirile către marea de uniforme kaki. În mijlocul fâșiei de deșert uitate de Dumnezeul creștinilor, majoritatea pușcașilor marini țineau capul plecat. Cu toții, încă niște copilandri: rugăciunile, dorințele și speranțele și le încredințau vântului nisipos din al Ratka, în Iraqul meridional.

Când preotul militar își înalță brațele spre cer și binecuvântă trupa, colonelul Blasey își făcu semnul crucii cu un gest mecanic. Câteva secunde mai târziu, tinerii soldați aveau să sară în vehiculele lor militare, începându-și marșul spre Bagdad.

Se putea spune că principala misiune a plutonului Deidrei fusese dusă la bun sfârșit: șoselele intens circulate fuseseră curățate de mine. Căile de acces spre capitală erau sigure, atât timp cât armata irakiană în retragere nu lăsa în urmă alte focoase explozive.

Din momentul acela, Deidra şi oamenii săi urmau să opereze în ariergardă, fiind însă mereu pregătiţi să intervină în prima linie.

Priveliştea tinerilor soldaţi cu capetele plecate deschise din nou rana din inima femeii. Oare fiul său, Martell, îngenunchease şi-şi făcuse rugăciunea înainte ca bomba aceea blestemată să-l fi spulberat?

– Suntem pe drumul cel bun, sir, îl auzi vorbind pe sergentul Kingston, ale cărui cuvinte avură darul să-i risipească duioşia maternă, readucând-o la realitate. Se pare că aviaţia noastră rade de pe faţa pământului toate obiectivele strategice ale inamicului. Bombele inteligente fac curăţenie înaintea noastră, zâmbi plin de mulţumire subofiţerul cel trupeş.

– Eu nu încerc satisfacţia dumitale în privinţa perfecţionării bombelor inteligente, sergent, spuse colonelul. Evoluţia lor e la fel de inumană ca şi cea a minelor: în vreme ce unii, plini de entuziasm, inventează materiale explozive noi şi tot mai sofisticate, alţii îşi pierd viaţa călcând pe detonatoarele ascunse te miri unde.

Apoi, Deidra îşi întoarse privirile spre coloana de vehicule militare care, cu farurile aprinse, porniseră spre răsăritul de soare în deşert.

– Dumnezeu să-i aibă în pază pe copiii aceştia, rosti colonelul de puşcaşi marini, privind cu luare-aminte şirul lung de Hummer-uri şi blindate grele desfăşurate în marşul spre Bagdad.

Cassandra Ziegler intră în biroul directorului cu aerul cuiva care caută un complice pentru o lovitură de proporții.

– Din câte știu, nici un Congres nu ne poate acuza că îndreptăm investigațiile pe o pistă falsă... rosti, plină de grație, colaboratoarea lui Deuville.

– Ce vrei să spui, Cassandra?

– Că Justițiarul în numele lui Dumnezeu continuă să ne expedieze *nouă* mesajele. Așadar, nimic nu ne împiedică să le citim, înainte de a le trimite verilor noștri de la CIA...

– Nu cred totuși că un asemenea lucru ar fi în conformitate cu hotărârea Congresului...

– Când ultima revendicare a fost expediată pe adresa CIA, oficiul nostru poștal intern o recepționase deja de câteva ore bune, continuă femeia. Nu ne poate acuza nimeni de amestec sau obstrucționare a unei anchete federale.

– Ce scria în mesaj?

Deși raționamentul subalternei sale nu-l liniștea deloc, lui Deuville începea să-i placă jocul.

La jumătatea lunii martie, orașul Arbil, din nordul Iraqului, trecuse sub controlul milițiilor kurde. Profitând de cele câteva zile de armistițiu impuse de prezența trupelor americane, majoritatea civililor irakieni se pregătiră să se refugieze. Știau cu toții că, imediat ce americanii aveau să le cedeze aliaților administrarea

completă a teritoriului, vor urma represalii și reglări de conturi. Cum frontierele din nord fuseseră închise, aproape toată populația orașului porni în marș spre singura direcție ce li se părea logic de urmat: spre sud.

Folosind orice mijloc de transport care se putea mișca, un șir nesfârșit de oameni disperați înaintau prin deșert, mânați de speranța unei vieți mai bune.

– „...aceia care au crezut, s-au pribegit și au trudit în lupta pe calea lui Allah, aceia să nădăjduiască în mila lui Allah", citi Cassandra Ziegler. Asta scrie omul nostru. Ca întotdeauna, sunt citate din Coran, mai exact din a doua *sura*[1], intitulată Al-Baqara, adică „*Sura* Vacii", comentă subalterna lui Deuville. Înaintea acestui mesaj a sosit un altul cu revendicarea atentatului de la Cairo Maadi Tower & Casino. Amândouă poartă semnătura „Justițiarul în numele lui Dumnezeu" și sigiliul cu steaua în șase colțuri. Inutil să vă spun că nici pe foaia scrisă, nici pe plic sau pe ceara sigiliului nu s-a descoperit vreo urmă, amprentă, resturi de salivă sau alt material organic. Textul a fost printat la o imprimantă obișnuită, cu cerneală, fără nici o particularitate deosebită. Ceara pentru sigiliu este comună și poate fi cumpărată de la orice supermarket.

---

[1] *Sura* (în lb. ar. *sūrah)*, denumirea capitolelor din Coran. Fiecare *sura* este împărțită în versete (n. tr.).

– În sfârşit, asta înseamnă că singurul element de care dispunem este, şi de data aceasta, mesajul teroristului cu trimitere la Coran, oftă Deuville.

– Din păcate, da, este singura probă, şi ea fragilă. În plus, nu încape nici o îndoială că asasinul intenţionează să lovească din nou.

Şirul nesfârşit de oameni plecaţi în pribegie înainta cu greutate: nu aveau nici o certitudine, nici măcar nu ştiau bine care le era destinaţia. Puţinii trecători întâlniţi le dădeau ştiri contradictorii: unii că Bagdadul căzuse, alţii că americanii erau încă la porţile oraşului. Dar fugarilor le păsa prea puţin de ce se întâmpla în capitală: important era să lase cât mai mult în urmă ameninţarea kurzilor. Şi nici unul dintre ei n-ar fi putut observa fotocelula ascunsă pe marginea drumului care urmărea, pe porţiuni întinse, cursul Tigrului.

Dispozitivul electronic fusese programat să numere trei sute de treceri pe dinaintea ochiului fără viaţă al fotocelulei. Şi nu greşi numărătoarea.

În clipa în care senzorii identificară cel de-al trei sutelea impuls, şaptezeci de metri de şosea se opintiră şi umflară ca într-o filmare cu încetinitorul, se ondulară preţ de câteva secunde, apoi suflul exploziei aruncă totul la câţiva zeci de metri în aer.

Când fragmentele de asfalt, bolovanii şi bucăţile de piatră căzură înapoi la pământ, loviră de moarte trupurile împrăştiate ale mulţimii.

Atentatul ucise o sută douăzeci de oameni nevinovați. Sau, altfel spus, vinovați pentru că încercaseră să fugă din fața represaliilor invadatorilor Iraqului.

– Agent special, primește mulțumirile și aprecierea mea pentru perspicacitatea de care ai dat dovadă.

Cuvântul „ironic" era doar un eufemism dacă cineva ar fi vrut să definească tonul pe care șeful de subdepartament al CIA, Glakas, îl folosise adresându-se subordonatului său. Apoi, continuă, la fel de acid:

– Toată Agenția s-a oprit în loc, așteptând raportul anchetei dumitale, care ar fi trebuit să ne lumineze și să ne arate ce pistă să urmăm. Regret nespus că trebuie să vă aduc la cunoștință faptul că la concluziile pe care dumneavoastră ni le prezentați acum noi ajunsesem de câteva luni... Mai exact, de la data primului atentat din Orientul Mijlociu, la Hormuz. Dacă nu cumva chiar înainte. *Screening*-ul persoanelor care s-ar fi putut afla în zona atentatelor și pe care mi-l cereți acum a fost prima investigație pe care am cerut-o. Ca să fiu explicit: probabil că în acest moment, în regiune se găsesc circa două sute de mii de militari americani, ca să nu-i mai socotesc pe cei care fac „naveta" în interes de serviciu, diplomații și oamenii de afaceri. Fiecare din aceștia e liber să umble după bunul plac în zonele în care au avut loc atentatele. Să-i cercetăm pe toți? A! Am uitat... Sute de mii de suspecți dacă Justițiarul în numele lui Dumnezeu e

cetățean american, altminteri... Altminteri numărul potențialilor teroriști ar ajunge la cifre astronomice...

Deidra Blasey își îndesă pe cap boneta cu boruri largi a pușcașilor marini și se poziționă în așa fel încât rafalele putenice de vânt s-o lovească din lateral. Praful roșu se ridica învolburat în jurul său, strecurându-i-se sub haine, asemenea unor insecte minuscule, agasante.

Jordan Cruner se apropie din spate, plasându-i sub bărbie un microfon ultrasensibil, cu o enormă sferă galbenă din material fonoabsorbant în vârf. Câțiva pași mai încolo, cameramanul declanșă butonul de înregistrare.

– Cât va dura acest război, colonele Blasey?

Dacă n-ar fi fost luată prin surprindere, Deidra ar fi evitat elegant apropierea de individul acela care își băga nasul peste tot.

– Nu cred că părerea mea ar reuși să ofere un răspuns pe măsura așteptărilor dumitale, Cruner. În rest, nu sunt autorizată să vă furnizez alt gen de păreri, cum ar fi cele oficiale ale unui colonel de pușcași marini.

– Vreți să spuneți că...

Cruner nu apucă să-și ducă fraza până la capăt. Racheta sol-sol explodă la numai câțiva metri de ei. Pentru o fracțiune de secundă, înainte să fie lovită de suflu, Deidra avu timp să vadă camera de luat vederi

zburând, urmată îndeaproape de capul operatorului, desprins de trunchi ca și cum n-ar fi fost niciodată fixat acolo.

Durerea pe care Deidra o simțea în picior nu i se părea atât de teribilă. Cu o ultimă licărire de luciditate, se întrebă cum oare era posibil să-și piardă cunoștința din atâta lucru.

11

TØNDER, PRUSIA, MAI 1917

Alberto Sciarra della Volta își spuse că o Curte Marțială ar fi trebuit să-și țină ședințele cu ceva mai mult respect pentru formalități. Cei trei ofițeri austrieci pe care îi avea în față păreau însă cum nu se poate mai grăbiți. Se așezaseră la o banală masă de cantină, în sala de mese.

Fără emfază, dar și fără nici o ezitare în glas, colonelul Meyer – cel mai înalt în grad dintre membrii tribunalului improvizat – citi sentința de condamnare la moarte a ofițerului italian.

Cu siguranță, o soartă similară îi aștepta și pe ceilalți gradați dintre prizonierii care îi fuseseră alături în acea tentativă de evadare eșuată. Sciarra îi văzuse în cătușe, duși sub escortă într-o cameră alăturată.

Cât timp se dădu citire verdictului, ofițerul italian rămase impasibil. Schiță o grimasă doar când i se

aduse la cunoștință acuzația că pusese la cale planul de evadare și sabotajul instalației de producere a hidrogenului. Adevărul era altul: fusese atras în acea nefericită operațiune care costase multe vieți de căpitanul Padget. Trădătorul Padget.

Ușa uneia dintre carcerele alăturate se deschisese fără nici un zgomot.

Abia când auzi urletele de pe coridor, maiorul Sciarra își dădu seama că unul dintre prizonieri era dus spre locul execuției. Omul se zbătea și încerca să scape din strânsoarea gardienilor.

Îl recunoscu imediat după accent pe sergentul major din Yorkshire: îi fusese alături în tentativa de evadare.

Apoi, se lăsă tăcerea, până când o voce interveni:

– Ați auzit, domnule maior? întrebă un subofițer, britanic și el, închis în celula de alături. L-au dus pe sergentul Govert în fața plutonului de execuție. După el, urmez eu.

Tunetul unei salve de foc se lovi sinistru de pereții carcerei.

– Curaj, fu singurul cuvânt pe care Sciarra reuși să-l pronunțe, înainte ca poarta mare, zăbrelită, să se deschidă încă o dată.

Celălalt vorbi din nou, rostind cuvintele în grabă.

– Numai dumneavoastră și cu mine am văzut cine ne-a vândut. Pun rămășag că acum e din nou acolo, în baracă, străduindu-se să câștige încrederea prizonierilor

abia aduși, pentru ca apoi, cu primul prilej, să-i trădeze și pe ei. Bătu-l-ar Dumnezeu! Când soldații îi făcură semn să se ridice, subofițerul spuse: Adio, domnule maior!

– Adio, răspunse Sciarra și, îngrozit, rămase în așteptarea împușcăturilor care aveau să-i curme viața camaradului său.

După care avea să vină rândul lui.

Așteptarea morții istovește mintea și trupul unui condamnat mai mult decât orice altceva. Ofițerul italian ceruse iertarea păcatelor unui Dumnezeu în care nu crezuse niciodată cu adevărat. Apoi, se așezase, cu umerii sprijiniți de perete și cu fața spre ușa celulei: voia să-l privească în ochi pe bărbatul care venea să-l ducă în fața plutonului.

Dar nu veni nimeni.

Întunericul se lăsase de mult când Sciarra încercă să-și dea seama ce oră era. Își zise că se făcuse târziu și că, probabil, execuția sa fusese amânată pentru a doua zi: poate că, în semn de avertisment, austriecii îi vor aduce să asiste la moartea sa și pe ceilalți prizonieri.

Auzea pașii greoi și cadențați ai santinelei din fața ușii carcerelor. În noapte, timpul se scurgea parcă și mai lent: își dădu seama că se făcuseră două schimburi de strajă. Socoti că trecuseră aproape opt ore când, deodată, pașii gardianului se opriră brusc

și italianul percepu un sunet scurt, înfundat. Apoi, din nou liniște.

O cheie se roti în încuietoare, apoi cel care deschidea ușa păru să ezite pentru o clipă. Ofițerul italian se lipi înspăimântat de zid: probabil că se înșelase, iar călăii săi hotărâseră să-l împuște noaptea. O bănuială încolți în mintea sa când, odată ușa celulei deschisă, observă că nou-venitul nu avea asupra sa nici un felinar: totul se întâmpla în bezna cea mai deplină.

– Maior Sciarra, se auzi o voce pe care italianul o cunoștea bine, în ciuda tonului scăzut.

– Eu sunt, răspunse el, nevenindu-i să creadă.

– Doar nu credeați că îl voi lăsa să putrezească în închisoare pe omul căruia îi datorez viața. Am venit să vă iau de aici, comandante!

– Petru? Locotenent Mihnea Petru, cum ai ajuns dumneata aici?

– Am venit cu un vehicul de la centrul de comandă, îmbrăcat în uniforma unui căpitan-inspector austriac. Pentru că vorbesc perfect germana, s-au executat imediat când le-am cerut pentru verificare actele contabile ale bazei. Până acum, nimeni nu a avut suspiciuni asupra mea, dar cred că vor descoperi curând cadavrul adevăratului inspector, pe care l-am ascuns după o colină, la vreo doi kilometri de aici. Să ne grăbim, domnule maior, avem foarte puțin timp la dispoziție.

Colonelul Meyer făcu o grimasă de iritare şi puse receptorul în furcă. Îşi scoase pistolul din toc şi ieşi din biroul în care stătea atunci când nu pilota un dirijabil L30. Câteva secunde mai târziu, sirenele de alarmă sparseră liniştea nopţii.

– Au descoperit trupul inspectorului mai repede decât am crezut, spuse locotenentul Petru îngrijorat. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem. Apoi o să ne gândim cum să ieşim din încurcătură.

Trecuse o oră de când se declanşase alarma. Austriecii descoperiseră că prizonierul condamnat la moarte evadase, ajutat de falsul căpitan-inspector. Nici urmă însă de fugari, iar un pluton întreg scormonea centimetru cu centimetru zona unde erau ancorate dirijabilele.

Pe un ton brutal, Meyer împărţea ordine în stânga şi-n dreapta. Era turbat de furie: pielea sa albă ca laptele căpătase irizaţii roşietice, iar prin mustaţa în formă de furculiţă, de care se îngrijea într-un mod obsedant, părea că trecuse un uragan. Ţeava pistolului Roth-Steyer de 8 mm cu care se trezi brusc sub nas nu avu darul să-l calmeze.

– Iar acum, domnul colonel Meyer ne va scoate teferi de aici, nu-i aşa?

Judecând după scânteia din ochii falsului inspector, Meyer îşi dădu seama că necunoscutul nu glumea deloc.

Silueta unuia din dirijabilele gemene L30 se înălța, maiestuoasă, pe fundalul întunecat al scenei. Era ancorat cu un odgon, asemenea unei nave în port. Cea mai mare dintre cele patru gondole, în care se găsea și puntea de comandă, plutea la mică distanță de sol: zepelinul fusese pregătit pentru o nouă misiune de luptă.

– Nu veți reuși în veci! scrâșni Meyer când realiză că, sub amenințarea armelor, cei doi fugari îl împingeau spre dirijabil.

– Dacă dumneavoastră, domnule colonel, nu ați fi descoperit falsele mele referințe de la centrul de comandă, acum eu și domnul maior nu am fi aici, ci în automobilul de serviciu al domnului inspector al armatei austro-ungare. Din nefericire, planul meu s-a dus pe apa sâmbetei, așa că mă văd obligat să recurg la o soluție de moment, spuse Petru cu o expresie zeflemitoare. Apoi, apăsând țeava pistolului în pântecele colonelului, adăugă: Spuneți-ne ce trebuie să facem ca să ridicăm uriașul acesta de la pământ. Și faceți-o chiar acum, colonele!

Soldații păreau niște animale în cușcă: armele lor nu foloseau la nimic în fața celor doi bărbați ce păreau capabili de orice, chiar și să îi tragă un glonț în ceafă comandantului lor, un erou al aviației.

Austriecii își ațintiseră puștile spre fugari, dar se supuseseră ordinului primit de la colonel de a nu deschide focul: în decursul timpului, zepelinele se

dovediseră adevărate bombe incendiare-gigant, din cauza gazului ușor inflamabil pe care îl conțineau. Un singur foc de armă care și-ar fi ratat ținta ar fi produs o catastrofă inimaginabilă.

Când cei trei urcară în gondolă, Petru îi ordonă lui Meyer să pornească motoarele. Câteva minute mai târziu, aeronava L30 se înălța, asemenea unei fantasme monstruoase a nopților nordice.

Sciarra și Petru priviră în jos, către soldații austrieci rămași înmărmuriți, ca niște statui cu armele ațintite spre cer. Abia când impunătoarea navă se găsi în afara tirului, cel care preluase comanda la sol ordonă deschiderea focului.

12

VENEȚIA, FEBRUARIE 1348

În sala luminată de peste două mii de lumânări, petrecerea era în plină desfășurare când Campagnola se apropie de Crespi.

– Mi s-a zis că Giròn vă era bun prieten, Crespi, i se adresă fără înconjur nobilul venețian, fără să-și desprindă privirile din ochii negustătorului.

– Ce vi s-a spus nu corespunde câtuși de puțin adevărului, *signoria*. Îl cunoșteam pe Bioca la fel ca pe mulți alții din oraș. Dar între noi nu exista nici o legătură de prietenie. Oricum, m-a întristat să aflu că a avut un sfârșit atât de cumplit, răspunse Crespi fără să-și plece ochii.

– Mda, a fost găsit plutind într-un canal, cu gâtul rupt și chipul desfigurat. Și mie îmi pare rău pentru el.

– Se poate spune că Donato Bioca nu era tocmai o persoană iubită.

– Dacă toate persoanele puțin iubite ar trebui să sfârșească în felul acesta, ei, bine, Crespi, Veneția nu ar avea suficiente canale și cheiuri pentru leșurile lor.

– Așa este, *signoria*. Cu siguranță că domniei voastre nu-i este ușor să își asume un rol ca acela căruia îi dedicați fiecare clipă a nobilei voastre vieți.

Ironia lui Crespi fusese atât de fină, încât, probabil, Campagnola nici n-o percepuse.

– Aveți toată gratitudinea mea pentru această recunoaștere. Dar să vorbim despre altceva. Spuneți-mi ce zice Humarawa, acum, că amenințarea lui Muqatil a dispărut pentru totdeauna?

– Asemenea oricărui bărbat de arme, chiar și Hito Humarawa a ajuns să-și dorească tihna: a petrecut ani buni vânându-l pe mări pe acel pirat. Acum, cred că singura-i dorință este să se bucure de puțină liniște.

– Liniște și faimă. Toți venețienii i-au desemnat pe prietenul vostru japonez și pe uriașul său scutier *salvatori della patria*. Eu, în schimb, cred că oamenii ca Humarawa nu pot sta multă vreme departe de câmpul de bătălie. Iar câteva din semnele ce mi s-au arătat par să-mi dea dreptate.

Unui personaj uns cu toate alifiile cum era Crespi nu-i scăpă tonul insidios al celui din fața sa.

– Despre ce semne vorbiți, *signoria*?

– Oare ce temei ar avea Humarava să țină pe lângă el... un scutier necopt cum e acel copilandru, numit, mi se pare, Adil, dacă nu pentru faptul că va dori, mai devreme sau mai târziu, să se întoarcă sub arme?

„În gardă, Crespi", își zise neguțătorul. „Cu adevărat, lui Campagnola îi stă la inimă pricina asta. Iar inima lui Campagnola e aridă ca albia unui lac secat de urgiile răului. Oare cum de i-a ajuns la urechi numele pe care Humarawa i l-a dat fiicei lui Muqatil cu numai câteva zile în urmă?"

Crespi schimbă vorba, apoi arboră un zâmbet de circumstanță și, salutând ceremonios, se îndepărtă de nobilul său interlocutor.

A doua zi, dis-de-dimineață, nu departe de locul unde se ținuse petrecerea, asaltul lui Adil penetră garda adversarului, iar sabia se opri la un fir de păr de pântecele chinezului.

– Foarte bine, Adil! exclamă Wu, nereușind să-și ascundă mulțumirea sub mina severă. Ești, într-adevăr, un învățăcel de ispravă.

Adil zâmbi, apoi își aduse din nou sabia *wakizashi* în poziție de gardă.

În clipa aceea, în sala armelor pătrunse Hito Humarawa, urmat de Alessandro Crespi.

– De ajuns, Wu. Permite-i... tânărului Adil câteva clipe de odihnă înainte de sosirea preceptorului. Îl așteaptă lecțiile de lectură și aritmetică.

Zilele treceau cu repeziciune în palatul nobiliar de pe riva degli Schiavoni. Celeste își trăia viața din plin: chiar și arta războiului era pentru ea un joc, însă își dădea toată silința să învețe. Nu erau rare momentele în care se întreba ce ar fi spus tatăl său văzând-o cu o *katana* în mână, atacându-și adversarul de sus în jos sau parând loviturile pe care Wu și Humarawa se limitau încă să le mimeze. Fără îndoială că Muqatil ar fi fost mândru de ea, chiar dacă, probabil, visase un cu totul alt viitor pentru micuța lui Celeste.

Totuși, nimic nu-i putea vindeca melancolia ce o cuprindea de fiecare dată când se gândea la iubiții săi părinți: deși locuia la Veneția de câteva luni, atenția și afecțiunea protectorilor săi nu izbuteau să-i alunge amintirea chipurilor luminoase al Dilettei și al lui Muqatil.

Spectrul lor îi apărea adesea în vis. De cele mai multe ori nu erau decât apariții fugare, dar în noaptea aceea se întâmplă altfel: între somn și veghe, transpirată, fu încredințată că acolo, lângă pat, se afla mama ei, care-i vorbi.

„Să te ferești de bunicul tău, copila mea. Chiar dacă prin venele tale curge sânge din sângele lui, stai departe de omul acela. Nu s-ar da în lături să-ți ia zilele, ca să șteargă rușinea trecutului."

Chipul mamei sale avea aceeași expresie pe care o avusese pe patul de moarte. În somn, fantoma Dilettei glăsui mai departe:

„Pentru tine, viața a rânduit multe bucurii, dar scump preț îți va fi dat să plătești ca să ajungi la ele. Când totul ți se va părea pierdut, Muqatil va veni din tenebre, călăuzindu-ți pașii. Sămânța molimei ce m-a dus departe de tine va zăbovi și la Veneția ca să-și ia tributul de vieți."

Cutremurată, Celeste se trezi brusc. Privi în direcția de unde – ar fi putut să jure – mama sa abia îi vorbise. Nu văzu nimic altceva decât cortina grea, de nepătruns, a nopții.

Reuși cu greu să adoarmă la loc: cuvintele nălucii îi străpunseseră inima. Într-un târziu, un somn adânc, fără vise, puse stăpânire pe ea.

Soarele abia răsărise când o larmă de voci venind dinspre apele canalului o făcură să sară din pat. Celeste se apropie de fereastră. În frigul mușcător al dimineții de martie, o mulțime de ambarcațiuni se vânzoleau în sus și-n jos pe Canal Grande. Peste măsură de tulburați, barcagiii se opreau să vorbească aprins între ei, gesticulând.

O presimțire sumbră puse stăpânire pe Celeste: cuvintele pe care i le spusese în somn mama ei căpătau o semnificație. Una îngrozitoare.

„Cât de stranie e viața", murmură pentru sine Campagnola, încruntându-se. „Niciodată nu am avut vreo șovăire privind în ochi pe cineva, și totuși acum

nu reușesc să-mi alung din minte ochii tinerelului aceluia și neliniștea pe care mi-o provoacă."

Moartea slugarnicului său cirac nu-l îndurerase peste măsură. Giròn îl înștiințase că în noaptea aceea avea intenția să pătrundă în palatul lui Crespi, dar Campagnola n-ar fi putut să bage mâna în foc că Bioca ajunsese până acolo: mulți erau cei care i-ar fi frânt bucuroși gâtul zurbagiului.

„Și totuși, își zise din nou bărbatul, ochii acelui fiu al lui Satana continuă să mă urmărească, asemenea unei vedenii înfiorătoare. De când copilul acela și-a făcut apariția în Veneția, asupra noastră s-au abătut numai nenorociri."

În clipa aceea, un slujitor bătu la ușă, strecurându-se în cameră.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Campagnola cu un aer agasat, hotărât să-l facă pe celălalt să plătească scump îndrăzneala de a-i fi tulburat gândurile.

– Să-mi fie cu iertare, *signoria,* zise omul, plecându-și capul, fără însă a reuși să-și ascundă îngrijorarea. Noaptea trecută, un bărbat a murit în calle dei Pellai și două femei – verișoare – au împărtășit aceeași soartă la San Marco in Boccalama.

– Ce fel de vești sunt astea, slugă netrebnică? strigă Campagnola, în vreme ce imaginea ochilor lui Adil îi răsări din nou în minte. Mă abați de la treburile mele ca să-mi aduci la cunoștință buletinul deceselor?

– Cer iertare, *signoria*. Însă toate aceste trei victimele prezintă aceleaşi semne.

– Şi care sunt aceste blestemate semne?

O bănuială teribilă încolţi în mintea nobilului veneţian.

– Ciumă, *signoria*. Au murit de ciumă.

Spunând acestea, slujitorul îşi făcu de două ori semnul crucii.

13

SEPTEMBRIE 2003

Deidra Blasey trase adânc în piept aerul înmiresmat al verii care părea să nu se mai sfârşească.

Sechelele fracturilor nu dispăruseră întru totul, cu toate că îngrijirile medicale şi nenumăratele şedinţe de fizioterapie dăduseră rezultate.

Îşi aminti cât de scurtă fusese trecerea de la starea de echilibru sufletesc la cea mai crâncenă durere: o senzaţie înfiorătoare pe care Deidra o mai trăise de câteva ori în viaţă. Ultima oară se întâmplase când racheta sol-sol explodase la numai câţiva paşi de locul în care corespondentul KC News încerca să-i ia un interviu.

Într-o fracţiune de secundă se pomenise la pământ, cu o durere cumplită în urechi, acoperită de bucăţi din trupul sfârtecat al cameramanului: pe faţă i se scurgea un lichid cald, dar nu mai cald decât temperatura corpului. La început, nu simţise nici o durere, cu toate

că era convinsă că fusese rănită. Încercând să scape de apăsarea trupului inert al operatorului, întorsese capul: îl văzuse pe Cruner, corespondentul KC News, încercând să pună în pământ piciorul însângerat. Lipsit de susținerea oaselor, părea un cilindru de cauciuc. I se păruse că omul avea probleme și cu celălalt picior: nu era foarte sigură, dar avusese impresia că observase un material artificial, probabil o proteză.

„Păstrează-ți calmul, colonele Blasey, își spusese, făcându-și singură curaj. Starea ta nu pare totuși disperată. Trage adânc aer în piept și caută să te eliberezi de greutatea asta care te imobilizează."

Deidra constatase că nu-și mai putea mișca brațul stâng și că lichidul care îi năclăia fața și hainele era sânge, provenind de la trupul decapitat de explozie al cameramanului.

Cu forța unui singur braț, reușise să înlăture greutatea care nu-i permitea să respire. Vocile oamenilor din echipele de intervenție se auzeau stins, ca prin vis. Confuză, Deidra își dădu totuși seama că rana de la piciorul stâng era foarte gravă: un fragment de tibie se ițise prin combinezonul de luptă sfâșiat, asemenea vârfului catargului unui velier scufundat în ape puțin adânci.

Când primul om din echipa de intervenție ajunsese în dreptul ei, Deidra Blasey își pierduse cunoștința.

După șase luni, timp în care suferise trei intervenții chirurgicale la picior și două la brațul stâng,

Deidra se putea mişca oarecum cu dezinvoltură printre aparatele de gimnastică din sala de recuperare. Peste puţină vreme avea să fie externată.

Orele, minutele care o despărţeau de momentul acela i se păreau interminabile: Deidra le număra pe rând, aşteptând cu nerăbdare să se întoarcă, după o absenţă atât de îndelungată, la viaţa ei de zi cu zi. Ştia bine că New Yorkul avea s-o întâmpine cu indiferenţa obişnuită, dar simţea nevoia să-şi reia viaţa activă, ca depresia să n-o copleşească. În alte ocazii, cei din puşcaşi marini reuşiseră întotdeauna s-o scoată din tunel. Spera că va fi la fel şi de data aceasta: să vină „ai noştri", împiedicând-o să se lase copleşită de o durere care ar fi înfrânt chiar şi inimile cele mai încrâncenate.

O voce tunătoare, dar prietenoasă o întâmpină încă înainte de a fi apucat să coboare scările clinicii:

– Bine aţi revenit printre noi, *sir!*

Sergentul Kingston stătea în picioare lângă o maşină de serviciu pe ale cărei portiere era scris: CORPUL DE PUŞCAŞI MARINI, BAZA FORT LEJEUNE. Subofiţerul purta uniforma de ceremonii, cu chipiu alb şi veston albastru-electric, afişând un surâs strălucitor. Deidra nu observă că sergentul ţinea o mână la spate. Abia când se apropie de el, Kingston scoase la iveală buchetul uriaş de flori pe care îl ţinuse ascuns.

Colonelul nu reuşi să se abţină să-şi îmbrăţişeze subalternul, făcându-l pe Kingston să se simtă stingherit.

Odată urcați în mașină, subofițerul îi spuse:

– Încă o lună de convalescență și apoi din nou la lucru, nu-i așa, colonele?

– M-am săturat până-n gât de atâta repaus forțat, sergent. Cred că voi începe să-mi fac de lucru pe la bază încă de săptămâna viitoare. Fără îndoială că voi lua lucrurile ușor-ușor de la început, dar crede-mă: chiar o lună de pereți albi, carne de pui fiartă și piureuri de legume m-ar trimite fără doar și poate pe lumea cealaltă.

– Adevărul este că ați văzut-o foarte de aproape.

– Ce anume?

– Lumea cealaltă, răspunse Kingston cu un aer gânditor. O soartă mult mai rea a avut bietul operator de la KC News. În schimb, Cruner a fost externat în urmă cu o lună: fractura de la picior nu a fost chiar atât de gravă și nu a mai avut alte răni.

– Nici nu știu cărui sfânt trebuie să-i mulțumesc pentru că astăzi mai sunt în viață.

Ochii colonelului Blasey fură luminați de o strălucire stranie.

Mâinile cu degete subțiri, vârâte în mănuși de latex, mișcară o carte din biblioteca din dreapta garderobului. Chiar și pe rafturile bibliotecii domnea o ordine desăvârșită. Volumul se deplasa ca și cum ar fi fost acționat de un dispozitiv cu arc, emise un sunet metalic abia perceptibil, iar peretele din spatele garderobului alunecă într-o parte scrâșnind.

Camera secretă era ceva mai mică decât un garaj obişnuit. Chiar şi în încăperea aceea, toate obiectele erau aşezate într-o ordine care lăsa să transpară o meticulozitate exagerată. Întreg peretele din dreapta intrării era ocupat de rafturi metalice încărcate cu explozivi plastici, detonatoare, focoase şi dispozitive pirotehnice în număr suficient de mare ca să şteargă de pe faţa pământului câteva cartiere dintr-odată. Bărbatul se îndreptă spre biroul din colţul îndepărtat al încăperii. Dintr-un sertar scoase o casetă de fildeş şi o deschise. Inelul Regilor luci sinistru. Teroristul luă un baton de ceară, încălzind-o la flacăra brichetei: se pregătea să pună pecetea pe un nou mesaj al morţii. Picăturile incandescente se prelinseră leneş preţ de câteva secunde, apoi căzură pe hârtie, formând o bulă lichidă de culoarea sângelui. Sigiliul Regilor se imprimă pe pata roşie, consfinţind o altă promisiune macabră.

Când deschise scrisoarea, trupul îi tremurase scurt, ca după un şoc electric. Cassandra Ziegler strângea încă plicul în pumn când intră valvârtej în biroul directorului Deuville.

– A trecut ceva timp de când prietenul nostru nu ne-a mai dat nici un semn de viaţă, zise femeia, aşezându-se în fotoliul spre care arătase superiorul ei.

– Din luna martie, mai exact, punctă Deuville, pregătindu-se să asculte ultimul mesaj al teroristului.

Cassandra își fixă ochelarii pe vârful nasului și citi:

– „Mărire Celui care l-a dus pe robul Său în timpul unei nopți de la Sfânta Moschee la Moscheea cea mai îndepărtată, a cărei împrejmuire am binecuvântat-o, ca să-i arătăm din semnele noastre. El este cu adevărat Cel care aude totul și Cel care vede totul." Apoi, Cassandra Ziegler spuse titlul capitolului din care fusese extras versetul: Este vorba despre a șaptesprezecea *sura,* numită *Al Isrâ,* sau „a călătoriei peste noapte".

– Ai idee ce vrea descreieratul să spună cu asta?

– Nici vorbă, în afară de aluzia la călătorie, dar și aceasta este mult prea vagă. Justițiarul ne-a arătat de ce e capabil: poate lovi în orice colț al planetei și în orice moment. Practic, este imposibil de prevăzut unde și când. Cu toate acestea, înainte de a redirecționa către concurență poșta pe care Justițiarul continuă să o expedieze pe adresa noastră, am trimis originalul experților de la departamentul științific. Sper ca măcar de data aceasta să ne poată da o mână de ajutor.

– Ți-a atras atenția vreun indiciu anume, Cassandra?

– Nu, nici unul. Sau, mai bine zis, multe... prea multe indicii: cel puțin treizeci de mii de militari americani par a fi compatibili, adică ar fi avut posibilitatea să ajungă cu ușurință la locațiile unde s-au produs atentatele revendicate de Justițiar. Fără să mai iau în calcul cele câteva mii de civili aflați în aceeași situație.

Dacă îi adăugăm şi pe non-americani, numărul potenţialilor Justiţiari în numele lui Dumnezeu creşte exponenţial. Restrângând la maximum cercul suspecţilor – presupunând, de exemplu, că este vorba de un militar sau, în orice caz, de o persoană expertă în explozibili –, numărul suspecţilor ajunge la peste douăsprezece mii, răspândiţi pe toată suprafaţa pământului, aparţinând aproape tuturor raselor. Toate efectivele noastre ar fi insuficiente ca să-i ţinem pe toţi sub control.

– Da, dar asta e valabil şi pentru verişorii noştri de la CIA însărcinaţi cu anchetarea cazului. Chiar mi-ar plăcea să aflu dacă Agenţia a ajuns într-un stadiu mai avansat cu investigaţiile decât am făcut-o noi.

Glakas zâmbi observând ştampila de protocol de pe scrisoare: o probă de maximă importanţă în desfăşurarea anchetei avusese nevoie de nu mai puţin de douăzeci şi şapte de ore ca să ajungă de la FBI pe biroul său din Langley, Virginia. Şeful subdepartamentului antiterorism al CIA avea o certitudine: în cele douăzeci şi şapte de ore, departamentul ştiinţific al federalilor cercetase în amănunţime scrisoarea.

Glakas putea să pună prinsoare pe orice că verişorii federali nu descoperiseră nici un indiciu: Justiţiarul era suficient de scrupulos şi atent. Era imposibil să facă o greşeală atât de banală şi să lase material

organic sau altfel de urme pe vreuna dintre scrisorile sale aseptice.

Își spuse că, din moment ce teroristul nu părea deloc dispus să se lase descoperit, n-ar fi fost rău să-i arunce o momeală... fără grabă, totuși. Mai întâi însă, Glakas își propuse să savureze din primul rând spectacolul pirotehnic pe care Justițiarul avea să-l organizeze curând.

Oswald Breil stătea pe scaun, cu picioarele pendulându-i la câțiva centimetri de pardoseală. Era relaxat și gusta pe îndelete plăcerea acelor zile petrecute în casa vârstnicilor săi părinți adoptivi.

– Nici nu-ți imaginezi, Oswald, cum mi se umple inima de bucurie pentru că ești aici, cu noi. Mi te-am imaginat în toți acești ani înfigându-ți rădăcinile în *Hotzeplotz*, în schimb, iată-te aici... exact ca atunci când erai un copilandru. Cât de fericită sunt!

Doamna Habar folosise un termen care în idiș desemna o cale de mijloc între „la capătul lumii" și „Dumnezeu știe unde".

– Mamă Lilith, nu-i așa că nu mă vei dojeni pentru că nu mi-am spus *Mairev,* rugăciunile de seară? răspunse cu o întrebare Oswald.

– Cu siguranță că nu, Oswald. Dumnezeu te-a hărăzit cu *saichel,* o mare inteligență, pe care tu ai pus-o în slujba oamenilor, până într-acolo încât ai ajuns în

fruntea Statului Israel. Suntem mândri de tine, Oswald, spuse Lilith, cu vocea tremurându-i de emoție.

– Iar eu îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru că mi-a dat doi părinți ca voi, *Mame-loshen,* îi întoarse complimentul bărbatul, prinzându-i mâinile într-ale sale.

Îi spunea așa dintotdeauna, încă de pe vremea când, copil fiind, părinții săi adoptivi îl învățaseră să vorbească idiș, o limbă pe care acum o simțea maternă în adevăratul sens al cuvântului.

Cassandra Ziegler cercetă scrisoarea pe care Justițiarul o trimisese pe adresa FBI. Apoi își înălță ochii spre cer, ca și cum cineva de acolo i-ar fi putut trimite dezlegarea enigmei. Și poate că tocmai din ceruri îi veni o strălucire. Privirea i se fixă asupra unui punct nedefinit din tavan, apoi Cassandra se întoarse spre superiorul său.

– Cred... cred... șovăi ea, că avem nevoie de cel mai bun expert în problemele Orientului Mijlociu, cineva care să cunoască mentalitatea celor care sunt dintotdeauna în război cu arabii. Încearcă să înțelegi ce spun, Conrad, nu mă refer la genul acela de criminaliști-psihanaliști peste care dai la tot pasul, ci la cineva care e mai mult decât atât...

– Da, desigur, o ironiză Deuville. Cineva care, eventual, să fie înzestrat cu înțelepciune și perspicacitate, să fie capabil să investigheze dincolo de aparențe,

un analist fin și, ca să încheiem, să se descurce la perfecție în orice domeniu...

– Exact, directore. Chiar așa!

– Și unde vrei, mă rog, să ți-l găsesc pe Superman? La Smallville?

– Am informații că în clipa asta se află la Denver, în Colorado, oaspete în casa părinților săi adoptivi. Probabil că singura calitate care îi lipsește este un fizic ca al lui Clark Kent, dar, în rest, cred că omul nostru are toate atributele pentru a lupta de la egal la egal cu Justițiarul. Știi la cine mă refer, nu-i așa, Conrad?

În autocar se aflau patruzeci și nouă de turiști, în majoritate femei cu chipurile acoperite de *chador* și copii. Un altul, identic, cu numai treizeci și nouă de pasageri, îl urma îndeaproape.

Fusese o zi intensă și foarte plăcută: excursia la cascada Niagara organizată de Centrul islamic canadian se dovedise un succes.

Cele două vehicule virară la stânga pe Winston Churchill Boulevard și se încadrară pe South Sheridan Way. Doar câțiva metri le mai despărțeau de finalul călătoriei, sediul Centrului din orașul Mississauga, în Ontario.

De acolo plecaseră de dimineață odată cu primele raze ale soarelui, într-o zi de sărbătoare a comunității musulmane. „Oricum, în autocar, vom recupera

câteva ore de somn", își spuseseră mulți dintre ei, ușor nemulțumiți de ora matinală a plecării.

Grandiosul spectacol al cascadei, incursiunea cu șalupa de cauciuc până în apropierea căderii de apă, prânzul la iarbă verde și turul prin magazinele de suvenire făcuseră din drumeția aceea o amintire de neuitat.

Excursioniștii erau peste măsură de binedispuși când urcaseră în autocare, pentru drumul de întoarcere.

Pe drum, excitarea pasagerilor se accentuă, fiind gata de a declanșa o oarecare agitație. De aceea, zgomotul frânelor de mână ale autocarelor li se păru șoferilor o binecuvântare, asta însemnând că excursia ajunsese la final chiar acolo, la numărul 2200 de pe Sheridan Way.

Dar fu un suspin de ușurare care dură numai câteva secunde.

Pe tastatura unui celular, mâinile cu degete subțiri formară ultima cifră a unui număr de telefon și, în aceeași clipă, Justițiarul își ridică privirea, urmărind ca hipnotizat ploaia de foc care izbucni din interiorul celor două autocare.

Se părea că mâna unui gigant nevăzut le luase pe sus, lăsându-le apoi să cadă greoi la pământ, în vreme ce caroseriile sfârtecate se înnegreau văzând cu ochii sub vâlvătăile de foc.

Șaptezeci și două de persoane vor fi avut în minte imaginea cascadei Niagara ca ultimă amintire a

existenței lor terestre. Cei douăzeci de supraviețuitori aveau să poarte pentru totdeauna stigmatul de neșters cu care mâna mișelească a Justițiarului hotărâse să-i însemne.

La fel ca aproape fiecare familie israeliană, și cea a soților Habar plătise tribut terorismului: fiica surorii lui Ezer fusese făcută fărâme de explozia unui autobuz, provocată de un atentator sinucigaș.

Lilith se străduia să-și stăpânească lacrimile în timp ce, la televizor, Jordan Cruner de la KC News explica felul în care se produsese atentatul chiar în fața carcaselor fumegânde ale celor două autocare.

„Cu aceste două autobuze, spunea Cruner privind în obiectivul camerei de luat vederi, călătoreau circa nouăzeci de persoane, în majoritate femei și copii. Nouăzeci de inocenți care se întorceau după o zi plină, lipsită de griji. Este imposibil să facem bilanțul exact al acestei noi tragedii, dar și de data aceasta se pare că masacrul poartă semnătura celui care se autointitulează Justițiarul în numele lui Dumnezeu. După ultimele informații primite din surse confidențiale, se pare că anchetatorii înclină spre ipoteza unei organizații teroriste: pare din ce în ce mai improbabil ca un atentator solitar, așa cum se autodefinește Justițiarul, să poată lovi cu o precizie atât de mare, în diferite colțuri ale lumii. Dau legătura studiourilor din New York, Jordan Cruner, KC News, Mississauga, Canada."

Ezer Habar întinse un braț și, cu un gest afectuos, îi prinse mâna soției sale. Cei doi soți și Oswald rămaseră împietriți în fața televizorului, urmărind relatările referitoare la noul atentat.

– Simbolul acela... sigiliul Regilor! exclamă Lilith, când pe ecran apăru reproducerea inelului cu care atentatorul își autentifica revendicările. Despre sigiliul acela mi-a vorbit tatăl tău, Oswald, ultima dată când l-am văzut. Îmi amintesc perfect, luam masa de seară, în casa noastră din Tel Aviv. Câteva zile mai târziu, părinții tăi au murit într-un accident de mașină, la București. Și de atunci, tu ești pentru noi ca și un fiu.

– Zici că tatăl meu ți-a vorbit despre sigiliu? Despre *acel* sigiliu? Ești sigură, *Mame-loshen?*

– Cât se poate de sigură. De cum am văzut steaua în șase colțuri a regelui Solomon, cu acele caractere ciudate de jur împrejur, am avut o strălucire. Sigiliul pe care tocmai l-au arătat la televizor seamănă cu cel din fotografia pe care tatăl tău mi-a arătat-o chiar în seara aceea. Eram la masă și îmi amintesc că am discutat despre asta după ce tatăl tău ne povestise o legendă despre Solomon și Asmodeu, căpetenia demonilor, care își disputau acel inel. Apoi ne-a arătat fotografia unui inel antic de aur. Pe montura acestuia era reprodus sigiliul regelui Solomon, înconjurat de acele semne de neînțeles.

După numai câteva minute de la explozie, Cassandra Ziegler fu înștiințată prin telefon despre noul atentat din Canada. Un al doilea telefon, tot de la sediul central, o informă că i se pusese la dispoziție un avion al FBI, în cazul în care intenționa să ajungă la locul masacrului.

De cum urcă în bireactorul Cessna, Cassandra îi comunică pilotului schimbarea destinației: aeroportul din Denver, și nu cel internațional din Toronto.

Pilotul nu schiță nici un gest de surprindere: era obișnuit să schimbe din mers planul de zbor. Ștabii de la FBI aveau pretenția să fie însoțiți peste tot, după bunul lor plac.

Cassandra se afundă într-unul dintre fotoliile de lângă fereastră, în timp ce un steward îi aduse un pahar cu băutură: cu excepția personalului de bord, era singură în avion.

Roțile se desprinseră de sol, iar în clipa aceea femeia simți o undă de optimism ciudat, asemenea celui care însoțește rudele unui bolnav incurabil într-o călătorie plină de speranțe.

Exact asta însemna pentru ea întâlnirea cu Oswald Breil: consultarea unei somități, singurul om de pe fața pământului capabil să învingă răul. În cazul acesta, oricât de paradoxal ar fi părut apropierea, răul avea un nume: Justițiarul în numele lui Dumnezeu.

George Glakas intuise o încuviințare voalată în cuvintele superiorului său, atunci când îi prezentase noul plan operativ împotriva amenințării teroriste.

– Atât timp cât dementul acela continuă să pună bombe în afara granițelor Statelor Unite, noi, americanii, nu suntem amenințați, așa că Președinția sau Congresul nu vor face presiuni asupra noastră, i se confesase cu numai o oră în urmă directorul adjunct al CIA. După primul atentat de la palatul Națiunilor Unite, politicienii noștri au insinuat că se produsese un nou 11 septembrie chiar sub nasul nostru. Apoi, Justițiarul și-a concentrat atenția asupra Orientului Mijlociu, și politicienii au tăcut. Cu excepția unor note informative pe care ni le-au cerut guvernele unor țări arabe aflate în raporturi prietenești cu executivul nostru – cereri cărora, evident, le-am răspuns într-o manieră cât se poate de evazivă –, se pare că exhibițiile Justițiarului în numele lui Dumnezeu nu suscită un interes prea mare.

Directorul adjunct al Agenției aruncase apoi una din obișnuitele sale fraze ce se doreau pline de înțelepciune, inventate cu scopul de a-și lăsa interlocutorii muți de admirație. Omul numărul doi al CIA părea convins că maximele sale și-ar fi putut afla locul în replicile celor mai faimoși actori dintr-un *colossal* hollywoodian.

– Nu există nimic moral într-un război; de altfel, suntem în război cu morala islamică de mulți ani.

Apoi își permisese o scurtă pauză, ca să accentueze efectul adâncii sale cugetări, după care continuase: Deosebirea esențială dintre atentatele Justițiarului și terorismul islamic este că bombele lui nu lovesc cetățenii americani, precum cele ale musulmanilor integriști, chiar dacă folosește același gen de armament ca și ei. Trebuie să recunoaștem că metodele Justițiarului sunt mai... curate. În ultimul timp, teroriștii sinucigași își „îmbogățesc" încărcăturile explozive cu șuruburi și cuie trecute printr-o soluție de otravă pentru șoareci – o substanță cu un efect puternic anticoagulant și foarte scumpă. În felul acesta, orice rană, chiar și una superficială, se transformă într-un traumatism hemoragic. Se mai spune chiar că organizațiile fundamentaliste îi primesc cu brațele deschise pe bolnavii infectați cu HIV care au tendințe sinucigașe: explozia bombei unui asemenea terorist kamikaze transformă fiecare părticică din trupul său într-o armă virală. Chiar și cea mai neînsemnată zgârietură e suficientă pentru contractarea virusului care provoacă SIDA.

Odată discursul încheiat, directorul adjunct considerase necesar să tragă o concluzie și să imprime o amprentă personală – chiar dacă teoretică – directivelor sale.

– Un elicopter vă așteaptă ca să vă ducă la locul atentatului, spusese. Dă-mi satisfacția asta, George: găsește-l pe fiul acela de cățea.

Elicopterul se pregătea să aterizeze: George Glakas își alungă amintirea discuției avute cu superiorul său.

Șeful de subdepartament al CIA nu se încurcă în formalități atunci când contactă prin radio departamentul antiterorist canadian.

– Peste zece minute voi survola locul în care s-a produs atentatul, spus el sec. Găsiți-mi o soluție de aterizare în apropiere. Dacă e prea departe de locul incidentului, trimiteți-mi o mașină. Trebuie să ajung acolo cât mai repede cu putință.

– Cine dracu' mai e și Glakas ăsta? strigă în telefon inspectorul canadian superiorului său la auzul ordinului.

În clipele acelea, era ultimul lucru care îl interesa: bărbatul se concentra să nu prejudicieze probele de la locul dezastrului și să nu calce în bălțile de sânge din jurul carcaselor contorsionate ale autocarelor.

– OK, am înțeles... răspunse el, auzind explicațiile. Bunele raporturi cu CIA și ajutorul pe care ni-l pot oferi... am înțeles, domnule... Aranjez să aterizeze pe un teren de sport din apropiere și trimit o mașină să-l ia. Cu o condiție însă: nu cumva yankeul acela să vină aici și s-o facă pe inspectorul din serialele TV. Suntem și așa în rahat până-n gât. Dac-ați vedea ce grozăvie e aici, domnule!...

George Glakas nu avea deloc intenția să se joace de-a detectivul infailibil. Îi contactase pe cei din Mississauga pentru că așa i se ordonase. Pe de altă parte,

era curios să vadă cum aveau să reacționeze musulmanii „occidentalizați" în fața unui atentat al căror victime, de data aceasta, fuseseră aleși să fie.

Iar el urma să se afle acolo, în primul rând, să contemple scena. O scenă compusă din urlete sfâșietoare, oameni care alergau spre locul catastrofei așa cum erau îmbrăcați în clipele acelea – în pijamale sau în haine de lucru –, ca să descopere că tocmai și-au pierdut soția, fiu sau o rudă apropiată.

Glakas le arătă legitimația agenților canadieni care blocau accesul spre locul atentatului. Când ajunse la câțiva pași de autocarele în flăcări, îi sună telefonul. Convorbirea fu scurtă.

– Am aruncat momeala, șuieră vocea unuia dintre cei mai buni informatori ai săi.

Însemna că pe piața neagră tocmai circula informația că o cantitate mare de explozibil fusese pusă în vânzare, în urma furtului unui camion militar rusesc.

– Cine era la ușă, *Mame-loshen?* o întrebă Oswald pe Lilith Habar.

Bătrâna avea o expresie resemnată care părea să spună: „Mă așteptam la asta."

– O agentă federală întreabă de tine, Oswald, îi răspunse Lilith.

Bărbatul se ridică din fotoliu. Nu putea ști cauza, însă avu imediat senzația premonitorie că vizita aceea

neașteptată avea să-l smulgă din leneveala dulce căreia i se abandonase de o bună bucată de timp.

Cassandra Ziegler stătea în picioare în mijlocul livingului și încerca să-și ascundă stinghereala privind tablourile de pe pereți. Purta o pereche de pantaloni negri și un pulover la baza gâtului, de aceeași culoare. Îmbrăcămintea simplă nu reușea însă să-i ascundă grația feminină.

Femeia se duse în întâmpinarea lui Oswald de cum îl văzu apărând în prag. Îi întinse mâna aplecându-se, ferindu-se astfel să-l pună pe bărbatul mai scund decât ea într-o situație stânjenitoare. Oswald simți strângerea degetelor ei lungi și delicate. Era o strângere prietenească și sinceră.

– Numele meu este Cassandra Ziegler, spuse ea afișând un surâs încântător. În prezent, activez ca responsabil al oficiului pentru Afaceri publice al directorului FBI, Deuville. Cred că experiența dumneavoastră, domnule Breil, ne-ar fi de mare ajutor în încercarea noastră de a anihila o gravă amenințare.

Oswald arătă spre un fotoliu, făcându-i semn să se așeze. O ascultă răbdător și cu multă atenție, fără să-i scape nici un cuvânt, întrerupând-o când și când numai pentru a cere precizări suplimentare. Apoi făcu un semn brusc cu mâna, ca și cum ar fi vrut să-și alunge starea de abulie în care se cufundase.

– Foarte ciudat! În numai două ore, sigiliul regelui Solomon a intrat din nou intempestiv în viața

mea. Tare mi-e teamă că inelul acela străvechi are puterea de a abate peste noi numai nenorocire, spuse el clătinând din cap, cu un aer de prefăcută resemnare.

Dacă ar fi vrut, Oscar Breil s-ar fi descurcat cu măiestrie în orice situație. Iar Cassandra Ziegler știa bine că nu trebuia să se lase păcălită de capriciile aproape infantile ale bărbatului din fața sa: mărunțelul pe care îl privea acum în ochi era considerat unul dintre cei mai temuți oameni ai lumii.

– Când ați apărut dumneavoastră, tocmai mă gândeam că această inactivitate forțată mi-ar putea da ocazia să aprofundez unele vechi probleme... hm... de familie, legate chiar de Inelul Regilor. Și iată, ca un făcut, dumneavoastră veniți să-mi cereți ajutorul în a face lumină asupra unor atentate care poartă ca semnătură același sigiliu. Cred că pur și simplu nu am nici o posibilitate să scap de calea pe care mi-a hărăzit-o destinul.

Spunând aceasta, Breil își desfăcu brațele în semn de resemnare. Apoi, brusc, își abandonă expresia placidă, luându-și o mină severă și iscoditoare. Ochii negri i se îngustară într-o căutătură înghețată.

– Accept, Cassandra, reluă el. Singurul lucru pe care îl cer la schimb este ajutorul vostru în privința dezlegării misterului „de familie" care învăluie acel sigiliu. Vom avea suficient timp să discutăm despre asta, dar deocamdată vă pot spune că Lilith Habar – stăpâna casei și cea care mi-a ținut loc de mamă –

susține că tatăl meu, cu doar câteva zile înainte de a muri într-un accident de mașină la București, îi vorbise chiar despre *acel* inel al regelui Solomon. Se afla în misiune în România, trimis de Mossad. Pe atunci, eu aveam doisprezece ani.

PARTEA A DOUA

„Anul acesta ciumat se prăvale peste sămânța omenirii, și amenință cu sumbra pierzanie, și aerul gros face loc morții. Necruțătoarele parce[1] se zoresc să curme firele vieților de pământean: pe toate, dacă li s-ar da puterea, pe toate dintr-o lovitură."

FRANCESCO PETRARCA

[1] Parce, zeițele destinului la romani, corespunzând moirelor din mitologia greacă; ursitoare (n. tr.).

14

PODIȘUL SINAI, 5 IUNIE 1967

Asher Breil avea treizeci și opt de ani și comanda o escadrilă compusă din patru avioane de vânătoare-interceptare Dassault-Breguet Mirage III. La ora șapte și patruzeci și cinci de minute dimineața îi ajunse ordinul de decolare: Mordecai (Motti) Hod, comandantul Forțelor Aeriene Israeliene (IAF), tocmai anunțase declanșarea Operațiunii Moked. În secundele următoare, toate avioanele de atac disponibile decolară de pe toate aeroporturile militare din țară și de pe pistele camuflate în locațiile deșertice de la granițe.

Ordinul spunea că trebuiau să se îndrepte spre vest. Instrucțiuni ulterioare aveau să le parvină pe parcursul executării misiunii. Și instrucțiunile sosiră după numai câteva minute de la decolare: trebuia atacat orice dispozitiv, avion sau vehicul militar egiptean, sirian, irakian sau iordanian. Fiecărui comandant de

patrulă aeriană i se comunică în limbaj codificat obiectivul unității pe care o avea în subordine.

Asher nici nu se gândi să ceară vreo explicație: tensiunea atinsese cote maxime și dura de prea mult timp, manifestându-se sub forma ciocnirilor armate zilnice de la frontiere și culminând cu doborârea, pe data de 7 aprilie, a șase avioane MIG siriene de către IAF.

Fără să clipească, le comunică oamenilor săi ordinul de atac: cunoștea foarte bine senzația pe care o încerca un soldat înaintea unei bătălii iminente. Înainte de a se înrola în aviație, actualul căpitan Breil făcuse parte din Haganah, trupele paramilitare ilegaliste ale evreilor, premergătoare constituirii Statului Israel: nu avea să uite niciodată idealurile și entuziasmul din tinerețe.

Nu se lăsă copleșit de amintiri: căpitanul Asher Breil împinse propulsorul avionului Mirage la viteza maximă.

Trecuseră douăzeci de ani de când, pe 14 mai 1948, Ben Gurion proclamase înființarea Statului Israel.

După ce își făcuse datoria în apărarea națiunii nou-născute, Asher Breil socotise că venise vremea să renunțe la uniforma militară și să trăiască în pace în noua sa țară.

Numai că acel vis nu avea să devină niciodată realitate.

Astfel, în 1951, odată cu cererea de a se înrola în aviație, se oferise să facă parte din rândurile proaspăt

înființatului serviciu secret – Mossad. Nu avusese nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama că pacea în Israel era o utopie.

Cele două cariere se desfășuraseră în paralel. Nu exista nici o contradicție între ele, dimpotrivă: căpitanul devenise un iscusit pilot de vânătoare, gata în orice moment să apere granițele țării, și, pe de altă parte, i se încredințau adesea misiuni de recunoaștere cu rază lungă de acțiune în numele Mossadului.

În timpul acestui gen aparte de operațiuni, aparatul Mirage III al căpitanului de escadrilă Breil era echipat cu cinci fotocamere montate în vârf și două *chaff dispenser*-uri – lansatoare de particule de aluminiu care induceau în eroare senzorii rachetelor inamice. Echipamentul de zbor era completat cu trei rezervoare auxiliare de combustibil, cu o capacitate totală de trei mii de litri, care puteau dubla autonomia de zbor a avionului, estimată la circa o mie două sute de kilometri.

Mirage III era o mașină de război perfectă, capabilă să atingă o viteză de aproape două ori mai mare decât viteza sunetului. Datorită aripilor de dimensiuni relativ reduse (opt metri și douăzeci de centimetri în anvergură și cincisprezece metri lungime), aparatul de construcție franceză era foarte ușor manevrabil. Guvernul francez hotărâse să-l pedepsească pe Nasser, primul-ministru egiptean, pentru măsurile nepopulare pe care le adoptase și care generaseră dispute feroce în Orientul Mijlociu; din acest motiv,

aviaţia israeliană fusese echipată cu avioanele pe care mulţi le considerau cele mai performante în momentul respectiv.

Mirage putea atinge cu uşurinţă cota operativă de zece mii de metri, putând ajunge la altitudinea maximă de şaptesprezece mii de metri. La înălţimea aceea, căpitanul Breil îşi desfăşurase misiunile de recunoaştere, fotografiind dispozitivele de apărare inamice, câmpurile de antrenament sau mişcările de trupe: erau imagini considerate de cea mai mare importanţă pentru serviciile de securitate.

Acum însă, butoanele din vârful manşei nu comandau obiectivul aparatelor de fotografiat, ci un tun de 30 mm şi două rachete Matra R550 Magic.

Prima misiune de război a patrulei lui Breil consta în sprijinul aerian al câtorva divizii de blindate care se pregăteau să cucerească oraşul egiptean El Arish.

Escadrila survolă şoseaua de coastă care se întindea de-a lungul ţărmului Mediteranei. Odată depăşit oraşul Rafat, la poalele podişului, cele patru Mirage se poziţionară în direcţia mării. Zburau în formaţie, la o înălţime de optzeci de metri, cu o viteză de şapte sute patruzeci de kilometri pe oră. La câţiva kilometri de oraş, avioanele virară şi degajară, deschizându-se asemenea petalelor unui trandafir, apoi luară prin surprindere numeroasele dispozitive antiaeriene inamice, care se aşteptau la un atac dinspre mare.

Coborâră în picaj dinspre sud, ieşind brusc de după muntele dominat de o fortăreaţă străveche.

Asher Breil îşi permise să contemple câteva secunde priveliştea ce semăna cu o machetă de joc ce defila pe sub burta avionului său. De altfel, de acolo, din carlingă, diversele faze ale bătăliei terestre la care asista păreau reproducerea unui sofisticat *war game:* tancuri israeliene miniaturale trăgeau cu tunurile lor abia vizibile în minimodele de infanterie blindată egiptene, care se străduiau în zadar să reziste.

Avioanele israeliene executară două treceri deasupra teatrului de operaţiuni terestre, după care fiecare pilot transmise comandantului de escadrilă ţinta aleasă.

Odată ce Breil îşi dădu acceptul, avioanele se aruncară spre pradă cu hotărârea acvilei în stare de orice ca să-şi hrănească puii.

Israelienii erau convinşi că planul funcţiona perfect, când umbrele sinistre a patru avioane Sukhoi 7 se repeziră asupra escadrilei lui Breil. Intenţia era clară: anihilarea sprijinului aerian a trupelor de asalt sub drapelul cu Steaua lui David, care începuseră deja să ocupe, stradă cu stradă, oraşul El Arish.

Sukhoi 7 îşi avea originea într-un prototip cu aripi în formă de săgeată care iniţial nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor. Mai târziu însă, odată cu dezvoltarea unor motoare din ce în ce mai puternice, devenise o maşinărie precisă şi de încredere. În plus,

aparatului îi fuseseră adăugate accesorii de ultimă generație, intrând în dotarea aviației militare a peste douăzeci de țări filosovietice.

Era o aeronavă performantă, capabilă să atingă o mie șapte sute de kilometri pe oră în executare de atac și să transporte mai mult decât dublul numărului de bombe pe care le putea acroșa Mirage.

Avioanele de vânătoare egiptene se lansară în atac asupra israelienilor.

– Atenție, Shahak 12, atenție! E în spatele tău, degajează! Urcă-l încă puțin în cotă, până vă ajung eu din urmă să ți-l fac...

Breil nu termină fraza: Mirage Shahak 12 se transformă într-o minge de foc.

Breil trase brusc de manșă, forța gravitațională aproape strivindu-l de spătarul scaunului. Avionul se cabră, urcând vertical în cotă, apoi păru să intre în blocaj. Cu o fracțiune de secundă înainte de pierderea portanței pe aripi, căpitanul împinse maneta de gaze la maximum, ridicând în același timp flapsurile. Aparatul Mirage reacționă instantaneu, asemenea unui mânz sub șfichiuirea cravașei: scoțând o dâră groasă de fum, propulsorul Atar își făcu datoria, reechilibrându-l.

În clipa când se produse și stabilizarea aerodinamică, Breil se găsea deja în coada inamicului de pe Sukhoi.

Tunul de 30 mm îşi făcu simţită prezenţa, duduind cu sunetul aseptic al oricărei arme ce-şi interpretează propriul cântec al morţii: un sunet percutant ritmat, repetitiv şi distrugător, pe care nici măcar bubuitura ce urmă incendierii avionului egiptean nu reuşi să-l acopere.

În numai câteva minute, trei din cele patru aparate Sukhoi fură doborâte. Al patrulea se îndepărtă în grabă, pierzându-se printre nori. Înainte de a lua altitudine, Breil trecu pe deasupra oraşului şi îi zări cu claritate pe soldaţii israelieni ridicându-şi armele sau fluturându-şi braţele, în semn de mulţumire.

Balansând aripile avionului în semn de salut, căpitanului Breil îi veni brusc în minte – fără să-şi poată explica de ce, zâmbetul unicului său fiu, Oswald. „Cine ştie, îşi spuse Asher, poate fac asta chiar pentru el." Oswald abia împlinise zece ani şi fusese atins de o anomalie genetică rară, care îi afecta creşterea. Asher şi soţia sa, Aliah, suferiseră mult la aflarea veştii, apoi se resemnaseră, consolându-se cu faptul că Oswald părea să compenseze toate defectele sale fizice printr-o inteligenţă sclipitoare.

„Nu-mi doresc altceva decât să-ţi dăruiesc o lume mai bună, Oswald", se gândi căpitanul Breil, în timp ce îşi direcţiona avionul spre bază.

Conflictul pe care istoria avea să-l numească apoi „Războiul de Şase Zile" se sfârşi pe data de 10 iunie,

la ora şase şi jumătate a unei fierbinţi după-amiezi levantine.

Bilanţul sângeros – sute de morţi – consemnă şi cedarea unor vaste teritorii de către ţările arabe. Străduindu-se să mai şteargă ruşinea dezastrului, ţările învinse încercară să minimalizeze ocuparea noilor teritorii de către soldaţii aflaţi sub drapelul cu Steaua lui David: „Israelienii au risipit vieţi omeneşti şi resurse materiale pentru a cuceri câţiva kilometri de deşert", obişnuia să se spună pe vremea aceea.

Numai istoria ar fi putut dovedi inexactitatea acestei afirmaţii.

Căpitanul Asher Breil fu decorat pe data de 22 iunie, împreună cu alţi ofiţeri israelieni ferm convinşi că nu cuceriseră doar câţiva kilometri de deşert, ci şi dreptul la demnitatea pe care Shoa – ultima în ordine cronologică – o negase până atunci poporului evreu.

15

PRUSIA, MAI 1917

Văzută de sus, structura enormă a dublului hangar părea o navă pătrățoasă plutind pe o mare calmă, fără valuri.

Uriașa structură în care erau garate dirijabilele – supranumită, cu drăgălășenie, Toska de către personalul bazei – măsura două sute treizeci de metri lungime, șaizeci și șapte lățime și treizeci și șapte înălțime, putând adăposti două aeronave L30; una dintre acestea însă tocmai căzuse în mâinile inamicului: maiorul Sciarra și locotenentul Petru decolaseră spre libertate.

Printre militarii bazei circula superstiția că lui Toska îi fusese hărăzit un destin funest. Din data de 17 ianuarie 1916, când fusese inaugurat, acolo se petrecuseră o serie de incidente grave care nu puteau fi trecute cu vederea: dirijabilele înmatriculate cu numerele L18, L22, L24 și L17 fuseseră distruse în totalitate

de trei incendii izbucnite în interiorul hangarelor sau în imediata lor apropiere.

Acum, evadarea celor doi ofițeri la bordul unui L30 părea să confirme teoria fatalistă a teutonilor.

Panoul de comandă era amplasat la prova, în prima dintre cele patru gondole cu care era dotat gigantul zburător. Încăperea era amenajată asemenea punții de comandă a unui vapor, predominând lemnul nobil și instrumentele de navigație avangardiste. Cele două timone – una pentru direcție, iar cealaltă de altitudine – constau din două roți imense, de asemenea din lemn nobil, care ar fi putut foarte bine să fie montate pe un transatlantic.

Eberhard Meyer pilota aparatul afișând o mină întunecată, dar purtarea sa lăsa să se înțeleagă cât de mult îi ura pe cei doi ofițeri inamici care îl siliseră să ridice dirijabilul de la locul de ancorare. Petru știa asta foarte bine, motiv pentru care nu-l slăbea nici o clipă de sub amenințarea pistolului.

– Cum vă imaginați că pot să o scot la capăt de unul singur? spuse Meyer, cu ochii scăpărând de mânie. E nevoie de cincisprezece oameni pentru ca un asemenea aeromobil să funcționeze perfect. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că în scurt timp avioanele de la bază vor porni în urmărirea noastră, încercând să ne doboare.

– Nu avem nici cea mai mică intenție să facem dihania să funcționeze „perfect", domnule colonel.

Suntem mulţumiţi dacă ne veţi duce spre liniile aliate. În schimb, comandante Meyer, ca să fim siguri că Albatros-urile nu ne ajung din urmă, am o propunere: ce-ar fi să mai uşurăm puţin monstrul ăsta zburător? rosti Sciarra, trăgând cu putere de o manetă cu manşon roşu din dreapta panoului de comandă.

În timpul detenţiei, ofiţerul italian urmărise cu multă atenţie manevrele dirijabilelor, şi nu de puţine ori fusese chiar el cel care încărcase bombele în locaşurile speciale de sub gondole. Maiorul îşi întipărise în minte până şi cele mai mici detalii, cu gândul că i-ar fi putut fi de folos, în cazul în care ar fi scăpat vreodată din prizonierat. Mecanismul de lansare a bombelor părea, de altfel, să nu aibă nici un secret pentru el: îl analizase de fiecare dată când prizonierii erau obligaţi să-l încarce. Îşi aminti că, apoi, un tehnician german proba deschiderea trapei de cel puţin zece ori.

Făcându-şi mereu de lucru în preajma zepelinelor, memorase manevrele pe care le efectuau piloţii şi echipele de tehnicieni. Orice informaţie i se părea utilă, deoarece spera ca odată şi odată să poată anihila acea maşinărie aparent invincibilă a inamicului.

O primă salvă de cinci bombe fu lansată asupra bazei. Cinci explozii aproape simultane sparseră tăcerea nopţii. Flăcările deflagraţiilor luminară câmpul, indicându-le fugarilor locul unde trebuiau să lanseze următoarea încărcătură.

– Viraţi zece grade la dreapta şi menţineţi viteza, spuse Petru pe un ton aspru, apăsând ţeava pistolului în tâmpla ofiţerului german.

Sciarra acţionă din nou mecanismul de lansare. Cei trei bărbaţi îşi dădură seama că cel puţin două dintre bombe loviseră în plin, căzând drept în faţa hangarului pentru avioane, împiedicându-le astfel să iasă.

– Acum nu ne mai rămâne decât să sperăm că nici unul dintre avioanele Albatros nu va reuşi să treacă de porţile hangarului şi să plece în urmărirea noastră, spuse Petru, aruncând o privire spre vâltoarea de foc ce se înalţa sub ei.

Clipa de neatenţie a gardianului său îi fu suficientă lui Meyer: cu o lovitură de braţ se eliberă de ameninţarea pistolului, izbindu-l apoi pe Petru în plină figură.

Sciarra înşfăcă Mauser-ul şi îl aţinti spre Mayer.

– Stai, colonele, sau trag! strigă italianul.

Într-adevăr, Meyer se opri, dar numai pentru o secundă: îşi cunoştea la perfecţie nava. Cu o mişcare rapidă, se răsuci spre uşa din dreapta a gondolei.

– Nu mai contaţi pe ajutorul meu! strigă, deschizând uşa.

În clipa următoare, colonelul Meyer se aruncă în gol.

Sciarra şi Petru se uitau unul la celălalt, stupefiaţi de gestul colonelului german, când o rafală de mitralieră îi readuse la realitate, întrerupând torsul monoton al

motoarelor: un avion Albatros îi urmărea, trăgând asupra zepelinului.

Cele șapte biplane din dotarea bazei erau capabile să atingă o viteză mai mare de o sută cincizeci de kilometri pe oră, având autonomie de zbor de aproximativ două ore. În plus, erau mult mai ușor manevrabile și incomparabil mai ușoare decât un dirijabil.

Nu încăpea nici o îndoială că avionul i-ar fi putut doborî cu ușurință. Cu toate acestea, se părea că pilotul trăgea intenționat pe alături: rafala de gloanțe trasoare ale unicului lor urmăritor se pierdea în întunericul din fața lor.

– Vrea să ne facă să ne predăm, spuse Petru, repezindu-se spre mitraliera pivotantă de la pupa gondolei de comandă. Cred că ar fi cazul să-i fac să înțeleagă că n-am deloc intenția să aterizez... asta și pentru că, la drept vorbind, nici n-aș ști cum s-o fac.

În timp ce Sciarra se străduia să priceapă cum se poate menține direcția unui dirijabil, mitraliera de la pupa scuipă cinci gloanțe în direcția urmăritorului, apoi, brusc, se bloca. Îl auzi pe Petru suduind furios.

– Ce se întâmplă, locotenente?

– Blestemăția asta nu mai vrea să tragă. Albatros-ul, în schimb, pare să țintească din ce în ce mai aproape de noi. Dacă un singur glonț nimerește un rezervor de hidrogen, s-a zis cu noi. Petru șovăi, căutând să-și recapete sângele rece, apoi zise: Trebuie să ajung la următoarea gondolă și să dobor urmăritorul

cu mitraliera de acolo, dacă nu vrem să sfârşim ca doi sturzi fripţi în zbor.

– Să ajungi la următoarea gondolă? se cruci Sciarra, care, în timpul nenumăratelor antrenamente la sol pe care le urmărise, nu văzuse pe nimeni făcând aşa ceva. Şi cum crezi că se poate face una ca asta?

– Pe acolo, răspunse Petru, arătând spre scara de aluminiu ce urca din gondolă spre corpul de pânză argintie al dirijabilului. Cred că acolo, sus, există căi de trecere care duc la nacelele centrale, şi am observat că amândouă sunt dotate cu mitraliere.

– Să sperăm că plimbarea asta a noastră prin pântecele balenei va da şi roade: mi-e teamă că pilotul de vânătoare neamţ nu va avea răbdare la nesfârşit cu noi.

– Dacă îmi permiteţi, domnule maior, cred că e mai bine ca dumneavoastră să puneţi în practică cunoştinţele de pilotaj pe care le aveţi. De acrobaţiile aeriene o să mă ocup eu.

Spunând acestea, Petru se avântă în sus pe scară şi deschise trapa din acoperişul punţii de comandă. Orbecăind, dădu peste o balustradă, apoi realiză că ajunsese pe o pasarelă care traversa corpul dirijabilului. Deasupra fuseseră amplasate nouăsprezece recipiente uriaşe îmbrăcate în oţel care conţineau hidrogen: o singură scânteie ar fi declanşat infernul.

Petru parcurse pasarela bâjbâind, căutând un reper după care să se poată orienta în spaţiul imens, cufundat în beznă. Tirul din ce în ce mai intens al

avionului de vânătoare se auzea până la el, în ciuda vetrelei groase care îmbrăca scheletul aeronavei și a zgomotului ritmic, sacadat, al propulsoarelor. Trebuia să se grăbească.

Câteva minute mai târziu, o rafală de mitralieră provenind de la nacela din dreapta îi dădu de înțeles lui Sciarra că locotenentul român își atinsese obiectivul. Din clipa aceea însă, riposta Albatros-ului nu se mai rezumă doar la focul de intimidare: o rafală mătură puntea de comandă, făcând geamurile țăndări și cauzând un început de incendiu în voluminoasa aparatură radio.

Probabil că, după următoarea volută, precizia tirului pilotului german avea să se îmbunătățească, iar zepelinul avea să se transforme într-o uriașă minge de foc.

În întunericul brusc îmblânzit de razele lunii, Sciarra se uită lung după biplanul care făcea un viraj larg, pregătindu-se pentru un nou asalt.

Neputincios în fața fatalității, ofițerul italian își încleștă mâinile pe timonă.

Avionul se stabiliză pe direcție și se năpusti drept spre dirijabil.

„Ciudat destin pentru un infanterist alpin, să moară zburând", găsi timp să-și spună Sciarra, în timp ce cele două mitraliere ale biplanului începură să scuipe foc.

Deodată, avionul păru că se împiedicase de un obstacol și șovăi în aer, apoi gloanțele trasoare trimise de

mitraliera lui Petru îi incendiară fuzelajul. În clipa următoare, biplanul explodă, spărgând întunericul nopții.

Următoarele zece minute, Alberto Sciarra și le petrecu încercând din răsputeri să păstreze controlul dirijabilului, străduințele sale nefiind întotdeauna încununate de succes: aparatul fie își înclina prora spre pământ, fie și-o ridica spre cer, cabrându-se brusc, spre îngrijorarea fugarilor. Din fericire, colosul zburător se arăta docil, asemenea unui elefant îmblânzit care e dispus să ierte orice greșeală a dresorului.

Petru traversă din nou pasarela din corpul dirijabilului, întorcându-se în cabina de pilotaj.

– Crezusem că nu vreți să vă mai dați dus din postul dumneavoastră de tragere, locotenente, îl întâmpină zâmbitor maiorul. Felicitări pentru precizia țintei!

– Sturzii fripți nu mi-au plăcut niciodată, domnule maior. Trebuie însă să recunosc că am avut și noroc, răspunse românul, cu o sclipire veselă în priviri. Expresia amuzată nu-i dispăru de pe chip nici măcar atunci când, cercetând instrumentele de bord în speranța zadarnică de a pricepe cum funcționau, întrebă: Și acum ce facem?

– Simplu, răspunse Sciarra, luăm altitudine și ne îndreptăm spre vest-sud-vest: mai devreme sau mai târziu, o să ajungem deasupra liniilor aliate.

Spunând acestea, maiorul învârti una din timone, căutând să alinieze vârful gigantului cu acul busolei.

Zepelinul se scutură, nesigur, preț de câteva secunde, apoi se supuse comenzii pilotului.

– Presupunând că veți da dovadă și pe mai departe de reale calități de pilot, dați-mi voie să vă informez că totuși mai există o problemă: există două aliniamente care în clipa asta ar face pe dracu-n patru să ne vadă prăbușindu-ne. Unul e cel inamic, căruia tocmai i-am suflat de sub nas invincibila lor armă, iar celălalt este cel al Aliaților, care ard de nerăbdare să doboare un dirijabil nemțesc, după ce au suferit atât de mult din cauza lor. Asta ca să nu mai amintesc de faptul că habar n-am cum o să facem ca să aterizăm în siguranță.

– Fiecare lucru la timpul său, locotenente. Deocamdată, să admirăm în tihnă priveliștea.

Câteva raze timide luminau palid limba de pământ care lega peninsula Westerland de continent, în vreme ce dirijabilul survola vastele golfuri presărate cu insulițe de la vest de Danemarca. Orășelul Homum rămase în urmă: era ultimul petic de uscat înainte ca zepelinul L30 să se piardă pe cerul mării Nordului.

Traseul stabilit de fugari avea ca destinație finală coastele Marii Britanii. Luaseră însă în calcul și posibilitatea de a ateriza pe pământ francez: fără îndoială că vântul puternic dinspre nord avea să-i devieze de la rută.

– E mai ușor decât mi-aș fi închipuit, spuse Petru, schimbându-și superiorul la timonă. E de ajuns să

menții prora aliniată la două sute patruzeci de grade și mastodontul face singur restul.

Lăsaseră în urmă coastele Danemarcei de aproape două ore când maiorul, care se uita neliniștit spre pupa din ce în ce mai des, strigă, acoperind zgomotul vântului care sufla prin geamurile sparte ale cabinei:

– Uite-le acolo: două avioane ne urmăresc. În curând ne vor ajunge din urmă. Mărește viteza la maximum, locotenente!

Siluetele a două biplane Albatros se iți seră la orizont, apropiindu-se amenințător, ca păsările răpitoare în căutarea prăzii.

– Zburăm cu nouăzeci de kilometri pe oră, domnule maior, și, pe vântoasa asta, cred că pot atinge maximum nouăzeci și cinci. Blestematele acelea de avioane par însă mult mai rapide decât noi. Cred că e cazul să mă pregătesc de o nouă plimbare prin burta dirijabilului.

– Așteptați, locotenente, răspunse Sciarra, consultând ceasul de deasupra pupitrului de navigație. De data asta nu cred că ținta dumneavoastră măiastră și norocoasă ne mai poate salva. Sper numai să nu fi calculat greșit ruta pe care am parcurs-o până acum. Dumnezeu să ne aibă în pază!

Cele două biplane Albatros începură să tragă, deși dirijabilul se afla încă prea departe pentru ca gloanțele lor să-și atingă ținta. Continuară să risipească muniția

până când, ajungând la circa o mie cinci sute de metri de pupa colosului, făcură brusc cale întoarsă.

Peste câteva clipe, siluetele negre ale biplanelor dispărură în direcția din care veniseră.

Sciarra se destinse, își dezlipi privirea de la ceasul de bord și se lăsă să cadă în fotoliul de piele al colonelului Meyer.

– De unde ați știut, domnule maior?

– Nu am știut, dar speram să se întâmple așa. Îmi amintisem că am citit undeva că avioanele Albatros dispun de mai puțin de două ore de autonomie de zbor și că pot atinge o viteză maximă de o sută șaizeci și patru de kilometri pe oră. Am făcut un calcul rapid și, luând în considerare distanța parcursă de noi, am dedus că urmăritorii noștri ar fi trebuit să fi depășit de mult limita de siguranță pentru zborul de întoarcere. Cred totuși că nici un pilot neamț, oricât de mult spirit eroic ar avea, n-ar fi dispus să facă baie în marea Nordului. Chiar dacă tocmai am avut parte de o demonstrație cutremurătoare a spiritului de sacrificiu al unui ofițer german. Glorie destoinicului colonel Meyer!

Trecuseră deja zece ore de când zburau – fără nici nici un incident – când Petru, îngustându-și ochii, cercetă concentrat un punct din depărtare.

– Pământ! Pământ! strigă. Priviți acolo, domnule maior... pare... pare estuarul unui râu.

Sciarra studie din nou harta topografică.

– Trebuie să fie Tamisa, concluzionă el. Am deviat cu numai vreo zece grade de la ruta stabilită şi asta pe o distanţă mai mare de şapte sute de kilometri, cu vânt puternic din lateral. Ei, bine, pot spune că aceasta este cu adevărat un succes.

– Londra, pregăteşte-te! Sosim!

Văzute din acel unghi, aerostatele de baraj antiaerian apăreau ca un labirint tridimensional impenetrabil. Sciarra înălţă dirijabilul cu încă trei sute de metri, calculând din ochi marja necesară depăşirii barajului. În clipa următoare însă, artileria antiaeriană engleză deschise focul, trăgând cu înverşunare. Se aflau deasupra insulei Canvey, la vărsarea fluviului Tamisa.

Primul atac asupra Londrei avusese loc pe 31 mai 1915 şi fusese efectuat de un zepelin cu indicativul LZ38. Apoi, urmaseră altele, iar englezii ajunseseră să creadă că nimic nu putea anihila forţa distructivă a dirijabilelor.

Cu străzile lor luminate, oraşele britanice constituiau ţinte facile pentru o aeronavă capabilă să rămână timp îndelungat în aer. Londonezii trăiau o adevărată psihoză a zepelinelor.

Acesta era, de altfel, şi motivul pentru care Sciarra şi Petru, pe parcursul îndelungatului lor zbor, îşi luaseră măsuri de precauţie. Într-un recipient cilindric descoperiseră un val imens de pânză groasă, neprelucrată, lungă de peste douăzeci de metri: era prelata cu

care personalul de întreținere acoperea gondola de comandă atunci când L30 staționa la sol.

Folosind un bidon de ulei pentru motor și o pensulă, scriseseră pe prelata deschisă la culoare câteva cuvinte cu litere foarte mari, sperând că mesajul lor avea să fie vizibil din amplasamentele armatei britanice.

Treptat, pe măsură ce dirijabilul înainta în amonte, pe Tamisa, barajul de artilerie – constituit cu preponderență din proiectile de tip Schrapnel – era tot mai intens. Când vântul își schimbă direcția, bătând din față, aeronava deveni din ce în ce mai greu de manevrat, iar situația fugarilor părea să se înrăutățească. Sciarra se străduia să se mențină la mare altitudine, dar rafalele puternice scuturau colosul din toate încheieturile, făcându-l să semene cu o galeră prinsă de furtună în largul mării.

– Acum! strigă deodată Sciarra, și cei doi aruncară capetele prelatei peste bord.

Trasă în jos de câteva greutăți, pânza groasă se desfășură, răvășită de vânt, și în cele din urmă rămase întinsă, afișând mesajul celor doi fugari. NU TRAGEȚI, ZEPELINUL E ÎN MÂINILE ALIAȚILOR, scria în engleză pe ambele fețe ale uriașului lor stindard al libertății.

– Să sperăm că vreunul dintre artileriștii de dedesubt se uită încoace cu binoclul, spuse ofițerul italian, arătând spre zona de nord a orășelului Gravesend, unde se vedea amplasamentul unei baterii antiaeriene.

Bubuiturile de tun deveniră mai rare, până când încetară cu totul.

– Se pare că englezii au reuşit să citească mesajul, zise cu însufleţire Petru.

Maiorul italian manevră timona ascensională, iar prora se direcţionă spre sol.

– Acum e acum! oftă maiorul. Trebuie să încercăm să aterizăm întregi, fără să avariem zepelinul: este o sursă nepreţuită de informaţii pentru Aliaţi. Aşa să ne ajute Dumnezeu!...

Nu apucă însă să termine fraza, când se auziră bubuituri de explozii: oraşul de dedesubt era bombardat.

Cei doi bărbaţi se uitară cruciţi unul la celălalt. Nu le trebui prea mult timp să înţeleagă că exploziile erau provocate de mănunchiuri de bombe lansate chiar din aeronava lor.

– Colonelul Meyer! strigară amândoi într-un glas.

În realitate, ofiţerul german mimase saltul în gol. Deschizând uşa gondolei, sărise pe tuburile de oţel care protejau planşeul inferior al cabinei de eventualele lovituri din timpul aterizării.

Rănit la umăr, Meyer reuşise să se cţtere până la locaşul bombelor, intrând acolo prin trapa rămasă deschisă după ce fugarii bombardaseră pista de decolare a bazei din T" nder.

Îşi petrecuse tot restul zborului ghemuit în încăperea aceea strâmtă, aşteptând clipa când avea să le-o plătească lui Sciarra şi complicelui său.

Şi clipa, în sfârşit, sosise. În cală se mai aflau încă aproximativ treizeci de bombe – atât cu detonaţie, cât şi incendiare.

Din ascunzătoarea sa îngheţată, situată chiar sub podeaua cabinei de pilotaj, reuşise să audă toate conversaţiile fugarilor. Nu-i scăpaseră nici manifestările lor de bucurie din momentul în care antiaeriana englezilor încetase focul.

Când îşi dăduse seama că motoarele ralentaseră şi aeronava începuse manevrele de aterizare, Meyer intrase în acţiune: maşina sa zburătoare nu trebuia să cadă în mâinile duşmanilor.

Deschisese din nou trapa calei de sub podeaua gondolei de comandă şi lansase un mănunchi de patru bombe incendiare, urmărindu-le mulţumit efectul la sol: exploziile determinaseră reluarea ostilităţilor. O ploaie de proiectile antiaeriene luminară cerul. De data aceasta, zepelinul se afla în bătaia tunurilor englezeşti.

– Trebuie să-l oprim! strigă Sciarra della Volta.

– Lăsaţi-mă să mă ocup eu de el, domnule maior. Cred că e mai bine să rămâneţi la comandă şi să faceţi tot ce puteţi ca să evitaţi proiectilele englezilor.

Spunând acestea, ofiţerul român deschise trapa spre care arătase Sciarra, calea de acces spre partea inferioară a gondolei şi spre cala bombelor.

16

VENEȚIA, 1348

Ciuma se răspândise fulgerător în sărăcime și printre vagabonzii rămași fără acoperiș după cutremurul din 25 ianuarie: mizeria, agravată de seism, favoriza extinderea molimei.

La sfârșitul lunii martie, Marele Consiliu al republicii Veneția însărcinase trei *savi*[1] să pună la punct un plan de urgență: în câteva zile, epidemia umpluse cimitirele și nu mai exista nici un loc de îngropăciune pentru morți.

După patru zile de deliberări, cei trei *savi* întocmiră un plan de măsuri riguroase și inflexibile.

---

[1] *Savio* (în dialect venețian) sau *saggio* (lb. it.), „înțelept". *Collegio dei Savi* era un consiliu permanent al dogelui, compus din treizeci și cinci de membri cu atribuții administrative. Mai târziu, a asumat, practic, atribuțiile unui consiliu de miniștri modern (n. tr.).

Printre altele, rudelor bolnavilor săraci sau neputincioşi li se permitea să-i însoţească pe aceştia în insulele San Marco, Sant'Erasmo şi San Leonardo Fossamala, destinate lazaretelor şi noilor cimitire. Toată lumea ştia că o astfel de călătorie avea un singur sens: numai dus.

Şi acesta nu era decât începutul.

Capela era situată la acelaşi cat cu dormitorul stăpânului casei.

Angelo Campagnola îngenunche în faţa statuetei Fecioarei Maria şi îşi făcu semnul crucii. Spera ca rugăciunea să-l uşureze de povara spaimei oarbe ce-l chinuia de zile bune şi pe care nu fusese chip s-o îmblânzească.

Poate că cei pe care îi lua cu ea moartea erau, de fapt, nişte norocoşi, se gândea nobilul veneţian: nu mai erau nevoiţi să se lupte cu frica sau cu nesiguranţa zilei de mâine.

Tortura aşteptării era atât de intensă, încât îi putea doborî chiar şi pe cei mai încercaţi oameni: a aştepta neputincios ca sămânţa bolii să pună stăpânire pe propriul trup, devorându-l apoi în suferinţe atroce şi în cea mai dezolantă singurătate, ar fi putut face pe oricine să-şi piardă minţile.

– Fecioară sfântă, rosti Campagnola într-un susur care semăna mai degrabă cu şuieratul unui şarpe, tu ştii cât de devotat îţi sunt. La picioarele tale cad,

cerându-ți să nu mă lași pradă strânsorii demonului ce secera poporul orașului meu.

Deși se înstăpânise credința că femeile, și în special gravidele, erau cele mai lipsite de apărare în fața bolii, în realitate, ciuma lovea fără discernământ, fără să țină seama de vârsta sau starea de sănătate a victimelor sale.

În spiritul adevărului, trebuie spus că, uneori, câte unul reușea să supraviețuiască febrei, septicemiei și buboaielor, dar numărul acestora era neglijabil. Așa puțini cum erau însă, păreau să fi devenit imuni la o altă contagiune, așa că majoritatea acestor grațiați de soartă intrau în rândul simbriașilor – niciodată destui – care transportau leșurile spre locurile de îngropăciune sau – din ce în ce mai des de la o vreme – spre rugurile care ardeau continuu.

Zi după zi, Campagnola urmărea înaintarea lentă a masivelor corăbii printre clădirile orașului: mai multe vase de comerț fuseseră rechiziționate, plutind de pe un canal pe altul, din casă în casă, culegând leșurile și pe muribunzi, încercând să îndepărteze suflul pestifer de cei încă neinfestați.

– Rogu-te, Preasfântă Fecioară, ferește-mă de sămânța răului!

Chiar și așa, îngenuncheat între lumânări, în fața celor sfinte, Campagnola părea mai curând un emisar al Satanei conspirând împotriva Fecioarei Maria decât un credincios cuprins de pacea rugăciunii.

Nobilul veneţian îşi înalţă faţa spre statueta sfântă. Chipul Madonei era destins într-un zâmbet, ochii ei albaştri priveau într-un punct spre infinit, iar cei ai bărbatului de la picioarele sale scânteiau de fulgere pline de cruzime.

– Am înţeles ce-mi ceri, măicuţa noastră. Vrei ca eu să-l opresc pe fiul Satanei. Ştiu bine, acela e fiul demonului şi seamănă moartea în oraş. Ştiu că asta vrei să-mi spui: atâta vreme cât vlăstarul diavolului va primi găzduire aici, în oraşul acesta nu se va aşterne pacea. Şi îmi poruncşti ca eu să-l nimicesc pentru ca, în schimb, tu să împlineşti minunea de a stinge molima, nu-i aşa?

Ceaţa se ridica alene de pe suprafaţa imobilă a apei, asemenea sufletului care părăseşte trupul unui om ce şi-a încheiat socotelile cu viaţa.

Iar în clipele acelea, la Veneţia, multe suflete îşi începeau călătoria, întorcându-se să stea de-a dreapta îngerilor: ciuma nu îngăduia zăbavă.

În numai câteva luni, moartea înjumătăţise populaţia oraşului.

Doisprezece bărbaţi se alăturară echipajului de pe vasul asemenea multora dintre cele ce culegeau morţii din case: purtau mantii negre şi aveau chipurile ascunse sub borurile largi ale pălăriilor lor mari. Fiecare dintre ei îşi încinsese la mijloc o spadă grea.

Alessandro Crespi închise fereastra care dădea spre Canal Grande. Cercetă mulțumit canaturile de sticlă cu care înlocuise recent obloanele de lemn. Era proprietarul uneia dintre puținele case din Veneția ce se bucura de această noutate de lux: ferestrele de sticlă păstrau mai bine căldura camerelor și, mai presus de orice, permiteau pătrunderea luminii în interior, căci altminteri, în lunga iarnă venețiană, încăperile ar fi fost cufundate în întuneric multe luni pe an.

În palat domnea liniștea. Negustătorul era singurul care la ora aceea încă nu dormea: întârziase făcând socoteala cheltuielilor unui transport de marfă venit din Orient.

Privirile îi alunecară pe fereastră, la vasul care acostase nu departe, lângă riva degli Schiavoni. Știa bine rostul acelor ambarcațiuni: ciuma îi înspăimânta pe toți, chiar și pe un negustător insensibil și obișnuit cu riscul, așa cum era el.

Prin transparența încă imperfectă a geamului neșlefuit și prea gros, Crespi se uită lung la bărbații care săriră peste parapet, înaintând de-a lungul străzii: cu siguranță că nu erau cărăuși de leșuri, și nici de călugări umblând din casă în casă, în căutarea bolnavilor. Păreau mai degrabă să facă parte dintr-o legiune de gardă... Ba chiar aveau săbii în mâini și se îndreptau... se îndreptau...

– Ambuscadă! Deșteptarea, toată lumea! Suntem atacați! urlă din rărunchi Crespi, în vreme ce

bufnituri surde anunțau că bărbații înarmați spărgeau ușa de la intrare.

Humarawa se arătă în grabă cel dintâi. Crespi îl cercetă cu coada ochiului: în cămașa sa de noapte lungă, și nu în armura de samurai, japonezul era aidoma unei fantasme. Spada sa șuieră despicând aerul, iar poziția de gardă, hotărâtă, îi insuflă negustătorului un sentiment de siguranță atât de puternic, încât se simți pregătit pe loc să înfrunte asaltul necunoscuților.

Treptele din lemn masiv erau suficient de largi ca să le permită atacatorilor să atace intrarea în palat câte patru sau cinci în același timp: Humarawa se gândi că totuși s-ar fi putut dovedi prea mulți pentru ei doi. Deodată, un gâfâit straniu îl anunță că Wu li se alăturase: respirația îi devenise șuierătoare de când căpătase înfiorătoarea cicatrice din mijlocul feței.

Japonezul hotărî că nu le rămânea altceva de făcut decât să respingă atacul: pentru el și Wu era un duel pe viață și pe moarte ca atâtea altele. În schimb, pentru Crespi lucrurile stăteau altfel: nu era un luptător rasat și, chiar dacă se dovedea ager în mânuirea spadei și arcului, nu se dădea în vânt după lupta corp la corp. Sângele rece era cea mai bună armă a negustătorului venețian: învățase că, păstrându-și calmul chiar și în fața celor mai temuți adversari, putea depăși orice situație dificilă. Iar întâmplarea de acum dădea toate semnele că avea să fie cu adevărat dificilă.

Adil – de acum, Celeste se obișnuise cu noul său nume – sărise din pat la auzul strigătelor de alarmă ale lui Crespi. Își trase hainele pe ea și alergă în jos pe scări. Văzând priveliștea, încremeni de spaimă: pe treptele de la intrarea în palat se dădea o bătălie pe viață și pe moarte.

Cu dreapta, Humarawa învârtea *katana*, iar în mâna stângă ținea sinistra *wakizashi*, spada ușoară. Dominându-și dușmanii de pe ultima treaptă, chiar și Crespi părea să se descurce: sabia sa ușoară și iute se arăta mai eficace decât spadele grele ale necunoscuților.

În schimb, uriașul Wu mânuia cu ușurință, ca pe o bâtă, o grindă de lemn desprinsă dintr-o piesă grea de mobilier. Expresia sa monstruoasă și masivitatea trupului puteau, ele singure, să pună pe fugă dușmanii.

Primul asalt fu respins fără prea mult efort: trei luptători abili, așa cum erau Crespi, Wu și mai ales Humarawa, hotărâți să apere intrarea în palat, erau la fel de greu de învins ca o fortăreață de nestrăpuns.

Răniți, doi dintre misterioșii atacatori făcură cale-ntoarsă, în vreme ce tovarășii lor de luptă se văzură nevoiți să dea înapoi.

– Stați pe loc! le ordonă Humarawa oamenilor săi. Nu trebuie să pierdem avantajul poziției. Îi așteptăm aici, la înălțime.

Câteva clipe mai târziu, porni al doilea asalt.

Bărbatul care părea șeful bandei se repezi cu spada întinsă spre Humarawa, dar japonezul fandă într-o

parte, iar lovitura îşi rată ţinta. Victimă a propriului avânt, omul căzu pe trepte, la picioarele samuraiului. Nu avu timp să se ridice: simţi tăişul rece al spadei *wakizashi* sprijinindu-i-se pe gât.

– Acum vreau să aflu din ce parohie eşti, şuieră Humarawa, apăsându-i lama pe gâtlej.

– Opreşte-te... rosti celălalt, cu voce tremurată, în numele legii. Acţionăm în slujba Consiliului celor Zece.

– Dacă eminenţa sa, Consiliul, trimite noaptea o ceată de bărbaţi în ţinute de briganzi să hăituiască cetăţenii Veneţiei, atunci am dreptul şi eu să le iau gâtul indivizilor care năvălesc înarmaţi în casa mea.

Dar, înainte ca Humarawa să-i dea adversarului lovitura de graţie, atacatorii se avântară într-un al treilea asalt. Evitând o lovitură, Crespi îl izbi în umăr pe japonez.

Bărbatul prăvălit pe trepte îl izbi cu piciorul sub pântece pe Humarawa, reuşind apoi să scape de sub ameninţarea spadei. Ţâşni în picioare şi dintr-un salt fu din nou între ai săi, care reuşiseră să câştige câteva trepte, profitând de absenţa japonezului. Unul dintre agresori se aruncă înainte, cu spada întinsă, ţintindu-l pe japonez, dezechilibrat de propriul său om. Cu iuţeala unei feline, Humarawa îşi reluă poziţia de apărare, dar avu o senzaţie stranie: nu era tocmai o durere, ci mai degrabă o amorţire sâcâitoare. Spada duşmanului îi străpunsese şoldul.

Asemenea unui tigru rănit, Humarawa scoase un urlet înfricoșător și își trase lama din carne. O furie sălbatică puse stăpânire pe el.

De spaimă, Adil nu reușea să țină ochii deschiși. Samuraiul se transformase într-o mașinărie de război înzestrată cu patru arme ucigătoare: brațele și picioarele sale izbeau cu precizie mortală.

Trei dintre asediatori căzură aproape în același timp sub loviturile fiarei, alți doi zăceau întinși pe trepte, hăcuiți de Crespi și Wu. Descumpăniți, restul agresorilor se retrase la baza treptelor, învăluiți de întuneric.

Abia atunci, trupul lui Humarawa alunecă, moale, la pământ.

– Ia băiatul și du-te, Wu, îi zise japonezul fidelului său scutier.

– Ridică-te, domnul meu. Se întorc, răspunse piratul cu vocea șovăindu-i mai mult de teamă decât din cauza efortului pe care îl depusese.

– Nu mă pot ridica. Cred că-mi voi pierde simțirile. Îți poruncesc să mă lași aici și să-l duci departe de primejdie pe Adil.

Ochii lui Wu întâlniră privirea lui Celeste. Uriașul o înșfăcă sub brațul său stâng, schimbă o privire mută, cu subînțeles, cu Crespi, apoi micul grup se strecură în grabă, la adăpostul întunericului, spre un pasaj secret al străvechiului palat.

Pentru prima și singura dată în viață, Wu nu se supusese poruncii stăpânului său: fugind de primejdie, uriașul îl ducea sub braț pe Adil și pe umeri trupul inert al lui Humarawa.

17

MARTIE 2004

Deidra Blasey își masă, agasată, piciorul. Era totuși mulțumită de progresele pe care le făcuse, dar îi rămăseseră sechele după fracturile provocate de explozia din urmă cu aproape un an, și mai avea încă dureri. În cele din urmă fusese nevoită să suporte șase intervenții chirurgicale, dar acum perioada de convalescență se încheiase. Se simțea în deplinătatea forțelor, dar știa bine că semnele lăsate de schije nu se vor șterge niciodată.

Colonelul de pușcași marini intră în hala numărul 24, șchiopătând ușor. Nu apucă să pătrundă în biroul său amenajat într-un colț al sălii: sergentul Kingston îi apăru brusc în față.

– Generalul Grenshover vrea să vă vadă, *sir*.

După o jumătate de oră de așteptare în anticameră, Deidrei Blasey i se permise să intre în biroul comandantului bazei de la Fort Lejeune.

– Pe loc repaus, colonele... pe loc repaus.

Era expresia obișnuită prin care generalul încerca să-și facă interlocutorii să se simtă în largul lor.

– V-am convocat, continuă generalul, ca să vă spun că America nu-i uită pe cei asemenea dumneavoastră, colonele, persoane care au plătit un preț mare, mai mare decât mulți alții, pentru a-și sluji națiunea. Văd totuși că piciorul e din ce în ce mai bine, colonele.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, *sir,* se pare că urmările nu sunt ireparabile... răspunse Deidra, în vreme ce un al șaselea simț îi spunea să fie cu băgare de seamă.

– Desigur, desigur, colonele Blasey, cu toate că, din câte îmi amintesc, medicii au certificat un grad de invaliditate de... de...

Generalul răsfoi dosarul pe care îl avea în față.

– Nu vă mai obosiți să căutați, *sir.* Invaliditate de nouăsprezece la sută, așa scrie în acte.

– Știți cu siguranță, colonele, că nu va mai fi posibil să vă alocăm serviciilor operative... de fapt, dacă n-ar fi vorba de dumneavoastră, ar fi foarte dificil pentru cineva cu o asemenea stare de sănătate să mai fie menținut în forțele operative permanente...

Generalul Grenshover făcu o pauză, trăgând aer în piept: știa foarte bine că anunțul pe care urma să i-l facă unuia dintre cei mai destoinici subalterni ai săi echivala cu o retrogradare cât se poate de umilitoare.

– Colonele Blasey, începu el, corpul de pușcași marini este mândru să vă propună postul de inspector

internațional pentru detectarea și dezamorsarea minelor din zonele de război.

– Mă iertați, *sir*, dar la prima vedere pare una dintre titulaturile acelea pompoase create, de fapt, ca să scoată din circuit vreo bătătie, care... ce știu eu... leneveșe la un birou răsfoind reviste și așteptând să se termine programul de lucru. Mă cunoașteți destul de bine ca să știți că nu fac parte dintr-o asemenea categorie de militari.

– Nici vorbă de muncă de birou, Blasey. Trebuie să știți că cel puțin opt milioane de mine sunt încă răspândite în toate colțurile planetei. Experiența dumneavoastră prețioasă le va fi de mare ajutor tinerilor noștri soldați care se vor afla mereu în situații de mare pericol, în încercarea lor de a curăța un câmp minat, de cine știe unde. În plus, departe de mine gândul de a vă îngropa în spatele unui birou. Veți străbate lumea în lung și-n lat, veți merge oriunde existența unei zone cu risc de mine va justifica prezența noastră... adică a dumneavoastră...

Câteva minute mai târziu, Deidra Blasey reintra în hangarul numărul 24. Avea un aer abătut.

Kingston nu-i dădu răgazul să spună nici măcar un cuvânt.

– S-a întâmplat ceea ce mă așteptam eu, *sir*?

– Nu știu la ce anume vă așteptați, sergent. Știu însă că de luna viitoare eu nu voi mai fi comandantul dumneavoastră.

– Prin bază circulă acest zvon de câteva zile bune, *sir*. În orice caz, permiteți-mi să vă corectez.

– Mă întreb, Kingston, cum se face că acest gen de informații răsuflă întotdeauna înainte de a deveni publice. Și, în altă ordine de idei, ce vrei să corectezi la mine, sergent?

– Nu mi-aș permite nicicând să aduc vreo corectură celui mai bun comandat pe care l-am avut vreodată, *sir*, rosti masivul subofițer, cu o expresie copilărească pe chip. Îi înmână colonelului o hârtie, spunând: Sir, vreau să vă informez că mi-am prezentat cererea de a vă seconda în noua dumneavoastră funcție... Cu condiția, desigur, ca dumneavoastră să nu vă fi plictisit deja de prezența mea.

Cassandra Ziegler purta o fustă neagră, suficient de strâmtă ca să-i scoată în evidență formele fără să fie bănuită de intenții provocatoare.

Când intrară împreună în sala de protocol de lângă biroul său, Conrad Deuville o privi cu interes nedisimulat: era mândru să aibă în staff-ul său personal o asemenea femeie. Și nu numai pentru că era frumoasă.

– Care e situația contactelor tale levantine, Cassandra? o întrebă directorul FBI, după ce așteptase s-o vadă așezându-se într-un fotoliu.

– Dacă întrebarea se referă la Breil, află că se ocupă în continuare cu vizionarea materialelor furnizate de noi.

– Furnizate de *tine*. Îți amintesc că ideea de a colabora cu un consultant într-un caz care, oficial, nu este de competența noastră, a fost numai a ta.

– Nu cumva te lași prea mult purtat de valurile politicii, șefule? În orice caz, știi că nu m-am ferit niciodată să-mi asum responsabilitatea faptelor mele: cu atât mai puțin aș face-o acum, când un individ sărit de pe fix umblă liber prin lumea largă, punând bombe și masacrând oameni.

– Cred că tocmai acesta este și motivul pentru care ne-a fost luat cazul Justițiarului: acțiunile sale cu caracter internațional, în afară, desigur, de presiunile unei anumite părți a structurilor politice. De când n-a mai dat nici un semn de viață atentatorul ăsta al tău?

– De la ultima ispravă cu aruncarea în aer a autocarelor, în Canada. Din septembrie.

– Înseamnă că ar trebui să ne așteptăm cât de curând la un alt carnaj, dacă nu cumva omul nostru și-o fi îngăduit o perioadă de post mai lungă.

Mâinile cu degete subțiri rânduiau cu băgare de seamă materialele pe unul dintre rafturile din camera secretă. Vârâte în mănușile de latex, începură apoi să conecteze cu dexteritate detonatoarele la miezul explozibililor. Mai târziu, fiecare încărcătură explozibilă amorsată avea să fie conectată, la rândul său, la un cronometru și camuflată într-un obiect cât mai

banal. Justiţiarul îşi propusese să le confecţioneze în aşa fel încât să pară casete electrice de dimensiuni medii, folosite în mod obişnuit la instalaţiile electrice de pe şantiere.

Apoi, Justiţiarul se ridică: îi rămăsese timp suficient ca să pună la punct obişnuitul indiciu destinat urmăritorilor săi. Se opri preţ de câteva clipe sub lampa antibacteriană cu raze ultraviolete din coridorul dinspre anticameră. Îşi scoase mănuşile şi combinezonul steril pe care le purta ca să nu lase nici o urmă. În scurtă vreme avea să se vorbească din nou de Justiţiarul în numele lui Dumnezeu, dar pentru ca totul să meargă bine, trebuia să acţioneze cu maximă prudenţă. Timpul lung ce se scursese de la ultima pedeapsă aplicată de el nu-l determinase să lase garda jos. Se aşeză în faţa computerului din camera secretă, deschise Coranul la o pagină însemnată, apoi tastă câteva cuvinte. Degetele subţiri se strânseră încă o dată în jurul Inelului Regilor, ca şi cum antica relicvă i-ar fi insuflat forţa de care avea nevoie pentru a împlini un nou masacru al inocenţilor.

Oswald Breil se afundase într-un fotoliu din biroul lui Deuville.

– Sper ca dumneavoastră, domnule Breil, să fi înţeles cât mai bine sensul acestei... hm... colaborări cu noi, spuse directorul FBI, oarecum stânjenit. De obicei, apelăm la ajutoare din exterior numai în situaţii

de absolută necesitate. Şi, luând în considerare felul în care se desfăşoară lucrurile, cred că acum ne aflăm exact într-o astfel de situaţie. Colegii noştri de la CIA par să-l fi subevaluat pe acest terorist care se autointitulează Justiţiarul. După câte am aflat din unele informaţii cu caracter privat, se pare că cei de acolo au preferat să adopte o politică gen „lasă-mă să te las". Noi credem însă că Justiţiarul reprezintă o gravă ameninţare la adresa tuturor. Dacă este să ne referim numai la economie, cel mai bun exemplu este creşterea bruscă a preţului petrolului după atentatul din strâmtoarea Hormuz. Din punct de vedere politic, sunt convins că în curând vor exista voci care vor cere o dare de seamă clară, iar în clipa aceea, anumite personaje importante din zona guvernamentală vor începe să exercite presiunile de rigoare.

– Cunosc foarte bine, domnule Deuville, rivalitatea internă dintre aceste servicii federale care – fie-mi îngăduită observaţia – ar trebui să fie în slujba aceluiaşi stat federal care le finanţează, nu-i aşa? Îmi imaginez cam ce se petrece între cele două agenţii. Totuşi, ce vreţi să spuneţi cu „anumite personaje importante", domnule Deuville?

– Deocamdată nu vreau să spun nimic în mod special, domnule Breil. Dumneavoastră cunoaşteţi mai bine decât mine fragilitatea echilibrului din Orientul Mijlociu şi cât de importantă pentru pacea lumii este fidelitatea faţă de Statele Unite a unuia sau

altuia dintre aliaţii noştri de acolo. Gândiţi-vă doar la ce s-ar întâmpla dacă, din cauza Justiţiarului sau, mai bine spus, a lipsei de interes pe care o manifestă CIA faţă de acest terorist ar fi compromise legăturile – şi aşa destul de precare – dintre ţările musulmane moderate şi Occident. Îmi vin acum în minte Arabia Saudită, Kuweit şi, mă rog, numeroasele state islamice prooccidentale.

Oswald încuviinţă din cap, fără să scoată nici un cuvânt: nu avea cum să nu împărtăşească opiniile directorului FBI. Atentatele Justiţiarului ar fi putut avea un impact nimicitor asupra relaţiilor diplomatice cu multe ţări musulmane, relaţii deja fragile prin însăşi natura lor.

– Cred că nu mai trebuie să-ţi amintesc despre confidenţialitatea absolută a colaborării noastre, Oswald, adăugă Cassandra, care până atunci asistase la discuţia celor doi bărbaţi fără să spună nimic.

Oswald încuviinţă din nou zâmbind. Apoi, bărbatul cel mărunţel începu să vorbească.

– Cred că este de datoria mea să vă pun în gardă asupra adevăratului meu potenţial, zise el, privindu-şi în ochi, pe rând, interlocutorii. Consider că mi-am încheiat cariera de persoană publică în momentul în care mi-am prezentat demisia din funcţia de prim-ministru al Israelului. În prezent, nu mai fac parte din casta celor „care contează". Probabil că aţi înţeles ce vreau să spun, nu-i aşa?

Era rândul celor doi șefi ai FBI să încuviințeze în tăcere. Oswald continuă.

– Desigur, mi-au rămas câteva legături de prietenie pe care le-am cultivat în anii de activitate în Mossad, dar cred că domniile voastre știu mai bine decât mine cât de puțin poate o persoană din exterior să influențeze deciziile unui serviciu secret sau să aibă acces la dosarele clasificate drept „secrete". În sfârșit, mi se pare corect să vă informez că, în această afacere, singurul pe care pot conta sunt eu însumi.

– Nici o problemă, domnule Breil, spuse Deuville, zâmbind. Alegerea doamnei Ziegler – îmbrățișată pe loc și de mine – de a vă contacta în această chestiune s-a datorat capacităților și celebrului simț intuitiv ale dumneavoastră. Avem nevoie de ajutorul lui Oswald Breil pentru că opinia unuia dintre cei mai renumiți cercetători ai lumii ne poate conduce la capturarea Justițiarului în numele lui Dumnezeu: cariera dumneavoastră politică nu ne interesează. Mai luați, de asemenea, în considerare faptul că nu va trebui să vă faceți nici un fel de probleme din punct de vedere material sau logistic: vă stăm la dispoziție pentru orice fel de solicitare. Va fi de ajuns să ne aduceți la cunoștință de ce anume aveți nevoie. În plus, și... hm... deranjul dumneavoastră va fi compensat pe măsură. Spuneți-ne dumneavoastră cifra, domnule Breil.

– Nu am cine ştie ce pretenţii de ordin material, răspunse Oswald, dar cred că instituţia dumneavoastră şi conexiunile de care dispuneţi, corelate cu legăturile de prietenie pe care încă le mai am în Israel, îmi vor fi de folos ca să dau de capătul unei chestiuni care se întoarce mult în timp... Aş fi mai mult decât mulţumit dacă, odată cu prinderea Justiţiarului, voi rezolva această enigmă ce priveşte istoria familiei mele şi care mi-a marcat existenţa. De altfel, cred că multe din cele întâmplate în familia mea sunt legate într-un anume fel de Justiţiar.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule Breil? întrebă Cassandra Ziegler.

Înainte de a-l convoca la acel „interviu", cei doi federali învăţaseră pe de rost biografia ex-premierului israelian: ştiau bine că familia lui Breil dispăruse în urma unui misterios accident de maşină, pe vremea adolescenţei lui Oswald.

– Sigiliul acela, spuse Breil, arătând o fotografie a peceţii în ceară pe care Justiţiarul o folosea pentru a revendica paternitatea masacrelor sale, sigiliul acela face, într-un fel, parte din viaţa mea şi, de fiecare dată când a ieşit la lumină, a adus cu el numai nenorociri. Într-o zi, când vom avea mai mult timp la dispoziţie, vă voi spune întreaga poveste. Deocamdată însă, mai întâi de toate, trebuie să facem în aşa fel încât să smulgem cât mai repede Inelul Regilor din mâinile unui asasin.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, un avion particular ateriza la București, pe aeroportul internațional Otopeni. Doi oameni de afaceri americani coborâră scara vorbind cu însuflețire și gesticulând, mulțumiți probabil de tratamentul exclusivist primit din partea echipajului de bord. Nimeni nu îl luă în seamă pe bărbatul care, ajutat de doi hamali, scotea un cufăr din cala avionului.

Oamenii încărcară cufărul într-un furgon, de unde, ca într-un număr de circ, câteva minute mai târziu se materializă Oswald Breil.

Îi trebuiră doar câteva secunde ca să treacă pe scaunul de lângă șofer. Recăpătându-și suflul, fostul premier israelian zâmbi, apoi spuse:

– Cred că nu mai am vârsta necesară pentru un anumit gen de scenarii, căpitane.

Bernstein era o adevărată somitate în materie de cipuri și circuite de siliciu: într-o vreme condusese secțiunea 8200 a Mossadului, unde erau păstrate cu strășnicie informațiile unuia dintre cele mai temute servicii secrete din lume.

– Trebuia cu orice preț să fiți închis în cufărul acela, maior Breil?

Era o altă caracteristică a lui Bernstein: nu încetase niciodată să asocieze numele de familie al lui Oswald cu gradul pe care acesta îl avea în Mossad,

înainte ca fulgerătoarea lui carieră să-l proiecteze spre treptele cele mai înalte al ierarhiei israeliene.

– Prudența nu este niciodată suficientă, căpitane, atunci când te pregătești să răscolești printre secretele Securității.

18

LONDRA, 1917

Atingerea mâinilor infirmierei îi provocă maiorului Sciarra un tremur intens, din cap până-n picioare. Nu era un fior de plăcere, cu toate că, în lungile luni de tranşee, visa în fiecare noapte mângâierea unei femei atrăgătoare. Acolo, în spitalul militar, tânăra voluntară britanică strângea cu forţă marginile rănii de la braţ a italianului, apropiindu-le între ele pentru ca medicul-ofiţer să le poată sutura: era încredinţat că numai unei minuni se datora faptul că scăpase cu numai câteva suturi din aventura evadării cu dirijabilul. Iar tovarăşul său de drum avusese şi mai puţin de suferit: locotenentul Petru nu se alesese decât cu câteva zgârieturi pe frunte şi la picioare.

Sciarra zâmbi abia când medicul făcu ultima împunsătură şi tăie firul de aţă medicinală. Apoi îşi şterse fruntea îmbrobonită de sudoare şi spuse:

– Mulţumesc, doctore... şi vă mulţumesc şi dumneavoastră, domnişoară. Mâinile dumneavoastră delicate mi-au făcut mult mai suportabilă durerea...

– Dar vorbiţi atât de bine englezeşte... domnule maior?!

În vocea tinerei se distinse aceeaşi mirare pe care o manifestase şi la auzul declaraţiilor făcute de Sciarra autorităţilor engleze: bărbatul din faţa ei şi tânărul român erau ofiţeri ai armatei regale a Italiei şi evadaseră dintr-o bază pentru dirijabile din T" nder.

Mai devreme, în vreme ce răspundea întrebărilor a doi agenţi ai serviciilor secrete, Sciarra însuşi recunoscuse în sinea lui că depoziţia sa părea foarte puţin credibilă. Nu se mira aşadar, sesizând tonul infirmierei, că şi în mintea tinerei persistau anumite dubii. Îi zâmbi din nou prietenos şi rosti:

– Aflaţi că, atunci când nu sunt luat prizonier de austrieci şi deportat într-o tabără de muncă forţată, exercit o activitate economică internaţională...

Sciarra hotărî să profite de faptul că medicul cel vârstnic părăsise încăperea ca să o studieze mai îndeaproape pe tânăra englezoaică.

O cercetase – abordând un aer distrat – pe toată durata intervenţiei chirurgicale. Nu se putea spune că era prea înaltă, iar pe sub cămaşa impecabilă i se puteau ghici şoldurile rotunde, ispititoare. Părul castaniu, cu irizaţii roşietice, încadra un zâmbet plăcut, senin. Sânii generoşi se înghesuiau într-o bustieră care semăna mai

degrabă a cămașă de forță decât a obiect de îmbrăcăminte care degajă feminitate. Bărbatul își spuse că, foarte probabil, tânăra avea cu puțin peste douăzeci de ani.

– Și unde anume exercitați această profesiune, domnule maior? întrebă ea, adăugând: Kimber, mă numesc Kimber Hadwin și sunt locotenent în cadrul Crucii Roșii britanice.

– La Genova, în nordul Italiei, locotenente Hadwin: este orașul unde locuiesc și îmi desfășor activitatea atunci când însărcinările militare mi-o permit.

– Știu bine unde se găsește Genova, domnule. Tatăl meu a fost marinar toată viața, înainte ca nava lui să se scufunde, ca un pietroi, lovită de un blestemat de U-Boot german. Chiar am fost acolo de câteva ori: eram mică și, împreună cu mama, l-am însoțit pe tatăl meu în câteva călătorii. Vaporul al cărui comandant era dispunea de un apartament confortabil în care stăteam cu toții: era ca și cum ne-am fi aflat acasă, aici, la Londra. Pot spune că am amintiri foarte clare din orașul dumneavoastră... Lanterna[1], portul Mediceo, *i carruggi*[2]...

– Cât se poate de corect, locotenente Hadwin, exceptând portul Mediceo: acela se află la Livorno și,

---

[1] Torre della Lanterna, farul din portul Genova, simbol al orașului (n. tr.).

[2] *Carruggio* (în dialect genovez), străduță îngustă, de obicei în pantă, specifică orașelor din Liguria, Italia (n. tr.).

iertată să-mi fie circumspecția, dar cred că dumneavoastră știți acest lucru foarte bine. Vă înțeleg neîncrederea, dar vă asigur că fiecare din lucrurile pe care le-am declarat acum câteva minute celor doi domni corespunde adevărului. Aș putea, oare, să vă smulg o promisiune?

Kimber încuviință, încreținându-și cu un gest simpatic nasul, iar Sciarra continuă:

– Luând în considerare faptul că v-am parat lovitura sub centură, îmi promiteți că veți continua verificarea identității mele la cină, într-un restaurant, de îndată ce va lua sfârșit spitalizarea mea „forțată"?

Sciarra făcea aluzie la cei doi bărbați în uniformă postați în fața ușii unde fuseseră duși el și locotenentul Petru. Fără îndoială că cei doi aveau să-i oblige cât se putea de respectuos să rămână oaspeții salonului de spital, în așteptarea momentului când datele lor de identificare aveau să fie confirmate de autoritățile italiene.

În săptămâna următoare, Kimber îl vizită de câteva ori pe ofițer, până când, într-un târziu, ambasada Italiei la Londra clarifică situația celor doi. De asemenea, fu anunțată sosirea în capitala Imperiului Britanic a superiorului direct al maiorului Sciarra și al locotenentului Petru: se dusese vestea despre isprăvile lor și erau considerați doi eroi ai forțelor aliate.

În ziua aceea, santinelele fură îndepărtate de la ușa salonului ocupat de cei doi ofițeri, iar seara, Kimber

Hadwin avu posibilitatea să se găsească față în față cu maiorul la o masă, într-un mic și cochet restaurant de pe malul drept al Tamisei.

– Stați să vă spun ce a urmat, Kimber...

Tânăra infirmieră era îmbrăcată cu o eleganță discretă, ce îi scotea în evidență formele apetisante ascunse până atunci de uniforma de spital albă, austeră. Părul îi unduia, asemenea valurilor mării în asfințit, emanând reflexe sângerii. Ochii străvezii se oglindeau îndelung în cei ai bărbatului din fața sa. Îi făcea plăcere detașarea cu care el își depăna povestea: părea un comentator profesionist, obiectiv, și nu folosea expresii autoelogioase.

Kimber termină de mâncat, își sprijini coatele pe masă și se pregăti să asculte mai departe.

– Colonelul Meyer s-a luptat ca o fiară acolo, în spațiul îngust din cala bombelor, dar în cele din urmă, rănit, s-a văzut nevoit să se recunoască învins de român. Dar în timp ce Petru îl împingea spre cabina de comandă, Meyer a zvâcnit și s-a smuls din strânsoarea adversarului. Apoi s-a aruncat din nou în gol, de data aceasta însă cu adevărat.

Petru tocmai revenise sus, pe platformă, când eu am început să urlu: „Pierdem din altitudine! Ne-au lovit! Unul din cele nouăsprezece baloane cu hidrogen a luat foc. Când flăcările vor ajunge și la celelalte baloane, vom exploda ca un imens rezervor de gaz. Ne-a

rămas o singură scăpare: să ajungem cât mai repede la sol..." Şi, spunând aceasta, am învârtit cu toată puterea timona de ascensiune, iar prora aeronavei s-a înclinat brusc, direct spre pământ. Ne aflam la câteva sute de metri de sol, când limbile de foc începură să mistuie totul în jurul nostru, întinzându-se cu repeziciune în vâlvătăi incandescente. Pe măsură ce vedeam câmpul arid de dedesubt apropiindu-se de noi, viteza cu care cădea dirijabilul – transformat acum într-o uriaşă minge de foc – devenea ameţitoare.

Gondola s-a izbit de pământ la mică distanţă de o baterie a antiaerienei. Flăcările au cuprins-o pe dată, propagându-se de jur împrejur, însoţite de un zgomot sinistru, ca şuieratul unei reptile-gigant.

Petru şi cu mine am ţâşnit afară şi am rupt-o la fugă, încercând să ne îndepărtăm cât mai mult de rămăşiţele arzânde ale dirijabilului.

Deodată, în spatele nostru, uriaşa minge de foc a explodat, într-un tunet înspăimântător, infernal. Cu toate că ajunseserăm departe, unda de şoc ne-a aruncat cât colo, la pământ. Abia atunci ne-am dat seama că eram răniţi, dar, din fericire, nu părea să fie ceva grav. Ridicându-ne privirile, ne-am trezit cu ţevile unor puşti aţintite spre noi: aliaţii noştri englezi credeau că făceam parte din echipajul unui zepelin inamic.

Kimber stătea nemişcată, fără să scoată nici un cuvânt, ascultând ca hipnotizată povestirea italianului.

Mai târziu, când ieșiră în căldura plăcută, discretă a serii de primăvară târzie englezească, Kimber acceptă bucuroasă brațul întins al lui Sciarra, prinzându-se strâns de el.

Acesta rămase singurul contact fizic între ei, cu excepția celor două sărutări duioase pe obraz, la despărțire, pe care le schimbară atunci când Sciarra o lăsă în fața casei. Știau amândoi că doar printr-o minune ar mai fi putut să se revadă: în ziua următoare, colonelul Cantini urma să ajungă la Londra, iar Sciarra și Petru aveau să-l însoțească înapoi, în Italia.

Colonelul Cantini răspunse regulamentar la salutul medicului-ofițer britanic, apoi îi strânse mâna. Doctorul se ocupase de toate formalitățile de „eliberare" a celor doi ofițeri, iar operațiunea se desfășurase în cel mai discret mod posibil, pentru a se evita orice incident diplomatic nedorit: deși declaraseră că erau înrolați în corpul de infanterie alpină al armatei regale italiene, cei doi, scăpați teferi ca prin minune dintr-un zepelin prăbușit în flăcări, fuseseră totuși ținuți sub pază într-un spital militar din Londra.

Peste numai patru zile de la sosirea lui Cantini, maiorul Sciarra și locotenentul Petru aveau să se bucure din nou de libertate.

Totuși, perioada de repaus forțat petrecută la Londra le prinse cât se poate de bine celor doi. Românul

se simțea epuizat după tensiunea trăită în timpul aventurii. La aceasta se adăuga, în cazul italianului, uzura fizică și morală pricinuită de lunga perioadă de prizonierat.

– Locotenente Petru, vi s-a acordat o perioadă de concediu de trei săptămâni, zise colonelul Cantini. Apoi se întoarse spre Sciara, continuând: Și, având în vedere că națiunea are nevoie de destoinicia domniilor voastre cât mai curând posibil, mi-e teamă că nici dumneavoastră, domnule maior, nu vă putem îngădui un concediu mai lung. Credeți că va fi suficient pentru o recuperare totală?

– Sunt convins că da, domnule.

– Foarte bine, domnule maior, știam că pot conta pe dumneavoastră, cu atât mai mult cu cât, iată, americanii au hotărât să intre în război ca să spulberăm definitiv dușmanul, concluzionă colonelul. Apoi îl întrebă: Aș putea ști unde intenționați să vă petreceți perioada de reacomodare, domnule maior?

– Nu știu nici eu cu exactitate, domnule. Însă un lucru știu sigur, și anume că va trebui să-i dedic locotenentului Petru timpul pe care el mi l-a dedicat mie. Dacă nu mă înșel, el și-a petrecut prima săptămână din concediu scoțându-mă dintr-o mare încurcătură. Iar eu mă simt dator față de subalternul meu. Mi-a spus că ar vrea să meargă în România, să-și vadă familia, și m-a rugat să-l însoțesc. Cred că e de datoria mea s-o fac...

– Mă prefac că nu v-am auzit, domnule maior. Știți foarte bine că România a fost invadată de trupele inamicului de mai bine de șase luni. O misiune în liniile dușmanului trebuie autorizată și coordonată de Statul-Major...

– Dacă-mi permiteți, domnule... Din câte am înțeles, nu este vorba despre o misiune de război, ci de o vizită de familie, încercă să explice Sciarra. Apoi, înțelegând că superiorul său nu intenționa câtuși de puțin să-l creadă, încercă să îndulcească pilula: Fiind doi, prezența noastră nu ar trebui să trezească suspiciuni.

– Mda... desigur... Vă rog să adresați salutările mele cordiale rudelor locotenentului Petru, domnule maior, spuse Cantini cu ironie. În orice caz, dacă vreți cu tot dinadinsul să treceți granița, va trebui să vă grăbiți: veți fi puși în contact cu un curier diplomatic care pleacă periodic spre Rusia. Cred că este cea mai bună soluție ca să evitați liniile inamice.

Kimber alerga gâfâind prin ploaia măruntă și pătrunzătoare. Ajunse la adăpostul imensei copertine a gării Victoria, dar nu se opri din fugă: nu din cauza ploii se grăbea.

Când, în sfârșit, ajunse pe peron, apucă să mai zărească cum se îndepărtau luminile roșii ale ultimului vagon. Fumul locomotivei se pierdea, subțiindu-se, la orizont.

– Cine știe dacă te voi mai redevea vreodată. Dumnezeu să te aibă în pază, Alberto, murmură Kimber, strângând spasmodic poșeta în mâini.

Ochii îi erau învăluiți în tristețe și două lacrimi mari îi apărură în colțul genelor.

Sciarra rămăsese la fereastră, măturând cu privirea peronul care rămânea tot mai în urmă, până când aburii locomotivei învăluiră și vagonul său.

– Așteptați pe cineva, domnule? îl întrebă tânărul curier diplomatic ce avea să-i însoțească până la destinație.

– Nu, pe nimeni, vreau doar să admir priveliștea gării în vreme ce trenul se îndepărtează.

În clipa aceea i se păru că o văzuse, acolo, la capătul peronului. Nu era foarte sigur, și nici n-avea să i se confirme vreodată că așa fusese, decât dacă ar mai întâlnit-o cine știe când pe Kimber... S-o mai întâlnească cândva... Numai Dumnezeu ar fi putut ști una ca asta...

Sciarra și Petru reușiră să traverseze cu bine liniile inamice: la câteva mile marine de Constanța, în largul mării Negre, fuseseră transbordați de pe un vas de patrulă rusesc pe o ambarcațiune de pescuit românească. Când ajunseseră la țărm, erau îmbrăcați ca niște țigani rudari.

– Cred totuși că a sosit momentul să-mi dezvălui scopul călătoriei noastre, locotenente Petru, nu-i așa?

spuse Sciarra, slăbind frâiele măgarului care trăgea căruța cu coviltir în care se aflau.

Niște cunoscuți ai locotenentului le procuraseră hainele și acel mijloc de locomoție care ar fi trebuit să-i scoată din Constanța fără să dea de bănuit. Nu lipseau nici zorzoanele viu colorate cu care țiganii obișnuiau să-și decoreze căruțele.

Sciarra observase că misterioșii prieteni ai lui Petru îl tratau pe acesta cu mare respect. Constatarea îi stârnise curiozitatea, mai ales că era vorba de oameni cu putere și poziții sociale înalte, care unelteau împotriva invadatorilor germani și austro-ungari. În numai câteva ore făcuseră rost de toate lucrurile cerute de locotenentul român: căruță, haine și bani. Petru le promisese că își va achita datoria prin intermediul familiei, dar ceilalți se arătaseră ofensați: din câte reușise să priceapă Sciarra din discuțiile lor, purtate într-o limbă surprinzător de asemănătoare cu italiana, prietenii locotenentului se simțeau răsplătiți de faptul că le putuseră fi de ajutor.

Drumul spre destinația finală însă era încă lung și plin de primejdii. După câteva clipe de gândire, Petru se hotărî să vorbească:

– Dumneavoastră ați auzit vreodată vorbindu-se de Vlad al III-lea Dracula, domnitorul Valahiei?

– Cine n-a auzit vorbindu-se de el? se miră Sciarra. Iată, sunt aproape douăzeci de ani de când romanul

lui irlandezului Bram Stoker se tot reeditează. Mărturisesc că și eu l-am citit cu sufletul la gură...

– Nu, domnule, nu vorbesc despre acel *Dracula*. Sau, mai bine spus, vampirul zugrăvit de pana lui Stoker a fost inspirat de un personaj real, de mare importanță pentru istoria țării mele: domnitorul Vlad, care, după moarte, a primit sinistrul supranume de Țepeș, ca urmare a metodei sale favorite de a-și pedepsi dușmanii – trasul în țeapă. Vi-l mai amintiți pe ofițerul ungur care ne-a capturat în Alpii Dolomiți?

– Desigur, locotenente. Continuați, vă urmăresc cu atenție.

– Atunci, cu siguranță țineți minte și faptul că au rămas la el niște hârtii pe care le țineam ascunse în căptușeala uniformei. Erau niște scrieri vechi în care este istorisită povestea unui obiect mult mai vechi, antic chiar, un inel care, după toate probabilitățile, i-a aparținut celui mai înțelept dintre regii biblici. În afara acelor documente, mai păstram în căptușeală un caiet cu însemnări, în care era descrisă ascunzătoarea în care se află acum inelul. Legenda spune că giuvaierul îi oferă puteri imense proprietarului său. Este de datoria mea să readuc în familie acel obiect sacru pentru noi, de o valoare imensă și care a fost al nostru din generație în generație. Eu eram – cel puțin până la nefericita întâlnire cu ofițerul ungur – singurul care cunoștea ascunzătoarea. Sper să ajung la ea înaintea lui Béla Blasko, cu toate că, dacă mă gândesc mai bine, nu

cred ca ungurul să fi fost în stare să descifreze hârtiile pe care mi le-a confiscat.

– Am sentimentul că istoria asta este foarte apropiată sufletului dumneavoastră, locotenente Petru.

– Pentru mine, a intra în posesia Inelului Regilor este sinonim cu recuperarea propriilor rădăcini de familie și a onoarei: familia mea se trage din Vlad Dracula Țepeș și, de-a lungul veacurilor, strămunii mei au păstrat Inelul Regilor din tată în fiu.

19

OCTOMBRIE 1967

Accidentul care îl lăsase pe Ashel Breil fără avionul său Mirage fusese o întâmplare nefericită: în timpul unui zbor de recunoaştere de rutină, propulsorul cu postcombustie Atar al avionului se „gripase" – aşa stabilise, ulterior, comisia de anchetă – pe neaşteptate, din cauza unei defecţiuni banale la duzele de injecţie. Comandantului de escadrilă nu-i rămăsese altceva de făcut decât să acţioneze sistemul de catapultare: la impactul cu solul însă, îşi fracturase umărul şi un antebraţ. Apoi, fusese nevoit să apeleze la tactica de supravieţuire până când, după două zile şi două nopţi petrecute într-o zonă accidentată şi nelocuită din Palestina, fusese găsit de un comando israelian de recuperare. Pentru un soldat la sol, fracturile suferite de Breil n-ar fi constituit nici o problemă, dar pentru un pilot militar ca el, consecinţele accidentului fuseseră

suficient de grave încât să nu mai fie lăsat să zboare. Episodul survenise la numai treizeci de zile după avansarea sa la gradul de maior și la patruzeci de la sfârșitul războiului cu arabii.

Pus să aleagă între un birou administrativ și înrolarea ca agent activ al Mossadului, Ashel Breil nu stătuse nici o clipă pe gânduri.

Tocmai i se încredințase prima misiune și, acum, de la fereastra unui avion hârbuit al companiei aeriene de stat a României, observa curios panorama unui București ploios; între timp, motoarele în stea Gnome-Rhône ale vechiului Tupolev Ant-14 – construite cu mai mult de treizeci de ani în urmă – țineau ritmul asemenea contrabasului din orchestra lui Glenn Miller.

Asher Breil se gândi preț de o secundă la avionul său Mirage, comparându-l cu piesa de anticariat în care se afla acum, împreună cu restul delegației diplomatice.

„După cum se știe, cu puțin timp în urmă, Orientul Mijlociu a fost teatrul unui război între țări arabe și Israel, război care a pus în pericol pacea în lume... Dorim să reamintim țărilor arabe prietene că nu înțelegem și nu suntem de acord cu poziția acelora care se pronunță în favoarea desființării Statului Israel."

Cu aceste cuvinte, în vara anului 1967, Nicolae Ceaușescu lua deschis o poziție contrară atitudinii

tuturor celorlalte țări din blocul comunist: Uniunea Sovietică și țările sale satelit, favorabile politicii arabe și adversare istorice a celei israeliene, condamnaseră deschis ofensiva Tel Avivului și Războiul de Șase Zile. Urmaseră momente de intensă tensiune internațională, iar pacturile de non-beligeranță între marile puteri ale lumii fuseseră pe punctul de a sări în aer.

Sprijinul, fie el și indirect, al liderului român nu-i putea lăsa insensibili pe rasații oameni de stat israelieni: conform vechii zicale „bate fierul cât e cald", guvernul israelian încropise în doi timpi și trei mișcări o misiune economică. Delegația avea același caracter neoficial ca și luările de poziție ale României în problemele Orientului Mijlociu, fiind formată din experți financiari și bancheri proveniți din toate colțurile lumii occidentale. Toți membrii delegației aveau însă în comun originea evreiască: printre ei se afla și Asher Breil, la prima sa misiune în afara carlingii unui avion de vânătoare.

Cei treizeci și șase de pasageri săltau în scaune în timp ce Tupolevul încetinea, după aterizare. Experții economici israelieni – unii dintre ei veniți împreună cu soțiile – binecuvântară steaua norocoasă care veghease ca străvechiul avion să nu fi ales tocmai ziua aceea ca să-și dea obștescul sfârșit.

Asher își spuse că băutura incoloră care le fusese servită membrilor delegației într-una din sălile

aeroportului avusese scopul de a-i face pe supraviețuitori să-și revină. Reprezentantul guvernului român ridică paharul și, într-o engleză stâlcită, spuse:

– Să bem în sănătatea conducătorului nostru, Nicolae Ceaușescu. Președintele[1] va fi bucuros să primească delegația dumneavoastră în această seară, la cină, la palatul guvernului Republicii Socialiste România.

Unui observator atent ca Breil nu-i putea scăpa tonul cu care fusese subliniat cuvântul „socialistă". Termenul respectiv constituise, de altfel, primul act de nesupunere a politicienilor români față de Uniunea Sovietică. În anul 1965, termenul „socialistă" îl înlocuise pe cel de „populară" – mult mai drag conducătorilor de la Kremlin – în titulatura oficială a țării.

În schimb, ultima acțiune de independență a liderului român era aceea în virtutea căreia Asher ajunsese la București: sprijinirea acțiunilor Israelului împotriva țărilor arabe suscita o serie de întrebări la care, adesea, nu avea răspuns nici unul dintre analiștii complexelor mecanisme ale echilibrului internațional.

Cina de lucru se desfășura într-unul din saloanele reședinței liderului de la București. Ashel Breil fuse-

[1] În realitate, Nicolae Ceaușescu a devenit președinte al Republicii Socialiste România în anul 1974. Până atunci, această funcție nu exista (n. tr.).

se prezentat ca făcând parte din conducerea unei bănci elveţiene – locţiitorul, de origine evreiască, al directorului operativ al unuia dintre cele mai onorabile institute de credit ale Confederaţiei Helvetice. Cum Ceauşescu urmărea să aibă acces la nelimitatele fonduri ale băncilor elveţiene, funcţia inventată pentru Breil îi garantă acestuia un loc la masa de onoare. La dreapta agentului Mossad stătea Elena, din 1945 soţia liderului român şi – cel puţin aşa cum spuneau foarte mulţi – adevăratul motor al politicii ţării, cea care avea ultimul cuvânt în deciziile importante ale conducerii de la Bucureşti.

Breil găsi răgaz s-o cerceteze cu atenţie, fără să fie observat: chipul veşnic încruntat, aspru lăsa să se intuiască un caracter dur, de neînduplecat, în timp ce, dimpotrivă, aerul ei neaoş şi deloc emfatic ar fi putut da impresia unei femei active, inteligente şi de caracter.

Ochii întunecaţi ai Elenei Ceauşescu priviră fix în cei ai lui Asher Breil: fostul pilot întâmpină cu un zâmbet prietenesc scrutătura de gheaţă, bănuitoare, a femeii.

Un bărbat traversă sala venind spre masa de onoare şi se aplecă la urechea „conducătorului". Cu lama unui cuţit, Ceauşescu lovi de câteva ori, zgomotos, paharul de cristal din faţa sa. Invitaţii tăcură brusc.

– Tocmai am fost informat, spuse el ridicându-se, că Ernesto Che Guevara a fost ucis în timpul unui

schimb de focuri cu *regulares* bolivieni. Ernesto Guevara a simbolizat dorința unui întreg continent de a se elibera de jugul colonizatorilor imperialiști. Odihnească-se în pace, cel care va rămâne eroul oricărei revoluții. Vă rog, domnilor, să păstrăm un minut de reculegere.

În vreme ce se ridica, la fel ca toți ceilalți, Ashel Breil își dădu seama că tocmai în acea perioadă se scria un nou capitol al istoriei secolului XX și avu sentimentul că frântura aceea de istorie avea să adie și peste zidurile între care se găsea acum. Înclină capul și, în liniștea care se lăsă, se regăsi gândindu-se la propriul fiu, micul Oswald. Fără îndoială, era mic din toate punctele de vedere, dar Asher ar fi dorit să-l vadă trăind într-o lume măreață, o lume mai bună, nu atât de haotică și mai puțin periculoasă. Ar fi vrut ca Oswald să trăiască senin și în pace, iar el, care se voia un tată bun, avea datoria să facă tot ce-i stătea în putință pentru ca toate visele acestea să nu rămână simple utopii.

Acesta era primul motiv pentru care se afla acum în România.

Al doilea motiv era unul ceva mai personal: un bărbat ca el trebuia să se afle mereu în primele rânduri și avea nevoie de noi și noi provocări.

Și mai exista și un al treilea motiv, poate cel mai important, care își avea originea într-o întâlnire avută, la câteva zile după accidentul de avion, cu un bătrân

ofiţer italian, un veteran al Primului Război Mondial. După discuţia cu vârstnicul ofiţer, perspectiva unei misiuni la Bucureşti devenise mult mai interesantă.

Nimeni nu putea pune la îndoială loialitatea şi curajul lui Asher Breil: atât în calitate de pilot, cât şi de agent Mossad, se dedicase trup şi suflet cauzei – supravieţuirea tinerei sale ţări. „Supremele raţiuni de stat" erau mai presus de orice îndoieli sau ezitări ale propriei conştiinţe. Interesele Statului Israel aveau întotdeauna prioritate: de aceea, îşi impusese să nu se lase niciodată copleşit de sentimentul de vinovăţie pentru faptul că semănase atâta moarte în jur, pe vremea când obişnuia să lanseze, nici el nu mai ştia de câte ori, bombe din aripile avionului său de vânătoare.

La toate acestea se gândi agentul Mossad în timpul minutului de reculegere ţinut în memoria revoluţionarului sud-american.

„Lumea asta nu e altceva decât un uriaş azil de nebuni", îşi spuse, cu o undă de îngrijorare, Asher Breil. În clipa următoare, scutură din cap alungându-şi gândurile şi îi surâse cu bunăvoinţă „conducătorului".

Nicolae Ceauşescu se născuse în Oltenia, în anul 1918, într-o familie de ţărani. Capacităţile sale politice se manifestaseră încă din adolescenţă, îndreptându-l spre activităţi revoluţionare împotriva ordinii de stat. În 1936, fusese condamnat pentru prima dată,

primind doi ani de închisoare. Odată eliberat, Ceaușescu făcea parte din conducerea partidului comunist, aflat atunci în ilegalitate. În 1940 fusese din nou condamnat la închisoare, evadând patru ani mai târziu. Ales deputat în 1948, din anii cincizeci îndeplinise diferite funcții politice și guvernamentale. În iulie 1965, la câteva luni după moartea bruscă a lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, liderului României de până atunci, Nicolae Ceaușescu devenise secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Chiar în acel an 1967, devenea președinte, o funcție despre care se spunea că o exercitase *de facto* chiar din momentul în care murise Gheorghiu-Dej[1].

Cam aceasta citise Breil din biografia singurului lider comunist pe care, în acea perioadă, Occidentul îl privea cu simpatie: Nicolae Ceaușescu nu părea un politician dispus să treacă de partea celor care nu-i susțineau interesele, atitudine care-i îngrijorase pe conducătorii comuniști de la Moscova. Liderul român dăduse tuturor de înțeles că nu se temea să conteste deschis hotărârile luate de URSS în numele întregului bloc comunist. Așa se petrecuseră

[1] Vezi nota anterioară. În 1967, dar în luna decembrie (acțiunea din fragmentul de față se desfășoară în luna octombrie), Nicolae Ceaușescu a fost ales în funcția de președinte al Consiliului de Stat, „organ suprem al puterii de stat, subordonat Marii Adunări Naționale" (cf. Constituția RSR, 1965) (n. tr.).

lucrurile atunci când luase poziție în cazul Războiului de Șase Zile.

Dar Asher Breil avea și altfel de informații despre politicianul român. Din cronicile neoficiale pe care le consultase, se profilase imaginea unui bărbat care nutrea o admirație necondiționată față de un personaj istoric foarte controversat: Ceaușescu îl numea „erou al Țării Românești" sau chiar „erou al lumii occidentale și al creștinătății".

Personajul se numea Vlad al III-lea, Țepeș, domnitorul Valahiei.

20

MAREA ADRIATICĂ, 1348

Wu înmuie ştergarul în ulcica cu apă dulce şi apoi îl stoarse. Cu duioşia unei mame grijulii, uriaşul şterse broboanele de sudoare de pe fruntea stăpânului său.

Mica ambarcaţiune cu care fugiseră din Veneţia plutea în largul mării de câteva ore bune. Un vânt favorabil din pupa îi împingea spre coastele Dalmaţiei.

Chipul lui Humarawa era galben precum ceara, iar ochii păreau să cadă din nou într-un somn greu, inconştient.

– Mi-ai nesocotit porunca, Wu, murmură samuraiul.

– Când te vei pune pe picioare, mă vei pedepsi după cum îţi va fi voia, domnul meu.

– Trimite-o aici pe copilă, şopti din nou Humarawa.

Când Adil ajunse lângă el, samuraiul păru să-şi mai revină. Gemând de durere, se ridică în capul oaselor şi spuse:

– Te-am moștenit așa cum se moștenește o datorie împovărătoare, tinere Adil. Pe urmă, pe măsură ce timpul a trecut, am înțeles că ai ajuns să faci parte din viața mea. Știu că ești puternic și plin de curaj, la fel cum sunt încredințat că alături de Crespi și Wu nu-ți va lipsi nimic niciodată. Păzește-ți calea.

Adil nu reuși să rostească nici un cuvânt. Dându-și seama că Wu stătea în spatele său, se întoarse spre el și încercă să-l cuprindă cu brațele. Își puse capul pe pântecele uriașului și începu să plângă.

– De ce oare trebuie să-i văd murind pe toți cei care m-au iubit?... repeta, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

De ei se apropiase și Crespi, care privea în tăcere agonia bărbatului cu care împărțise o mare parte din viața sa.

– Prieteni ai mei... prieteni... mai apucă să murmure samuraiul, înainte să-și piardă cunoștința.

– Cum adică au reușit să fugă? strigă, ca scos din minți, Campagnola. Trei bărbați și un copilandru v-au ucis oamenii și apoi au dispărut în neant? Erați doisprezece contra trei, ați avut posibilitatea să-i atacați prin surprindere, iar acum veniți să-mi spuneți că i-ați lăsat să scape? Veți fi judecat și condamnat pentru această trădare.

– Domnul meu... bărbații aceia luptau ca fiarele încolțite, îndrăzni să se justifice căpetenia atacatorilor.

Deodată, s-au făcut cu toţii nevăzuţi, iar noi am scotocit timp de două ore palatul, până să găsim galeria secretă. Unul din oamenii mei e convins că i-a provocat o rană grea japonezului, iar dârele de sânge de pe scări stau mărturie pentru asta. Un martor jură că ar fi văzut doi bărbaţi cărând un rănit pe o barcă şi zice că i-ar fi auzit spunând ceva despre coastele Dalmaţiei. Îngăduie-mi să-mi iau oamenii şi să pornesc pe urmele lor. Iar când mă voi întoarce, voi considera de datoria mea să mă supun judecăţii domniei voastre, *signore* Campagnola.

În barca fugarilor domnea o tristeţe apăsătoare: nici unul nu simţea nevoia de a spune ceva. Strânşi în jurul trupului lui Humarawa, toţi se gândeau cât de mult îi datorau războinicului care acum trăgea să moară.

Alessandro Crespi se îndreptă spre proră. Rămase un timp acolo, gânditor, jucându-se cu inelul de pe deget – un inel de aur de care nu se despărţise niciodată din ziua în care, cu mulţi ani în urmă, Humarawa i-l dăruise. Un neguţător îi deslușise textul scris în greaca veche pe papirusul din sipetul incrustat. Acelaşi sipet în care se găsea şi inelul. Scria acolo că giuvaierul aparţinuse unui împărat roman. Dar neguţătorul îi spusese lui Crespi că inelul părea să fie mult mai vechi: era încredinţat că şi în Sfânta Scriptură se vorbea despre el. Omul îi mărturisise că era convins că

obiectul aparţinuse unuia dintre conducătorii poporului ales, de vreme ce pe montura sa era incrustată steaua în şase colţuri a evreilor, fiind supranumit Inelul Regilor.

Crespi se străduia să reînvie amintirile trecutului: cu mulţi ani în urmă, prietenia sa cu Humarawa – căzut pe neaşteptate în dizgraţia stăpânirii – îi obligase pe amândoi să fugă din Japonia, reuşind însă să ducă cu ei o mare parte din averea samuraiului. Comoara le permisese să se stabilească la Veneţia şi să se îmbogăţească în scurt timp. După acea experienţă, Crespi nu mai pleca nicăieri fără inel, cea mai importantă piesă a averii sale. Aşa se întâmplase şi acum: respingând un ultim atac al misterioşilor duşmani, înşfăcase sipetul, apoi îi urmase pe ceilalţi prin pasajul secret. Ieşiseră apoi la lumină, într-un loc tainic: o barcă stătea în aşteptare, pregătită din timp de plecare, în caz de primejdie.

Mânuind un cuţit, Wu ascuţea capătul unei bucăţi de lemn. Părea că lucrarea îl preocupa peste măsură, dar în realitate încerca să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să nu-şi întoarcă privirile către Humarawa: ochii chinezului erau umflaţi de lacrimi. În faţa agoniei stăpânului său se dovedea neputincios.

Numai Adil nu se sfia să-şi arate durerea şi plângea în tăcere, fără să se poată opri. Îl măcinau două sentimente contrarii, dar strâns înrudite: furia şi suferinţa.

Când zăriră în depărtare uscatul, nici unul dintre ei nu fu cuprins de entuziasmul cu care marinarii, de obicei, după zile nesfârșite pe mare, salută priveliștea tărâmurilor locuite de oameni.

Navigând paralel cu țărmul, schimbară direcția spre sud, cu intenția de a ajunge în principatele sârbești.

De cum trecură de Spalato[1], traseră la mal pe o plajă situată la sud de cetate: mai important decât orice era să facă rost de leacuri pentru Humarawa. Crespi își făcuse un plan: fie că samuraiul avea sau nu să supraviețuiască, trebuiau să ajungă în Orient, unde bogăția și faima sa de negustător le-ar asigura imunitatea.

Îi lăsă pe Wu și Adil să-l vegheze pe japonez și intră singur în cetate. Cu aur și pietre prețioase, cumpără un car prăpădit și un măgar care se dovedi a fi cam nărăvaș. Îl așezară în car pe Humarawa și porniră la drum spre Raguza[2]: portul cetății era escală obligatorie pentru corăbiile ce se îndreptau spre Constantinopol, oraș care, la rândul său, era punctul de sosire al caravanelor venite din Orient. Cum între cetatea dalmată și republica venețiană existau raporturi comerciale înfloritoare, Crespi era încredințat că la Raguza aveau să afle, mai devreme sau mai târziu, vești despre urmăritorii lor. Dar Crespo și Wu știau foarte bine că trebuiau să fie cu mare băgare de

[1] Azi, orașul Split din Croația (n. tr.).

[2] Azi, orașul Dubrovnik din Croația (n. tr.).

seamă: umblând de colo-colo, împreună cu un copilandru și un japonez rănit, puteau fi, la rândul lor, ușor de recunoscut.

Dar legăturile dintre principatele sârbești și Veneția se răriseră drastic în ultima vreme, din cauza ciumei care îi decima pe cetățenii republicii: teama de molimă îl ținea la distanță chiar și pe cel mai avid negustător, ca și pe cel mai credincios dintre aliați.

Ciuma... În vâltoarea întâmplărilor prin care trecuseră într-un timp atât de scurt, fugarii uitaseră de primejdia înfiorătoare de care scăpaseră. Totuși... oare reușiseră cu adevărat să înșele amenințarea Răului?

În apropiere, la Raguza, cu toții o numeau „vrăjitoarea" și, în rarele momente când intra în cetate, nu puțini erau cei care se fereau din calea ei atunci când o zăreau trecând pe ulițe.

Aproape nimeni nu cunoștea taina vieții sale: un bărbat care, cu mințile pierdute de prea mult vin și viață în desfrâu, o hăcuise într-o noapte, ucigându-i apoi fiul. Ca prin minune, femeia scăpase cu viață, dar hotărâse să se îndepărteze de oameni, împietrită de imensa durere ce i se cuibărise în suflet.

Trecuseră șapte ani de când vrăjitoarea își construise coliba pe vârful de stâncă de pe țărmul mării, înspre apus. Trăia în singurătate, culegând buruieni de leac pe care le vindea unui vraci care trecea pe acolo la două sau la trei luni.

Auzind zgomotul roților de car, femeia își înălță privirea.

– Ai apă și niște ștergare curate, femeie? o întrebă venețianul de pe capra carului.

Lângă el, femeia văzu un oriental uriaș, care ținea pe genunchi un copilandru cam la vreo zece ani. Își spuse că aceeași vârsă ar fi avut-o și propriul ei băiat, dacă sminteala bărbatului ei nu i-ar fi frânt viața.

– Apă este în fântână. Luați-vă câtă vă trebuie. Dar ștergare nu am.

– Te implor, femeie! Avem cu noi un om care este grav rănit.

Și Crespi făcu semn cu mâna în spate, spre car. Vrăjitoarea se ridică pe vârfuri și văzu un bărbat lungit pe scânduri.

– Omul acesta are moartea pictată pe chip, spuse ea. Nu-i vor servi prea mult ștergarele curate. Opriți-vă și lăsați-l să se odihnească – sau, poate, să moară – în pace, nu hurducat de carul vostru.

– Nu ne putem îngădui să ne oprim, femeie. Și, ca să spun drept, am cerut apă și ștergare, nu povețe.

– Faceți cum voiți. Gândeam că poate ați fi vrut să-i aduceți un dram de ușurare prietenului vostru. Eu v-am spus unde găsiți apă. Restul nu-i treaba mea, mai zise femeia și, întorcându-le spatele, se îndreptă spre colibă.

– Fără doar și poate că sunt pe urmele noastre, rosti Crespi, întorcându-se spre Wu. Și sunt convins că ciuma nu-i va opri din drum.

– Eu chibzuiam la vorbele femeii: trebuie să recunosc că-i dau dreptate, răspunse chinezul. Nu cred că se cuvine să-i adâncim şi mai mult suferinţa domnului meu. Trebuie să aflăm un loc sigur unde să-l lăsăm.

– E primul suflet de om pe care îl întâlnim pe drumul ăsta. Nu înţeleg de ce ar trebui să ne încredem în ea, rosti Crespi, după ce se gândi un timp.

– Dacă urmăritorii noştri ne vor ajunge, pentru noi asta va însemna sfârşitul. Şi fără doar şi poate că ne vor ajunge, de vreme ce noi abia ne târâm, ca să nu-i provocăm lui Humarawa şi mai multă suferinţă. Nici eu nu ştiu dacă putem să ne încredem în ea, dar sunt convins că, aşa cum călătorim acum, vom fi repede recunoscuţi şi vom cădea uşor pradă duşmanilor, insistă Wu.

În clipa aceea, femeia ieşi din colibă, ţinând în mâini o cârpă cu o substanţă vâscoasă, verzuie şi fumegândă.

– Ziceam să-i ungeţi măcar rănile cu amestecul ăsta de ierburi: o să-i aline durerile, zise vrăjitoarea, cu acelaşi ton aspru.

– Să fie oare cu putinţă ca tu, femeie, să cunoşti ştiinţa plantelor de leac? întrebă Wu, cercetând cu interes cicatricea întinsă de pe gâtul femeii, asemănătoare cu a lui.

– Este fiertură din scoarţă de salcie şi alte plante care alină durerea. Dacă alegeţi să mergeţi mai departe, vă pot da cât de multă vreţi: să nu uitaţi însă să-i ungeţi rănile tot la patru ore.

– Nu suntem atât de convinşi că vrem să ne reluăm drumul purtându-l cu noi pe prietenul nostru, femeie. Te-ai învoi, oare, să-l ţii sub îngrijire? o întrebă Crespi.

– Bărbatul acela mai are câteva ore de trăit, răspunse ea. Nu vreau să ştiu nimic despre asta.

– Nu te lăsăm singură. Atât cât vom putea îi vom sta alături şi îţi vom ajuta cu tot ce este de trebuinţă. Pentru îngrijirile pe care i le vei da, am pentru tine un săculeţ cu bani de aur.

– Cu siguranţă că nu aurul mi-ar fi de folos ca să mă eliberez de dureroasa mea viaţă, *messere*. Dacă vă ajut, o fac doar ca să încerc să-l tămăduiesc pe bărbatul acesta. Hai, daţi-mi o mână de ajutor să-l dau jos din car şi să-l întind pe un pat.

21

APRILIE 2004

Tom Farrader purta uniforma de serviciu, cu gradele de subofiţer de puşcaşi marini puse în evidenţă. Era responsabilul – şi se făcuseră mulţi ani de când deţinea această funcţie – arsenalului bazei Camp Lejeune. Prin mâinile sale treceau toate cererile de alocare de arme, muniţii şi explozibili ale tuturor militarilor bazei – atât cele pentru simple aplicaţii, cât şi cele destinate aprovizionării trupelor trimise în diferite teatre de război ale lumii.

În seara aceea, Farrader întârziase la birou, intenţionând să facă ordine în registrele de gestiune. Nu avusese încotro: o altă amânare nu mai era posibilă, de vreme ce se aflau în plină desfăşurare o serie de inspecţii, iar lui i-ar mai fi trebuit câteva zile bune de lucru peste program ca să pună totul la punct. Din motive de securitate, biroul se găsea la distanţă mare

de depozitul de muniție, într-o clădire în care erau păstrate jeepuri și alte vehicule vechi.

Farrader își înălță ochii spre tavan: contabilitatea nu era punctul său forte, cu atât mai mult cu cât era obișnuit să rotunjească foarte mult cifrele. În anumite cercuri nu era un secret faptul că subofițerul de la depozit vindea unele dintre materialele cu grad mare de periculozitate pe care i le încredințase armata. Mineri clandestini sau pescari-braconieri erau dispuși să plătească sume exorbitante pentru explozibilul furnizat de Farrader.

„Ar face asta oricum", obișnuia el să-și justifice înfloritorul comerț la negru practicat. Cu toate acestea, activitățile pe care le alimenta nu erau considerate la fel de periculoase ca explozibilii furnizați de el: o excavație clandestină sau o partidă de pescuit cu dinamită nu erau nici pe departe comparabile cu masacrul pe care l-ar fi putut provoca un terorist folosind numai câteva grame de ciclotrimetilentrinitramină, mai cunoscută sub denumirea de T4.

– Tu? rosti Farrader cu o voce din care răzbătea îngrijorarea, ridicând ochii spre silueta care apăruse lângă el de nicăieri.

– Da, dragul meu prieten. Chiar eu. Și pun rămășag că știi și motivul care m-a împins să-ți fac această vizită.

– Nu se poate... nu acum. Sunt inspectori peste tot: de altfel, după cum vezi, am rămas să aduc la zi

registrele. Zilele acestea, îmi este pur și simplu imposibil să scot material explozibil din depozit.

– Oare banii mei îți plac mai puțin decât cei ai minerilor sau braconierilor? Am informații sigure că, în ceea ce-i privește, comerțul tău continuă netulburat. Fără îndoială că nu inspecțiile acestea te împiedică. Atunci, ce anume?

– Ca să-ți spun adevărul-adevărat, ai dreptate, nu-mi plac deloc banii tăi și nici nu mai vreau să te am de client pe viitor. Am o vagă idee despre cum ai făcut să explodeze marfa cumpărată de la mine. Nu sunt prost și, în plus, citesc și eu ziarele. Cine crezi că mai dă crezare născocelilor tale cu „prietenii influenți care fac o serie de prospecțiuni secrete în Antarctica, pentru a descoperi noi zăcăminte petroliere"? Dar prefer să nu mă gândesc... În orice caz, nu mă mai țin nervii să continui cu toată tărășenia asta.

– Nu mă interesează nici cât negru sub unghie accesul tău subit de corectitudine, partenere. Îți amintesc însă că suntem legați... tu și cu mine. Degetele subțiri începură să se miște cu nervozitate, apoi necunoscutul continuă: Cred că e spre binele tău să-mi furnizezi încărcătura. Va fi ultima.

– Îmi pare rău, dar, începând de astăzi, prăvălia e închisă pentru tine. Încearcă în altă parte... Apropo, se pare că Gavrilovici, un traficant de origine ucraineană care are o casă de amanet la New York, ar fi

scos pe piață o cantitate uriașă de explozibil rusesc de mare putere.

– Cum de ți-a ajuns tocmai ție la urechi una ca asta?

– Gavrilovici a împrăștiat vestea în toate cele patru zări, și nu de azi, de ieri... Se comportă de parcă ar avea o căruță de fructe care stau să se strice, și nu o marfă într-atât de fierbinte, încât, dacă l-ar descoperi federalii, l-ar trimite pentru vreo zece ani la răcoare, pe cheltuiala statului. După cum vezi, piața geme de marfă. Nu ai altceva de făcut decât să găsești alte soluții: cu mine ai terminat-o.

– Nu cred că e în interesul tău să te comporți în felul acesta.

Degetele subțiri zvâcniră brusc.

În clipa în care Deidra Blasey intră în noul său birou, sergentul Kingston sări în picioare și luă poziție de drepți.

– Ați auzit de Farrader, *sir*? o întrebă subofițerul, nerăbdător să-i comunice vestea.

– Farrader... Farrader... a, desigur, responsabilul depozitului de arme și muniții. Nu, nu știu nimic, ce-i cu el?

– S-a împușcat astă-noapte, în garajul cel vechi de lângă biroul său. Se pare că a lăsat și un bilet de adio.

– Îmi pare rău pentru el, chiar dacă, să fiu sinceră, Farrader ăsta nu mi-a plăcut niciodată. Din câte știu, comportamentul său nu era tocmai un exemplu de

rigoare și onestitate: întotdeauna m-am întrebat cum de nu a fost îndepărtat din funcție, din moment ce acolo, la bază, nu puțini erau cei care știau de afacerile sale necurate. Oricum, odihnească-se în pace! Acum însă, să schimbăm subiectul: ai pregătit totul pentru călătoria noastră, sergent?

– Da, *sir*. Un avion de linie ne va duce în Dubai, de unde vom merge mai întâi în Emirate, apoi în Arabia Saudită. Tocmai mi-a fost comunicat programul: cursurile de tehnici noi de dezafectare a câmpurilor minate pe care le vom susține pentru trupele noastre dislocate în țările arabe aliate ar trebui să dureze circa două luni.

> Pe alergătorii gâfâind, ce scot scântei și pornesc la atac dimineața, stârnind colbul, și pătrund cu el în mijlocul mulțimii! Omul este nemulțumitor față de Domnul său! Și el este martor pentru aceasta. Și iubirea lui pentru bogăție este puternică! Oare el nu știe că atunci când se va risipi ceea ce este în morminte și se va dezvălui ceea ce este în piepturi, atunci Domnul lor, în Ziua aceea, va fi bineștiutor al lor?

Degetele subțiri se ridicară de pe tastatură, în vreme ce imprimanta începu să emită sunete ascuțite, semn că executa comanda computerului la care era conectată.

Mâinile, ca întotdeauna vârâte în mănuși de latex, luară foaia scrisă din imprimantă și o puseră pe masă. Batonul de ceară se topea la căldura flăcării lumânării, lăsând să cadă câteva picături roșii pe pagină. Apoi, sigiliul Inelului Regilor fu imprimat încă o dată pe ceara lichefiată, martor unic al planului pervers, care era cât se poate de limpede în mintea teroristului.

– *Al-'Âdiyât* sau „a alergătorilor". Așa se numește această *sura*... îi spuse Cassandra Ziegler la telefon lui Oswald Breil, care se găsea prin cine știe ce colț pierdut al bătrânei Europe.

Agentul FBI citea din notițele pe care și le făcuse din timp: nu voia să riște să uite vreun amănunt important.

– Este cea de a o suta *sura* a Coranului. Este compusă din numai unsprezece versete și își trage numele chiar de la primul dintre ele, o întrerupse Breil și, auzind exclamația de mirare a Cassandrei, îi răspunse prompt: Când vrei să fii competitiv, trebuie să știi totul despre concurență.

– Am ajuns într-un punct mort; am efectuat toate investigațiile posibile, dar trebuie să mă recunosc învinsă: ca întotdeauna, cuvintele din Coran folosite de Justițiar nu ne trimit în nici o direcție. Dimpotrivă, am sentimentul că adevăratul scop al acestor mesaje este acela de a ne abate de la adevărata pistă și a ne face să ne pierdem timpul.

– Permiteți-mi să nu fiu întru totul de acord cu dumneavoastră, interveni din nou Oswald. Planul din mintea atentatorului este cât se poate de clar: ne-a demonstrat acest lucru în fiecare dintre ocaziile precedente. Dificultatea noastră constă în altceva: cum să facem ca să ajungem la locul atentatului înaintea lui. Și tocmai acest lucru nu și-l dorește Justițiarul: ca cineva să reușească să zădărnicească reprezentația sa macabră.

– Reprezentație în care numărul victimelor inocente crește exponențial, comentă Cassandra adăugând: Se pare că Justițiarul este cu atât mai mulțumit, cu cât numărul morților și al răniților de pe urma atentatelor sale este mai mare. Ceea ce mă înspăimântă cel mai mult este faptul că, în cei doi ani de acțiuni operative, nemernicul nu a lăsat în urmă dovezi palpabile, nimic care să ne facă să ne orientăm investigațiile pe o pistă clară...

– ...în vreme ce opinia publică – la cea occidentală mă refer – pare întru totul indiferentă, concluzionă Breil. În fond, atitudinea aceasta poate însemna că Occidentul încuviințează „legea talionului" aplicată de Justițiar: faptul că se orientează cu obstinație numai asupra obiectivelor musulmane ar putea fi dovada că se imaginează pe el însuși în rolul unui adevărat făcător de dreptate.

George Glakas înjură în gura mare: la urma urmelor, pereții biroului său de la cartierul general al

CIA erau antifonați atât de bine, încât îi asigurau intimitatea.

– Lumea pare pregătită în orice secundă să producă pe bandă rulantă puii ăștia de cățea kamikaze! exclamă el, privind imaginile șocante ale urmărilor unui atentat sinucigaș produs în nordul Iraqului, împotriva unui convoi american. Blestemați să fie toți islamiștii ăștia fanatici și cățelele care i-au adus pe lume!

Scrisoarea cu ștamplila „Urgență maximă" de pe biroul său trecuse pe planul doi: la ce bun să se piardă timp și efective încercând să se dea de urma celui care, de fapt, le-o plătea celor din Orientul Mijlociu cu aceeași monedă.

Se uită distrat peste versetele coranice care ar fi putut indica locația următorului atentat. În adâncul inimii, Glakas spera ca și următoarea acțiune teroristă a Justițiarului să se soldeze cu un carnaj în rândurile adepților lui Allah. Apoi, cu aerul iritat al celui care este obligat să se supună unui ordin cu care nu este de acord, ridică receptorul telefonului.

– Ca de obicei, nici un indiciu, nu-i așa? îl întrebă pe responsabilul departamentului Științific. Apoi continuă: Cu siguranță că prietenii noștri de la FBI vor fi analizat scrisoarea Justițiarului milimetru cu milimetru, înainte s-o trimită aici. Nu înțeleg de ce nu ne trimit și rezultatele analizelor lor... în felul ăsta, n-am mai pierde timpul refăcându-le.

Terminând conversația, hotărî că subiectul fusese închis și începu să lucreze din nou la documentele și portretele-robot care făceau referire la teroriștii din Orientul Mijlociu care constituiau un pericol serios la adresa Occidentului. Să-l ia naiba pe Justițiar, cu tot cu atentatele lui, cu sigiliul și Coranul lui.

George Glakas avea lucruri mult mai importante la care trebuia să lucreze acum.

22

SIGHIȘOARA, ROMÂNIA, MAI 1917

Ceața se întindea peste vale, învăluind-o într-o mantie moale: ascunse vederii, apele râului Târnava curgeau molcom. Încă nu se luminase bine de ziuă, dar în scurtă vreme, soarele primăvăratic avea să înmoaie bruma dimineții, lăsând vederii verdele intens al dealurilor românești.

Clinchetele argintii ale clopoțeilor prinși de coviltirul căruței îi însoțiseră tot drumul pe cei doi falși țigani rudari.

– Sighișoara a fost dintotdeauna un important nod comercial între Occident și Constantinopol. În plus, era un popas obligatoriu pentru comerțul spre Polonia, țările baltice și orașele ligii hanseatice, povestea Petru în timp ce străbăteau, agale, periferiile orașului. Vreme de câțiva ani, din 1431, aici a trăit Vlad Dracul, tatăl lui Vlad Țepeș, și tot aici s-a născut el,

Dracula. În același an 1431, Vlad-tatăl – îl voi numi așa ca să-l deosebesc de Vlad Dracula, trăgătorul în țeapă – a primit învestitura de cavaler al Ordinului Dragonului...

– Și ce era acest Ordin al Dragonului? N-am auzit de existența unui ordin cavaleresc numit astfel, zise Sciarra.

– Ordinul Dragonului a fost instituit sub forma unei congregații secrete de regele Ungariei, Sigismund de Luxemburg – viitorul împăratul romano-german –, și de a doua sa soție, Barbara, explică Petru. Asemenea tuturor celorlalte ordine cavalerești medievale, Ordinul Dragonului s-a constituit pentru a proteja Biserica Catolică de erezii și de amenințarea islamului. În vremea represiunii reformei husite, cavalerii Dragonului au jucat un rol esențial: la un moment dat, au încercat chiar să organizeze o cruciadă împotriva turcilor – care puseseră deja stăpânire pe o bună parte din teritoriile balcanice, dar planul lor nu a fost niciodată dus la bun sfârșit. Mulți cârmuitori din vremea aceea – Vladislav Jagello al Poloniei sau Alfonso al V-lea de Aragon, „cel Generos" – făceau parte din Ordinul Dragonului.

Unii caută semnificația numelui Dracul în cuvântul *drac* cu înțelesul de „dragon" în limba noastră. Dar la fel de bine se poate ca numele să aibă cealaltă semnificație din limba română a cuvântului *drac*, și anume „diavol" sau „demon".

– Adică și tatăl, și fiul aveau același nume?

– Oarecum. Dacă luăm în considerare că terminația „a" are semnificația patronimică de „fiul lui", atunci Dracula ar însemna, cu aproximație, „fiul lui Dracul"... Acum însă, trebuie să încetăm să mai vorbim italienește: intrăm în oraș. Dacă se descoperă că suntem ofițeri ai armatei italiene, nu m-aș mira ca, în loc să fim întâmpinați ca eliberatori, să se găsească unii care să ne denunțe austro-ungarilor.

Béla Blasko se străduise să urmeze întocmai instrucțiunile din caietul confiscat de la ofițerul român Mihnea Petru. Probabil însă că îi scăpaseră unele amănunte, de vreme ce nu reușea cu nici un chip să găsească prețiosul obiect pe care îl căuta cu înfrigurare. Și totuși, inelul trebuia să fie acolo, sub nasul lui. Oricum, mai avea timp suficient la dispoziție să-l caute – chiar mult timp, de vreme ce România fusese ocupată de trupele austro-ungare.

Când i se ivise ocazia, ceruse transferul la Sighișoara: voia cu orice preț să intre în posesia Inelului Regilor și a restului comorii care, judecând după însemnările din caiet, trebuia să se găsească acolo, chiar între zidurile casei în care se afla acum.

Ofițerul ungur se așează pe un scaun și începu să răsfoiască din nou caietul cu însemnări și actele vechi confiscate de la locotenentul român. Se străduí din nou să deslușească legenda, care spunea că cel care ar

fi purtat inelul ar fi fost înzestrat cu puteri imense. După ce fusese în posesia unui împărat roman, inelul ajunsese într-un târziu, în urma unei serii de întâmplări dramatice, pe degetul celui mai temut dintre voievozii români: Vlad Dracula-Ţepeş. Notiţele din caietul ofiţerului român conţineau traducerea unui papirus străvechi, în care se susţinea că împăratul roman Nero Claudius Drusus nu se despărţea niciodată de acel giuvaier.

Zgomotul de roţi care se auzi pe drum îi atrase atenţia lui Blasko: ieşi la fereastră şi-i cercetă îndelung pe cei doi ţigani care se opriseră lângă poarta casei.

Când înălţară privirile, Blasko se retrase brusc, albindu-se la faţă. Apoi îi zări îndreptându-se spre una dintre porţile laterale.

Îi recunoscuse şi un fior îl străbătu din cap până-n picioare. Instinctiv, îşi pipăi micuţul Steyr de 6,35 mm pe care îl purta întotdeauna la cizmă. Cele trei sute cincizeci de grame ale pistolului îl făcură să se simtă în siguranţă: îşi dădu seama că, poate, ar fi putut întoarce situaţia în favoarea sa. Trase piedica armei şi se ascunse în spatele unuia din dulapurile de lemn masiv care mobilau sala. Peste puţin timp, Inelul Regilor avea să fie al său. Pentru totdeauna.

Casa în care venise pe lume Dracula, în 1431, era întunecată şi mohorâtă; la faţadă se deschideau două rânduri de ferestre. Acoperişul din ţiglă – roşie iniţial –

căpătase odată cu trecerea vremii aceeași tonalitate posomorâtă ca și a zidurilor.

Deși înainta cu circumspecție, pașii locotenentului i se păreau lui Sciarra foarte siguri: Petru intră pe o poartă secundară din dreapta clădirii și era evident că românul știa foarte bine încotro să meargă.

Maiorul nu apucă să admire vastul atrium în care tocmai intrase: zgomotul unor pași târșâiți îi făcu pe cei doi să se retragă la adăpostul unei abside. Un bătrân cu pălărie neagră și ducând o legătură mare de chei trecu prin fața ascunzătorii lor. Nu-i observă.

– Bietul Toma, rosti locotenentul Petru cu voce scăzută, au trecut și peste el anii. Parcă mai ieri bunul Toma mă sălta pe genunchi.

Observând expresia întrebătoare a lui Sciarra, Mihnea îi explică:

– Această casă aparține de multe generații familiei mele. Toma este custodele ei încă de pe vremea când m-am născut eu. Acum, urmați-mă, domnule maior. Trebuie să acționăm rapid. Nu vreau să afle nimeni, nici măcar Toma, de prezența noastră aici.

În obscuritatea aproape completă a casei, Sciarra și Petru urcară o scară cu trepte largi, până ajunseră dinaintea unei uși de la catul al doilea. Petru o deschise cu băgare de seamă, dar nu reuși să-i înăbușe scârțâitul sinistru, ca o tânguială îndepărtată.

Strângând pistolul în mână, Blasko încercă să se lipească și mai mult de perete, în ascunzișul său

dintr-un colț al sălii, în spatele unui dulap vechi, cu incrustații.

– Principele poftește la sarmale, spuse Petru, citând din memorie o frază din caietul confiscat de ofițerul ungur.

Pe peretele din fața lor, o frescă înfățișa patru persoane șezând în jurul unei mese. Trecerea anilor și umiditatea lăsaseră urme vizibile. Petru se apropie de pictură, concentrându-și privirea asupra unuia dintre personaje. Era figura unui bărbat robust, cu mustăți proeminente și ochii migdalați care fixa un punct în depărtare. Pictorul nu-l înfățișase purtând haine de om de vază și nici un detaliu nu făcea să pară mai distins decât ceilalți doi bărbați și femeia din scenă.

– Ceea ce vedeți este singurul portret care s-a păstrat al lui Vlad Dracul-tatăl, voievodul Valahiei. „Ochii principelui poftesc la sarmale", așa scria în caiet. Sarmalele sunt o mâncare tradițională românească: o umplutură de carne învelită în foi de viță-de-vie.

Petru se întoarse, privind lung în direcția în care părea că se uita și omul cu mustăți. Ochii i se opriră asupra dulapului din lemn masiv, cu incrustații.

Înmărmurit, Blasko asculta cum pașii se apropiau de ascunzătoarea sa. Petru se opri să cerceteze cu atenție incrustațiile de pe piesa masivă de mobilier: probabil că fuseseră lucrate de un meșteșugar, cu multe sute de ani în urmă.

– Piesa aceasta a fost executată la sfârșitul secolului al XVIII-lea, în aceeași epocă în care a trăit principele Alexandru: el a fost cel care a hotărât că inelul trebuia păstrat într-un loc sigur. Lui i-a aparținut, de altfel, și cărțulia în care este descrisă calea ce trebuie urmată pentru găsirea ascunzătorii. Îmi amintesc că privirea personajului frescei mă înfiora pe vremea când eram copil, spuse Mihnea. Apoi exclamă: O frunză de viță-de-vie, uitați-o aici, domnule maior!

Și arătă spre o mică figură de fildeș incrustată pe latura din stânga a dulapului.

O apăsare ușoară fu suficientă pentru ca un mecanism ascuns să se declanșeze, lăsând vederii un sertar secret.

Fermecat de perfecțiunea acelui mecanism, Sciarra își concentră apoi privirea asupra obiectului învelit în mătase din sertarul cel tainic. Fu ultima imagine pe care o văzu: simți o durere atroce în moalele capului. Apoi, întuneric.

23

OCTOMBRIE 1967

Era o vilă obişnuită, ca atâtea altele care se aliniau ordonat în cartierele rezidenţiale ale Tel Avivului.

Asher Breil privi mulţumit de jur împrejur, îşi abandonă geanta pe pardoseala holului de la intrare şi se avântă în sus, pe scări.

Călătoria de întoarcere de la Bucureşti fusese peste măsură de lungă şi obositoare: de dragul acoperirii pe care agentul Mossad şi-o asumase vizitând Bucureştiul, fusese obligat apoi să facă o escală de câteva zile la Geneva. Nu puteai spune niciodată că dai dovadă de prea multă precauţie, atunci când aveai de-a face cu serviciile secrete ale lui Ceauşescu.

– Nu e nimeni în casa asta? întrebă Asher cu voce răsunătoare.

Un ţipăt de bucurie se auzi de la etaj.

– Tată! exclamă copilul, coborând scările în fugă.

Observând fericirea cu care Oswald îi alerga în întâmpinare, chipul lui Asher se lumină de bucuria revederii.

Din fericire, semnele – deja evidente – ale formei rare de nanism de care suferea copilul nu erau într-atât de grave încât mișcările sale să fi devenit dizgrațioase: cu toate acestea, corpul i se oprise practic din creștere încă de când copilul avea opt ani.

– *Hu-ha,* tată, astăzi este *yom tovesh* pentru mine! strigă Oswald, încercând să-și cuprindă părintele cu brațele.

– Văd că ofensiva idiș lansată de Lilith Habar a reușit să găsească o breșă în casa noastră, observă Asher, strângându-și fiul cu afecțiune la piept. Și, oricum, „bună ziua" se spune *yom tov,* nu *yom tovesh.*

– Dacă vrei, putem vorbi în altă limbă. Eu sunt pregătit, răspunse Oswald.

Apoi începu să emită o serie de sunete, de neînțeles pentru nimeni, mai puțin pentru membrii familiei Breil. Inventaseră un fel de sistem cifrat de conversație între ei: era un joc ce îi făcea să se simtă mai uniți. Tatăl îi spusese lui Oswald că alfabetul respectiv era, de fapt, o versiune simplificată a unei metode folosite de italieni în mesajele secrete din timpul Primului Război Mondial.

– Oare îmi este permis și mie să-l salut pe eroul nostru întors de la război? se auzi vocea lui Aliah Breil.

Femeia veni să se alăture îmbrățișării tatălui și fiului, apoi începu la rândul său să vorbească în limbajul pe care toți îl numeau – parafrazând numele celebrului alfabet pentru nevăzători – „alfabetul Breil".

Aliah avea părul creț și negru ca pana corbului, chipul rotund, pielea cu tentă măslinie și, asemenea lui Asher, un trup suplu, dezinvolt. Ochii săi negri priviră adânc în cei ai soțului său, care, odată rămași singuri, căpătase o mină serioasă.

– Trebuie să-ți vorbesc, Aliah.

Femeia se ghemui pe canapea, sprijinindu-și capul în poala soțului său.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnule maior, rosti ea, pe un ton glumeț.

– Mi-e teamă că va trebui să mă transfer pentru un timp în România, Aliah.

– Ce înseamnă „pentru un timp"? Zile, săptămâni, luni?

– Există o mare probabilitate să fie vorba despre doi ani. Mi s-a propus funcția de referent la institutul din București.

Între soții Breil nu existaseră niciodată secrete: când împrejurările i-o cereau, Aliah știa să fie femeia cea mai discretă din lume. Dar, în aceeași măsură, știa să fie înțeleaptă și echilibrată. Nu de puține ori se întâmplase ca sfaturile sale să se dovedească decisive în luarea unor hotărâri importante. Iar în clipa aceea, Asher făcea exact acest lucru: supunea dezbaterii în

familie o chestiune de o importanță vitală pentru toți membrii ei.

– Vrei să spui că tu vei fi șeful serviciilor noastre secrete în România? Dar aceasta este o funcție foarte importantă, care îți face onoare, rosti Aliah, cu o expresie încântată.

– Stăpânește-ți accesul de automulțumire, femeie, o dojeni Asher, în glumă. Voi fi șeful unei rețele care nu există: desigur, voi avea câțiva colaboratori și, poate, niște agenți, dar în realitate trebuie construit totul de la zero.

– Mă bucur că șefii tăi ți-au ascultat cererea. Tu ai ales Bucureștiul, nu-i așa?

– Da, așa e. Nu știu de ce, dar de când am avut accidentul de avion în deșertul palestinian, am sentimentul că o forță misterioasă mă împinge într-acolo, spre țara guvernată de acest Ceaușescu...

– Dar la noi te-ai gândit, Asher?

– Bineînțeles. Tu vei putea să mă urmezi oricând vei dori, la fel ca orice soție de diplomat, funcționar de bancă străină sau misiune internațională. În schimb, Oswald va trebui să încheie mai întâi anul școlar. Apoi, vom hotărî dacă ne mutăm acolo definitiv sau dacă e mai bine să facem naveta. Eu, unul, aș prefera ultima alternativă, gândindu-mă în primul rând la educația copilului nostru.

– Am înțeles, domnule maior, răspunse Aliah cu un zâmbet jucăuș, apoi îi atinse ușor buzele cu un

sărut provocator. Acum însă, încetează să te mai gândești la intrigile Mossadului... au trecut atâtea zile de când nu ne-am văzut și...

Femeia pronunță următoarele cuvinte în limbajul cifrat al familiei, dar nu apucă să-și ducă fraza până la capăt: brațele vânjoase ale lui Asher o cuprinseră brusc, iar buzele lor se uniră într-un sărut dulce, senzual.

Făcură dragoste cu pasiunea unor tineri iubiți. Apoi, rămaseră încă o vreme întinși, îmbrățișați.

– Te iubesc, Asher. Cu tine alături, merg până la capătul lumii.

– Mda... la capătul lumii... rosti el cu voce scăzută.

Mintea bărbatului alerga în urmă, la începuturile acelei povești în care tocmai intrase...

24

VENEȚIA, 1348

În sala care găzduia Consiliul celor Zece tocmai se terminase o reuniune foarte importantă. De altfel, de când ciuma începuse să decimeze populația republicii, toate reuniunile organelor de cârmuire erau de o importanță vitală pentru Veneția. În mod straniu însă, Campagnola părea distrat și absent, la fel cum fusese și la ultimele întâlniri: nu mai avea obișnuitele lui porniri bătăioase, îndârjite, nu mai dispunea de forța lui obișnuită – pe care cei mai mulți o numeau perfidie.

Erau unii care se hazardau să afirme că interesul său era îndreptat în altă direcție, într-un loc îndepărtat din Orient, despre care circulau de mult legende – de pe vremea când singura lui fiică fugise cu cel mai temut dintre pirați, Muqatil.

Dar nu era nimic adevărat în presupunerile venețienilor. Angelo Campagnola nu avea interese speciale

dincolo de hotarele republicii, dar era mai hotărât ca niciodată să descopere taina ce se ascundea în spatele apariției acelui misterios copilandru din suita lui Hito Humarawa. De când tânărul acela cu ochi albaștri venise la Veneția, parcă adusese cu el toate furiile infernului.

– Ce vești îmi aduci? întrebă Campagnola, fulgerându-l cu privirea pe comandantul mercenarilor săi.

Omul îl așteptase la ieșirea din sala Consiliului.

– După cum v-am spus, avem un martor care susține că, în noaptea incursiunii noastre, a văzut un bărbat mătăhălos care, împreună cu încă cineva, purta un rănit spre o ambarcațiune acostată la mică distanță de palatul lui Crespi. Omul ne-a confirmat că împreună cu ei se afla și un copil. Am căutat informații pe coastele din apropiere, până la cele din Dalmația: barca fugarilor era mică și nu le-ar fi permis un drum lung pe mare. Am trimis oameni să cerceteze țărmurile în lung și-n lat și, în cele din urmă, am aflat că un negustător venețian bogat ar fi cumpărat cu aur mult un car și un măgar din cetatea Spalato, îndreptându-se apoi spre Raguza. Vă cer permisiunea de a pleca într-acolo împreună cu zece oameni de-ai mei: de data asta n-o să mai scape, excelență.

– Și ce aștepți? Du-te, pleacă odată! Și adu-mi-l pe copilandrul acela... viu... sau, mai bine, adu-mi numai ochii lui de demon.

Un sentiment rău-prevestitor puse stăpânire pe femeie, iar privirea i se întoarse de la bărbatul rănit, care zăcea inconştient pe pat. Părea că percepea apropierea primejdiei, asemenea prăzii care, în întinderea nemărginită a savanei, adulmecă mirosul morţii.

– Repede, veniţi cu mine!

Tonul vrăjitoarei nu admitea replică. Cei doi bărbaţi şi copilandrul o urmară. Ieşind din colibă, femeia arătă spre gura unei grote aflate în apropiere.

Departe, în jos, pe ţărm, se vedea un grup de călăreţi care se îndreptau spre ei.

– Ce facem cu prietenul nostru rănit? o întrebă Alessandro Crespi.

– Îl voi ţine ascuns în casă, nu vă faceţi griji. Veniţi după mine!

Şi lui Crespi, şi lui Wu le trecură prin minte acelaşi gând: era posibil ca femeia să-i trădeze, dar nu aveau de ales. Era neîndoielnic că oamenii de pe ţărm îi căutau pe ei şi trebuiau să fugă din colibă cu orice preţ. Trebuiau să se ascundă, iar singura persoană din lume în măsură să-i ajute în clipele acelea era o vrăjitoare.

Căpetenia grupului de călăreţi îşi duse dezgustat mâneca hainei la nas.

– Ce e cu duhoarea asta, femeie? o întrebă bărbatul, îngreţoşat.

– Despre ce duhoare vorbeşti, *messere?* Eu nu simt nimic, răspunse vrăjitoarea.

Până la venirea necunoscuţilor, aruncase o fiertură din rădăcini şi ierburi cu miros pestilenţial prin toate ungherele cocioabei.

– Ai văzut trecând prin părţile astea trei bărbaţi – dintre care unul rănit – şi un copil, o întrebă bărbatul, cu acelaşi aer ameninţător, acoperindu-şi în continuare nasul cu mâneca.

– De multă vreme nu mai văd pe nimeni, domnule. Oamenii fug din calea mea...

Cuvintele îi fură întrerupte de un hohot de râs batjocoritor.

– Fără tăgadă că, dacă mirosul ţi-e atât de greu încercat, nu-ţi va fi deloc uşor să găseşti pe cineva care să se însoţească cu tine.

– Nimeni nu a zis că tânjesc după însoţirea cuiva, *messere,* răspunse vrăjitoarea, tresărind într-un gest de orgoliu.

– Să te socoteşti norocoasă, femeie, că nu mă învrednicesc să te lovesc. În alte împrejurări, un răspuns într-atât de lipsit de cuviinţă te-ar fi costat foarte scump.

– Pe mine norocul m-a părăsit de multă vreme: tot ce mi-a fost mai drag mi-a fost luat, domnule.

Dar nu înduioşarea, şi nici compasiunea au fost cele care l-au făcut pe emisarul lui Campagnola să-şi

ducă mâna la săculeţul prins la centură. Scoase trei monede şi le aruncă la picioarele femeii.

– Sunt bune ca să-ţi împrospătezi memoria, în caz că întâmplarea îi va aduce pe oamenii căutaţi de noi prin locurile acestea... şi poate n-ar fi rău să îţi împrospătezi şi cocioaba. Pare să aibă mare nevoie.

– Şi de ce îi căutaţi pe bărbaţii aceia?

– Nu sunt lucruri care te privesc pe tine. Dar dacă tot ai întrebat, află că nu noi, ci legile Veneţiei sunt cele care cer capetele acelor trădători.

– Înţeleg, *messere*. Dar poate că domnia voastră şi însoţitorii de afară veţi fi voind să vă ospătez cu ceva. Dau îndată fiertura de pe foc...

– Îţi mulţumesc, femeie, răspunse căpetenia mercenarilor, fără să-şi elibereze nasul din stânsoare. Cred însă că o cârciumă ne-ar prinde mult mai bine.

– Şi unde o să vă găsesc, în caz că aflu ceva veşti?

– O noapte vom rămâne la Raguza, pe urmă facem cale-ntoarsă la Spalato: acolo şi-au lăsat barca fugarii, când au venit aici pe mare.

Wu, Crespi şi Adil munciră din greu ca să cureţe coliba şi să alunge mirosul pestilenţial al ierburilor vrăjitoarei. Dar efortul meritase: miasmele fierturii îi ţinuseră departe pe urmăritori de ungherul în care zăcea, ascuns, rănitul.

Humarawa rămăsese întins în pat, fără cunoştinţă, în obscuritatea singurei încăperi a cocioabei. Ca

măsură de precauție, femeia îl acoperise cu zdrențe și cârpe, în caz că i-ar fi dat vreunuia prin minte să arunce o privire înăuntru. Din fericire însă, bărbații plecaseră fără să cerceteze cocioaba.

Războinicul japonez nu dădea semne că s-ar putea trezi din leșin, febra făcându-l să delireze și să fie scuturat de frisoane.

Când termină de spălat pereții, grinzile și podeaua, Wu se duse să se așeze lângă femeie. Adoptă cea mai degajată atitudine de care era capabil și îi zâmbi, fără să țină seama de vechea sa cicatrice, care părea să-i unească colțul buzelor cu lobul urechii.

– Care vă este numele, doamnă?

Vrăjitoarea îl privi bănuitoare: oare nu cumva matahala aceea își bătea joc de ea? I se părea că trecuseră veacuri de când nimeni nu i se mai adresase spunându-i „doamnă".

Dar știa că se putea încrede în propriul instinct: o privire țintită drept în ochii migdalați ai bărbatului – care nu clipiseră nici măcar în fața morții – îi fu de ajuns ca să înțeleagă că acesta nu se ținea de glume.

– Rhoda, răspunse ea, binevoind să-i acorde unul din rarele ei surâsuri. Mă cheamă Rhoda, repetă, încercând timid, cu o mână, să alunge patina întunecată a pielii, odinioară albă ca laptele.

Wu arătă spre propria cicatrice.

– Când l-am întâlnit prima dată pe Alessandro Crespi, cu mulți ani în urmă, el a ținut să-mi lase

această amintire: el e singurul om care m-a învins vreodată în luptă.

Neîncrezătoare, Rhoda îl cercetă lung pe negustătorul venețian: părea un domnișor în ținută de bal, oare cum fusese posibil s-o dea gata pe namila din fața ei?

– Dar ție cine ți-a făcut rana aceea? continuă Wu, arătând de data aceasta spre cicatricea femeii.

– E o poveste lungă. Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunse ea și, preț de o clipă, privirea i se opri asupra lui Adil. Apoi continuă: Nu avem timp de pierdut. Trebuie să stați o vreme ascunși: cei care vă urmăresc vor rămâne o singură zi la Raguza, apoi se vor întoarce la Spalato, și n-am de unde să știu dacă nu le dă prin minte să treacă din nou prin părțile astea... ca să-și mai dreagă simțul mirosului.

Era prima dată când Rhoda râdea; prima dată după mulți, mulți ani.

Wu se uită la ea cu luare-aminte: căzuse pradă unei tulburări stranii, una pe care nici o ceată de urmăritori n-ar fi fost în stare să i-o provoace.

Cei doi bărbați și Adil se întoarseră în grotă. Rhoda îi vizita de două ori pe zi, aducându-le de-ale gurii și vești despre starea lui Humarawa. Trecând sub tăcere povestea originii lui Adil, Wu îi povesti o mare parte din viața lor, nesfiindu-se să se fălească atunci când descria aventurile la care luase parte alături de stăpânul său și de Crespi.

Patru zile după sosirea lor, Rhoda luă drumul Raguzei, unde află că, între timp, cei unsprezece venețieni plecaseră înapoi, spre Spalato. Femeia hotărî că oaspeții săi, pe care acum îi considera prieteni, puteau să-și părăsească ascunzătoarea și să-și găsească adăpost în oraș: din cauza obiceiurilor bărbatului său, Rhoda cunoștea cel puțin o jumătate de duzină de locante în care, dacă plăteai bine, deveneai de negăsit pentru oricine.

Înainte de plecare, Wu se apropie de patul în care zăcea Humarawa și îl privi lung: în toți anii în care se aflase în serviciul lui nu se întâmplase niciodată să se despartă de el.

Uriașul își apropie buzele de urechea războinicului și șopti câteva cuvinte de rămas-bun, deși se temea că, în clipele acelea, stăpânul său nu-l putea auzi.

– Rogu-te, Rhoda... ai și pe mai departe grijă de el.

– Nu-ți fie teamă, Wu, domnul tău se află pe mâini bune. Și mi se pare chiar că începe să se mai întremeze. Humarawa e un bărbat puternic, nu poate fi răpus cu una, cu două. Asemenea unei buruieni pe care o smulgi cu greu din pământ.

Alessandro Crespi prezentă primele semne de contagiune la două zile după ce fugarii își găsiseră refugiu într-un han sordid din zona portului din Raguza.

Ridicându-se de la masă, veneţianul se prăbuşi la podea după câţiva paşi. Hangiul, ajutat de o slujnică, se repezi să-i dea ajutor, apoi îi strigară pe Wu şi Adil, care tocmai urcaseră în odăile lor.

Când îl săltară de la podea, buboiul violaceu ieşi brusc la iveală de sub o şuviţă de păr, în dreptul tâmplei stângi.

Hangiul se retrase înspăimântat, iar Wu îşi încărcă tovarăşul bolnav pe un umăr, ca pe un sac.

– Repede, Adil, urmează-mă! rosti chinezul.

Părăsiră în grabă hanul şi se îndreptară spre port.

25

APRILIE 2004

Circuitul era situat în regiunea meridională a ţării, la Sakhir, întinzându-se de-a lungul ţărmului, în locul numit încă din Antichitate Coasta Piraţilor. Locuitorii zonei erau peste măsură de mândri să găzduiască, pentru prima dată într-o ţară arabă, o etapă a Campionatului Mondial de Formula 1.

Autodromul din Bahrain fusese proiectat de cel mai bun designer de circuite auto din lume, Hermann Tilke, fiind construit în timp record şi fără un plafon de cheltuieli.

Complexul cuprindea cinci circuite diferite, cel mai dificil fiind cel pe care urma să se desfăşoare cursa. Recordul de viteză la antrenamentele contra cronometru fusese înregistrat de germanul Michael Schumacher: un minut, treizeci de secunde şi două sute cincizeci şi două de miimi de secundă

pe cei aproape cinci kilometri și jumătate ai unui tur de pistă.

Atmosfera de sărbătoare se simțea pretutindeni, chiar dacă măsurile stricte de securitate semnalau și acolo existența veșnicei stări de alertă care se resimțea în toată lumea arabă: Bahrainul era un stat cu unul dintre cele mai mari venituri pe cap de locuitor din lume – aproape cincisprezece mii de dolari pe an –, un rezervor de aur negru sub cerul liber, ai cărui locuitori se străduiseră dintotdeauna să împace rigorile islamului cu plăcerile Occidentului. Bahrainul era considerat un stat islamic moderat. O moderație deloc pasivă însă, relațiile cu civilizația vestică fiind ușor de calculat: statul arab acordase sprijin logistic coaliției militare care atacase „țara blestemată"; moneda de schimb o constituiseră exporturile de petrol și investițiile de capital autohton în Occident – amănunte care cuantificau importanța minusculului emirat, locuit de numai șase sute cincizeci de suflete musulmane, în menținerea echilibrului politic la nivel mondial.

Semafoarele de la linia de start se stinseră la unison. Într-un vuiet asurzitor, monoposturile țâșniră pe pista scăldată în soarele dogoritor al deșertului, asemenea unor jucării multicolore pe o panglică șerpuitoare de mătase neagră. În fața privirilor hipnotizate ale celor cincizeci de mii de spectatori, bolizii aproape că zburau, atingând viteze de circa trei sute de kilometri pe oră.

Oswald Breil se apropie de fereastra camerei pe care căpitanul Bernstein i-o rezervase la Marriott Grand Hotel din București. Breil reușise să pătrundă în hotel pe o ușă secundară, în vreme ce pentru rezervarea camerei fusese folosit un nume fictiv.

Pentru fostul premier israelian, era foarte important să treacă neobservat, lucru deloc ușor însă: ziarele și televiziunile din lumea întreagă spuseseră, de nenumărate ori, vrute și nevrute despre el. În plus, oriunde s-ar fi aflat, fizicul său aparte îl făcea ușor de recunoscut.

Căpitanul Bernstein îi oferise un bacșiș mai mult decât generos unui tânăr angajat, iar acesta lăsase bucuros fără pază căruciorul pentru lenjerii: Oswald se ascunsese acolo, ca să poată ajunge nevăzut în cameră. Odată ajuns acolo, Oswald ieșise din ascunzătoare, iar Bernstein scosese căruciorul afară, pe palier.

– Înțeleg că dumneavoastră sunteți obișnuit să folosiți intrări neconvenționale, maior Breil. Eu însă, am fost nevoit să pretind că aveam nevoie de cărucior pentru o întâlnire galantă clandestină... S-a dus naibii reputația mea...

Oswald zâmbi, apoi urmări câteva secunde imaginile transmise la televizor.

– Omul nostru de contact ar trebui să fie aici cam peste două ore, reluă Bernstein. Să sperăm că tânărul acela – complicele meu în comiterea adulterului

adică – îmi va mai ceda o dată mijlocul lui de locomoţie, atunci când va trebui să plecăm de aici...

– Nu cred că veţi avea probleme, căpitane: bărbatul acela a fost deja răsplătit de dumneavoastră, iar acum, în calitate de complice, cum spuneaţi, va considera că este de datoria lui să vă ajute din nou, îi explică Oswald, apoi se întoarse la fereastră şi începu să cerceteze cu luare-aminte impozanta clădire a Casei Poporului. După un timp, spuse: Mare noroc pe noi că vremurile s-au schimbat. Până acum câţiva ani, ne-ar fi fost cu neputinţă să ocolim controalele Securităţii lui Ceauşescu şi să ajungem aşa, în doi timpi şi trei mişcări, în această cameră de hotel.

– Foarte adevărat, domnule Breil... răspunse absent Bernstein, a cărui atenţie fusese între timp captată de transmisiunea în direct a Marelui Premiu de Formula 1 al Bahrainului. Maşinile Ferrari par de-a dreptul invincibile, bombăni el apoi.

– O secundă... deveni brusc atent Breil, atras de un anumit amănunt zărit într-un cadru.

În clipa aceea, un comentator britanic spunea: „Pe porţiunea de traseu din dreptul oazei, Button pare să forţeze la maximum pentru a câştiga câteva poziţii: de cel puţin două ori până acum, pilotul englez a riscat să iasă de pe circuit, trecând uşor dincolo de limita pistei şi ridicând în aer nori uriaşi de nisip. Acum, în dreptul tribunelor, unde pista coboară uşor, roţile

monoposturilor muşcă furios din asfalt, lăsând în urmă dâre de scântei incandescente..."

Oswald îşi desprinse privirea de la ecranul televizorului: îngrijorarea de pe chipul său era evidentă.

– Sper să reuşească să ajungă la timp, zise, formând în grabă un număr de telefon.

Vocea Cassandrei Ziegler exprima surprinderea:

– Cât e ceasul acolo, la dumneavoastră, Oswald?

– Nu avem timp de convenienţe, Cassandra, îi răspunse Breil pe un ton grav.

Bolizii erau pe cale de a încheia cel de-al doisprezecelea tur, când telefonul de pe masa ofiţerului de poliţie a emiratului începu să sune strident. Cu un aer agasat, bărbatul abandonă locul de unde urmărea absorbit cursa şi răspunse.

În clipa aceea, maşinile din fruntea plutonului intrau în curba în ac de păr dominată de opt tribune – trei fixe şi cinci provizorii – pline până la refuz de spectatori.

Zgomotul microexploziilor fu acoperit de vuietul motoarelor, dar, după o secundă, două dintre tribune părură cuprinse de un frison, săltară în aer, surpându-se ca şi cum ar fi fost tăiate de la rădăcină. Dintre cei o mie cinci sute de spectatori aflaţi în acel sector, puţini erau cei care aveau să supravieţuiască. Anchetatorii elucidară în scurt timp cauzele accidentului:

grinzile portante fuseseră pur și simplu retezate de precizia deflagrațiilor.

Asemenea telespectatorilor din lumea întreagă dornici să vadă transmisiunea în direct a Marelui Premiu de Formula 1 al Bahrainului, Breil nu putuse face altceva decât să urmărească înmărmurit scena, la fel de neputincios ca și ei.

– „...pe alergătorii gâfâind, ce scot scântei și pornesc la atac dimineața, stârnind colbul, și pătrund cu el în mijlocul mul..." Oare cum de nu m-am gândit la asta? repeta întruna, cu voce scăzută, Oswald Breil, în vreme ce Bernstein îl privea fără să înțeleagă nimic.

Din nou, mâna Justițiarului în numele Domnului lovise fără cruțare în bărbați, femei și copii nevinovați, deopotrivă. Din nou, asasinul își bătuse joc de ei. Din nou, ajunseseră prea târziu ca să mai poată salva câteva sute de vieți omenești.

Adrik Gavrilovici se născuse în Statele Unite, din părinți ucraineni, cu cincizeci și doi de ani în urmă. Cazierul său penal putea fi foarte bine comparat cu o hârtie de împachetat alimente în care fusese păstrată o felie de pizza cu sos de roșii: un cazier plin de pete, dar acesta era un aspect care nu părea să-l preocupe nici cât negru sub unghie pe Gavrilovici.

„Rusul", așa cum era numit în anumite cercuri, își vedea mai departe de afacerile lui murdare, sfidând toate legile și orice considerațiuni morale. Așa-zisa

„casă de amanet" pe care o gestiona nu era altceva decât un ghișeu clandestin de cumpărare a obiectelor furate și cămătărie, deschis douăsprezece ore pe zi. Achiziționarea lucrurilor pe care le furau toxico-dependenții aflați în abstinență putea fi considerată cea mai onestă dintre îndeletnicirile lui Gavrilovici: pentru el, orice acțiune care-i aducea bani era, automat, o activitate legală. Nu la fel gândeau și federalii, care de un timp îi stăteau în coastă, făcând din ce în ce mai des descinderi cu arma în mână și percheziții în prăvălioara sa din 2nd Avenue, la doi pași de muzeul ucrainean.

Propunerea pe care i-o făcuse un ștab din CIA i se păruse de la bun început atrăgătoare: să împrăștie zvonul că avea de vânzare o cantitate mare de explozibil. În schimb, i se promiseseră rărirea drastică a controalelor la magazin și arhivarea „automată" a petelor din cazier.

„Cine poate fi sigur, își spusese Gavrilovici, că ștabul acela din CIA – Glakas, mi se pare că-l cheamă – o să-și țină vreodată promisiunea? La urma urmelor, mă voi gândi la asta în cazul în care contribuția mea va fi hotărâtoare pentru bunul mers al anchetei. Deocamdată, nu risc nimic și din toată povestea asta ies, oricum, în câștig."

Glakas aproape că uitase de ceea ce-i ceruse lui Gavrilovici.

Auzind soneria telefonului privat, speră că vreunul dintre oamenii săi avea să-i dea o veste bună în dosarul unui cuib de integriști fideli Jihadului. Ridică receptorul, apoi, vreme de câteva secunde, încercă să-și amintească de unde îl cunoștea pe cel care îi vorbea de la celălalt capăt al firului.

– M-a sunat un cumpărător, domnule, îi spuse Gavrilovici cu o voce în care se simțea o satisfacție intensă.

– Ei, și? Nu mi se pare că trebuie să te exciți într-o asemenea manieră pentru atâta lucru: în Statele Unite găsești întotdeauna pe cineva dispus să cumpere o încărcătură clandestină de explozibil de mare putere, răspunse Glakas, străduindu-se să-i taie entuziasmul celuilalt.

– Acesta nu e la fel cu ceilalți doi care mi-au cerut detalii altă dată, domnule. În cazul acelora, m-am gândit că nici măcar nu era cazul să vă deranjez. Cel de acum e diferit, vorbea cu voce contrafăcută. Era ferm și rece, la obiect. Sunt sigur că e omul nostru.

– Foarte bine, Gavrilovici, dacă într-adevăr așa stau lucrurile, să sperăm că te va contacta din nou. Știi ce ai de făcut.

La câteva zeci de metri distanță de casa de amanet a lui Gavrilovici, un bărbat desprinse două cleme de la tabloul-spliter al liniilor telefonice. Purta uniforma personalului de întreținere. Degetele sale subțiri ezitaseră puțin, înainte de a identifica apelul ucraineanului:

odată identificat, se conectase la linia de telefon a acestuia. Ascultând convorbirea, în mintea bărbatului în uniformă deveni limpede că i se întindea o cursă. Mâinile cu degete subțiri erau vârâte în mănușile din dotarea personalului de întreținere.

Justițiarul închise ușa tabloului de derivații telefonice, notându-și cu luare-aminte numărul format de Gavrilovici; cifrele apăreau pe display-ul telefonului de serviciu cu ajutorul căruia interceptase convorbirea.

26

MAI 1917

Când deschise ochii, Sciarra simți o durere sfredelitoare iradiindu-i din locul în care fusese lovit: credea că îi va exploda capul. Scena pe care o zări, în vreme ce își pipăia rana însângerată din creștetul capului, îl făcu să-și recapete brusc luciditatea.

Lângă piesa masivă de mobilier din secolul al XVIII-lea stătea îngenuncheat un bătrân care se străduia să-i acorde primele îngrijiri unui bărbat căzut lat pe dușumea.

Sciarra îl recunoscu pe bătrânul custode pe care el și locotenentul Petru îl evitaseră, ascunzându-se într-o firidă întunecoasă de la intrare.

Apoi, recunoscându-l pe Petru, căzut la podea, rănit, își aminti motivul pentru care pătrunseseră pe ascuns în casa unde se născuse Vlad Țepeș. Căută cu privirea sertarul secret al dulapului și nu se mira

constatând că fusese golit. Se ridică şi se duse lângă bătrân, încercând amândoi să-l readucă în simţiri pe rănit.

Mihnea Petru avea o rană deasupra sprâncenei stângi care părea să fi fost provocată de o armă de foc şi care sângera abundent. Preţ de o clipă, Sciarra se temu că îl pierduse pentru totdeauna. O părere pe care i-o întăreau şi vaietele bătrânului servitor.

– Domnul meu... domnul meu... vă rog, treziţi-vă! Vă rog, domnişorule Mihnea... vă rog... repeta încontinuu Toma.

Brusc, trupul locotenentului se scutură într-un spasm şi, peste o secundă, bărbatul păru să-şi fi venit în fire; îşi duse mâna la rană, încercă să-şi şteagă sângele care i se scursese în ochi şi în cele din urmă spuse, cu voce neaşteptat de sigură:

– M-a împuşcat de la câţiva centimetri. Nici nu ştiu cum de e cu putinţă să fiu încă în viaţă.

– Aţi avut noroc cu carul, locotenente, îi spuse maiorul, cercetându-i rana. Glonţul – lăsând la o parte faptul că a fost de calibru mic – v-a atins tangenţial şi nu a reuşit să penetreze cutia craniană. Cel mult v-a fracturat osul frontal. Dar măcar aţi văzut cine a fost?

– Blasko, răspunse Petru fără să ezite. Era Béla Blasko. A luat scrinul în care se găseau bijuteriile de familie şi Inelul Regilor.

– Dacă a fost într-adevăr Blasko, atunci casa va fi cât de curând atacată de unguri: fără îndoială că

Blasko şi-a anunţat oamenii că suntem aici. Trebuie să plecăm cât mai repede de aici şi să fugim.

Ca şi cum prin acele cuvinte le-ar fi invocat venirea, soldaţii unguri se şi făcură auziţi în piaţa din faţa casei, tropăind grăbiţi şi vociferând. Sciarra şi Petru duseră instinctiv, în aceeaşi clipă, mâinile la pistoalele de la centură.

Bătrânul Toma păru să-şi aducă aminte de ceva şi le spuse:

– Repede, domnişorule Mihnea, veniţi după mine! Vă arăt eu cum să ieşiţi de aici.

Cei trei se îndreptară în fugă spre acareturile unde pe vremuri locuiau servitorii, în timp ce plutonul de soldaţi se năpustea în casa mare.

Ajunşi la bucătării, Toma îi puse lui Sciarra un felinar în mână, apoi deschise o uşă şi coborî o scară ce ducea spre nişte galerii subterane.

Rana lui Petru nu mai sângera, sau cel puţin aşa se părea după ştergarul curat cu care locotenentul îşi bandajase în fugă capul.

– Repede, pe aici, spuse Toma deschizând o trapă din pardoseală, aflată între două butoaie uriaşe de stejar. Urmaţi canalul de scurgere care trece pe acolo, pe dedesubt, şi vă va duce în afara oraşului. Nu aveţi foarte mult de mers: canalul se varsă în Târnava. De acolo mergeţi pe râu în jos, iar după vreo doi kilometri veţi da de o gospodărie mai înstărită. Pe proprietar îl cheamă Mihail şi e vărul meu. Dacă ungurii

nu i-au confiscat încă toți caii, o să fie bucuros să vă vândă doi dintre ei. Dumnezeu să vă aibă în pază, domnișorule Mihnea.

Zicând acestea, bătrânul Toma își făcu semnul crucii și își plecă fruntea, așteptând binecuvântarea stăpânului său. Mihnea îi puse o mână pe umăr, dar emoțiile îi înecară glasul și nu reuși să spună nimic.

Se vedea nevoit încă o dată să-și părăsească pământurile natale. Numai că nu era timp pentru un „adio": Blasko le sufla în ceafă și, în plus, războiul și Italia aveau nevoie de ofițerii lor.

– Repede, trebuie să plecăm de aici! îi întrerupse Sciarra.

Când cei doi fugari dispărură în subterane, Toma se grăbi să ajungă din nou în apartamentele casei boierești. Pe scări, Béla Blasko îi ieși înainte. Spumega de furie.

– Unde sunt? îl întrebă, cu o privire sinistră.

– Nu am știință despre ce vorbiți, domnule. Eu dormeam în odaia mea, m-a trezit toată zavera asta din casa boierească și am venit să văd ce se întâmplă.

Era prea târziu când își dădu seama că hainele și mâinile îi erau încă murdare de sângele domnișorului Mihnea. Era un amănunt care însă nu putea scăpa privirii iscoditoare a ofițerului ungur. Blasko trase pistolul din toc și împunse tâmpla bătrânului cu țeava.

– Și acolo, în odăile tale, te distrezi înjunghiind porci? Asta vrei să-mi spui acum, hodorogule? Acum

îmi vei spune unde i-ai ascuns, pentru că nu cred că au avut timp să părăsească această casă. Şi ai să-mi mai lămureşti un lucru: cum de au scăpat cu zile, unul după ce a primit un glonţ în cap, iar celălalt după ce l-am izbit cu bâta în molale capului atât de tare, încât nici un taur n-ar mai fi trăit după o asemenea lovitură?

– Vă spun din nou, domnule, nu am ştiinţă despre ce anume vorbiţi... eu dormeam...

Toma nu apucă să termine ce avea de spus: pocnetul sec al pistolului izbi sinistru pereţii. Lovit în plin de glonţ, capul lui Toma tresări violent, apoi trupul i se scurse lent la podea, ca şi cum oasele i s-ar fi topit brusc.

– Se pare că românii ăştia sunt în stare să rămână în viaţă şi după ce primesc un glonţ în scăfârlie, murmură pentru sine Blasko, apoi mai trase două focuri în corpul fără viaţă al credinciosului servitor.

Colonelul Cantini luă medalia de pe pernuţa decorativă şi i-o înmână şefului de Stat-Major. Generalul Luigi Cadorna păşi solemn spre maiorul Sciarra şi locotenentul Petru, sub privirile întregii companii de infanterişti alpini, rămasă în poziţie de drepţi.

– Pentru merite deosebite pe câmpul de luptă şi pentru curajul pe care l-aţi dovedit smulgând un dirijabil din mâinile duşmanului şi distrugându-l, sunt onorat să vă confer, dumneavoastră, maior Sciarra della Volta, şi dumneavoastră, locotenent Petru, cel

mai înalt ordin militar al Armatei italiene. Curând vi se va comunica şi avansarea în grad.

Generalul Cadorna îşi încheie discursul cu urarea ca genul acela de comportament eroic al ofiţerilor să devină un exemplu de urmat pentru toţi.

Iar sie însuşi îşi ură, în gând, ca entuziasmul pentru strălucita operaţiune executată de Sciarra şi Petru să facă uitată nemulţumirea crescândă pe care politicienii şi opinia publică o manifestau la adresa sa. Se ajunsese până într-acolo încât unii membri ai guvernului îşi exprimau deschis îndoielile cu privire la capacitatea şefului Statului-Major de a scoate Italia din dezastru.

Pentru săparea galeriei – care se întindea pe o lungime de o mie o sută de metri, în pantă – se cheltuiseră cinci luni de muncă istovitoare. Noapte şi zi, sute de oameni excavaseră fără răgaz, încercând să nu stârnească bănuielile trupelor austro-ungare: ca să nu se creeze acumulări de roci şi grohotiş pe versantul muntelui Lagazuoi, materialul dislocat fusese depozitat în uriaşe caverne subterane. În ultimele zile, soldaţii descărcaseră sute de metri cubi de rocă în camera de detonare: mormanele de piatră spartă erau numite „material de conglomerare", sporind presiunea asupra pereţilor şi, implicit, forţa celor peste treizeci de mii de kilograme de explozibil amorsat din abataj.

Sciarra aprinse cele două cabluri de detonare cu combustie rapidă și se retrase în grabă: flacăra urma să ajungă la explozibilul din cavernă în circa douăsprezece minute.

Soldații își îndesară căștile pe cap. Vuietul exploziei din subteran ajunse până la ei ca o jelanie surdă din inima muntelui. Apoi, pământul se cutremură și creasta muntelui sări în aer cu forța unui vulcan în erupție: o vâlvătaie incandescentă, înaltă de sute de metri, răbufni spre cer.

Când ecourile exploziei se stinseră, iar stâncile și spărturile de rocă se opriră din cădere, compania comandată de maiorul Sciarra puse stăpânire pe ceea ce mai rămăsese din pozițiile austriece. Inamicul descoperise în ultima clipă planul italienilor și abandonase tranșeele peste noapte, la timp ca să nu-și găsească sfârșitul îngropați sub stânci.

– Astăzi, 21 iunie 1917, declamă a doua zi colonelul Cantini, în fața întregului batalion, am onoarea să confer gradele de locotenent-colonel domnului Alberto Sciarra della Volta. De asemenea, doresc să comunic întregii unități că maiorul... hm... colonelul Sciarra a fost propus pentru un alt înalt ordin militar, ca urmare a acțiunii de ieri ce a dus la respingerea inamicului din zona masivului Lagazuoi. În același timp – și vă spun aceasta cu un mare regret personal – vă anunț că domnului colonel Sciarra i se va încredința

o nouă și importantă misiune. Dumnezeu să te aibă în pază, băiete!

Cantini nu luă poziția de drepți, ci răspunse cu o îmbrățișare bărbătească salutului militar al proaspătului locotenent-colonel Sciarra.

Când scurta ceremonie luă sfârșit, Sciarra și Petru rămaseră un timp față în față, privindu-se în ochi. Italianul schiță un zâmbet, arătând spre tresele de pe umăr: bucuria pentru succesul ultimei lor misiuni era umbrită de tristețea iminentei lor despărțiri.

– Atunci, rămas-bun, căpitane... spuse Sciarra, strângându-i mâna românului.

– Cu bine și dumneavoastră, domnule colonel... și vă mulțumesc... pentru tot.

– Eu sunt cel care trebuie să vă aducă mulțumiri. Cu siguranță că acolo, în Egipt, nu voi avea parte de un ofițer cu calitățile dumneavoastră... și nici dirijabile pe care să le pilotez...

– Așa este, însă măcar acolo nu veți fi nevoit să vă luptați cu frigul Dolomiților, domnule colonel.

– Nu știu ce să spun. Mi-e teamă că arșița deșertului e mai chinuitoare decât furtunile noastre de zăpadă: împotriva căldurii nu te poți apăra. În orice caz, vă voi informa cum stau lucrurile în privința asta: de cum voi ajunge acolo, vă voi scrie o misivă, cifrată cu metoda Sacco.

Metoda Sacco era un sistem criptografic inventat de un căpitan italian pe care Sciarra îl avusese coleg în

timpul perioadei de instrucție. Doar câteva luni mai târziu, Armata italiană avea să renunțe la vechile metode de cifrare a mesajelor și să adopte sistemul căpitanului Sacco pentru toate comunicările cu caracter secret. Însă Sciarra îl folosea deja de multă vreme în corespondența cu subalternii săi. Și el, și Petru utilizau noua scriere atât pentru notițele personale, cât și în mesajele secrete dintre ei.

Petru zâmbi, și o undă de amărăciune i se întrezări pe chip.

– Mi se pare ridicol ca doi bărbați ca noi, care au împărțit primejdia morții, să ajungă să vorbească cifrat despre vreme, fără să-și permită să-și adreseze unul celuilalt câteva cuvinte adevărate. O să-mi fie dor de dumneavoastră, domnule colonel.

Sciarra nu se miră să vadă ochii românului înotând în lacrimi: și el, la rândul său, simțea un nod în gât, atât de apăsător, încât îl împiedică să mai rostească vreun cuvânt.

Cei doi ofițeri se îmbrățișară bărbățește: sperau că nu avea să fie ultimul lor salut. Totuși, erau bărbați făcuți ca să lupte pe front.

27

CORTINA D'AMPEZZO, SEPTEMBRIE 1967

Mintea bărbatului alerga în urmă, la începuturile acelei povești în care tocmai intrase... Asher Breil își aminti de ziua răcoroasă, de sfârșit de septembrie.

– Cum ați făcut de ați ajuns la mine, domnule Breil? îl întrebase, într-o engleză impecabilă, vârstnicul gentilom italian.

– Ca să vă spun adevărul, generale, trebuie să vă mărturisesc că nu mi-a fost deloc greu să descifrez documentele pe care le-am găsit: de mult timp conversez – în joacă – cu fiul meu folosind un sistem de cifrare asemănător celui utilizat de dumneavoastră în documente. Un sistem cu grilă, dacă nu greșesc.

– Cu grilă nedefinită, aceasta este definiția exactă. Dar să revenim la ale noastre, domnule Breil. Cu ce vă pot fi de folos?

– Descoperirea pe care am făcut-o a fost pur şi simplu întâmplătoare, domnule. Avionul Mirage pe care îl pilotam, în calitatea mea de ofiţer al forţelor aeriene israeliene, a avut o defecţiune banală la motor şi s-a prăbuşit în împrejurimile înălţimii El Arish, la sud-est de oraşul Gaza. În aşteptarea ajutoarelor, mi-am petrecut două zile şi două nopţi într-un vechi buncăr construit de italieni în cursul Primului Război Mondial. Intrarea – complet acoperită de nisip şi invizibilă cu ochiul liber – a fost dezgropată parţial la impactul avionului cu solul: în felul acesta mi-a fost dat să găsesc adăpostul respectiv. Odată intrat, am dat peste registrul militar întocmit de dumneavoastră şi peste câteva scrisori care vă fuseseră trimise de un anume Mihnea Petru. Fără îndoială că în refugiul acela nu mai intrase nimeni de pe vremea Marelui Război: se vedeau încă semnele unei bătălii violente care se desfăşurase acolo. De altfel, singurii tovarăşi pe care i-am avut pe durata sejurului meu forţat în buncăr au fost scheletele unor foşti soldaţi în veşminte arabe; se pare că aceia au avut mai puţin noroc decât dumneavoastră, domnule general.

– Colina-buncăr numărul 164, murmură italianul, căzut pradă unui vârtej de amintiri.

– Observ că aveţi o foarte bună memorie, generale Sciarra della Volta.

– Mda... o foarte bună memorie, domnule Breil... o foarte bună memorie.

– Am venit până aici ca să vă rog să-mi povestiți ce s-a întâmplat înainte și după atacul asupra colinei-buncăr numărul 164. Dumneavoastră, domnule general, ați putea fi singura persoană din lume care cunoaște destinul unui obiect de mare importanță pentru poporul meu: Inelul Regilor.

– E o poveste lungă, colonele Breil...

– Am tot timpul la dispoziție, domnule general, am tot timpul...

Soarele dădea să se ascundă în spatele crestelor. Generalul Sciarra della Volta spusese adevărul atunci când afirmase că avea o memorie foarte bună, în ciuda faptului că se apropia de optzeci de ani. Imaginile din trecut i se desfășurau prin fața ochilor cu limpezime, asemenea cadrelor unui film, și bărbatul știa că tot acel trecut putea încă să-i provoace multă suferință. Trase adânc în piept aerul tare, de munte, al înserării. Dominând maiestuos depresiunea Cortina, amfiteatrul munților Dolomiți căpăta, treptat, nuanțe sângerii. Bătrânul erou al Marelui Război începu să povestească.

Cu o precizie aproape maniacală, generalul începu să reconstruiască până în cele mai mici detalii faptele ale cărui protagonist fusese.

Când, trei zile mai târziu, Sciarra spuse: „Așa au stat lucrurile, domnule Breil", Asher umpluse treizeci de pagini cu notițe, folosind limbajul pe care numai el și alte câteva persoane îl cunoșteau.

PARTEA A TREIA

„La ce bun memoriile? Din noi moare partea cea mai bună și nu există memorie care s-o aducă înapoi la viață."

FRANCESCO DE SANCTIS, *Tinerețea*

28

RAGUZA, 1348

Strigătele de spaimă și furie ale mușteriilor din han nu-l înspăimântară pe Wu. Fără să stea pe gânduri, săltase trupul inert al lui Crespi pe umeri și acum alerga spre port, fără să privească înapoi. Aldil îl urma.

Ajunși pe chei, săriră într-o barcă pescărească trasă la mal; lăsându-l jos pe Crespi, Wu îi spuse pe un ton porucnitor lui Adil să dezlege parâma, apoi desfășură în vânt singura velă a bărcii. După câteva minute, ieșeau deja din rada portului, împinși de o briză ușoară, constantă. Erau din nou fugari.

De data aceasta însă, era mult mai greu să scape de urmăritor: spectrul ciumei era mult mai periculos decât mercenarii lui Campagnola.

– Crezi... crezi că e ciumă, Wu? întrebă Adil, arătând spre chipul palid, plin de broboane de sudoare al lui Crespi.

– Din nefericire, da, Adil, răspunse piratul chinez, manevrând gânditor timona. Acolo, pe uscat, n-am fi avut cale de scăpare. Cel mai bine este să ajungem departe, în larg, și să ne rugăm să nu ne lovească molima și pe noi. Oricum, un lucru este sigur: nimeni nu va porni în urmărirea noastră.

– Asta așa e... răspunse Adil, pe care întâmplările din ultima vreme îl învățaseră să gândească și să se comporte ca un om matur. Molima... aproape că uitasem... Totuși, îmi amintesc că în trecut ne-am aflat adesea alături de oameni care, mai târziu, s-au îmbolnăvit. Să însemne oare asta că sămânța ciumei nu se prinde de noi?

Odată ajunși în larg, Wu se pregăti să arunce plasele de pescuit în mare. În noile condiții, puteau măcar să pescuiască în liniște: nimeni din cetatea Raguzei n-ar fi pornit în căutarea unei bărci cu ciumați. În ceea ce-l privea pe Crespi, prietenii săi erau hotărâți să-i dea cele mai atente îngrijiri – lucru de care, de teama contagiunii, de obicei bolnavii nu aveau parte, fiind lăsați să moară în singurătate.

– Adil, vino și ajută-mă, spuse Wu, arătând spre vâsle, în vreme ce plasele erau lăsate să se scufunde ușor la pupa. Vâslește încet, în așa fel încât barca să împlinească o jumătate de cerc. Sper să prindem suficient pește cât să putem supraviețui. Și mai nădăjduiesc ca tu să ai dreptate când spui că suntem imuni la sămânța ciumei.

– Am auzit de unii care ar fi reuşit să scape cu viaţă după ce s-au îmbolnăvit, Wu.

– Roagă-te la Dumnezeul tău, Adil, şi trage nădejde că ne va veni în ajutor. În clipele acestea navigăm cu adevărat în ape neprielnice, cu mult mai primejdioase decât toate furtunile mării. Uriaşul cercetă chipul livid al lui Crespi şi continuă: Cei care mi-au fost alături în atâtea şi atâtea întâmplări din viaţă par hotărâţi, amândoi, să ne părăsească. De la Rhoda n-am mai avut nici o veste: cine ştie dacă domnul meu, Humarawa, o mai fi în viaţă?...

– Încetişor, încet... nu te grăbi...

Cu o mână, Rhoda sprijinea capul războinicului japonez, în vreme ce bărbatul încerca să-şi apropie buzele de marginea ulcelei cu apă.

Femeia îl privi cu un aer mulţumit.

– O să trăieşti, Humarawa. Acum sunt încredinţată de asta. O să trăieşti.

Trecuse o săptămână de când fugiseră în pripă de la han: şapte zile petrecute în larg, pescuind. Doar de două ori trăseseră la ţărmul unor insule pustii, ca să facă rost de apă de băut; în rest, se ţinuseră mereu departe de tărâmurile locuite.

Pradă gândurilor, Adil se uită lung la chinezul cel uriaş: cuprins de oboseală, bărbatului i se închideau ochii, iar capul îi cădea în piept. Din precauţie, Wu

nu dorise cu nici un chip să-l lase pe Adil să se îngrijească de bolnav: nu avea voie nici să-i dea de băut, nici să-i ducă la gură puțina hrană pe care Crespi reușea s-o înghită în rarele sale momente de luciditate.

Deodată, negustorul scoase un geamăt stins. Adil se apropie de el, iar Crespi deschise ochii.

– Eu o să mor, copila mea, murmură el, adresându-i-se celei pe care toată lumea o cunoștea sub numele de Adil. Nu te apropia. Rămâi cât mai departe posibil și, dacă chiar va fi nevoie s-o faci, acoperă-ți gura și nasul cu un ștergar.

Adil nu răspunse: Crespi vorbea cu dificultate, așa că aștepta să continue.

– Ați luat cu voi sipetul? întrebă venețianul.

– Desigur. Doar i-ai poruncit lui Wu să nu se despartă niciodată de el. Acolo, înăuntru, e tot viitorul nostru, așa i-ai spus.

– Viitorul... uite ce s-a ales de viitorul meu... Un acces violent de tuse îl întrerupse; apoi, revenindu-și, continuă: Vreau să-ți încredințez ceva, Adil. Du-te la sipet și deschide-l. Cheia e prinsă de lanțul de la gâtul meu.

După ce își acoperi nasul și gura cu o cârpă udă, Adil desprinse cheia de pe lanțul de aur de la gâtul negustorului. Reuși cu greu să-și reprime un strigăt, observându-i pielea aproape neagră, plină de răni.

Deschise sipetul. O adevărată comoară i se înfățișă privirii: pietre prețioase mari, de toate formele și

culorile, giuvaieruri minunat lucrate şi mici lingouri de aur care ar fi putut fi păstrate într-un săculeţ, la centură.

– Vezi tu, Adil... acesta a fost singurul bagaj pe care l-am purtat cu mine peste tot. A fost comoara mea, iar acum este viitorul vostru. Uită-te sub perniţa de mătase de pe fundul sipetului.

Mâinile copilului ridicară pernuţa brodată: găsi acolo două obiecte. Unul, mai cu seamă, îi atrase atenţia: un inel vechi de aur. Era mai puţin strălucitor decât restul bijuteriilor din sipet, dar părea înzestrat cu o forţă de atracţie stranie, hipnotizându-i parcă pe cei care-l priveau.

Adil cercetă îndelung montura inelului: două triunghiuri care se intersectau, formând o stea în şase colţuri. Formând un cerc, puteau fi zărite – şterse de trecerea vremii – câteva litere misterioase, dintr-un alfabet necunoscut.

– Acela este Inelul Regilor, rosti Crespi cu vocea din ce în ce mai stinsă, un obiect despre care legendele spun că ar fi aparţinut regelui Solomon, fiind înzestrat cu puteri miraculoase. De te vei dovedi vrednică, îţi va dărui putere şi înţelepciune. Ţi-l dau ţie, căci sunt încredinţat că te vei folosi de el aşa cum se cuvine. După o pauză, neguţătorul continuă: În teaca de piele am păstrat papirusul străvechi în care stă scris că Inelul Regilor a aparţinut unui împărat roman. M-a încredinţat de asta un grec care mi-a

tălmăcit scriitura. Acum însă, doresc ca tu să afli istoria recentă a acestui inel, iar pentru asta mă rog la bunul Dumnezeu să-mi lase timpul și puterea să duc povestea la bun sfârșit.

Căpetenia mercenarilor lui Campagnola intră în sala de audiențe. Așteptă răbdător până când stăpânul său binevoi să-și înalțe privirea spre el, îngăduindu-i să vorbească, și spuse:

– Le-am dat de urmă, excelență. Sau, mai bine zis, știm cu aproximație unde se află.

– Spune mai departe, îi ceru nobilul venețian pe un ton aspru, fulgerându-l cu o privire feroce.

– Am aflat că un chinez mătăhălos, însoțit de un copil, ar fi fugit dintr-o tavernă din zona portului cetății Raguza, cărând cu ei un bărbat care părea să aibă semnele ciumei.

– Continuă.

– Au furat o barcă de pescuit și au ieșit pe mare. Apoi, n-au mai fost văzuți în nici un port, numai că barca furată este prea mică și nu le permite să navigheze în larg, departe de coastă.

– Câte zile au trecut de când ați aflat toate astea?

– Cred că zece, domnul meu. Dar iscoadele noastre sunt numai ochi și urechi.

– Pregătiți corabia și să fiți gata de plecare mâine, în zori. De data aceasta voi conduce chiar eu căutările, iar fiul Diavolului nu va mai avea scăpare.

– Tu știi bine că tatăl tău, Muqatil, și Hito Humarawa au fost toată viața dușmani. Dar s-au luptat întotdeauna respectând un cod al onoarei, care îi deosebește pe războinicii adevărați de oștenii de rând. Mai știu că unul nu și-ar fi găsit rostul fără existența celuilalt, fapt pentru care n-au fost niciodată în măsură să împlinească un gest definitiv, cu toate că s-au aflat de multe ori în situația de a se lovi de moarte. Se întâmpla ca, în fața loviturii decisive, care l-ar fi trimis pe celălalt în lumea celor drepți, învingătorul să ezite până într-atât, încât până la urmă renunța: s-a instituit astfel un fel de lege cavalerească nescrisă, care îi obliga pe cei doi adversari să-și conceadă unul celuilalt grațierea, în funcție de împrejurări. Îți cer să mă crezi când îți spun că, atunci când căpeteniile venețienilor au hotărât să cucerească Tabarqa împrăștiind sămânța ciumei în cetate, Humarawa s-a împotrivit cu toată forța: nu era nici o urmă de onoare în gestul ticălos de a nimici prin molimă populația unui întreg oraș. Dar vocea lui a fost singura care s-a opus celorlalte căpetenii venețiene. A urmat ceea ce știi: asediatorii au catapultat peste ziduri capul unui bărbat mort de ciumă, iar sămânța bolii a răzbit acolo unde armele dăduseră greș: peste puțină vreme, Tabarqa avea să capituleze. Nu a căzut în urma unei lupte bărbătești, demne de tatăl tău și de Humarawa: un dușman perfid și invizibil a îngenuncheat acea cetate pe care, altminteri, venețienii n-ar fi putut-o

cuceri niciodată. Într-una din nenumăratele bătălii în care s-au aflat față în față, Humarawa a reușit să scufunde corabia cu care Muqatil ducea departe de cetate tezaurul poporului său. Tatăl tău a fost luat prizonier.

Ochii albaștri ai lui Adil înotau în lacrimi. Crespi respira din ce în ce mai greu, iar vocea îi devenise doar o șoaptă.

– Odată cu prada pe care au recuperat-o de pe corabia scufundată, se forță Crespi să-și continue povestea, oamenii lui Humarawa au scos la suprafață și o amforă în care se aflau Inelul Regilor și celelalte obiecte descrise în papirusul antic. Se prea poate ca amfora să fi făcut parte din încărcătura unei corăbii care, din întâmplare, se scufundase cu mulți ani în urmă în același loc. Vrednicul tău tată a reușit, în cele din urmă, să scape, însă comorile poporului său au luat calea caselor lui Campagnola, tatăl sărmanei tale mame și totodată cel mai aprig dușman al lui Muqatil. Însă Inelul Regilor a rămas la mine, iar eu l-am păstrat pentru tine. Dacă legenda giuvaierului este adevărată, Inelul Regilor îți va da puterea să-l învingi pe omul care ne-a persecutat pe noi toți și care ți-a distrus familia. Campagnola n-a șovăit când a poruncit să se împrăștie sămânța ciumei în cetatea unde trăia propria sa fiică. Nădăjduiesc că ție, la rândul tău, nu-ți va tremura mâna atunci când va veni vremea să împlinești răzbunarea. De aceea am hotărât că e drept să-ți încredințez Inelul Regilor. Dumnezeu să-ți însoțească pașii!

– Mai spune-mi, mai povestește-mi despre tatăl meu, Alessandro, se rugă Adil. Am puține amintiri despre el. E adevărat că a fost un războinic viteaz, neînfrânt? Mai povestește-mi despre duelurile lui cu Humarawa. Ești sigur că a murit acolo, la Tabarqa?

Mâna uriașă a lui Wu se așeză, grea, pe umărul copilandrului, care tresări speriat.

– De acum, Alessandro nu te mai poate auzi, copile, spuse chinezul, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, arătând spre trupul neînsuflețit al lui Crespi.

– Te întremezi, Humarawa, zise Rhoda, cercetându-l cu o privire plină de mândrie pe războinicul japonez, în timp ce acesta se străduia, nesigur, să facă primii pași după îndelungata sa suferință. Cu numai câteva zile în urmă, n-aș fi pus rămășag nici măcar pe un bănuț că ai să trăiești.

– Nu nădăjduiesc altceva decât să nu li se fi întâmplat nimic rău prietenilor mei. Ești încredințată că e adevărat ce ai aflat acolo, în oraș? o întrebă samuraiul, sprijinindu-se într-un lemn.

– Cum nu se poate mai încredințată, Humarawa. Se vorbește că au fugit pe mare și că neguțătorul, Crespi, s-ar fi îmbolnăvit de ciumă. Teama că boala se va răspândi în cetate i-a cuprins pe toți: de aceea m-am ferit să par iscoditoare. N-am vrut să stârnesc bănuieli punând prea multe întrebări.

– Bine ai făcut, femeie. Nici nu știu ce mulțumire să-ți aduc pentru cât ai făcut pentru mine. De cum mă voi pune pe picioare, voi porni în căutarea tovarășilor mei. N-aș putea să trăiesc știindu-i singuri și în primejdie. Mai ales când vine vorba despre micul Adil.

– Se vede că ți-e tare drag copilul acela. Dar și el pare să fie foarte legat de tine.

În ochii japonezului sclipi o lumină ciudată: în privire i se citea un amestec de mândrie și neliniște.

– Găsiți-i! le spuse Campagnola oamenilor săi în clipa în care corabia amară în portul Raguza.

Cetatea căzuse pradă deznădejdii și panicii. Ciuma acoperise tot orașul ca un giulgiu funebru, iar sămânța se răspândea cu repeziciune până dincolo de fruntarii.

Campagnola și ai săi nu se temeau: erau obișnuiți să umble pe cheiurile și străduțele Veneției care emanau miasma fetidă a morții. Numai focul putea înăbuși mirosul trupurilor în descompunere: cimitirele gemeau de cadavre, iar insulele unde erau deportați bolnavii erau înțesate de muribunzi.

Bărbații din grupul condus de nobilul venețian nu se temeau de ciumă. Sau cel puțin așa gândea Campagnola în vreme ce, cu hotărârea unui câine care scormonește pământul în căutarea unui os, sărea în șaua calului cu un singur gând în minte: să-l captureze pe copilul cu ochii albaștri ca marea, fiul Diavolului. Viu sau mort.

29

APRILIE 2004

O bătaie ușoară se auzi în ușa camerei lui Oswald Breil de la Marriott Grand Hotel din București. Trecuseră doar câteva minute de la producerea atentatului de pe circuitul Marelui Premiu de Formula 1 al Bahrainului. Bernstein se duse să deschidă. Părea mirat.

Femeia din fața sa trebuie să fi fost cândva de o frumusețe răpitoare. Anii – fără doar și poate că trecuse de șaptezeci și cinci – lăsaseră o dantelă fină de riduri pe pielea odată proaspătă și catifelată.

– Îmi cer iertare, dar mă aflu chiar în fața colonelului Borș?

– Da, domnule. Îmi închipui că dumneavoastră trebuie să fiți căpitanul Bernstein.

De câtva timp, căpitanul Bernstein și colonelul Borș întrețineau o corespondență asiduă, în limbaj criptat.

– Încântat de cunoştinţă, colonele. Ca să spun drept, nu mă aşteptam să fiţi atât de... atât de... feminină. Bernstein tăcu brusc, părând să repete în minte ceea ce tocmai spusese. Apoi încercă să repare gafa: Mă pregătisem pentru o întâlnire cu un încrâncenat ex-colonel de Securitate, şi în nici un caz cu o doamnă de o rară frumuseţe ca dumneavoastră. Îmi cer iertare, colonele.

– Sunteţi foarte galant, căpitane Bernstein, dar ştim amândoi că ceea ce, poate, odată a fost frumuseţea mea a dispărut pe măsura trecerii anilor. Sper să am oportunitatea să pot aprecia într-un alt context această latură a caracterului dumneavoastră. Acum însă, dacă nu mă înşel, îmi spuneaţi că vă grăbiţi foarte tare...

– Din păcate, aşa este, colonele. Aţi adus materialele pe care vi le-am cerut?

– Desigur, căpitane. Dumneavoastră, în schimb, aveţi ceea ce mi se cuvine?

– Cum să nu? Vă rog, spuse Bernstein, punând pe masă o valijoară de piele neagră. Echivalentul în franci elveţieni a şaptezeci şi cinci de mii de dolari americani, în bancnote mici. Dacă doriţi să verificaţi...

– Nu cred că e nevoie. Iată aici toate documentele luate de Securitate din automobilul lui Asher Breil, după accidentul în care el şi soţia sa au murit. Femeia făcu o scurtă pauză, apoi continuă: La ordinul expres al lui Ceauşescu, textele cifrate din caietele de

notițe găsite în mașină nu au fost cercetate. Sunt convinsă însă că, prin mijloacele pe care serviciile dumneavoastră le au la dispoziție, nu vă va fi deloc greu să descifrați conținutul caietelor. Jurnalul militar redactat de un ofițer italian în timpul Primului Război Mondial este scris în clar, în limba maternă a ofițerului.

– Vă mulțumesc, colonele.

– Eu sunt cea care vă mulțumește, căpitane. În cazul în care doriți să mai apelați la serviciile mele, știți unde mă găsiți.

– Sper să vă pot întâlni din nou, colonele, dacă nu pentru altceva, măcar ca să vă demonstrez latura mai puțin evidentă a caracterului meu...

Când femeia părăsi camera, Oswald își făcu imediat apariția, ieșind din cotlonul unde se ascunsese.

– Nu-ți cunoșteam latura aceasta, căpitane Bernstein. Întotdeauna am crezut că ați putea adresa complimente cel mult unui cip de siliciu și, eventual, să sărutați pasional o tastatură *wireless*.

– Ați auzit tot ce am discutat, maior Breil? îl întrebă Bernstein, înmânându-i mărunțelului cele două caiete și jurnalul.

– Absolut totul, căpitane, răspunse Oswald, deschizând unul din caiete și parcurgând cu înfrigurare primele pagini. Scrisul tatei... murmură el, cu voce tremurată. Limbajul nostru secret...

Oswald începu apoi să descifreze primele rânduri ale notițelor:

Cortina d'Ampezzo, septembrie 1967

Bătrânul general se exprimă într-o engleză impecabilă şi mă întreabă cum am ajuns la el...

Bernstein rămase să-l observe cu atenţie pe Breil reconstruind, nu fără emoţie, ceea ce făcuse şi scrisese tatăl său înainte de a muri.

Deodată, telefonul celular al lui Oswald sună. Deşi îi despărţeau câteva mii de kilometri, omuleţul simţi îngrijorarea din vocea Cassandrei Ziegler.

– Oswald, aici lucrurile au luat o întorsătură nefericită pentru toată lumea. Şeful nostru suprem, adică preşedintele, pare o fiară dezlănţuită şi îi bombardează personal cu telefoane pe toţi directorii agenţiilor federale. Mai lipseşte să ia la rând agenţiile publicitare şi pe cele de asigurări. Se pare că prinderea Justiţiarului în numele lui Dumnezeu a devenit prioritatea numărul unu. Mă întreb ce fel de presiuni au fost capabile să facă ţările arabe moderate de a ajuns să reacţioneze astfel. În sfârşit... Directorul meu a fixat o întâlnire cu dumneavoastră pentru mâine-seară. Avionul care v-a dus la Bucureşti vă va aştepta pe aeroport peste cinci ore. Credeţi că veţi reuşi să ajungeţi la timp?

– Desigur, voi ajunge la timp.

Cinci ore mai târziu, cufărul era încărcat din nou în cala pentru bagaje a avionului particular. Cei doi

falşi oameni de afaceri americani tocmai se aşezaseră, când Oswald ieşi din nou din ascunzătoare.

– Vă cer scuze, domnilor, dar va fi necesar să facem o mică schimbare de rută. Trebuie să înmânez unele documente de maximă importanţă unei persoane care mă aşteaptă pe aeroportul Ciampino din Roma. Devierea de la traseu ne va întârzia doar cu câteva ore sosirea la New York.

– Am primit ordin să ne punem la dispoziţia dumneavoastră, domnule Breil, răspunse unul din cei doi agenţi FBI deghizaţi în oameni de afaceri de pe Wall Street.

Câteva ore mai târziu, avionul ateriza aeroportul Ciampino.

Autocisterna cu combustibil se apropie, iar un muncitor în salopetă începu să potrivească tuburile de alimentare la rezervorul avionului. Un al doilea urcă treptele aparatului Executive. Odată ajuns înăuntru, îşi scoase şapca, lăsând să i se reverse pe spate o coamă bogată de păr ondulat, întunecat ca adâncul nopţii. Pe buzele Sarei Terracini apăru un surâs dezarmant, la fel şi frumuseţea ei, evidentă chiar dacă era ascunsă sub salopeta de muncitor.

– Domnilor, scuzaţi-mă pentru improvizaţia aceasta, le spuse Breil celor doi însoţitori sideraţi, dar experienţa m-a învăţat să nu fac niciodată economie în privinţa măsurilor de precauţie. Sunt încântat să vă

prezint o veche prietenă de-a mea... numai că, acum, aș dori să ne scuzați pentru câteva minute...

Cei doi agenți coborâră din avion fără să facă nici un comentariu, în vreme ce Oswald și Sara se așezară la masa de lucru.

Sara Terracini era cel mai renumit expert din lume în cercetarea și decriptarea de documente, scrieri în oricare din limbile antice sau moderne. Cercetătoarea deținea funcția de director al unui laborator de avangardă, care se ocupa cu examinarea și descifrarea vestigiilor documentare care erau aduse la lumină în situri arheologice din toate colțurile lumii. Studiile Sarei Terracini și ale echipei sale se concentrau îndeosebi asupra artei antice, dar Oswald, care îi solicitase de multe ori ajutorul în decursul aventurilor sale din trecut, știa că femeia era la fel de competentă și în studiul documentelor secrete care aveau mai puțin de-a face cu arta.

Câteva minute mai târziu, Sara se afla din nou pe scara avionului, de data aceasta coborând cu pas hotărât și având părul strâns sub șapca îndesată pe cap.

Din spatele ferestrei, Breil rămase s-o urmărească până o văzu așezându-se pe locul de lângă șoferul autocisternei. Mașina se îndepărtă, iar Oswald se cufundă în lectura Jurnalului militar pe care un ofițer italian îl ținuse la zi, completându-l cu meticulozitate, pagină cu pagină, pe toată durata Primului Război Mondial. Nici măcar mintea sa atotcuprinzătoare și

intuitivă nu reușea să stabilească o legătură logică între propriul său tată, agent Mossad sub acoperire de referent în România, și memoriile militare ale lui Alberto Sciarra della Volta, căpitan – apoi maior, apoi colonel – al Armatei Regale Italiene.

Odată intrată în laboratorul din cartierul roman EUR, Sara se așeză imediat la birou, deschise caietul și, urmând indicațiile primite de la Oswald, se apucă de lucru.

„Hai, la treabă, madam Terracini, își spuse, și recunoaște că începuse să-ți cam fie dor de Oswald Breil și de încurcăturile în care intri din cauza lui."

Câteva minute mai târziu, Sara era deja cufundată în dezlegarea misterelor unei alte lumi: o lume care, probabil, nu era atât de îndepărtată în timp precum cele pe care le studia de obicei, dar nu mai puțin fascinantă.

„Cu toate lucrările pe care le am pe cap, iată că totuși m-am lăsat prinsă în capcană încă o dată", murmură pentru sine Sara, mușcându-și nerăbdătoare buza.

Hotărî că trebuia neapărat să scaneze caietele cu un aparat de ultimă generație.

Oswald avea întipărit pe chip un zâmbet răutăcios. Împinse spătarul fotoliului și își căută o poziție comodă, dar, înainte de a adormi, gândul său se îndreptă spre

Sara. Breil își privi ceasul: era sigur că la ora aceea, fermecătoarea cercetătoare italiană era încă la lucru: muncea pentru el.

„Noapte bună, Sara", îi spuse în gând, înainte de a adormi.

La mii de kilometri distanță, pleoapele Sarei deveneau din ce în ce mai grele. Înainte de a se ghemui pe canapeaua aflată într-un colț al biroului, femeia îi trimise în gând un salut bărbatului mărunțel.

„Pun prinsoare că în clipa aceasta chipul tău de satrap e tot numai zâmbet... Noapte bună, Oswald Breil", zise ca pentru sine, înainte ca oboseala s-o dovedească și somnul să pună stăpânire pe ea.

Secretarul pentru Securitatea Națională îl sunase în prealabil pe directorul CIA, avertizându-l că avea să primească un telefon chiar de la președinte: cu toate acestea, omul rămase fără cuvinte în fața gravelor acuzații pe care i le aducea șeful statului. Nu prea știa ce să-i răspundă, așa că preferă să asculte cu atenție monologul la sfârșitul căruia cel mai important om din lume îi comunică faptul că Justițiarul în numele lui Dumnezeu trebuia să se afle în fruntea listei celor mai căutați teroriști. Pe aceeași poziție cu Bin Laden.

În vreme ce forma numărul de telefon al lui Glakas, directorul CIA încerca să-și imagineze ce îl

determinase pe președinte să hotărască să-l pună pe Justițiar în fruntea listei celor mai mari inamici ai Statelor Unite.

Glakas nu rămase prea mult timp tăcut în fața crizei de isterie a șefului său. Îl lăsă totuși să-și descarce nervii, apoi trecu la contraatac:

– Da, domnule, îmi dau perfect seama cât de mult influențează unele țări arabe politica și economia Statelor Unite, la fel cum îmi dau seama că Justițiarul în numele lui Dumnezeu reprezintă o amenințare la adresa echilibrului politic la nivel mondial. Sunt întru totul de acord cu observația că îi avem și noi pe conștiință pe cei nouă sute de morți din Bahrain. Dar acuzațiile pe care mi le aduceți, mai mult sau mai puțin voalate, sunt total nefondate. Ne dăm toată silința să-l identificăm pe Justițiar, la fel cum am făcut întotdeauna cu orice alt terorist. Apropo de asta, domnule, vreau să vă informez că i-am întins o capcană și sper că vom reuși să-l găsim de data aceasta. Desigur, domnule... să nu aveți nici o îndoială în privința aceasta... vă voi ține la curent.

Glakas puse receptorul în furcă, apoi căută cu înfrigurare în agendă numărul lui Gavrilovici. Peste câteva secunde, auzi vocea aspră a ucraineanului, hârșită de vodcă:

– Nu, domnule, nu am nici o noutate. Nu a mai sunat de atunci... și, iată, au trecut deja cinci zile...

Glakas auzi în receptor clinchet de clopoţei, semn că cineva tocmai intrase în prăvălia lui Gavrilovici. Ucraineanul îi spuse grăbit:

– Vă voi ţine la curent, domnule... vă contactez imediat ce omul nostru îmi dă un semn de viaţă. Nu vă faceţi griji... Acum însă, am clienţi aici... pe curând, domnule.

Gavrilovici închise telefonul, apoi îşi confecţionă un zâmbet linguşitor şi i se adresă pe un ton mieros clientului din faţa sa:

– Iată-mă. La dispoziţia dumneavoastră... Cu ce vă pot fi de folos?

Mâinile cu degete subţiri puseră pe tejghea un sac de mână din pânză plastifiată, din care scoase un vas vechi chinezesc, înalt de circa cincizeci de centimetri şi cu un diametru de treizeci.

– Acesta este un vas Ming original. Este evaluat la cel puţin şase mii de dolari, rosti clientul.

– Doriţi să-l vindeţi sau să-l amanetaţi? îl întrebă ucraineanul, fără să încerce să-şi ascundă privirile lacome.

– Vreau să-l vând. Şi aş mai vrea să cumpăr şi unul din telefoanele acelea second-hand din vitrină. Pe al meu l-am pierdut.

Prin deschizătura grilajului protector de oţel care îl despărţea de zona încăperii destinată clienţilor, Gavrilovici trase vasul Ming spre el şi începu să-l examineze cu atenţie. Gratiile nu constituiau deloc o

măsură inutilă de precauție: îl salvaseră de multe ori de furia unor clienți violenți.

– Vă pot oferi trei sute de dolari și un Motorola – ultimul model, cu zece dolari incluși. Nici un dolar mai mult.

– De acord, răspunse celălalt, fără să clipească.

Ucraineanului îi scăpă o înjurătură printre dinți, blestemându-și graba de care dăduse dovadă: probabil că tipul ar fi acceptat și o sumă mai mică, își zise. Era însă prea târziu pentru remușcări: afacerea era încheiată.

Bărbatul luă cele șase bancnote de cincizeci de dolari și celularul folosit pe care i-l oferise Gavrilovici.

– Reveniți oricând doriți dumneavoastră. Vă stau la dispoziție cu cea mai mare plăcere, îi zise ucraineanul, cu un aer peste măsură de satisfăcut.

„Lumea sărăcește din ce în ce mai mult și mulți se văd obligați să vândă ce au mai de preț pe nimica toată", își spuse Gavrilovici, după ce clientul plecă. Își frecă mâinile: lipsa lichidităților era o garanție că afacerile sale aveau să prospere, mai ales că federalii încetaseră cu descinderile inopinate și nu mai păreau interesați de activitățile lui.

– Înseamnă că oamenii sunt, într-adevăr, dispuși să facă orice pentru un blid de mâncare, de vreme ce, iată, se găsește unul care vinde pe trei sute de dolari un obiect care valorează șase mii, își zise, de data aceasta, cu voce tare, Gavrilovici.

Ridică vasul Ming în dreptul ochilor și îi cercetă, admirativ, lucrătura. Apoi, trase de sub tejghea un teanc de reviste și cărți, alegând un catalog de anticariat. Începu să-l răsfoiască înfrigurat: îl interesa cotația de piață a unei asemenea piese.

Îi atrase atenția o vază aproape identică cu a sa. În catalog scria că obiectul aparținea perioadei Shezhong-Zhu Yijun, împărat care domnise între 1572 și 1620. Erau menționate și câteva evaluări ale experților, nici una sub zece mii de dolari.

Bucuros că încheiase o afacere atât de bună, Gavrilovici hotărî să expună vasul la loc de cinste, în vitrina destinată obiectelor de valoare. Vitrina era singurul loc din magazin pe care îl cercetau clienții mai de soi, printre care se numărau și câțiva colecționari, ba chiar și negustori de antichități bine cunoscuți în New York. Erau oameni dintr-o bucată, pe măsura lui: nu-și făceau scrupule când era vorba de afaceri.

Gavrilovici reuși cu greu să-și treacă încheietura mâinii prin gâtul vasului; obiectul pe care îl atinse cu vârful degetelor i se păru familiar. Nu reuși să-și dea seama imediat despre ce anume era vorba, dar intuiția îi spune că obiectul acela n-avea ce căuta acolo, pe fundul vasului.

Când, în cele din urmă, recunoscu contururile unui telefon mobil, își aminti de spusele clientului său. „Ce tip distrat!" își zise. „Uite unde își lăsase telefonul... Cu atât mai rău pentru el." Încercă să-l tragă

afară, dar aparatul era prins cu bandă adezivă de fundul vasului. Îl străfulgeră un gând sinistru.

Când Gavrilovici realiză pericolul, era prea târziu.

Degetele subțiri se strânseră în jurul telefonului Motorola – furat, probabil, de un toxicoman și vândut apoi lui Gavrilovici pentru câțiva dolari, echivalentul unei doze de praf. Casa de amanet a ucraineanului încă nu dispăruse din aria vizuală a misteriosului client.

Justițiarul formă un număr pe tastatura celularului și, în secunda în care auzi în receptor semnalul de apel, prăvălia ucraineanului sări în aer: o explozie asurzitoare, urmată de o vâlvătaie uriașă de foc care răbufni până în stradă.

Imperturbabil, Justițiarul se îndepărtă și dădu colțul străzii. Formă alt număr de telefon, apoi apropie un dispozitiv minuscul de microfonul celularului și vorbi.

– Glakas?

Funcționarul CIA auzi în receptor o voce voalată, artificială, modificată probabil de un mecanism electronic.

– Da, răspunse el, întrebându-se cum de era posibil ca un necunoscut să fi făcut rost de numărul telefonului său privat.

– Nu te obosi să încerci să interceptezi convorbirea. Ar fi inutil. Peste puțin timp vei primi informația

că trupul amicului tău, Gavrilovici, a fost „filtrat" prin grilajul care îl desparte de clienții prăvăliei sale.

– Ce vrei să zici?

– Exact ceea ce am zis, Glakas. Nu-mi vine să cred că ai ales un individ de teapa ăluia pentru treburile tale murdare. Oare chiar atât de prost mă crezi, încât să mă las păcălit de o capcană atât de jalnică?

– Cine ești? Cine e la telefon?

– Știi bine cine sunt. Adio, Glakas!

– Nu, așteaptă! Noi doi trebuie să vorbim. Aș putea să-ți fiu de ajutor...

Clic.

Tonul intermitent din receptor îi anunța sfârșitul convorbirii, iar funcționarul CIA fu cuprins brusc de un sentiment de neputință frustrantă, cu totul neobișnuit pentru un bărbat aspru ca el.

Justițiarul lăsă telefonul pe bordura trotuarului, apoi îl împinse cu vârful pantofului în gura de canal: acolo nu l-ar fi putut găsi nimeni; sau, chiar dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, timpul petrecut în magma de dejecții a New Yorkului avea să-l facă inutilizabil.

30

IULIE 1917

Piroscaful *Cittç di Tripoli* fusese adaptat şi alocat pentru transportul de trupe spre coastele Africii încă de la începutul războiului. Era o navă de dimensiuni medii, cu o capacitate de nici trei mii de tone, dar foarte rezistentă pe mare.

Pe punte, Sciarra della Volta trăgea cu nesaţ aer în piept: se simţea de parcă ar fi stat închis luni de zile într-o cameră neaerisită. Era o diferenţă enormă între aerul rarefiat al munţilor Dolomiţi şi briza ce purta miresmele Africii până acolo, în mijlocul Mediteranei.

– Ei, în viaţă, omul se obişnuieşte cu toate, murmură pentru sine colonelul italian, sprijinindu-se de balustrada acoperită de o crustă de sare. Chiar şi cu nenorocirile războiului...

Războiul... Ar fi vrut să afle ce aveau de spus acum cei care, la început, prevestiseră cu aroganţă că

războiul avea să se termine până în Crăciunul lui 1914, totul reducându-se la câteva manevre militare de mică anvergură și unele – puține la număr – confruntări nesemnificative. Războiul fără importanță se transformase într-un imens măcel, un masacru în masă care nu ținea cont de absolut nici un principiu etic: nimeni nu fusese cruțat, iar morții se numărau cu zecile de mii nu numai în rândul soldaților, ci și în cel al civililor. Nu mai exista nici o urmă de respect pentru viața oamenilor, iar cea mai bună dovadă în acest sens erau atacurile cu gaze toxice de luptă și lansatoare de flăcări.

Dacă ar fi dat glas gândurilor acelora în fața șefului Statului-Major, colonelul Sciarra nu s-ar fi aflat în clipa aceea pe puntea piroscafului, în drum spre Africa, ci, mai mult ca sigur, și-ar fi așteptat procesul pentru înaltă trădare în celula întunecoasă și rece a unei carcere. În concluzie, prezentându-se la ordin în biroul generalului Cadorna, Sciarra preferase să adopte un comportament rigid, marțial, acceptând cu un aer aparent mulțumit noua misiune ce i se încredința.

– Am avut posibilitatea..., începuse Cadorna să vorbească, în vreme ce Alberto Sciarra rămăsese în poziție de drepți în biroul din clădirea Ministerului de Război de la Roma, unde avusese loc discuția, ...dar așezați-vă comod, colonele... am avut posibilitatea, spuneam, să urmăresc de ceva vreme activitatea domniei voastre: colonelul Cantini m-a informat constant

asupra fiecărei acțiuni notabile pe care ați întreprins-o. În timp, mi s-a întărit convingerea că dumneavoastră, colonele Sciarra, sunteți cea mai potrivită persoană pentru ducerea la bun sfârșit a unei misiuni de maximă importanță.

Șeful Statului-Major se ridică și începu să străbată biroul, cu pași lenți și studiați. Apoi, continuă:

– Pe data de 10 aprilie, marchizul Imperiali, ambasadorul italian la Londra, ne-a transmis oficial o cerere din partea aliaților noștri britanici: un contingent militar italian, dotat cu cai și piese de artilerie, sprijinit de o forță aeriană de cel puțin o duzină de avioane de vânătoare, ar fi trebuit să se alăture armatei britanice din Sinai, aflată sub comanda generalului Archibald Murray. În consecință, apreciind valoarea deosebită a trupelor noastre, Aliații ne-au cerut să le trimitem cel puțin un batalion în Palestina, care – și acum citez din nou cuvintele englezilor – era indispensabil pentru ofensiva finală asupra fortărețelor austro-turco-germane de la Gaza și Bersheeba. Dumneavoastră, colonele Sciarra, înțelegeți cât se poate de bine că dificultățile pe care le avem la frontierele noastre nordice nu ne-ar permite să dislocăm trupe de pe frontul munților Dolomiți sau de pe râul Isonzo. Dacă am face una ca asta, am crea breșe care ar ușura o eventuală ofensivă a inamicului. În același timp, nu vă ascund faptul că nici nu-mi puteam permite să dezamăgesc așteptările aliaților noștri: teritoriile Orientului

Apropiat reprezintă un interesant cap de pod colonial pentru o țară ca a noastră, cu atât mai mult cu cât se prefigurează o serioasă reîmpărțire teritorială la sfârșitul războiului. În consecință, am hotărât alcătuirea unui batalion mixt: pe 6 mai s-au îmbarcat la Napoli o sută de carabinieri, sub comanda a șase ofițeri. La Tripoli li s-a adăugat un contingent de trei sute patruzeci și șase de bersalieri, comandați de maiorul Francesco d'Agostino. Batalionul astfel format a ajuns la Port Said pe 20 mai. Câteva zile mai târziu, generalul Murray a trecut în revistă trupele noastre, adresând apoi, prin intermediul diverselor canale diplomatice, mulțumirile sale personale guvernului nostru. La jumătatea lui iunie, forțele dislocate de noi au fost amplasate pe pozițiile din jurul orașului Rafa, având ca obiectiv apărarea unei importante căi ferate împotriva pușcașilor turci și a sabotorilor beduini. Se pare însă că, trimițând acolo acești militari ai noștri, n-am făcut altceva decât să le stârnim apetitul aliaților: aproape simultan cu această desfășurare de forțe, guvernul de la Londra a solicitat o implicare și mai activă a italienilor pe fronturile din Sinai și Palestina. Cererea oficială vorbește de șase-șapte mii de oameni, iar eu nu știu încotro s-o apuc ca să înjghebez un contingent atât de mare... doar dacă... doar dacă nu se găsește cineva care, profitând de animozitățile interne și instabilitatea ce-i caracterizează pe arabi, să reușească să pună pe picioare o forță militară alcătuită

preponderent din băştinaşi, care să se opună ameninţării comune austro-turco-germane. Am aflat că şi englezii se mişcă în direcţia aceasta şi, tocmai de aceea, acţiunile noastre vor fi strâns legate de ale lor. Acum câteva zile, Murray a fost înlocuit de generalul Edmund Allenby. L-am cunoscut personal pe general şi sunt convins că vă veţi descurca de minune sub comanda lui, colonele Sciarra. Aveţi întrebări?

– Nu, domnule.

– Bine, atunci succes, colonele. Vasul dumneavoastră ar trebui să plece din portul Napoli în câteva zile...

Cele „câteva zile" trecură în zbor: sejurul la Roma i se păru mult prea scurt colonelului. De acolo, din capitală, războiul părea o furtună îndepărtată, care se face simţită prin câteva tunete stinse, dar despre care nu se ştie niciodată dacă va ocoli sau nu oraşul.

Femei frumoase, îmbrăcate elegant, la promenadă prin grădinile capitoline, protejându-se de soare cu umbreluţe brodate; copii jucându-se în parcuri, sub ochii vigilenţi ai mamelor; bătrâni strângându-se ciopor în jurul unui ziar, comentând ştirile de război: la Roma, viaţa decurgea cât se poate de normal. Un singur aspect disonant îi atrase atenţia colonelului: nu observă nici un bărbat care să nu fi purtat uniformă. Majoritatea mergeau sprijinindu-se în cârje; ceilalţi, tineri şi în putere, erau pe front, ducând mai departe cel mai crud dintre războaiele lumii.

Sciarra privi, fermecat parcă, cerul azuriu. Se rugă pentru vremurile ce aveau să vină şi din nou, pentru a mia oară, îl cuprinse nostalgia vieţii sale civile, dorul de slujba sa, de vapoarele pline cu mărfuri, şi nu cu soldaţi care părăsesc Genova, în drum spre front.

Oare cine putea şti ce îl aştepta acolo, în Africa? Desigur, lăsase în urmă gerurile Alpilor, frigul chinuitor din tranşee, dar mai lăsase în urmă şi atmosfera plină de fum de ţigări bune de la cazinoul din Cortina sau prostituatele frumoase, sumar îmbrăcate. Chipul lui Sciarra se lumină într-un zâmbet: amintirea scurtelor escapade de la Cortina îi risipi melancolia pentru vremurile trecute.

Dacă avea să supravieţuiască, ar fi vrut să se întoarcă acolo, în staţiunea numită Perla Dolomiţilor, şi s-o savureze pe îndelete: Cortina reprezentase singurul intermezzo de bună dispoziţie în toţi anii aceia, interminabili, de război.

31

CORTINA D'AMPEZZO, 1967

– De unde doriți să încep, domnule Breil? îl întrebase Sciarra della Volta.

– De la început, domnule, de la început.

– Ei, bine, acela a fost un război pe care nimeni nu l-a vrut, dar pe care toată lumea l-a căutat: asasinarea, la Sarajevo, în iunie 1914, a arhiducelui Franz-Ferdinand, moștenitorul tronului Austro-Ungariei, nu a fost decât un pretext pentru declanșarea unui masacru fără precedent în istorie. În cei patru ani de război, între 1914 și 1918, au participat la lupte douăzeci și opt de națiuni, împărțite în două alianțe inamice. Vechea tactică a asaltului la baionetă a fost perfecționată prin apariția noilor arme de foc, cu o putere ucigătoare și din ce în ce mai sofisticate. Rezultatul a fost un conflict unic în felul său, un război alcătuit din înaintări de trupe pe distanțe de numai câțiva metri,

perioade nesfârşite de aşteptare în tranşee infecte şi folosirea tuturor descoperirilor de ultimă oră pe care tehnologia – capabilă de minuni atunci când interesele militare o cer – le putea oferi. Şi morţi, mai presus de orice, mulţi morţi. Ţara mea a lăsat pe câmpurile de luptă şase sute cincizeci de mii de soldaţi, Franţa aproape de două ori mai mulţi, iar Imperiul Britanic un milion. Nu a existat familie care să nu-şi fi plâns o rudă pierdută pe front, iar în cursul Marelui Război a fost experimentat şi genocidul – împotriva civililor armeni, fără apărare, care locuiau în partea nord-orientală a Turciei. Dar Primul Război Mondial a fost şi unul al numărului efectivelor şi al poziţiilor strategice: numărul de soldaţi aliniaţi de părţile beligerante era variabila în funcţie de care se înclina balanţa victoriei. Cu o singură înfrângere, cea de la Caporetto, Italia şi-a văzut graniţele împinse cu o sută cincizeci de kilometri spre interior, în vreme ce efectivul total al armatei s-a redus atunci, brusc, cu şase sute cincizeci de mii de oameni: cincizeci de mii de morţi şi răniţi, trei sute de mii luaţi prizonieri şi cam tot atâţia dezertori.

Eu totuşi mă aflu azi aici, domnule Breil, povestindu-vă toate acestea, şi îi mulţumesc bunului Dumnezeu pentru că mi-a ajutat să trec peste toate primejdiile pe care le-am întâlnit în cale. Şi îi mai sunt recunoscător pentru că mi-a îngăduit o viaţă lungă şi senină alături de buna mea soţie... Apropo, colonele

Breil, nu doriți o cafea bună, italienească? Kimber, draga mea, ești amabilă să ne aduci câte o ceașcă de cafea?

Asher Breil își spuse că femeia nu părea să fie mult mai tânără decât Sciarra della Volta. Avea un chip rotund și plăcut, care o făcea simpatică și degaja o liniște blândă. Probabil că în tinerețe fusese o femeie destul de atrăgătoare: nu o frumusețe răpitoare, ci o tânără englezoaică grațioasă, cu pielea albă, punctată cu pistrui, dacă era să judece după culoarea arămie a părului. Acum, Kimberly Sciarra era o elegantă doamnă trecută de prima tinerețe, ale cărei cuvinte spuse în italiană nu-și pierduseră încă inflexiunea englezească.

– Da, totul a început când am întâlnit-o pe Kimber. Nu prima dată, atunci când mi-a bandajat rănile într-un spital din Londra, ci în ziua când am revăzut-o...

32

RAGUZA, 1348

– Ar fi trebuit să ne dăm seama ce ne aşteaptă: ceaţa adâncă şi apele calme nu erau decât liniştea dinaintea furtunii, prevestirea nenorocirilor ce ne aşteptau, zise unul dintre mercenari către cel care călărea alături de el.

– Aşa e, ne-au trebuit mai mult de zece zile ca să ajungem într-o altă cetate bântuită de ciumă. De parcă nu ne-ar fi fost de ajuns Veneţia... răspunse celălalt.

Campagnola se năpusti spre ei ca un uliu.

– Despre ce vorbeaţi? şuieră el printre dinţi.

Apoi trase spada scurtă pe care o purta întotdeauna la centură. În ciuda vârstei, era încă un foarte bun spadasin, capabil să impună teamă şi respect oricărui adversar.

Vârful spadei împunse obrazul nefericitului care vorbise cel din urmă.

– Fii cu băgare de seamă, îi zise, cu o expresie diabolică pe chip. Din clipa în care v-am scos din temniţele unde agonizaţi, am câştigat asupra fiecăruia dintre voi dreptul de viaţă şi de moarte. N-aş vrea să mă folosesc de el chiar acum. Dacă însă credeţi cu adevărat în prevestiri, încercaţi să vă aduceţi aminte că, de când nenorocitul acela de copilandru a coborât de pe corabie în cetatea noastră, Veneţia parcă a fost lovită de blestemul Diavolului. Campagnola îşi retrase spada şi, întorcându-se spre căpetenia oamenilor săi, îi spuse: Să ne grăbim, Tommaso. Am bătut cetatea în lung şi-n lat, dar aici nu-i nici urmă de Adil. Poate că e mai bine să ne îndepărtăm de miasmele acestea de putreziciune, cu atât mai mult cu cât, probabil, cei pe care îi căutăm au fugit pe mare. Ne întoarcem la corabie şi ridicăm ancora.

– Câţi erau? o întrebă Humarawa pe Rhoda, după ce o ascultase povestindu-i despre vizita mercenarilor veneţieni în cetatea Raguzei.

Aflând răspunsul, stătu o clipă pe gânduri, apoi vorbi din nou:

– Se vor întoarce. Aşa cum îl cunosc eu pe Campagnola, nu va renunţa cu una, cu două. Trebuie să ne dăm silinţa să-i primim cum se cuvine.

– De ce acest Campagnola este atât de pornit împotriva voastră? se interesă femeia. Wu mi-a povestit că sunt ani buni de când v-aţi pus serviciile în slujba

lui și a republicii Veneția. Cum de i-ați devenit, dintr-odată, dușmani?

– Cred că din pricina lui Adil. Cred că bătrânul Campagnola vede în el o mare primejdie sau o urgie.

– Un copilandru? Cum se poate ca unul dintre cei mai temuți bărbați ai Veneției să vâneze un biet copil?

– E o poveste lungă asta, femeie. Într-o zi ți-o voi istorisi; acum însă, trebuie să ne pregătim pentru vizitele neplăcute de care vom avea parte. Nu înainte însă ca eu să prind din nou puteri.

Humarawa își petrecuse ultimele zile muncindu-și trupul cu frânghii și greutăți; Rhoda îi stătea în preajmă, căutând să-i fie de ajutor, și executa fără să crâcnească ordinele japonezului. Părea fermecată de exercițiile samuraiului care, cu sabia în mână, neînzdrăvenit încă pe de-a-ntregul, se mulțumea doar să mimeze dueluri și scene de luptă.

Înveliseră trupul lui Crespi într-o plasă veche de pescuit, de care legaseră câteva pietre grele, apoi îl dăduseră ofrandă mării.

– Ce așteptăm? întrebă, după câteva zile, Adil. De ce nu ne întoarcem la Humarawa? Vreau să știu ce s-a întâmplat cu el.

– Întâi de toate, Adil, îi răspunse Wu, întâi de toate, nu uita că am stat alături de un om bolnav de ciumă. E mai nimerit să așteptăm încă o vreme înainte de a ne întoarce pe uscat și, apoi, cu nici un chip

nu ar trebui să ne apropiem de o persoană slăbită de o rană grea, cum e Humarawa. Asta în cazul în care stăpânul meu mai trăiește. Dar îți făgăduiesc că atunci când vremea asta blestemată, fără nici o adiere de vânt, ne va permite să ieșim din ceața adâncă ce ne ține pe loc de câteva zile, ne vom îndrepta spre țărmul unde își are casa Rhoda.

Corăbiile tip *cocca* fuseseră dintotdeauna destinate comerțului local: ridicând ancora de la Veneția, aceste ambarcațiuni robuste, lungi de zece până la optsprezece metri, transportau mărfuri de tot felul în perimetrul mării Adriatice.

De la răspândirea epidemiei de ciumă însă, multe dintre aceste corăbii fuseseră rechiziționate și folosite pentru transportul cadavrelor și al bolnavilor spre insulele morții, iar comerțul înregistrase un regres considerabil.

Cocca înainta cu o viteză constantă, mulțumitoare. Marinarii improvizați avuseseră noroc: ceața se risipise, împinsă de un vânt rece, dinspre nord, care umfla vela latină.

Nu departe, la tribord, țărmul putea fi măturat cu privirea.

Campagnola ordonase ca vasul să amareze pe orice petic de uscat întâlnit în cale, inclusiv pe insulițele nelocuite. Când, în drumul lui, se mai găsea câte unul să-i spună că nu făcea altceva decât să caute acul în

carul cu fân, nobilul venezian îi răspundea cu asprime: „Avem la dispoziție tot timpul din lume: barca lor nu poate trece neobservată. Mai devreme sau mai târziu, vor fi nevoiți să tragă la țărm pe undeva."

– Ce e cu cocioaba aceea de acolo? întrebă Campagnola, arătând spre o casă mică, dărăpănată, cățărată între câteva stânci care dominau țărmul.

Un fir subțire de fum se înălța în depărtare, părând că ieșea direct din acoperiș.

– Vă sfătuiesc să rămâneți departe de locul acela, *signoria*, răspunse Tommaso. De altfel, noi am trecut deja pe acolo. E casa unei tămăduitoare și dinăuntru se împrăștie miasme spurcate, care ne-au rămas în haine multe zile la rând.

– Vasăzică ați controlat coliba. Bine, mi se pare că pe țărmul ăsta pustiu nu se mai află alte case.

– Ca să fiu sincer, n-am aprofundat căutarea... Duhoarea care emana din casă era atât de pătrunzătoare, încât ne-a împiedicat să intrăm...

Tommaso se întrerupse brusc: își dăduse seama că, din nerozie sau din prea multă ușurătate, fusese o căutare sumară și, poate, se lăsase dus de nas. Dar Campagnola nu avea nici unul dintre aceste defecte. Ochii i se îngustară brusc și începu să împartă, tăios, ordine:

– Îndreptați corabia spre stânca aceea care se înalță din mare. De sus, din colibă nu ne vor putea vedea nava. Dacă sunt înăuntru, nu trebuie să observe sosirea noastră. Când vom fi feriți de privirile lor, vom

merge cu barca până la țărm, iar de acolo, pe jos. Ne vom mișca cu multă precauție: doar luându-i prin surprindere vom reuși să copleșim doi luptători redutabili ca Humarawa și chinezul Wu.

Ca în fiecare zi, Rhoda plecase în căutarea ierburilor de leac pentru fierturile ei misterioase.

Aerul era încă dens din cauza ceții care, multe zile la rând, strecurase umezeală în pământ, în toate ungherele casei, chiar și în oase. Se îndreptă de spate, strângând în mână secera. Câțiva pași mai încolo – coșul plin-ochi cu ierburi, rădăcini și poame.

Deși nu o zărea, știa că nu se depărtase de colibă: un colț de stâncă o ascundea vederii. De când îl primise în gazdă pe bărbatul acela, simțea că viața i se schimbase, hotărât spus, în bine. Se regăsea din ce în ce mai des cu mintea eliberată de gândurile cumplite care îi însoțiseră viața pas cu pas, an după an.

„Doamnă!" își spuse ea. „Doamna mea!" repetă apoi, gândindu-se la Wu, cel care îi vorbise adresându-i-se cu apelative demne de o regină.

Un val de neliniște îi încețoșă ochii, la gândul destinului nefericit pe care, probabil, chinezul era nevoit să-l înfrunte.

Rămase pe gânduri câteva clipe, privind corabia, o corabie lătăreață, asemenea tuturor vaselor costiere de mărfuri care navigau în sus și în jos, între Raguza și Spalato. De data aceasta însă, pe măsură ce corabia se

apropia, simți cum o teamă nelămurită punea stăpânire pe ea. Îi cercetă cu luare-aminte pe bărbații care făceau cu schimbul la manevrele de pe punte: corabia își încetini plutirea și, în cele din urmă, oamenii aruncară ancora. Ascunsă de ierburi și arbuști, Rhoda continuă să iscodească mișcările misteriosului echipaj. Temerile i se confirmară în clipa când văzu ceata urcând într-o barcă și îndreptându-se spre țărm: în frunte stătea bărbatul care, în urmă cu o lună, o întrebase despre japonez și prietenii săi; lângă el, un om vârstnic și elegant, ce părea a fi căpetenia. În mijlocul bărcii, oamenii urcaseră și un cal: Rhoda își spuse că, fără îndoială, era bidiviul bărbatului în vârstă, care purta veșminte bogate, de nobil.

Femeia țâșni în fugă spre colibă; alunecând pe brazdele de noroi, agățându-se în ciulini, se ridica dintr-o zvâcnitură și alerga mai departe. Trebuia să se ajungă cu orice preț, trebuia să-l ferească pe Humarawa de primejdie.

Omul de pe corabie părea mulțumit: alesese să rămână de pază pe punte, în loc să-și urmeze stăpânul, mereu furios, în expediția de pe uscat.

Bărbatul pierdea vremea punând în ordine parâmele și scripeții, și aruncând din când în când câte o găleată de apă sărată pe punte.

Nu-l văzu pe uriaș decât atunci când acesta îi apăru în față.

După ani și ani petrecuți pe mare, luând cu asalt corăbii indiferent de vreme, câte ceva tot trebuia să fi învățat. Wu trăsese barca pescărească pe o plajă izolată. Îi ceruse lui Adil s-o camufleze cu crengi și frunze, apoi se lăsase să alunece în apa mării, cu agilitatea unui uriaș mamifer marin.

Înotase fără zgomot, ținându-și doar ochii și nasul la suprafață, până la coca corabiei, apoi, cu spada în mână, se cățărase peste parapet și se târâse pe punte asemenea unui șarpe în urmărirea vânatului.

– Cine ești? urlă omul lui Campagnola.

Îl privea de parcă s-ar fi găsit în fața unei fantasme a infernului: apariția bruscă a chinezului îl îngrozise de-a dreptul.

– Știi bine cine sunt, de vreme ce umbli de mult timp pe urmele mele, răspunse Wu, trecându-și lama spadei peste degetul mare. În clipa următoare, lama spadei mele va gusta sânge din gâtul tău...

– Nu, te conjur... îți voi spune tot ce vrei... nu face asta...

– Și ce informații atât de importante deții, încât crezi că ți-ar putea salva viața dacă mi le-ai dezvălui?

– Vă caută... Campagnola vă caută. E un om puternic și diabolic. Nu se va da bătut până când nu vă va captura.

– Nu-mi spui nimic nou. Mai degrabă spune-mi unde sunt tovarășii tăi.

– Au coborât pe țărm: Campagnola e împreună cu ei și vrea să controleze el însuși coliba unei tămăduitoare mefitice; e acolo, dincolo de stânca aceea.

Wu abia avu timp să priceapă semnificația cuvintelor omului din fața sa, când o senzație de confuzie puse pe neașteptate stăpânire pe el. Apucă să-și mai spună că omul din fața lui nu ar fi putut manevra corabia atât de brusc încât lui, Wu, să-i fugă puntea de sub picioare...

Adil își dădu toată silința să ascundă barca. Apoi se îndreptă spre golful în care se vedea ancorată corabia urmăritorilor. Fără să se lase văzut, urmărise cu sufletul la gură aventura lui Wu, răsuflând ușurat când îl zări pe venețianul de pe vas ridicând mâinile, în semn de capitulare. Din ascunziș, Adil putea vedea aproape tot ce se întâmpla pe punte. Cu o singură excepție: partea dinspre pupa, spre capătul vergii ce susținea vela latină, aflată încă în vânt. Un al doilea bărbat țâșni chiar dinspre locul acela, ițindu-se drept în spatele lui Wu.

Adil nu apucă să strige: mânuind o măciucă, omul se repezi spre chinez. Pocnetul sec al izbiturii țintite la baza țestei ajunse limpede până la locul în care se ascunsese copilandrul.

– Repede, nu avem timp de pierdut, îi spuse Humarawa femeii. Ține minte tot ce te-am învățat și

să-mi urmezi întocmai poruncile. Peste câteva minute vor intra peste noi, dar ne vom vinde scump pielea.

Casa Rhodei avea o singură încăpere, circulară, de cincisprezece paşi lăţime. În mijloc – vatra, în care focul ardea zi şi noapte. Deşi din paie, acoperişul fusese înălţat pe grinzi solide, din lemn. O deschizătură îngustă în acoperiş ţinea loc de horn.

Încăperea avea o singură fereastră, în peretele dinspre mare; pe celelalte laturi, casa părea îmbrăţişată de stânci. Ascuns vederii, Humarawa observa mişcările veneţienilor: să fi fost nouă oameni, poate zece; se apropiau încet, cu multă băgare de seamă.

Atacatorii se răsfiraseră în evantai şi înaintau spre casa vrăjitoarei dându-şi silinţa să fie cât mai feriţi vederii: aceasta fusese porunca lui Campagnola. „În cocioaba aceea am putea da peste doi dintre cei mai iscusiţi şi fioroşi războinici pe care mi-a fost dat să-i întâlnesc în viaţă", îi pusese în gardă bătrânul nobil.

Păşind cu precauţie, Tommaso ocoli coliba, apoi le dădu oamenilor săi semnalul de atac. Trei dintre ei dărâmară uşa şi năvăliră înăuntru.

Camera era pustie şi cufundată în linişte.

Doar limbile molcome ale focului din vatră scânteiau în mijlocul odăii. Deasupra flăcării, o oală încăpătoare părea că începe să dea în clocot.

Celor trei mercenari, scena li se păru domestică şi liniştitoare. Dar numai pentru o clipă.

Desprinsă din întuneric, legătura grea de bârne șuieră sinistru prin aer, abătându-se cu violența unui berbec asupra bărbaților din mijlocul odăii.

Vârfurile de oțel montate la capătul trunchiurilor se înfipseră adânc în trupurile lor, căsăpindu-i pe loc. Legătura de bârne continuă să se legene în aer, ținându-și strâns prada sângerând de moarte: trupurile nefericiților se lăsară târâte înainte și înapoi, până când crunta capcană se opri din pendularea sa malefică. Apoi, se așternu din nou liniștea.

– Ce se întâmplă acolo, înăuntru? strigă de afară Tommaso, neliniștit de bufniturile surde care se auziseră. Răspundeți!

Campagnola îi făcu semn altuia dintre mercenarii săi – un ucigaș înrăit, pe care doar protecția înaltului membru al Consiliului celor Zece îl ținea în libertate – să intre după ceilalți, în colibă. Omul nu stătu pe gânduri și se repezi spre ușă, dar lui Campagnola i se păru că, în avântul său, mercenarul se împiedică și dă să cadă: piciorul drept lovise o funie întinsă la nivelul solului. Mecanismul, pe cât de simplu, pe atât de mortal, eliberă un trunchi de lemn care susținea coarda întinsă a arcului. Campagnola zări *yumi*-ul în clipa în care săgeata plecase deja. *Yumi* este un arc lung de doi metri, folosit de samurai; este o armă precisă și așa se dovedi a fi și în clipa aceea, cu toate că nu era mânuit de Humarawa. Japonezul fixase săgeata în arc în așa fel

încât să țintească spre nefericitul care se împiedica de funia întinsă.

Săgeata îi străbătu coșul pieptului, îi zdrențui plămânii și îi ieși prin spate, între omoplați. Bărbatul dădu ochii peste cap: probabil că nici nu realizase că fusese lovit de moarte.

– Stați pe loc, nu mai faceți nici o mișcare, urlă Tommaso către oamenii săi. Blestemații aceia au pus capcane peste tot.

– Vino afară, Humarawa! se auzi, poruncitoare, vocea lui Campagnola. Nu pe tine te vreau. Încredințează-mi copilul, iar voi, ceilalți, vă puteți întoarce la Veneția, să trăiți în pace.

Drept răspuns, un văl de tăcere.

– Ți-am spus că poți veni afară. Știu că ești acolo, înăuntru: numai tu puteai născoci toate aceste capcane. Îți mai spun o dată: nu pe tine te vreau, și nici pe ceilalți. Doar copilul. Suntem mai mulți decât voi și, din câte am aflat, nici tu, nici negustătorul nu sunteți tocmai în puteri. Predă-te și te voi lăsa în viață.

Dinăuntru, nici un semn. Atunci, Campagnola făcu un gest spre alți doi mercenari, care intrară în colibă, pe urmele primilor trei.

Cei doi asasini înaintau lent, cu băgare de seamă. Întunericul dinăuntru era îndulcit, când și când, de scânteierea focului din vatră.

Scândurile vechi și prost îmbinate ale dușumelei scârțâiau sinistru la fiecare pas. Bărbații priveau unul

la celălalt, încercând să-şi insufle reciproc curaj. În întunericul odăii, nici unul din ei văzu mâna Rhodei retezând funia întinsă la maximum. Unul dintre picioarele pirostriei pe care fierbea oala ţâşni ca un arc. Vasul încins zbură prin aer, împrăştiind fiertura fierbinte de apă, ulei şi ierburi iritante.

Bărbaţii, loviţi în plin de revărsarea incandescentă şi otrăvitoare, îşi duseră, urlând, mâinile la faţă şi ieşiră în fugă din casa vrăjitoarei. Dacă aveau să scape cu viaţă, nu vor mai vedea niciodată lumina zilei.

Din colibă se auzi o bufnitură surdă, atenuată.

Humarawa se lăsase să cadă din ascunzătoarea din acoperiş şi acum stătea în picioare, în poziţie de luptă, în mijlocul încăperii.

Purta armura cu lamele de oţel lăcuit şi panglici de mătase. Pe chip, masca de război a samurailor, din lemn de dud, reproducând o divinitate înfricoşătoare.

– Aici sunt, Campagnola. Vino aici, să pui mâna pe mine.

Când Wu îşi veni în fire, era legat fedeleş, întins pe puntea corabiei. Cei doi bărbaţi care-l capturaseră discutau aprins, neînţelegându-se asupra modalităţii în care urmau să scape de el.

– Îi tăiem beregata pe loc, rosti un mercenar, apoi îl aşteptăm pe Campagnola şi ne vom bucura de gratitudinea seniorului nostru: la urma urmei, l-am

scăpat de unul dintre dușmanii pe care îi urmărea. Ba chiar am merita o recompensă bună.

– Așa o fi, răspunse celălalt, dar mai întâi să ne distrăm puțin pe seama acestui animal uriaș.

– Nu, îi facem felul chiar acum, nu mai încape vorbă. Demonii ca el au șapte vieți, ca pisicile, insistă primul.

– Ce crezi că poate să mai facă? Nu-l vezi? E legat fedeleș de vergă.

Cel dintâi, care părea mai temător, se lăsă în cele din urmă convins și se apucară împreună de treabă. Trecură funia legată de gleznele lui Wu prin palancul straiului – mecanismul cu scripeți cu care se înalță vela –, apoi ridicară, nu fără efort, uriașa bestie, trecând-o peste parapetul corabiei, lăsând-o să atârne deasupra apei.

În ochii lui Wu se citea o ură fioroasă. Deși legat, cu capul în jos, își amenință călăii:

– Rugați-vă la Dumnezeul vostru, dacă îl aveți, să vă ajute să-mi faceți felul cât mai repede. Altminteri, va veni ziua în care vă voi lua viețile în cele mai crunte suferințe.

– Cruță-ți bojocii, chinezule, îi strigă batjocoritor unul din bărbații de pe punte. O să ai mare nevoie de ei.

Slăbiră straiul, coborând trupul chinezului până la suprafața apei, apoi îl cufundară brusc.

Clipele care urmară i se părură interminabile chinezului. Într-un târziu, mercenarii îl traseră din nou la suprafață.

Wu scoase un urlet, sufocat de un acces de tuse, apoi căută să înghită cât mai mult aer: supliciul se repetă. Pe punte, cei doi venețieni râneau, numărând secundele de când îl cufundaseră din nou în apă. Cel care inventase acel joc perfid ajunsese cu numărătoarea la cincizeci, când, brusc, dădu ochii peste cap. Expresia întipărită pe chipul său exprima mai degrabă mirare, decât durere. Un firișor de sânge i se scurgea pe la colțul buzelor, în vreme ce trupul îi alunecă moale pe punte.

Al doilea călău se învârti, încercând să înțeleagă din ce direcție sosise, pe neașteptate, moartea. Mâinile îi erau încleștate încă pe funia de care fusese atârnat Wu.

Verga zvâcni scurt, apoi descrise fulgerător un arc de cerc nimicitor, oprindu-și cursa, cu o bufnitură surdă, în pântecele omului lui Campagnola. Se auzi un sunet sinistru, ca acela făcut de o băşică plină cu aer care se dezumflă brusc, apoi trupul bărbatului zbură inert peste parapet și se cufundă în mare.

Dintr-un colț al punții, Adil urmări scena ținând strâns în pumn hangerul cu care retezase parâma ce ținuse legată verga. Celălalt pumnal era înfipt în pieptul mercenarului care zăcea mort pe punte. Expresia de făloșenie de pe chipul copilandrului se

stinse brusc: trebuia să se grăbească, dacă voia să-l mai salveze pe Wu.

Teama le paralizase mişcările. Schimbul de lovituri dură numai câteva clipe, apoi mercenarul se prăbuşi, secerat de lama care se abătuse asupra sa atât de rapid, încât nici nu apucase s-o vadă.

Campagnola şi ceilalţi doi mercenari rămaşi în viaţă nu stătură cu mâinile în sân: din spate, nobilul veneţian reuşi să-l izbească pe Humarawa în cap cu garda spadei.

Japonezul şovăi o secundă, timp suficient însă pentru Tommaso ca să-l izbească din nou.

Humarawa căzu la podea, fără cunoştinţă.

În clipa aceea, un urlet sălbatic umplu încăperea. Din întuneric, mânuind o spadă, Rhoda se aruncă spre ei. Primele două lovituri tăiară aerul, în gol, iar cei trei spadasini încercaţi o dezarmară foarte uşor.

Când Humarawa îşi reveni, era legat, cu mâinile la spate, de unul din stâlpii de susţinere ai acoperişului.

– Bine ai revenit printre noi, te aşteptam, invincibilule samurai, se auzi vocea hârâită a lui Campagnola.

Pe Humarawa îl trecu un fior de ură. Campagnola continuă sarcastic:

– Iată, te aştepta şi preţioasa ta ţiitoare. Cât de mult ai decăzut, Humarawa... Femeile cele mai arătoase ale Veneţiei îşi pierduseră capul după războinicul de peste mări şi ţări, iar acum... acum îţi duci zilele

alături de o vrăjitoare... Unde sunt ceilalți? Spune-mi, și îți voi cruța viața, iar femeii tale nu i se va întâmpla nici un rău.

Zicând acestea, Campagnola arătă spre Rhoda, întinsă pe o masă, cu mâinile și picioarele răşchirate, legate în cele patru colțuri.

– Nu știu unde se află însoțitorii mei, iar aceea nu este femeia mea.

La un semn al lui Campagnola, mâna aspră a lui Tommaso smulse zdrențele care acopereau bustul Rhodei. Apoi, mercenarul prinse în podul palmei sânul alb și rotund al femeii.

– Ai face bine să-mi spui ce vreau să știu, Humarawa, spuse nobilul amenințător. A trecut mult timp de când bărbații aceștia nu au mai atins trup de femeie... În plus, închipuie-ți ce bucuroși ar benchetui cu ea ceilalți doi, de afară, pe care i-ați orbit cu perfidele voastre capcane.

– Ți-am spus: nu știu unde sunt ceilalți. Femeii dă-i drumul, ea n-are nici o vină.

– Observ că-ți pasă de onoarea acestei principese, samuraiule. Dă-i înainte, Tommaso.

În clipa următoare, și restul hainelor Rhodei zburară în colțul îndepărtat al încăperii. Femeia rămăsese complet goală, iar mâinile lui Tommaso coborau, hulpave, sub pântece.

Rhoda păru că-și drege vocea, apoi îl scuipă în față pe omul ce se pregătea, rânjind, s-o siluiască.

– Da, exclamă Tommaso, lăsându-şi pantalonii să cadă, întotdeauna mi-a făcut plăcere să călăresc iepe îndărătnice.

Wu se gândi că, la urma urmelor, să mori nu era un lucru atât de îngrozitor: important era să privească moartea în ochi. „Adio, micuţule Adil!" îşi mai spuse el, simţind că avea să-şi piardă cunoştinţa. Şi-ar fi dorit să ştie dacă măcar tânărul lui prieten reuşise să se salveze.

În clipa următoare, simţi o atingere uşoară, străină. O mână mică se prinse de gulerul cămăşii sale şi încercă să-l tragă spre suprafaţa apei. Wu se scutură şi deschise ochii. Într-o ultimă sclipire de luciditate, i se păru că vede trăsăturile lui Adil. Instinctiv, smuci din picioare, simţindu-şi-le eliberate din strânsoare. Câteva secunde mai târziu, ieşind din apă, chinezul trăgea cu disperare aer în plămâni, emiţând un şuierat lung, întrerupt de accese de tuse.

Probabil că, înaintea Rhodei, Tommaso tratase multe femei în felul acela: nu arăta nici o urmă de şovăială, ci, dimpotrivă, părea foarte excitat.

Al doilea mercenar, întărâtat, îşi făcea de lucru ţinând de şoldurile femeii.

– Aşadar, vorbeşti sau nu? întrebă pentru ultima oară Campagnola.

Japonezul nu-i răspunse. O făcu, în schimb, Rhoda:

– Vei muri, Campagnola. Şi, murind, nu-ţi vei plăti decât o mică parte din păcate. Fii blestemat!

Nobilul veneţian făcu un semn din cap şi Tommaso îşi arcui trunchiul, pregătindu-se să se destindă înăuntrul femeii.

Zgomotele ce se auziră în clipa următoare apăsând greu duşumeaua semănau cu tropăitul unui rinocer pornit la atac. Wu chiar asta părea: un pachiderm scos din minţi, năpustindu-se asupra lui Tommaso cu gând să-i frângă şira spinării. Ciracul lui Campagnola dădu să apuce spada, dar izbitura ucigătoare a lui Wu nu-i mai lăsă timp să-şi împlinească gestul. Wu, cu apa sărată încă şiroindu-i din păr şi din haine, se întoarse spre celălalt mercenar, dar acesta lansase deja asaltul, cu spada întinsă. Chinezul nici nu băgă de seamă rana pe care adversarul i-o provocă la un braţ. Îi prinse lama spadei din zbor şi îl trase brusc spre el. Pumnul său uriaş lovi ţeasta veneţianului cu forţa unui baros, îi sfărâmă faţa şi craniul, ucigându-l pe loc.

– Repede, Wu, ia-o pe urmele lui Campagnola. Nu-l lăsa să fugă, îi strigă Humarawa chinezului.

Era însă prea târziu: Campagnola sărise în şa şi se vedea în depărtare, galopând într-un nor de praf spre cetatea Spalato.

Pe atunci, cetatea trecea, pe rând, din stăpânirea ungurilor în cea a Veneţiei; când Campagnola se hotărî s-o ia pe drumul spre Spalato, veneţienii

stăpâneau cetatea de aproape douăzeci de ani. Odată ajuns, nobilul s-ar fi putut prevala de funcția sa, solicitând ajutoare sau îmbarcându-se pentru Veneția, acolo unde ar fi putut pregăti așa cum se cuvenea o nouă campanie

„Un lucru e sigur", își promise Campagnola în vreme ce, cu ochii injectați de furia înfrângerii, își purta calul în galop pe drumul către Spalato. „Humarawa și ceilalți nu vor avea o viață ușoară."

33

MAI 2004

Toate operațiunile întreprinse de serviciile federale americane păreau să urmeze cu sfințenie un anumit protocol. Era adevărat că regulamentele fuseseră create ca să ușureze activitatea agenților, dar Breil nu putea să nu-și aducă aminte cât de diferit era modul de operare al serviciilor secrete israeliene. Toate strategiile, atât cele ale Mossadului, cât și cele ale Shin Beth, erau rodul câtorva minți strălucite: numai intuiția acestora, mai presus de orice, fusese în măsură să rezolve cazuri extrem de complicate și periculoase – nu numai pentru Statul Israel. Acolo, în Levant, era cu neputință să se urmeze scheme și planuri prestabilite, cu atât mai mult cu cât țara se afla în stare de alertă permanentă: de cele mai multe ori, improvizația era singura armă în măsură să salveze vieți.

Directorul FBI, Conrad Deuville, stătea în picioare într-un capăt al sălii, cu spatele la tabla de scris. În faţa sa, înghesuiţi în scaune cu pupitre rabatabile, se aflau Cassandra, Oswald Breil şi patru agenţi. Erau singurele persoane care, în clipa aceea, cunoşteau faptul că FBI-ul nu abandonase ancheta în dosarul Justiţiarului în numele lui Dumnezeu şi a atentatelor sale.

În ultimele zile, în discuţiile avute cu preşedintele Statelor Unite, acesta autorizase în mod neoficial executarea de investigaţii paralele: investigaţii pe care, de altfel, Cassandra Ziegler şi şeful său nu le abandonaseră niciodată.

Timp de cincizeci de minute, cei din sală priviră diapozitivele şi materialele filmate referitoare la actele teroriste ale Justiţiarului. Directorul FBI vorbi cam tot atât. Apoi, fu rândul Cassandrei Ziegler.

Fără îndoială că Oswald avea cel puţin aceeaşi experienţă ca a celor din faţa sa, care-i ţineau un adevărat instructaj. Dar omuleţul nu părea deloc deranjat de situaţie: dimpotrivă, arăta un interes cât se poate de sincer. „Orice persoană se poate dovedi utilă, orice informaţie poate salva vieţi, orice destăinuire a cuiva trebuie reţinută şi scoasă pe tapet la momentul oportun": acest motto pe care şi-l însuşise încă de pe vremea când fusese recrutat în serviciile secrete îşi dovedise valabilitatea în multe situaţii. Oswald asculta cu atenţie intervenţiile celor de la tablă şi se străduia

să memoreze imaginile care s-ar fi putut dovedi folositoare la finalul investigațiilor.

– Unii dintre agenții noștri nu au avut încă ocazia să vă întâlnească, domnule Oswald Breil, așa că îmi permit să vă prezint acum, îi spuse Cassandra. Apoi, întorcându-se către agenții FBI din sală – trei bărbați și o femeie – continuă: Sunt sigură însă că realizările domnului Breil vă sunt cunoscute. Îi sunt recunoscătoare domniei sale că a acceptat să ne ofere ajutorul în această anchetă. Oswald, ai cuvântul.

Breil se ridică și înaintă spre capătul sălii, ferindu-se să se posteze în fața tablei.

– Am vizionat cu multă atenție imaginile și am ascultat cu luare-aminte intervențiile celor din conducerea FBI. Nu neg faptul că perspectiva unei soluții imediate în acest caz pare foarte îndepărtată. Cu alte cuvinte, pot spune că nu facem altceva decât să bâjbâim în întuneric. Din câte am văzut, Justițiarul în numele lui Dumnezeu este un expert, atent până la obsesie la amănunte, capabil să arunce în aer tribunele pline ale unui autodrom sau un convoi de vapoare cu aceeași nonșalanță cu care un fumător își aprinde o țigară. Mai trebuie amintit și faptul că FBI-ul are și un handicap: caracterul neoficial al anchetei, care limitează, și nu într-o mică măsură, mijloacele la care am avea acces în cazul unor investigații obișnuite. Totuși, nu trebuie să vedem doar latura negativă a acestui aspect: să nu uităm că Justițiarul

obișnuiește să-și trimită mesajele unui singur destinatar – Cassandra Ziegler. În plus, o echipă mică, dar formată din profesioniști, se poate dovedi adesea mult mai eficientă decât structuri instituționale mastodontice, compuse din tot felul de birocrați în ținute de agenți speciali.

Pentru o clipă, în sală se lăsă liniștea.

Oswald privi fiecare interlocutor în parte, apoi continuă:

– Poziția mea în cadrul acestei operațiuni este cea a unui oaspete, iar un oaspete nu poate face altceva decât să dea unele sfaturi stăpânului casei; nu are voie să-și impună niciodată propria voință. Eu cred, așadar, că ar trebui să acționăm liber, fără constrângerea regulamentelor, fără să neglijăm absolut nici o ipoteză – chiar dacă ea poate părea, la început, fantezistă. Spun aceasta gândindu-mă la faptul că, în timp, amploarea atentatelor – prin prisma numărului victimelor și a consecințelor directe – crește exponențial. Să sperăm că această idee fixă a Justițiarului îl va face să comită o greșeală.

Sara Terracini privi pe fereastra biroului: Roma se trezea, pregătindu-se pentru o dimineață caldă, primăvăratică. Roma se trezea, dar ea, Sara, nici măcar nu apucase să doarmă. Își petrecuse noaptea studiind documentele primite de la Breil.

„Of, Breil... cine ştie în ce aventură încurcată te-ai implicat de data asta?!..." exclamă Sara, cu o umbră de nostalgie în glas.

Îşi privi ceasul, apoi calculă rapid în minte ce oră era pe Coasta de Est şi începu să scrie un e-mail.

– Am învăţat, continuă Breil, adresându-se celor doi membri ai conducerii FBI şi agenţilor, am învăţat că, adesea, atunci când noi, anchetatorii, avem impresia că ne aflăm în faţa unei probleme fără soluţii, istoria ne vine în ajutor. Exemplele din istorie... încercaţi să vă gândiţi. Oare a mai existat, de-a lungul timpului, vreun episod analog cu acesta, al Justiţiarului? Nu încercaţi să vă gândiţi la un terorist musulman care a masacrat oameni nevinovaţi... gândiţi-vă la un expert în explozibili care s-a dovedit imposibil de depistat...

Toţi cei din sală continuară să tacă, aşteptând ca tot Breil să dea răspunsul.

– Cariera lui de *bomber* a durat circa optsprezece ani, timp în care nimeni n-a reuşit să-i dea de urmă... le sugeră Oswald.

– *Bomber... bomber...* murmură Cassandra, frământându-şi mintea. Deodată exclamă: Unabomber!

– Exact, Cassandra. Ted Kaczynski, cunoscut sub numele de Unabomber, a terorizat America timp de aproape două decenii, începând din data de 25 mai 1978...

– Îmi amintesc bine povestea asta, interveni cel mai în vârstă dintre agenți. Numele acela, Unabomber, deriva de la acronimul cuvintelor University Airlines Bomber. Universitățile și companiile aeriene de linie păreau să fie preferatele teroristului... Dacă nu mă înșel, obișnuia să-și semneze ticăloșiile...

– Corect, agent Few, reluă Breil. Într-un loc oarecare din interiorul pachetelor explozive pe care le plasa inciza inițialele F.C.; acesta este un alt punct în comun cu Justițiarul, care folosește sigiliul Regelui Regilor. Vom identifica mai târziu celelalte similitudini între cei doi. Deocamdată, să ne concentrăm pe diferențele dintre ei. Sau, măcar, asupra celor mai evidente: de exemplu, Justițiarul pare să fie mult mai precis și mai familiarizat cu mânuirea explozibililor. Adesea, Unabomber folosea mecanisme explozive artizanale care uneori nu explodau în întregime și asta se întâmpla numai din cauza unor mici erori făcute de terorist. Odată, de exemplu, a umplut cu prea multă benzină un rezervor amorsat, în așa fel încât n-a mai rămas suficient aer pentru combustie. Omul nostru are posibilitatea să se deplaseze aparent în orice colț al lumii. Unabomber a lovit numai în America, iar la început doar în zona orașului Chicago.

– Îmi amintesc faptul că Unabomber recurgea, ca și omul nostru, la lungi perioade de tăcere...

– Exact, Few. În iunie 1980, Percy Wood, pe atunci președintele United Airlines, a primit un colet

conținând o carte – *Ice Brothers* era titlul acesteia – care i-a explodat în mâini, în timp ce îl deschidea. Wood a supraviețuit atentatului, dar a fost grav rănit. După acel eveniment, Unabomber a făcut o pauză de șaisprezece luni. Actele lui criminale aveau ca numitor comun semnătura F.C. și, mai târziu, un alt element distinctiv: prezența lemnului – sau a cuvântului „lemn" – în alegerea materialelor folosite sau a subiecților care urmau să fie loviți. În cazul atentatului asupra domnului Peter Wood, elementul „lemn" era prezent de nu mai puțin de patru ori: pachetul exploziv era adresat domnului Wood[1], conținea fragmente de lemn care au funcționat ca niște șrapnele, cartea din pachet fusese publicată de Arbor House, editură care, la rândul său, are drept logo un arbore. În acea perioadă, cele trei agenții federale care se ocupau de acest caz – poliția poștelor, ATF (Agency of Alcohol, Tobacco and Fireworks) și FBI, ca să nu mai luăm în calcul nenumăratii colaboratori privați și departamentele de securitate ale companiilor aeriene – aveau în față o listă de șaptezeci de mii de suspecți. La fel ca și în cazul nostru: același număr de persoane întrunesc acum condițiile de a fi potențialii autori ai atentatelor semnate Justițiarul în numele lui Dumnezeu. Acum însă, să ne îndreptăm puțin atenția spre un alt subiect, spuse deodată Breil, cu un surâs straniu întipărit pe chip.

---

[1] *Wood* (lb. engl.), „lemn" (n. tr.).

De departe, ar fi putut fi luat drept un elev scos la tablă. Cei aflați în sală îl urmăreau într-o liniște desăvârșită. Oswald continuă:

– Apropo de consultanți privați... în timpul investigațiilor asupra atentatului de la Oklahoma City, știți la cine au apelat anchetatorii pentru rezolvarea cazului?

– La Ted Kaczynski! exclamă Cassandra Ziegler, intuind care era finalitatea discursului lui Breil.

– Exact, Cassandra, și se pare chiar că informațiile pe care Unabomber le-a oferit serviciilor secrete s-au dovedit extrem de utile pentru capturarea autorului masacrului de la Oklahoma, Timothy McVeigh.[1]

– Să aflăm în care dintre închisorile țării zace Kaczynski și să discutăm cu el, spuse Cassandra. Doriți să vorbiți personal cu el sau preferați ca mai întâi să-l intervieveze unul dintre noi, domnule Breil?

– Cred că cel mai bine ar fi – și când spun asta, am în vedere confidențialitatea anchetei noastre – ca domnul Kaczynski să primească mai întâi vizita mea. Vreau să văd dacă are intenția să ne destăinuie ce sentimente te încearcă atunci când te afli de cealaltă parte a baricadei. În cazul în care încercarea mea dă greș,

---

[1] Atentatul asupra unei clădiri federale din Oklahoma City, din 19 aprilie 1995, s-a soldat cu o sută șaizeci și opt de morți și peste opt sute de răniți. În realitate, autorul atentatului – Timothy McVeigh – a fost arestat în aceeași zi. Ted Kaczynski, alias Unabomber, a fost arestat pe 3 aprilie 1996, un an mai târziu (n. tr.).

voi putea spune că a fost vorba de o inițiativă personală, fără ca FBI-ul să fie implicat. Mi se pare că prin părțile astea se judecă destul de aspru amestecul în treburile altor servicii federale. Aș mai avea de adăugat ceva, mai spuse Breil, înainte ca ședința să ia sfârșit. De vreme ce vom lucra împreună, vă rog să renunțați la formalismele inutile: cred că numindu-mă pur și simplu Oswald ar fi o atitudine mai directă și mai puțin stânjenitoare pentru toată lumea. Așadar, să renunțăm la acest „domnule Breil", de acord?

Ieșind din sală, participanții la ședință erau convinși că Oswald Breil era persoana cea mai potrivită pentru a-i declara război temutului terorist.

*

Cum preferi să citești romanul propriei tale familii? În foileton sau tot dintr-odată?

Acesta era textul e-mailului trimis la prima oră a dimineții de Sara Terracini.

Soarele se înălțase de mult pe cer deasupra Romei, când un semnal sonor o atenționă că primise răspuns.

Ca întotdeauna când era vorba despre omulețul acela, femeia simți că o năpădesc emoțiile, asemenea unei adolescente. Nu o deranja sentimentul în sine, dar nu putea să înțeleagă de ce nu reușea niciodată să-și controleze emoțiile atunci când Oswald Breil apărea în viața sa.

„Sara Terracini, femeie tobă de carte şi expertă în arheologie, nu se poate abţine să nu dea fericită din codiţă atunci când îl simte în preajmă pe Breil", îşi zise Sara, scuturând nemulţumită din cap.

Apoi deschise e-mailul şi citi răspunsul lui Oswald.

> În ce stadiu ai ajuns? Nu am fost niciodată atât de nerăbdător ca acum: de altfel, este şi normal, e vorba de familia mea. Trimite-mi orice fragment pe care reuşeşti să-l descifrezi. La tine acum ar trebui să fie ora prânzului. Sună-mă dacă ai timp. Mulţumesc.

„Foarte bine, Oswald, foarte bine... O să te sun în pauza de prânz: în felul acesta nu vei putea să mă muştruluieşti că pierd minute preţioase din timpul de lucru. Şi nu cred c-o să te trezesc din somn când te voi suna, pentru că te ştiu bine: tu nu dormi niciodată... Am înţeles, şefu', să trăiţi..." făcu Sara, mimând un salut milităresc. Apoi, scuturând din cap, murmură: „Dacă n-ai fi tu, Breil... dacă n-ai fi tu... m-aş simţi într-adevăr singură..."

Privirea îi deveni melancolică, iar în minte i se înfiripă, adumbrit, chipul lui Henry Vittard. Povestea ei de dragoste cu celebrul oceanograf durase numai câteva luni: o perioadă intensă, plină de iubire pasională. Apoi, dintr-odată, totul se terminase. Treptat, se îndepărtaseră unul de celălalt, fără ca vreunul să facă

ceva pentru a salva relația: părea că între ei nu rămăsese decât indiferență. Sara știa însă că nu așa stăteau lucrurile și că Henry avea pe veci un loc aparte în inima ei, la fel cum și ea, la rândul său, rămăsese pentru el mult mai mult decât o paranteză sentimentală oarecare.

Pierdută în amintiri, își mișca degetele absentă, dar cu rapiditate, pe tastatura computerului.

– Da, da, criptat, la naiba! zise deodată.

Sara păru să se dezmeticească, alungându-și gândurile melancolice, apoi se dedică unei conversații cu computerul din fața sa: o fereastră de dialog de pe ecran o întreba dacă intenționa să cripteze mesajul.

– Breil mi-a cerut să-i trimit codificate până și memoriile anticilor romani sau ale pictorilor din secolul al XVIII-lea, continuă Sara să i se adreseze computerului. Imaginează-ți că vrea asta cu atât mai mult cu cât este vorba de o poveste care îi privește pe propriii săi părinți. În orice caz, acum am înțeles de la cine s-a molipsit de viciul alfabetelor secrete: de la tatăl său, Asher. Sângele apă nu se face! Atunci, Oswald, eu zic să începi lectura cu partea asta...

Degetele Sarei dădură comanda de atașare a unui fișier la e-mailul pentru Oswald. Nici măcar ea nu cunoștea finalul acelei povești pe care o scria în clar pentru el. „A scrie în clar" însemna a transcrie într-un limbaj literar cât mai inteligibil textul ascuns de literele unui alfabet antic sau de un cod secret. Oswald îi

cerea întotdeauna ca transcrierea să fie cât mai cursivă cu putinţă, lipsită de erori de interpretare, fantezii personale ale traducătorului sau teorii utopice. Conform logicii lui Breil, textul redactat de ea trebuia să-l ajute să „înţeleagă".

Pentru aceasta însă, era nevoită să facă un efort suplimentar: să transforme notiţele disparate din caietele lui Asher Breil într-o povestire unitară, încercând să fie cât mai obiectivă.

– Mai bine de atât, ce ţi-ai putea dori?... murmură Sara, apăsând tasta „send".

Din clipa aceea, Sara Terracini devenea povestitorul unei cronici la fel de pasionante ca un roman de aventuri.

34

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

– Vă deranjează dacă îmi iau notițe, domnule general? întrebă Asher Breil, scoțând pe masă un pix și un caiet.

– Nici vorbă... Cu atât mai mult cu cât cred că unele din întâmplările pe care vi le voi povesti sunt atât de încâlcite, încât mi-ar prinde bine dacă, la sfârșit, veți reuși să faceți puțină ordine și în memoria mea, de acum destul de obosită.

– Nu spuneți asta. Mi-aș dori să ajung și eu la vârsta dumneavoastră și să am luciditatea pe care o dovediți, replică celălalt.

Afirmația lui Asher Breil nu era una de complezență: Sciarra della Volta era un adevărat senior, vârstnic, distins. Pielea uscată de trecerea anilor și încrețită ca valurile agitate ale mării nu putea ascunde privirea

vivace, inteligentă a bătrânului. Se îmbrăca sobru şi elegant, preferând ţinuta sportivă, care îi conferea o alură mai tinerească. Gesturile îi erau amabile şi cordiale, comportamentul său dându-i posibilitatea oricărui interlocutor să se simtă în largul lui. Sciarra della Volta făcea parte din contingentul 1888...

– Mulţumesc, Kimber, spuse Sciarra când soţia sa le puse în faţă tava cu ceştile de cafea.

Vârstnicul general învălui cu privirea chipul femeii, cu aceeaşi intensitate a unei mângâieri afectuoase.

Asher se întrebă cât de puternică trebuie să fi fost legătura dintre cei doi soţi, de vreme ce până şi el, un străin, o percepea atât de limpede.

– Aşa cum vă spuneam, totul a început în ziua în care am întâlnit-o pentru a doua oară pe femeia care avea să-mi devină soţie... Deşi, în realitate, începutul-începutului datează din momentul în care locotenentul Mihnea Petru a fost repartizat la compania mea de infanterie alpină de pe frontul din Alpii Dolomiţi. Numai că lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată odată cu sosirea mea la Port Said, în iulie 1917...

Îmbrăcat în uniforma de vară de colonel al Armatei Regale Italiene, lui Sciarra i se întâmpla din ce în ce mai des să confunde broboanele de sudoare care i se prelingeau pe gât cu atingerea sâcâitoare a nenumăratelor insecte care roiau în jur.

Rămase privind îndelung spre piroscaful *Cittę di Tripoli,* care lua din nou drumul mărilor. Îl încerca un sentiment de gratitudine pentru faptul că vasul îl adusese cu bine la destinație, cu toate că simțea că trecerea bruscă de la vânturile reci ale Dolomiților la deșertul de foc al Africii semăna cu o coborâre în adâncurile infernului după o plimbare lungă pe la Polul Nord.

– La ordinele dumneavoastră, domnule colonel. Arătați-mi de unde să vă iau bagajele.

Pielea tânărului din față nu avea o culoare care să stârnească invidia numeroșilor indigeni care își făceau veacul în zona portului. Singurul amănunt care îl deosebea de ei era uniforma de infanterist italian.

La câțiva metri în spatele soldatului care tocmai i se adresase într-o limbă mai apropiată de dialectul sicilian decât de italiană, Sciarra observă un automobil decapotabil, de culoare verde-cazon. Își spuse că măgarii îndărătnici ai carelor militare cu care se obișnuise pe front aveau să devină o palidă amintire și că primirea pe care i-o rezerva Egiptul nu-i displăcea deloc. Nu mai urcase într-un automobil de dinainte de război, iar Fordul T Touring din fața sa i se păru aidoma unui miraj.

– Nu, domnule, nu acela este mijlocul nostru de transport, ci acesta... spuse tânărul, arătând spre o căruță militară la care erau înhămați doi cai topiți de căldură. Scuzați-mă, domnule, am uitat să mă prezint...

fruntaș Rocco Cadrici, ordonanța dumneavoastră pe tărâm egiptean.

Sciarra zâmbi și lăsă să-i scape o expresie colorată, în dialect sicilian, una din puținele fraze pe care le cunoștea în limba bunicilor săi.

– Aceea este mașina englezilor. Se spune că un ofițer foarte bogat încartiruit la Port Said le-ar fi dăruit-o colegilor săi atunci când a fost lăsat la vatră pe motiv de invaliditate: o grenadă turcească i-a amputat picioarele.

În vreme ce-l ajuta pe celălalt să încarce bagajele în căruță, lui Sciarra îi atrase atenția femeia care tocmai se urca în automobilul Ford: îmbrăcată elegant, dar fără să epateze. De la distanță, i se părea a fi deosebit de grațioasă, dar nu reuși să-i zărească chipul.

Automobilul demară zgomotos și se îndepărtă, în vreme ce colonelul italian rămase privind lung în urmă: nu reușea să-și explice ciudatul sentiment de familiaritate care îl încercase zărind-o pe femeia aceea. Se întoarse spre propriul vehicul militar și observă că pe locul căruțașului stătea un tânăr în uniformă de sergent.

Dacă mai devreme se rușinase de expresia deșucheată care îi scăpase, în clipa următoare constată că sergentul, îndemnându-și caii, siluia limba italiană fără nici o remușcare.

– Egiptul, domnule, e un tărâm fermecat... îi zise Rocco pe un ton confidențial. Aici se găsește tot ceea

ce-şi poate dori cineva: istorie, cultură, intrigi... iar puicuţele... domnule... puicuţele... şi Rocco făcu un gest semnificativ, ducându-şi la buze vârfurile unite ale degetelor. Apoi continuă: vedeţi, domnule, în curând veţi avea şi dumneavoastră posibilitatea să iubiţi locurile acestea. Şalupa pentru Cairo va pleca peste câteva ore, domnule, trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să facem drumul pe jos.

Trecuseră trei zile de când Sciarra poposise la Cairo, după o călătorie odihnitoare pe apele liniştite ale Marelui Fluviu. Nilul se împodobea în nuanţele cele mai fermecătoare pe care le putea născoci natura: roşul-sângeriu al apusului, contrastele dintre vegetaţia luxuriantă de pe maluri şi deşertul care se zărea în depărtare, caravanele multicolore de nomazi pe cămile, care urmau cursul apei.

Invitaţia pe care o primise pentru petrecerea din seara aceea era oficială şi foarte protocolară. Rocco intră în cameră cu uniforma de ceremonii a colonelului proaspăt călcată şi pusă pe un portmantou.

– Sunt convins, domnule colonel, că diseară veţi face o figură dintre cele mai reuşite în faţa englezilor.

– Mulţumesc, Rocco.

Privindu-şi cu luare-aminte ordonanţa, Sciarra se întreba cum de era posibil ca un tânăr atât de puternic şi masculin ca Rocco să se irosească prestând munci femeieşti: călcatul uniformelor, spălatul rufelor şi

curățenia în apartamentul superiorului. Pentru o clipă, îi reveniră în memorie strigătele de luptă ale oamenilor săi, când săreau din tranșee, pornind la asalt.

I se păru că încă mai simțea fiorii reci de pe șira spinării care îl străbăteau atunci, în galerii, la auzul strigătului „Gaze!", transmis de ostașii săi din om în om. Parcă avea și acum în fața ochilor grimasele de durere întipărite pe chipul soldaților răniți sau expresia de teroare ce rămânea pentru totdeauna în ochii morților. Apoi, privirea îi fu atrasă din nou de zâmbetul nonșalant al ordonanței, care își dădea silința să găsească cel mai bun loc pentru ca uniforma să nu se șifoneze.

„Are dreptate", își spuse colonelul. „Rocco e mai șiret decât cei care își încleștează mâinile pe puști și strigă când pornesc la atac, făcându-și curaj. El s-a făcut ordonanță, așa că nimeni nu-l poate acuza de lașitate, dar nici nu riscă să se trezească cu un glonț în frunte. Reversul medaliei este că trebuie să se mulțumească cu îndeletniciri mai puțin eroice, cum ar fi să slugărească un ofițer. Și totuși, dacă mă gândesc mai bine, nu-l pot acuza pentru alegerea pe care a făcut-o."

Sala de recepții era înțesată de lume: se afla acolo toată crema ofițerilor încartiruiți la Cairo.

– Colonele Sciarra, permiteți-mi să vi-l prezint pe comandantul forțelor noastre din Orientul

Apropiat, îi spuse colonelul Wilson, reprezentantul Marii Britanii în Egipt. Apoi, întorcându-se spre celălalt ofițer, Wilson rosti: Domnule general Allenby, vi-l prezint pe colonelul Sciarra della Volta, din Armata Regală Italiană.

Sciarra luă poziția de drepți, dar generalul îi întinse mâna, cu un gest binevoitor.

– Sper, colonele, că înțelegeți engleza, deoarece eu știu doar câteva cuvinte în italiană.

Odată lămurit că interlocutorul său vorbea perfect englezește, Edmund Allenby continuă:

– Vă așteptam, colonele, permiteți-mi să vă urez bun venit. Cred că ar fi totuși oportun să-mi acordați privilegiul unei vizite... să spunem, mâine după-amiază... vă las, nu-i așa, puțin timp ca să vă acomodați.

În clipa aceea, generalul se întoarse, dar nu din lipsă de respect față de subordonatul său italian, ci din curtoazia sa neîntrecută: o doamnă elegantă se îndrepta direct spre ei.

Femeia primi cu un surâs distrat complimentele generalului, apoi se postă în fața colonelului.

– Alberto... Alberto... ce fericire... ești bine? Lasă-mă să te privesc...

– Kimber... Oh, Kimberly, salvatoarea mea de pe vremea când mă jucam de-a aviatorul...

Rămaseră privindu-se năuciți în ochi, apoi femeia îl cuprinse într-o îmbrățișare plină de afecțiune și de bucuria sinceră a revederii.

– Hm... coloneii ăştia... interveni Allenby. Observ că salutul între gradele de acelaşi rang presupune o etichetă aparte între ofiţerii italieni şi cei ai Coroanei britanice. Acum îmi este limpede că aţi făcut deja cunoştinţă cu colonelul Kimberly Hadwin de la Crucea Roşie şi mai înţeleg, totodată, că aveţi o mulţime de lucruri să vă povestiţi. Cu siguranţă, colonele Sciarra, că veţi fi unul dintre cei mai invidiaţi invitaţi la această serată... Pe mâine. O seară bună şi dumneavoastră, colonele Hadwin.

Generalul englez intuise bine: erau prea multe lucruri pe care trebuiau să şi le spună şi ardeau de nerăbdare s-o facă. Nu peste mult timp, Alberto avea să plece într-o nouă misiune plină de primejdii. Gândul acesta păru s-o îngrijoreze brusc pe Kimberly.

Vântul părea să mângâie frunzele palmierilor, aducând cu el o adiere proaspătă în grădina luxosului palat al reprezentantului Maiestăţii Sale a Marii Britanii la Cairo. Cei doi colonei stăteau faţă în faţă într-un colţ retras al parcului. Nu urmau să se dueleze, dar ochii lor scânteiau asemenea lamelor a o sută de spade.

Sciarra se aplecă spre ea. Kimberly nu schiţă nici un gest ca să-l oprească. Buzele i se încordară uşor, apoi se lăsară moi, sub apăsarea gurii lui. Un sărut în care percepură amândoi pasiunea – odată reprimată, acum de nestăvilit – care îi stăpânea.

– Am așteptat clipa asta zile și zile la rând. Nici nu știi cât de mult am regretat... începu să vorbească Alberto, îmbrățișând-o cu putere.

Ea îi puse un deget pe buze, silindu-l, cu blândețe, să tacă.

– Nu există cuvinte care să poată spune cât de dor mi-a fost de tine, îi șopti ea. Nu a fost zi în care să nu mă gândesc la tine.

În seara aceea se hotărâră că nu mai era cazul să piardă o nouă ocazie: ar fi fost de preferat să evite alte remușcări.

35

MAREA ADRIATICĂ, 1348

– Trebuie să fii mândru de el, Humarawa, spuse chinezul, arătând spre Adil. Dacă n-ar fi fost micul nostru prieten, aş fi ajuns mâncare pentru peşti.

– Ai dreptate. Iar eu vă datorez viaţa atât ţie, cât şi noii noastre însoţitoare: fără îngrijirile Rhodei, acum nu am mai sta de vorbă, rosti Humarawa.

Rhoda era de nerecunoscut: spălată şi fără să mai fie îmbrăcată în zdrenţe, nu mai avea nimic în comun cu cea pe care toţi o numeau „vrăjitoarea".

– Pace sufletului lui Crespi, adăugă Humarawa privind spre orizont, peste marea netulburată de valuri. Am înfruntat umăr la umăr uneltiri şi duşmani, şi mi-a fost un prieten loial şi curajos. Îl voi păstra mereu în amintire.

– Da, pace sufletului lui Crespi, repetă Wu. Apoi adăugă, ca să alunge vălul de tristeţe care se lăsase

peste toți: Asta da barcă, domnul meu, nu coaja aceea de nucă cu care am fugit din Veneția.

Cocca, odată a lui Campagnola, înainta fără șovăială spre miazăzi: fugarii erau hotărâți să îl lase cât se putea de mult în urmă pe venețian. Îi cunoșteau prea bine nemernicia și înverșunarea: dușmanul lor de moarte n-avea să slăbească strânsoarea.

Cu un aer obosit și distrat, dogele înclina ritmic din cap, în semn de încuviințare, în timp ce Campagnola părea să nu mai termine să-și pretindă dreptul.

– La vremea când a fost cu trebuință, am înzestrat o flotă întreagă, trimițând-o de-a lungul și de-a latul mărilor ca să-l înfrângă pe piratul Muqatil și să mântuiască Mediterana de tirania lui. Acum, în schimb, vin la tine să-ți cer, doge al Veneției, să mă ajuți să spulber noua primejdie care planează deasupra cetății noastre. Cei doi orientali, o vreme în solda noastră, a venețienilor, pentru care și-au adus obolul la nimicirea lui Muqatil, acum s-au semețit contra tocmelilor republicii noastre și se înfățișează ca o mare amenințare: se cuvine să trecem pe dată la fapte. Sunt aici ca să-ți cer să înzestrezi cu oameni și arme un galion, ca să pornesc pe urmele dușmanului. Molima mi-a secat cuferele și nu pot înfrunta de unul singur o astfel de incursiune.

– Îmi dau bine seama că grăiești adevărul, nobile Campagnola. Dar la fel de adevărat este că a scăpa

Veneția de Muqatil era pentru tine o pricină ce te privea nemijlocit. Oare nu propria ta fiică i-a dat piratului un moștenitor?

– Așa este, *signoria,* și tocmai despre moștenitori vreau să vorbesc acum. Despre fii: fiii Diavolului. Cred că orientalii duc cu ei un copilandru cu ochi malefici, un țânc arab cu numele Adil: de când acesta a ajuns la Veneția, Cerul însuși pare să se fi înverșunat asupra oamenilor de aici. Când nici nu terminaserăm să ne îngropăm morții de după cutremur, ne-a copleșit sămânța ciumei.

Cu toate că era un om de litere și de o vastă cultură, Andrea Dandolo, al cincizeci și patrulea doge al Veneției, era superstițios și se temea de forțele obscure ale Răului.

– Nu pot să cred că sipetele tale au secat mai mult decât ale noastre, ale tuturor celorlalți venețieni: sămânța molimei ne-a doborât pe toți, astfel încât ce-ți pot oferi e o corabie înzestrată de luptă și o mână de oameni pe care să-i porți în urmărirea acelor doi orientali și a celui despre care zici că este fiul Diavolului.

Spunând acestea, dogele făcu un semn cu mâna, dând de înțeles că audiența se sfârșise.

Răspândirea ciumei dăduse o lovitură de moarte comerțului: corăbiile străine ocoleau laguna, iar mărfurile transportate de marinarii venețieni nu erau bine-venite în porturile de peste mări.

Trecură câteva zile până când vasul fu pregătit de plecare, cu un echipaj format din oameni disperați, nerăbdători să plece cât mai departe de ravagiile bolii.

„Sunt obligat să mă mulțumesc cu adunătura asta de neisprăviți, dar cu toate astea, fugarii nu mai au scăpare, se îmbărbătă singur Campagnola, în clipa când caraca – un vas lătăreț, cu proră înaltă, departe de suplețea și forța unui galion – lăsă în urmă laguna Veneției, avântându-se în larg. Oriîncotro vor apuca, o să le urmăresc cu urechile și ochii orice mișcare. Nu voi avea pace până când nu-mi voi atinge țelul. Ușor nu îmi va fi, judecând după șleahta cu care m-am procopsit pe punte."

Caracele erau corăbii cu două catarge – unul mare, cu velă pătrată, și trinchetul cu velă latină. Se pretau navigației pe mare deschisă, fiind recunoscute pentru rezistența și încărcăturile importante pe care le putea transporta. Dar nu erau iuți și nici nu erau echipate pentru bătălii navale.

În picioare, pe castelul pupei, Campagnola își privi echipajul. Cu totul, treizeci de oameni, simpli mateloți, obișnuiți să încarce mărfurile cu forța umerilor și a spinării, dar neîndemânatici în luptă. Iar nobilul venețian cunoștea foarte bine iscusința în mânuirea armelor a dușmanilor săi: Humarawa și Wu tocmai îi masacraseră zece dintre cei mai buni luptători.

– Dacă lui Campagnola îi stăruie în minte dorința de a porni pe urmele noastre, nu ne putem încrede

peste măsură în avansul pe care îl avem: *cocca* noastră e înceată, iar doi bărbați, o femeie și un copil nu formează tocmai un echipaj desăvârșit pentru a o stăpâni așa cum se cuvine, le spuse Humarawa celorlalți. Dacă venețienii au pornit din nou în căutarea noastră, ar trebui să ajungem pe un tărâm sigur înainte să ne trezim cu ei în coastă. Numai că, mă întreb, ce tărâm poate fi sigur când ai de-a face cu un puternic nobil venețian dornic de răzbunare?

– Ungaria! exclamă Rhoda, aducându-și parcă, brusc, aminte de ceva. Apoi continuă: Trecătorii care mai aveau, uneori, curajul să se oprească la cocioaba mea, a vrăjitoarei, mi-aduceau adesea vești și îmi făceau confidențe. Unul dintre ei mi-a spus că regele Ungariei, Ludovic I, e dușmanul de moarte al republicii Veneția. Nu s-au făcut încă doi ani de când revolta cetății Zara[1] a fost înecată în sânge: se spune că ungurii i-au stârnit pe locuitorii cetății împotriva venețienilor. Eu spun că pașii lui Campagnola nu vor îndrăzni să calce în acele ținuturi.

– Cuminte grăiești, Rhoda: să navigăm pe mare spre Constantinopol ar fi prea lesne de întrezărit. Nemaipunând la socoteală faptul că, în așteptarea unui convoi de corăbii către Orient, ne va fi dat să așteptăm multe zile, dacă nu cumva chiar luni. Constantinopolul e mare, dar patru oameni ca noi cu siguranță n-ar

[1] Astăzi, orașul Zadar, în Croația (n. tr.).

trece neobservați. Dacă merg pe urmele noastre, odată ajunși la Constantinopol, ne vor găsi în doar câteva ore. Așa că eu zic că va trebui să-i abatem pe un drum greșit, făcându-i să creadă că ne îndreptăm spre Constantinopol. Ne vom îngriji să lăsăm urme false în porturile din Peloponez, apoi, odată ajunși la Tesalonic, vom lăsa *cocca* în port și o pornim, pe uscat, către Ungaria.

– Dacă aș fi în locul lor... dacă aș fi în locul lor... n-aș pune piciorul în nici una dintre cetățile vasale Veneției, murmură Campagnola, urmărindu-și cu voce tare gândurile. Humarawa știe bine că am iscoade peste tot și el nu face pași nechibzuiți. E la mintea cocoșului că Humarawa și servitorul lui ar trebui să caute drumul către Orient, făcând popasul care se cuvine la Constantinopol: oricine își dă seama că, în părțile acelea, doi războinici cu ochi migdalați însoțiți de un copilandru ar fi imediat remarcați. Hm, cu toate acestea, trebuie să fiu cu mare băgare de seamă: am presimțirea că nu vor urma drumul care pare prea lesne de întrevăzut.

Taverna din insula Zante duhnea a bere și a fum acru, de vatră. Wu se așează pe una din băncile lungi din cârciumă și-i ceru hangiului să-i aducă bere. În ultimele zile observase că, în ciuda aspectului său deloc pașnic, reușea să câștige simpatia oamenilor din porturile în care debarcase.

Pe vremea aceea, Zante era proprietatea familiei Tocco, foarte apropiată Veneţiei. Erau voci care spuneau că se duceau tratative pentru ca insula să fie cedată, definitiv, republicii.

– Încotro mergeţi? îl întrebă cu o mină prietenoasă un marinar aşezat lângă el.

– La Constantinopol, iar de acolo ne continuăm călătoria spre Orient, răspunse Wu fără ezitare.

În zorii zilei următoare, *cocca* ieşea din rada portului Zante.

– Luaţi banii aceştia şi beţi în sănătatea mea! le spuse Campagnola oamenilor din banda sa. Şi amintiţi-vă că marinarii sunt purtători de vorbe aflate în drumurile lor, iar cârciumile frecventate de oamenii mării sunt locuri care colcăie de veşti.

Câteva ore mai târziu, Campagnola punea recompensa în palma matelotului care tocmai aflase o indiscreţie.

– Aşadar... spui că omul tău a plecat acum două zile din Zante şi că o *cocca* veneţiană părăsise portul în zorii zilei de dinainte, repetă nobilul spusele omului său. Asta înseamnă că au numai trei zile avans faţă de noi. Hm... Atunci, de cum trecem de Peloponez, vom abandona ruta spre Constantinopol şi ne vom îndrepta spre uscat. Pare-se că au adoptat tactica vulpilor: îşi marchează teritoriul cât mai departe de vizuină, ca să-şi deruteze duşmanii.

La orizont se zărea o insulă: silueta sa conică dezvăluia faptul că era un vulcan al cărui versant cobora spre o câmpie netedă și nisipoasă. Într-acolo era fixată și privirea melancolică a lui Humarawa.

– Vezi tu, Adil, cât de stranie e viața: pe insula aceea am luptat împotriva lui Muqatil, tatăl tău, și a armatei sale; astăzi, în schimb, fug – împreună cu tine, fiica lui Muqatil – din fața omului care la vremea aceea îmi era stăpân și care m-a trimis să-ți nimicesc tatăl și poporul.

Ochii albaștri ai lui Adil priviră spre orizont.

– Știu povestea, mi-a spus-o mama. Mai știu și că, de n-ar fi fost să-i ducă lui Muqatil vestea atacului tău iminent, n-ar fi făcut cale-ntoarsă și, poate, dragostea lor nu ar fi înflorit nicicând...

– Acum însă, de ajuns cu purtările acestea de... hm... domnișoară... rosti Humarawa zâmbind. Apucă spada, să te deprinzi cu ea.

– Lăsați spadele, îi întrerupse Rhoda, apărând între ei cu un oloi încins. A fost o cazană să țin pe foc oala aceasta, de teamă ca legănatul bărcii să nu împrăștie jarul, stârnind vreun pârjol pe punte. Așa că, din respect, lăsați duelul: la masă acum, cu toții!

Urmau încă ruta spre Constantinopol: ultima escală avea să fie portul Chios, apoi, în speranța de a-l fi indus în eroare pe Campagnola, urmau să schimbe direcția, spre Tesalonic. Humarawa știa că ocolul avea să-i facă să piardă două zile din avansul pe care îl aveau

în fața urmăritorilor, dar riscul trebuia asumat, dacă voiau să se salveze.

Bărbatul înainta agale, părând să măsoare cu pasul țărmul pietros al insulei. Trupul vânjos, de războinic, purta semnele unei lungi suferințe, nu foarte îndepărtate în timp. Se opri în loc, scrutând orizontul: căuta să ghicească ce fel de corabie se zărea la orizont. Nu-i trebui mult timp să înțeleagă: era o *cocca* venețiană. Păși mai departe. Deasupra, departe, spre ceruri, se înălța craterul vulcanului adormit de secole. Vremea îi șterse de pe trup urmele bătăliilor, dar în ochii străinului, albaștri ca adâncul mării, amintirile se derulau cu repeziciune. Șoimul din văzduh îi fusese supus, iar țipătul lui de prietenie încă îi răsuna în urechi. Oare făcuse bine atunci când își încredințase singura comoară a vieții în mâinile celui mai înverșunat dușman? Îl încerca teama că greșise cum nu se putea mai rău, iar cale de răscumpărat rătăcirea era greu de găsit. O singură ieșire i se ivise în minte: să părăsească insula, pornind în căutarea neprețuitei sale fiice. Fusese pirat, știa ca nimeni altul cum să ajungă pe puntea corăbiilor, punând stăpânire pe veșminte, bani și alte lucruri ce i-ar fi permis să se întoarcă, fără să fie recunoscut, printre oamenii cetăților. De unul singur însă, fără îndoială că n-ar fi reușit să cucerească un galion sau o altă corabie de luptă. Destinul însă, iată, se dovedi a fi de partea lui: echipajul unei *cocca*

era format din cinci sau şase oameni, şi nu era o regulă ca toţi să fie iscusiţi în mânuirea spadei. Se simţea capabil să-i înfrângă, folosindu-şi şiretenia şi sărindu-le brusc în spate. Nu stătu pe gânduri: încredinţat că barca sa – un *badan* – era mult mai iute, o împinse în valuri şi porni în urmărirea corabiei din depărtare: *cocca* veneţiană trebuia să fie a lui.

Noaptea se aşternu cu repeziciune, aducând cu ea un vânt puternic, aducător de primejdii. Valurile mari îi ascunseră vederii prada: se vedea nevoit să-şi amâne victoria, căci nu era o noapte potrivită pentru abordaj. În zori, scrută întinsul mării spre toate cele patru zări: nici urmă de *cocca*. Trecu o altă noapte până să i se ivească din nou în faţa ochilor: în depărtare, se înălţau umbrele munţilor de pe insula Chios, iar *cocca* se îndrepta spre port. Piratul îşi orientă *badan*-ul pe direcţia vântului, tăind valurile cu repeziciune: o asemenea ocazie nu trebuia cu nici un chip scăpată.

Avea să rămână ascuns în port şi să reia urmărirea a doua zi, în zori.

Wu îşi desprinse privirea de la vela care se zărea departe, în spatele lor. Probabil că era o ambarcaţiune mică, de cabotaj, ce transporta mărfuri între insulele mării Egee. Părea că se îndreaptă, la rândul său, spre Chios, acolo unde el, Wu, avea să debarce pentru a-şi juca din nou rolul. Din fericire, avea să fie ultima reprezentaţie: de la Tesalonic urmau să lase în urmă

marea şi să-şi continue călătoria pe uscat. Semnele înşelătoare lăsate în urmă erau singura modalitate prin care şi-ar fi putut şterge urmele: Campagnola era un vânător înnăscut.

Soarele abia mijea când bărbatul zări *cocca* venețiană ieşind din rada portului Chios, îndreptându-se, destul de lent, spre Dardanele şi Constantinopol. Hotărî că era mai bine să aştepte din nou noaptea: la adăpostul întunericului, atacul său avea să fie nimicitor.

Spre amurg însă, se petrecu ceva neaşteptat: *cocca* îşi schimbă brusc direcţia, întorcându-se şi îndreptându-se spre miazănoapte.

– Să sperăm că, dacă se află încă pe urmele noastre, Campagnola va muşca momeala. Ne mai lipsesc doar câteva zile până vom ancora în portul Tesalonicului. Dacă soarta ne va fi prielnică, într-o săptămână am putea ajunge pe meleaguri ungureşti, feriţi de mânia vrăjmaşului, zise către ceilalţi Humarawa, mânuind timona.

Badan-ul nu făcu nici o manevră, menţinând direcţia către Constantinopol. Bărbatul hotărâse că va întoarce spre miazănoapte după lăsarea întunericului: ca să pice în capcană, prada trebuia să rămână complet neştiutoare.

Nu trebui să aştepte mult: noaptea căzu grea, aducând pe cer o felie de lună, insuficientă însă ca să lumineze tot întinsul mării agitate de un vânt aspru, insistent.

Bărbatul ridică velele în vânt şi *badan*-ul îşi începu cursa vijelioasă spre prada pândită de departe zile la rând.

Nu trecu mult timp şi zări felinarul de la pupa corabiei din faţă. Matrozii de pe *cocca* nu păreau să bănuiască ce primejdie-i păştea.

La timonă stătea Rhoda: învăţase foarte repede să recunoască mişcările corabiei şi răspunsurile la forţa vântului. Noaptea nu avea altceva de făcut decât să urmărească o stea, verificând din când în când ca aceasta să nu-şi schimbe poziţia pe bolta cerească.

Bărbaţii de pe *cocca* nu prea vruseseră ca femeia să facă de cart cot la cot cu ei, dar Rhoda avusese ultimul cuvânt: în cele din urmă, orientalii cedaseră şi împărţiră în mod egal timpul petrecut la cârmă.

Wu nu se îndurase decât târziu să plece de lângă ea: se părea că înflorise un sentiment nou între ei, mult mai profund decât o simplă prietenie.

Sigur pe el, piratul înainta iute în noapte, cu mâna dreaptă încleştată pe scota *badan*-ului: naviga deja în siajul corabiei care, nu peste multă vreme, avea să fie a lui. Se pregăti de abordaj. Planul era simplu: avea să arunce un cârlig peste parapetul ambarcaţiunii, apoi

se va căţara pe punte, sperând că întunericul îl va ajuta să nu fie văzut.

Umbra uriaşă aproape că împinse într-o parte *badan*-ul. Apoi trecu mai departe: nimeni de pe puntea corabiei apărute brusc, de nicăieri, nu observase că ar fi trecut pe lângă ei o mică ambarcaţiune arabă.

Trecând peste momentul de spaimă, piratul îşi plasă *badan*-ul în siajul corabiei care ţâşnise din întuneric în urmărirea nefericiţilor de pe *cocca*.

Angelo Campagnola încremenise la prora, ţintuind cu privirea felinarul ce se legăna la pupa vasului din faţa sa: părea o stană de piatră, cu picioarele înfipte în scândurile punţii. Scrutând bezna, ochii săi scăpărau precum ai unei acvile care se pregăteşte să-şi înşface prada.

Wu îi spusese să ţină velele mereu umflate, în bătaia vântului. Rhoda căpătase deprinderi de cârmaci încercat: aplicând lovituri uşoare timonei, urma direcţia vântului, iar vela prindea în îmbrăţişare orice rafală. Întinşi pe punte, bărbaţii şi copilandrul dormeau. Când Rhoda slobozi urletul de groază, era prea târziu: umbra ameninţătoare a unei corăbii uriaşe păru să se înalţe brusc din mare chiar lângă *cocca*. Oamenii lui Campagnola săriră pe punte înainte ca cele două corăbii să se atingă. Treziţi brusc, cei doi orientali dădură să apuce armele, dar spadele

atacatorilor le apăsau deja gâtlejurile. Nici o împotrivire nu-şi mai avea rostul.

Din întuneric, se auzi vocea ameninţătoare şi plină de batjocură a lui Campagnola.

– Nici nu ştiu ce ar fi mai bine: să vă duc plocon la Veneţia şi să fiţi condamnaţi la moarte cu toate onorurile, spuse nobilul venetian, în vreme ce lumina torţelor aprinse de matrozii săi îl făcea să pară şi mai înfricoşător. Sau... continuă el, sau aş putea să vă descăpăţânez pe loc, aici, în mijlocul mării... Totuşi, socotesc că pentru onoarea mea ar fi mai bine dacă veţi fi spânzuraţi în piaţa San Marco, în faţa dogelui... Mă voi gândi la asta, căci oamenii cetăţii nu privesc cu ochi buni condamnarea la moarte a unui adolescent...

Spunând acestea, privirea i se întoarse către Adil.

– De tine mă voi ocupa în mod special, fiu al Diavolului. Drum lung ne desparte de Veneţia... iar pe mare pot interveni multe întâmplări nefericite.

Bărbatul urmărise abordajul. Tresări brusc când, la lumina torţelor, i se păruse că zărise pe punte câteva chipuri familiare.

– Cinci dintre voi vor rămâne aici, pe *cocca,* şi o vor duce înapoi, la Veneţia, auzi bărbatul, cu limpezime, vocea lui Campagnola. Nobilul le porunci din nou oamenilor săi: Transbordaţi ostaticii în caracă, iar dacă vreunul dintre ei îndrăzneşte să se opună, sfârtecaţi-l pe loc.

Aşadar, pe caracă aveau să fie cu cinci oameni mai puţin, se gândi bărbatul. Cu toate acestea, era cu neputinţă să încerce să salveze de unul singur doi bărbaţi, o femeie şi un copilandru. Viaţa plină de încercări îl învăţase însă că între ceea ce este posibil şi lucrurile dincolo de orice închipuire nu există uneori nici o diferenţă.

Caraca în care călătoreau Campagnola şi ostaticii săi tăia valurile şi negura nopţii. Nu departe, ascuns în tenebre, înainta vitejeşte în siajul lor *badan*-ul piratului.

36

IUNIE 2004

Theodore Kaczynski se născuse la Chicago în 1942.

Treizeci şi şase de ani mai târziu, în 1978, Unabomber comitea primul antentat. Victima: un profesor universitar – Buckley Crist, pe numele său – de la Northwestern University din Evaston, Illinois. Acea primă acţiune a sa – un pachet returnat expeditorului conţinând explozibil de putere redusă, dar pe care „expeditorul" nu-l trimisese niciodată – se soldase cu rănirea uşoară a unui poliţist din campusul universitar. Crist, ţinta atentatului, suspectând ceva, nu se atinsese de pachet, chemând serviciul de securitate. Poliţistul, Terry Marker, chiar îşi permisese să glumească pe seama îngrijorării lui Crist, spunându-i acestuia că, probabil, unul dintre studenţii săi îi trimisese o bombă. Pachetul explodase în timp ce Terry îl deschidea.

Episodul reprezentase începutul unui serii teroriste ce crescuse treptat în intensitate, de-a lungul a optsprezece ani. În tot acest timp, Kaczynski, un bărbat în aparență șters, semănase groază și moarte pe tot cuprinsul Statelor Unite.

– Observ că v-ați dedicat lecturii, profesore Kaczynski! spuse Breil, observând cele câteva cărți pe care Unabomber le ducea sub braț.

Lui Kaczynski i se spunea „profesorul", în amintirea vremurilor când acesta predase la Berkeley University.

– Ce altceva să fac, domnule Breil? Aici, înăuntru, ori citești, ori mori, răspunse bărbatul, arătându-i vizitatorului scaunul aflat de partea cealaltă a mesei.

Îi făcu semn, politicos, să ia loc, dar lui Oswald i se păru că în ochii lui Unabomber apăruse o sclipire de neliniște.

Ted Kaczynski purta uniforma portocalie de deținut. Se bărbierise de curând, poate chiar în semn de respect față de omul cu care discuta acum, în vorbitorul închisorii de maximă securitate Supermax, din Colorado.

Avea obraji scofâlciți, iar părul cenușiu era atât de ciufulit, încât amintea de efectele pirotehnice ale unui foc de artificii. Gesturile îi erau curtenitoare, dar o umbră de demență se putea ghici în expresia din ochii săi negri, afectați ușor de strabism.

– Am citit mult despre dumneavoastră, domnule Breil, şi mă simt pur şi simplu onorat că o persoană atât de importantă ca dumneavoastră s-a deranjat să vină pentru mine până aici, în locul acesta uitat de Dumnezeu. O ţigară?

– Nu, mulţumesc, profesore Kaczynski. Nu fumez. Să ştiţi că şi eu am citit mult despre dumneavoastră înainte de a veni aici... „Revoluţia industrială şi consecinţele sale s-au dovedit dezastruoase pentru rasa umană...", zise Oswald, citând din memorie un fragment dintr-un document cunoscut sub numele *Manifestul lui Unabomber*.

Textul manifestului fusese făcut public într-un moment în care forţele de ordine orbecăiau în întuneric, nereuşind să găsească nici o pistă care să-i ducă la descoperirea teroristului devenit ameninţarea numărul unu a Americii. Manifestul fusese publicat integral de mai multe cotidiene, fapt care fusese considerat o nouă sfidare a autorităţilor.

– Profesore, nu sunt aici pentru un concurs de memorizare şi nici pentru un duel al înţelepţilor, ci pentru că aveţi unele cunoştinţe despre care sunt convins că m-ar putea ajuta la rezolvarea cazului de care mă ocup în prezent.

– Justiţiarul în numele lui Dumnezeu? îl întrerupse Kaczynski.

Breil încuviinţă din cap, iar deţinutul continuă:

– Totuşi, nu înţeleg ce legătură există între un fost prim-ministru al Israelului şi un terorist care îi masacrează pe musulmani. La urma urmelor, vă face jocul.

– Nu, nu sunt de acord, îl contrazise Oswald. Victimele alese de terorist sunt cetăţeni obişnuiţi, inocenţi. În plus, acţiunile celui care îşi spune Justiţiarul riscă să arunce în aer echilibrul politic la nivel mondial, echilibru de altfel destul de precar, după cum probabil ştiţi. Trebuie oprit cât mai repede, asta e clar, iar dumneavoastră îmi puteţi da o mână de ajutor, domnule Kaczynski.

– În clipa asta nu cred că vă pot fi de nici un folos, domnule Breil. Şi asta nu pentru că îmi place să mă las rugat: data trecută, de exemplu, când mi s-a propus să colaborez cu autorităţile, am simţit cum timpul începuse din nou să curgă, să aibă un sens. Dumneavoastră nu vă imaginaţi cât de important este aici, înăuntru, să ai mintea ocupată. Numai că atentatorul din Oklahoma City era un începător în comparaţie cu Justiţarul. Ca să fiu sincer, m-am interesat de modul său de operare încă de la primul atentat, dar nu m-am putut baza pe altceva decât pe cele câteva informaţii pe care le poate avea un deţinut în celula lui de doi pe doi metri. Este greu, domnule Breil... foarte greu să poată fi dibuit... este şiret, migălos, aproape infailibil. Cred că e cu câteva clase mai sus decât mine în privinţa modului de operare: al meu era, să recunoaştem, destul de rudimentar. Iar dacă eu, cu toate acestea, am reuşit să-i

ţin în şah pe federali timp de optsprezece ani... Mai trebuie să ţinem cont şi de faptul că Justiţiarul pare să nu cunoască frontiere: bântuie prin lumea întreagă, fără ca cineva să reuşească să găsească o logică în felul în care îşi alege obiectivele.

– Observ că aţi urmărit cu mare atenţie cazul, profesore Kaczynski.

– Să-i spunem deformaţie... profesională.

În clipa următoare, privirea lui Unabomber păru că se pierde în gol, absentă, ca şi când omul s-ar fi lăsat pradă amintirilor, evocând timpurile eroice ale trecutului.

– „Aş vrea să cheltuiesc un cuvânt...", continuă Kaczynski, citând un gânditor din secolul al XIX-lea despre care se spunea că ar fi fost cel după care s-ar fi inspirat Unabomber în redactarea manifestului său.

– „... în beneficiul naturii", se grăbi Breil să termine fraza citată din opera lui Henry David Thoreau[1]. Trebuie să vă spun că, de data aceasta, salvarea naturii se află într-adevăr în mâinile noastre. Nu ştiu în ce măsură vă interesează acest lucru pe dumneavoastră,

---

[1] Henry David Thoreau (1817–1862), scriitor şi eseist american, cu contribuţii în naturalism şi filozofie, considerat de unii drept precursor al anarhismului. *Manifestul lui Unabomber* conţinea unele idei preluate din opera lui Thoreau, care, printre altele, condamna progresul pentru efectele sale colaterale şi îndemna la „nesupunere civică" (n. tr.).

domnule Kaczynski, dar pe mine, unul, mă preocupă foarte mult. Justițiarul constituie o amenințare prin repercusiunile acțiunilor sale asupra raporturilor dintre Occident și Orient, creștini și musulmani și așa mai departe. Contez pe ajutorul dumneavoastră.

– Văd că nu lăsați nimic la voia întâmplării, domnule Breil. Cunoașteți pe de rost până și citate din autorul meu preferat. Vă voi da un semn de viață în clipa când voi considera că am ceva important de spus.

Degetele subțiri se mișcau cu repeziciune pe tastatura computerului. Apoi, cu mâna stângă acționă joystick-ul cu abilitatea unui expert în jocuri pe calculator: de data aceasta însă, nu era vorba despre un joc.

Odată convins că deținea controlul absolut asupra sistemului de pilotaj, Justițiarul reveni în programul de editare de texte și termină de compus prevestirea sa halucinantă.

Sura a patra

Însă ei au socotit Adevărul drept minciună, când a venit la ei. Și ei sunt într-o stare încurcată.

Oare nu se uită ei spre cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și l-am înfrumusețat și cum nu are el nici un fel de crăpături?

Noi dăm moarte și dăm viață și la Noi va fi întoarcerea.

În ziua când se va crăpa pământul, lăsându-i pe ei să iasă grăbiți. Aceasta este o adunare ușoară pentru Noi.

Noi știm bine ce spun ei. Tu nu ești pus siluitor peste ei. Și îndeamnă-l prin Coran pe acela care nu se teme de amenințarea Mea!

Apoi, în josul textului, bărbatul aplică încă o dată sigiliul Inelului Regilor, autentificându-și identitatea inexorabilă, aducătoare de moarte.

Cassandra Ziegler tocmai vorbise la telefon cu Breil, după ce îi trimisese textul ultimului mesaj al Justițiarului. Versetele proveneau din două părți distincte ale unui capitol ce purta numele *Qâf*. Însă acesta reprezenta *sura* a cincizecea, nu a patra, așa cum scria în mesajul Justițiarului. De fapt, al patrulea capitol din Coran se numea *Al-Nisâ'* („Femeile"), iar textul său nu avea nici o legătură cu cel trimis de terorist. Cassandra și Oswald zăboviseră îndelung asupra acestui amănunt, făcând tot felul de presupuneri despre noua țintă a Justițiarului. Nu descoperiseră însă nici un element care să le poată fi de folos. Oswald era însă convins că numărul greșit al *surei* din mesaj nu se datora în nici un caz unei scăpări a asasinului.

Cassandrei nu-i ieșea din minte mesajul delirant al Justițiarului: nu reușea să se gândească la nimic altceva.

Tresări brusc când vocea ofițerului din US Air Force o aduse la realitate, în sala de protocol a aeroportului Dulles din Washington, unde se afla de câteva minute bune.

– Predator este un sistem integrat, nu pur și simplu un avion.

Ofițerul de aviație arătă spre un ecran luminos pe care apăreau fotografii și specificații tehnice ale celei mai recente bijuterii a tehnologiei telecomandate. Predator, o sofisticată mașinărie zburătoare fără pilot, era deja utilizată de multe corpuri operative ale armatei americane. Se dovedise de o importanță vitală pentru unele misiuni ale CIA, cu deosebire în Afghanistan și Iraq. De altfel, Agenția era de câțiva ani în posesia a zece modele Predator, iar în mediile politice se făceau presiuni intense pentru ca aparatele să poată fi folosite și de FBI.

– Predator, continuă ofițerul, are o lungime de paisprezece metri și șaizeci de centimetri, având o greutate netă de patru sute treizeci de kilograme, ajungând la peste o tonă cu încărcătură. Fiecare model dispune de două camere de luat vederi obișnuite, una trimițând semnal în timp real pilotului de la sol. La bord este instalat și un sistem cu raze infraroșii, pentru filmări nocturne, iar un radar de înaltă definiție completează dotarea standard a aparatului. Atinge o cotă de șapte mii cinci sute de metri și o viteză maximă de două sute cincizeci de kilometri pe oră. Are

o rază operativă de șapte sute de kilometri. Poate fi transportat pe calea aerului în orice punct de pe planetă și decolează de pe piste cu o lungime de numai câteva zeci de metri. Este propulsat de un motor cu patru cilindri, din aliaj ușor, care inițial a fost folosit pentru skijeturi. În general, fiecare escadrilă este compusă din patru avioane, o stație mobilă de control și o antenă parabolică satelitară. Componenta umană a escadrilei este formată din cincizeci de persoane, dar, odată în aer, Predator poate fi telecomandat de orice puști expert în simulări de zbor: singurele faze ale unei operațiuni care cer o oarecare practică sunt decolarea și aterizarea. Iar acum, dacă aveți bunăvoința să mă urmați pe pistă, voi fi încântat să vă fac o demonstrație practică.

Se părea că „mulțimile care făceau greva tăcerii" în fața Casei Albe deveniseră un element comun al peisajului urban: asociații cetățenești dintre cele mai diferite considerau că era de datoria lor să nu lase să treacă nici măcar o zi fără să expună nemulțumirile în fața reședinței prezidențiale.

În ziua aceea era rândul unui grup de protestatari despre care se putea spune orice, în afară de faptul că ar fi manifestat în liniște: femeile musulmane strânse în fața Casei Albe scoteau triluri acute și iritante, care probabil că se auzeau dincolo de ferestrele blindate ale Biroului Oval, putând ajunge la urechile

președintelui, în cazul în care, evident, acesta s-ar fi aflat acolo.

Motivul protestului era același care îl împinsese pe președinte să exercite presiuni asupra agențiilor de siguranță națională: acțiunile teroriste ale Justițiarului creaseră serioase probleme administrației americane la nivel internațional. Acum, era rândul celor cinci sute de reprezentante ale comunității femeilor musulmane din Statele Unite.

Răbdarea președintelui ajunsese la limită: o campanie negativă de asemenea proporții era cât se poate de nepotrivită, cu atât mai mult că alegerile băteau la ușă.

Agenții de ordine stăteau deoparte, privindu-le pe demonstrante cu un aer mai mult patern decât sever. Într-un colț, doi polițiști călare discutau între ei, pe un ton relaxat. În ciuda hărmălaiei, se părea că protestul avea o tentă pacifistă. Tragedia se produse brusc, asemenea unui trăsnet căzut din senin.

– Iată avionul nostru, spuse ofițerul din Escadrila 15 a US Air Force.

Prototipul părea o pasăre de aluminiu cu cap gros și aripi subțiri.

– Iar aceasta este unitatea mobilă de control, continuă bărbatul, arătând spre un vehicul din apropiere. Am ales pentru simulare acest model, înarmat cu două rachete Hellfire cu comandă laser. Avionul este programat să ajungă într-o zonă dinainte stabilită – un

poligon de tir al armatei situat la douăzeci de kilometri de aici – şi să distrugă o construcţie provizorie care, în exerciţiul nostru, va fi o casă pe care a pus stăpânire un comando terorist. Ne vom delecta urmărind acest spectacol pe unul din ecranele de aici... Haideţi să începem.

Spunând acestea, ofiţerul îi făcu semn unui subaltern, care dispăru pe portiera din spate a Hummerului din apropierea avionului.

„Pilotul de la sol" – titulatura folosită de ofiţer – se aşează într-un scaun ergonomic, în faţa a două monitoare mari, situate deasupra altor două, de dimensiuni mai mici. Manevră joystick-ul, apoi execută câteva comenzi pe tastiera din faţa sa. Ca prin minune, motorul Predatorului tuşi scurt şi, o secundă mai târziu, elicea începu să se învârtă. Avionul înaintă încet, cu mici tresăriri pricinuite de greutatea sa redusă, apoi se îndreptă spre pista de mici dimensiuni şi, în cele din urmă, îşi începu demonstraţia.

– Poate să decoleze şi să aterizeze în parcarea unui supermarket sau pe un segment drept de pe oricare şosea statală, se auzi din nou vocea ofiţerului, în timp ce aparatul Predator rula pe pistă.

Ochii bărbatului trădau o mândrie asemănătoare cu cea a unui tată care asistă la ceremonia de absolvire a fiului său.

– GCS-ul – Ground Control Station – dispune, după cum vedeţi, de două posturi de control. Asta

înseamnă că din acest loc se pot controla simultan două avioane implicate în două misiuni diferite. Şi nu numai atât: graţie unui sistem de control prin satelit, putem să teleghidăm de aici un Predator aflat în misiune tocmai în cealaltă parte a lumii.

Deuville, directorul FBI, se pregăti să treacă la întrebări, dar ofiţerul i-o luă înainte.

– Cunoscând codul operativ al modelului trimis în misiune, pot fi transmise impulsuri folosind o conexiune satelitară pe care, în jargon, o numim Ku-band. În sfârşit, asta înseamnă că operatorul nostru ar putea, prin intermediul antenei aceleia – şi ofiţerul arătă spre o uriaşă antenă parabolică dispusă pe cupola vehiculului –, să trimită un avion pe cerul Bosniei sau Bagdadului stând comod în scaunul din Hummerul său, pe un aeroport oarecare din Washington.

În clipa aceea, avionul Predator îşi luă zborul.

Trecuse o săptămână de când trimisese ultima scrisoare de revendicare. De atunci îşi petrecuse timpul exersând atacuri pe simulator.

Degetele subţiri se strânseră, zvâcnind, pe joystick. Justiţiarul privea concentrat în monitor. Imaginile prinse de o cameră de luat vederi de înaltă definiţie îi desfăşurau în faţa ochilor priveliştea cartierelor din Washington. Folosind o hartă, Justiţiarul controlă coordonatele unei intersecţii. Sosise clipa...

– Şi zi aşa, din când în când îţi mai aminteşti totuşi de *balebatish Mame-loshen* a ta, îl dojeni blând Lilith Habar pe Oswald. După vizita acelei domniţe frumoase de la FBI, te-ai făcut nevăzut şi n-ai mai dat nici un semn de viaţă.

Bătrâna se referea la prima întâlnire dintre Oswald şi Cassandra Ziegler, care avusese loc chiar acolo unde se găseau acum, în livingul casei din Denver, Colorado.

– Ai dreptate, Lilith, recunoscu Oswald, ridicându-se pe vârfuri ca să-şi sărute mama adoptivă pe obraz. Se pare că eu nu sunt la fel de *balebatish*, adică bine educat, ca dumneata. Totuşi, iată că, imediat ce am ajuns prin părţile astea, nu m-am putut abţine să nu vin să te vizitez.

Bărbatul evită cu bună ştiinţă să-i dezvăluie adevăratul scop al călătoriei sale în Colorado: o vizită într-o închisoare de maximă securitate, unde încercase să-l convingă pe unul dintre cei mai periculoşi *serial bomber* din toate timpurile să treacă de „cealaltă parte a baricadei", şi asta înainte ca Justiţiarul să zădărnicească toate planurile anchetatorilor.

Telefonul pe care îl primise de la Cassandra cu câteva zile în urmă căzuse ca un trăsnet din senin: Oswald sperase că duşmanul le va mai oferi puţin răgaz.

Nu se întâmplase aşa, şi iată că acum trecuseră deja şase zile de când FBI-ul intrase în posesia mesajului:

în general, acesta era intervalul dintre expedierea mesajului de avertisment și comiterea atentatului.

Însă ei au socotit Adevărul drept minciună, când a venit la ei. Și ei sunt într-o stare încurcată.

Oare nu se uită ei spre cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și l-am înfrumusețat și cum nu are el nici un fel de crăpături?

Noi dăm moarte și dăm viață și la Noi va fi întoarcerea,

În ziua când se va crăpa pământul, lăsându-i pe ei să iasă grăbiți. Aceasta este o adunare ușoară pentru Noi.

Noi știm bine ce spun ei. Tu nu ești pus siluitor peste ei. Și îndeamnă-l prin Coran pe acela care nu se teme de amenințarea Mea!

Versetele îi răsunau în minte fără încetare, învălmășindu-se în capul – disproporționat de mare, totuși – lui Breil, asemenea unui careu nerezolvabil de cuvinte încrucișate. Soluția se găsea, fără îndoială, în textul trimis prin poștă, dar scopul final al Justițiarului se dovedea imposibil de intuit. Singura certitudine era că, în jocul malefic pe care îl plăsmuise, teroristul apela la scenarii din ce în ce mai spectaculoase și ucigătoare.

Soneria telefonului îl aduse la realitate.

Oswald spera să fie Cassandra, care să-i ofere dezlegarea enigmei. O enigmă care, probabil, i se va părea

posterității elementară, așa cum se întâmplă de obicei. S-ar fi dovedit însă a fi prea târziu, iar pentru Breil ar fi fost o slabă consolare să-și tragă singur o palmă peste frunte și să exclame: „Fir-ar să fie, nu m-am gândit la una ca asta!"

Pe display-ul celularului apăruse însă numele căpitanului Bernstein.

– Ați avut timp să vă verificați poșta electronică, domnule maior? îl întrebă Bernstein.

– Nu, căpitane, abia am ajuns acasă de câteva minute. O fac imediat.

– Bine, atunci sper că am acționat conform dorințelor dumneavoastră. Dacă lucrurile stau într-adevăr așa, vă rog să-mi comunicați instrucțiunile care se impun.

Oswald închise telefonul, apoi deschise computerul portabil și se conectă la rețeaua de internet.

Odată mesajul decriptat, începu să citească direct de pe monitor:

Tocmai am fost contactat de ex-grațioasa și ex-colonelul de Securitate Borș, care mi-a spus că a mai fost găsită și o agendă redactată de tatăl dumneavoastră. Nu am avut timp să vă anunț despre astea și să vă aștept ordinele: colonelul Borș se afla în misiune la Tel Aviv și era nevoită să se întoarcă de urgență la București. Mi-am permis să-i cer să-mi aducă agenda la birou. O am aici, în fața mea. Pare să fi fost

scrisă în același alfabet cifrat ca și însemnările din cele două caiete. Aștept instrucțiunile.

Oswald citi pe nerăsuflate mesajul căpitanului, apoi răspunse fără ezitare:

Mulțumesc, căpitane. Mi-ați anticipat perfect dorințele. Dacă nu vă deranjează prea mult, acum ar trebui să faceți în așa fel încât agenda să ajungă urgent în posesia Sarei Terracini, la Roma. Vă mai rog să-mi spuneți ce sumă ați fost nevoit să scoateți din buzunar pentru achiziționarea acestui prețios obiect. *Shalom* și mulțumesc.

*

Murmurul motorului de patru cilindri, în doi timpi, al avionului Predator asigura zgomotul de fond al dezordinii create în urma demonstrației de protest a femeilor musulmane: acestea începuseră să mărșăluiască în cerc, la numai câțiva pași de intrarea în Casa Albă.

Ofițerul US Air Force țâșni afară pe portiera din spate a Hummerului: era atât de alb la față, încât părea că tocmai își scosese capul dintr-o găleată cu var.

Deuville și Cassandra înțeleseră imediat că ceva nu era tocmai în regulă cu demonstrația avionului Predator. Îl întrebară ce se întâmplase.

– L-am pierdut! exclamă bărbatul, prinzându-şi capul între mâini. Am pierdut deasupra Washingtonului un avion înarmat cu două rachete amorsate...

– Cum dracu' să mai poţi lucra în condiţiile astea?!

Nu era greu de ghicit o notă de isterie în vocea lui Jordan Cruner, corespondentul special al KC News.

– Ai obţinut sau nu confirmarea interviului cu preşedintele? o întrebă răstit pe secretara de producţie, fulgerând-o cu privirea. Am fixat întâlnirea asta cu mai bine de o lună în urmă...

Femeia îşi strânse umerii, încuviinţând din cap cu un aer spăşit.

– Cum adică preşedintele e în întârziere, trebuie să se mai întâlnească cu câteva persoane, trebuie să mai aşteptăm câteva ore? continuă să se lamenteze Cruner. Apoi, arătând spre demonstranţi: Să aştept aici, în haosul ăsta? Şi unde mai pui că am ajuns la întâlnire cu două ore mai devreme! Ştiţi ceva? Nu mă mai deranjaţi până când nu soseşte preşedintele şi spune că e dispus să ne primească...

Spunând acestea, Cruner se îndreptă furios spre carul de reportaj de unde efectua transmisii de pe teren ale celei mai cunoscute reţele de televiziune din lume. Urcă în maşină şi trânti portiera.

Zgomotul persistent al motorului deveni din ce în ce mai agasant. Agenţii de ordine se văzură nevoiţi

să-şi ridice privirile, scrutând albastrul cerului. Silueta avionului Predator i-ar fi putut face să creadă că era vorba despre o jucărie telecomandată de un aeromodelist. Când, într-un târziu, unul dintre ei îşi dădu seama de pericol, era prea târziu: avionul fără pilot lansă cele două rachete Hellfire spre mulţime. Mâna asasină a Justiţarului în numele lui Dumnezeu lovea chiar în femeile care protestau împotriva dezinteresului autorităţilor faţă de crimele temutului *serial bomber*.

– Te ascult, Cassandra, rosti Oswald în receptor.

Chipul îi căpătă brusc o mină gravă, ascultând vocea femeii de la celălalt capăt al firului, fără să scoată nici un cuvânt.

– S-a întâmplat ceva, Oswald? îl întrebă Lilith Habar, care îi cunoştea bine expresia aceea încruntată.

– Un avion de luptă telecomandat a scăpat de sub controlul armatei, o anunţă el. Cel care l-a interceptat a lansat două rachete asupra femeilor musulmane care manifestau în faţa Casei Albe. Ele protestau împotriva atentatelor Justiţarului în numele lui Dumnezeu şi înclin să cred că tocmai el, Justiţiarul, a pus la cale şi acest atac. Se pare că a fost un adevărat masacru. Deschide televizorul, *Mame-loshen*, probabil că se transmit deja imagini de la locul atentatului.

Oswald se prăbuşi într-un fotoliu, în vreme ce în minte îi reveniră cuvintele din mesajul Justiţiarului:

referirea la *sura* a patra – *An-Nisâ'*, „Femeile" –, confuzia creată de ele în fața Casei Albe, „starea încurcată", „cerul de deasupra lor ", „o adunare ușoară pentru..." moarte.

Lilith Habar se așeză pe canapeaua de lângă fotoliul lui Oswald. Priviră înmărmuriți imaginile transmise în direct de la locul atentatului. Reporterul KC News relata că, în momentul atacului, se afla împreună cu toată echipa sa la Casa Albă pentru un interviu cu președintele și că asistase la întreaga scenă. Conform primelor estimări, în atentat își pierduseră viața peste două sute de femei musulmane participante la demonstrație și câțiva polițiști din forțele de ordine. Nimeni nu putea deocamdată să estimeze numărul răniților.

37

ROMA, 2004

„De parcă nu mi-ar fi fost de ajuns însemnările; asta îmi mai lipsea acum pe cap: agenda tatălui său! Cred că până la urmă o să-l reclam pe Oswald pentru că își exploatează prietenii."

Însă cuvintele pe care Sara Terracini și le murmura aveau mai degrabă un ton afectuos decât unul plin de resentimente. Trecu prin programul de criptare textul pe care tocmai îl terminase de redactat, apoi îl expedie prin e-mail. În ziua aceea, cineva îi dăduse plicul care conținea agenda lui Asher Breil. Promise în gând că avea să se ocupe de noul material a doua zi dimineață.

Își privi ceasul și își dădu seama că, de fapt, era aproape dimineață: în scurt timp aveau să-și facă apariția primele raze ale soarelui.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Trenul regimentar înainta cu greu, cu toate că drumul spre Suez era cu desăvârșire plat. Două vagoane hârbuite, înțesate cu militari britanici, fuseseră plasate între patru platforme deschise și un al cincilea vagon, de marfă, închis. În trei din cele patru platforme fuseseră încărcate arme și muniție de război. În cea de-a patra, situată în coada convoiului, își găsise loc o baterie de tunuri de calibru greu. Două cuiburi de mitralieră și zece soldați de gardă asigurau securitatea prețioasei încărcături de război.

În vagonul de marfă închis, primul de după *trolley* – vagonetul-container încărcat cu cărbune și apă atașat locomotivelor cu aburi –, fuseseră înghesuite animale de povară: zece cămile, un măgar și doi cai.

Datorită locațiilor pe care le unea, linia ferată care străbătea deșertul avea o importanță strategică excepțională pentru frontul din Orient al Aliaților. Astfel, după porțiunea comună de drum dintre Cairo și Ismailia, calea ferată se bifurca: o linie se îndrepta spre mare, urmând linia coastei până în apropiere de Gaza, în vreme ce a doua mergea spre sud, până la Suez.

Pe acest din urmă traseu înainta agale, scoțând nori groși de abur, locomotiva englezească GWR1441 care, acoperită de cruste de nisip uscat, părea să-și fi pierdut pentru totdeauna culoarea sa originală – verde.

Când și când, o briză ușoară răbufnea prin ferestrele deschise: era singura alinare a călătorilor din vagoane în arșița de iulie a acelui an 1917. Convoiul străbătea linia de pe țărmul Marelui și Micului Lac Amar, lăsând în urmă – abia zărindu-se departe, pe malul opus – sătucul Shallufa.

Sciarra își aminti de întâlnirea cu Allenby pe care o avusese cu o zi în urmă: îl găsise pe comandantul în exercițiu al trupelor aliate din Orient șezând la un birou masiv, legănându-se într-un fotoliu care, judecând după trupul corpolent al generalului, dădea semne că avea să cedeze în curând. Allenby îi vorbise fără să-l privească decât rareori în ochi, trădând o nesiguranță care nu-l caracteriza.

– Cred că misiunea dumneavoastră nu va fi deloc ușoară, domnule colonel. În orice caz, faptul că vorbiți câteva dialecte arabe vă va fi, fără îndoială, de mare folos. Mai trebuie spus, de asemenea, că ceea ce plănuiți dumneavoastră să faceți – respectiv să încercați să instigați la revoltă împotriva turcilor triburile arabe care încă mai sunt neutre – este o inițiativă care a fost deja pusă în practică în ultimii doi ani de un ofițer de-al nostru. Rezultatele acțiunii sale încep să se vadă abia acum. Credeți-mă, între mine și colonelul Thomas Edward Lawrence nu se poate spune că există relații de prietenie – și cred că acest sentiment este reciproc. Trebuie totuși să admit că opera celui pe care oamenii de aici îl numesc El Lawrence a dat

rezultate excelente. Acum câteva zile, de exemplu, trupele sale – o mână de beduini, de fapt – au reușit să ducă la bun sfârșit o misiune deloc ușoară: cucerirea orașului Aqaba. Din câte am aflat, se pare că acum colonelul este în drum spre Suez. Cred că un schimb de opinii cu domnia sa v-ar fi de mare ajutor. Lawrence a fost, la rândul lui, anunțat de sosirea dumneavoastră.

– Vreți să spuneți că este vorba despre *acel* colonel Lawrence? întrebase neîncrezător Sciarra.

– Altul nu cunosc, venise sec răspunsul.

În vreme ce trenul își continua, gâfâind, drumul spre Suez, imaginea generalului lăsă locul în mintea lui Sciarra celei, mult mai agreabile, a lui Kimber. Fremătă excitat la amintirea trupului ei senzual și cald, a promisiunilor pe care și le făcuseră, sub cearșafurile diafane ale primei lor nopți de dragoste.

Privirea lui Sciarra se pierdea departe, în adâncul deșertului care însoțea linia ferată până către destinație. Întinderea nesfârșită de dune reușea să-i transmită aceeași senzație de pace amestecată cu angoasă ce îl învăluie pe matelot în largul mării. La urma urmelor, își spuse Sciarra, tot despre o mare era vorba, doar că era solidă, de nisip. O mare de dune aflate parcă mereu în mișcare, unduind, ascunzând sau, dimpotrivă, scoțând la iveală – după propria voință – secretele celor care se încumetaseră să trăiască printre nisipuri.

Tainele veacurilor... Inelul Regilor.

Acompaniat de sunetul metalic şi ritmic al roţilor de tren pe şine şi de flecăreala soldaţilor care umpleau vagonul, Sciarra se hotărî să-i scrie o primă scrisoare locotenentului Petru. Aşa cum îi promisese la despărţire, folosi limbajul criptat: dacă ar fi fost interceptate, scrisorile lor n-ar fi putut fi înţelese.

După primele rânduri însă, Sciarra se opri, pierzându-se în depănarea amintirilor despre aventurile lor comune.

Nisipul deşertului părea să se întrepătrundă cu albastrul palid al cerului, într-un efect de miraj despre care citise doar în cărţi. Deodată, de după dune ţâşni o hoardă de cămile încălecate de beduini. Strigătele lor de luptă acopereau zgomotul roţilor de tren: beduinii luară cu asalt convoiul, trăgând orbeşte, salvă după salvă.

Colonelul Sciarra abia avu timp să-şi dea seama că, de data aceea, nu avea de-a face cu un efect de miraj: întinderea de veşminte albe – *thob* – unduia furioasă, asemenea valurilor mării în furtună. Siluetele călăreţilor se mişcau în ritmul alergării sinuoase a cămilelor lansate în galop. Abia când primele gloanţe trecură prin pereţii vagonului, italianul ieşi din starea de visare, aproape hipnotică, trezindu-se la realitate.

– Repede, puneţi-vă la adăpost şi încărcaţi armele! le strigă Sciarra, cel mai înalt în grad, soldaţilor din convoi.

Bărbaţii se supuseră fără să crâcnească ordinului, cu toate că acel ofiţer care purta o uniformă care – chiar dacă aparţinea unei armate aliate – nu era a lor.

Primul militar împuşcat mortal fu un tânăr care încerca, în picioare, să-şi dezlege arma de rucsac.

La câteva secunde după declanşarea atacului, mitralierele şi puştile englezilor răspundeau cu înverşunare focului inamic.

Cămilele înaintau în galop, dar călăreţii nu le lăsau să alerge în linie dreaptă: cu lovituri scurte, le îndemnau să facă, ritmic, mici salturi în lateral. Alergarea în zigzag a atacatorilor îi făcea ţinte nesigure pentru trăgătorii din trenul aflat în mers. Beduinii trăgeau cu o singură mână: cu patul puştii strâns între obraz şi umărul ridicat, ocheau şi apăsau pe trăgaci, în timp ce cu mâna cealaltă ţineau hăţurile. Nu aveau arme moderne; majoritatea arabilor mânuiau flinte, exagerat de lungi şi cu un sistem de încărcare învechit, pe la vârful ţevii. Cu toate acestea, proiectilele lor – şi baionetele, în lupta corp la corp – nu erau mai puţin nimicitoare decât cele ale englezilor.

Deodată, roţile convoiului se blocară cu un scrâşnet violent, iar oamenii din vagoane se dezechilibrară sau căzură. Din suporturile lor suspendate, bagaje şi efecte se prăbuşiră cu zgomot peste ei.

– Probabil că au blocat linia, îi spuse Sciarra ordonanţei sale. Arabii sunt de cel puţin patru ori mai numeroşi ca noi. Nu ştiu dacă le putem face faţă.

Experiența în războiul din deșert îi accentuase însă lui Rocco amestecul de șiretenie și bun-simț tipic țăranilor din sudul Italiei.

– Domnule, îi răspunse Rocco, cu o strălucire rece, hotărâtă, în ochi, să știți că sunt un călăreț priceput. Dacă aș reuși să ajung până la vagonul animalelor – care, pare-mi-se, se află chiar în capul trenului – aș putea încerca să scap de aici și să chem ajutoare.

– Te simți într-adevăr capabil să faci una ca asta, soldat?

– Desigur, domnule colonel. Știu bine că risc să fiu ucis pe loc de beduini, dar prefer să mor așa – în șaua unui cal în vreme ce încerc să scap de aici –, decât închis în vagonul ăsta.

Cei doi începură să înainteze târâș, îndreptându-se către pasarela care ducea la vagoanele din față.

Sciarra privi cu teamă spre coada trenului, convingându-se că inamicul își concentra atacul acolo: mitralierele care apărau proviziile trupelor rezistau cu îndârjire. Ferindu-se să fie văzuți, Sciarra și Rocco săriră din vagon în vagon până ajunseră la cel al animalelor.

Ordonanța ținti lacătul și trase un foc în plin, distrugându-l. Săriră fulgerător în vagon, tocmai la timp ca să evite glonțul tras de un beduin, care le observase manevra.

Animalele fremătau, împingându-se unele în altele, speriate de larma bătăliei. Rocco alese un cal șarg,

arăbesc, îl dezlegă și îl încălecă fără șa. Apoi, când Sciarra trase ușa rulantă a vagonului, se împinse cu călcâiele în burta armăsarului, care sări în gol, luând-o la galop printre dune.

Beduinul, rămas în așteptare, îndreptă flinta spre fugar, ochindu-i calm spinarea. Sciarra îi căzu în spate chiar în clipa în care arabul apăsă pe trăgaci.

Din încleștare, cei doi se prăbușiră în nisip. Sciarra zări la timp lucirea lamei care îi țintea gâtul: se arcui brusc spre spate, cu forța dată de groaza morții, dându-și vrăjmașul peste cap și scăpând din strânsoare. Beduinul se rostogoli, pregătindu-se să sară în picioare. Când o făcu, era însă prea târziu: Sciarra îl izbi greu cu un pietroi ascuțit, zdrobindu-i țeasta.

„Să dea Dumnezeu să nu-l fi nimerit pe Rocco, se gândi italianul. Și eu, care credeam că face pe el de frică. Iată că, de fapt, e un soldat curajos, cu spirit de inițiativă." Apoi luă din nisip pistolul care îi căzuse în timpul încleștării cu beduinul. Cei câțiva soldați britanici care urmăriseră totul de la fereastra vagonului îi făceau semne disperate să sară înapoi în tren: beduinii se pregăteau pentru un nou asalt.

Odată ajuns din nou în vagon, Sciarra organiză defensiva în fața atacului care părea fatal pentru oamenii săi.

Reușiseră să respingă patru asalturi, dar fiecare atac al beduinilor subția tot mai mult efectivele britanicilor.

„Trebuie să deblocăm calea ferată, își spuse Sciarra. E singura soluție ca să ne salvăm pielea."

În timpul incursiunii spre vagonul cu animale dinspre locomotivă, i se confirmase bănuiala: convoiul frânase brusc și se oprise din cauza unei stânci aruncate pe șine. Colonelul le expuse pe scurt celorlalți planul său: trebuiau să care două din lăzile cu explozibil încărcate la Cairo până la obstacolul din piatră. Dacă, apoi, reușeau să le amorseze, stânca ar fi fost spulberată, iar ei ar fi putut pleca mai departe, pierzându-și urmăritorii pe drum.

Urmat de patru soldați britanici, Sciarra se îndreptă către coada convoiului. Străbătu unul din vagoanele pentru pasageri, dar încremeni pe scările celui de-al doilea: în fața ochilor săi se desfășura o bătălie cruntă. Cele două mitraliere scuipau gloanțe și foc fără contenire, dar asta nu părea să-i îngrijoreze prea mult pe atacatori.

Italianul sări în platforma deschisă, ghemuindu-se printre lăzile cu muniție. Se părea însă că beduinii se fereau să tragă spre vagonul cu material explozibil: Sciarra își zise că, probabil, arabii cunoșteau cu exactitate unde era plasată muniția și încercau să nu arunce în aer eventuala pradă de război.

Reteză cu baioneta odgonul care asigura încărcătura, citi inscripțiile de pe câteva lăzi, apoi alese două dintre ele. Ridicându-le una câte una, le trecu celor patru soldați care-l însoțiseră, care le transportară,

prin tren, până la pasarela care ducea spre vagonul animalelor.

Colonelul le făcu semn soldaților să se strecoare sub tren și să înainteze târâș peste traverse. Cei patru executară ordinul în liniște. Când ieșiră de sub locomotivă, săriră în picioare în câmp deschis și alergară până la stânca de pe șine, adăpostindu-se după ea. Nu aveau timp să scoată dinamita din lăzi: Sciarra le ordonă să le lase acolo. Luă cu el trei calupuri de dinamită și se întoarseră cu toții la locomotivă.

Brusc, situația la coada trenului se precipită: beduinii se lansară într-un nou asalt. Mitralierele tăcură, iar salvele trase de carabinele englezilor din vagoane erau sporadice și lipsite de eficacitate.

Italianul aprinse fitilul dinamitei pe care o avea în mână. Așteptă până când scânteile se transformară în flacără, apoi lansă calupurile în direcția lăzilor.

Explozia provocă o undă de șoc atât de puternică, încât locomotiva masivă, grea, se scutură ca un copac în bătaia vântului. Colonelul italian și cei patru englezi așteptară să se risipească fumul. Când putură să vadă din nou ceva, surpriza lor fu totală și neplăcută: șapte arabi se postaseră în fața lor, ținându-i în bătaia flintelor.

Se ridicară ținând mâinile deasupra capului. Deodată, o perdea de focuri de pușcă izbucni de la înălțimea dunelor care dominau scena bătăliei. Cinci dintre cei șapte beduini se prăbușiră fără să schițeze nici un gest. Ceilalți doi o rupseră la fugă.

Călărind armăsarul șarg, Rocco venea în galop spre ei. Alături de el călărea un tânăr ofițer de bersalieri.

În aceeași clipă, șaizeci de „oameni-găină"[1] – așa cum fuseseră botezați de către englezi cei trei sute patruzeci de bersalieri dislocați în Palestina – se năpustiră asupra beduinilor, asemenea șoimilor asupra prăzii. Un singur asalt de cavalerie fu suficient pentru ca hoarda de nomazi să se retragă în galop spre adâncurile deșertului, de unde veniseră. Pe câmpul de luptă căzuseră douăzeci de soldați englezi și peste cincizeci de beduini.

Asudat, Rocco se opri în fața superiorului său.

– Domnule colonel, sper să nu fi ajuns prea târziu.

– Mulțumită dumitale, Rocco, am scăpat de o grea amenințare, răspunse Sciarra. Închipuiți-vă ce dezastru ar fi fost pentru Aliați dacă inamicul ar fi reușit să pună mâna pe încărcătura noastră de arme și explozivi. Bineînțeles, mulțumită și oamenilor dumneavoastră, domnule... maior, continuă el, întorcându-se spre ofițerul de bersalieri venit în ajutorul lor. Dacă ați fi sosit numai cu câteva secunde mai târziu, beduinii aceia ne-ar fi ciuruit, fără îndoială.

– Maior Francesco d'Agostino, la ordinele dumneavoastră, domnule, salută celălalt. Sunt destul de frecvente atacurile de genul acesta de-a lungul căii ferate

---

[1] Uniforma bersalierilor se distingea prin penajul bogat al pălăriilor, beretelor sau căștilor de luptă (n. tr.).

și, în general, ele sunt opera triburilor de piraţi ai deşertului, fideli turcilor. Dacă aţi fi făcut greşeala să vă predaţi, acum n-aţi mai fi fost nici unul în viaţă: ei nu fac prizonieri. S-a întâmplat deja de câteva ori. Din nefericire, nu întotdeauna am reuşit să intervenim la timp, ca acum. Dacă am avea darul ubicuităţii, poate ar fi mai uşor; dar nu-l avem, iar tronsonul de cale ferată pe care trebuie să-l supraveghem pare fără margini. În orice caz, vă pot spune că sunt de două ori fericit: pentru că am salvat convoiul şi pentru că am întâlnit un conaţional. Dacă ne dăm puţin silinţa să eliberăm calea ferată de rămăşiţele stâncii care a blocat-o, nutresc convingerea, domnule colonel, că în această seară vă veţi odihni într-un hotel din Suez.

Câteva minute mai târziu, locomotiva reîncepu să traverseze, pufăind, deşertul.

Orăşelul Suez ocupa un triunghi de pământ dispus între ţărmul nord-oriental al mării Roşii şi gura sudică a canalului cu acelaşi nume, construit de francezi cu o jumătate de veac în urmă şi inaugurat pe 17 noiembrie 1869. Doar unsprezece mii din cele patru sute de mii de acţiuni ale Companiei universale a canalului de Suez erau „universale": celelalte erau împărţite între Franţa – acţionar majoritar – şi Egipt. Aflat în pragul colapsului financiar, Egiptul cedase acţiunile sale Marii Britanii în 1876, deschizând astfel englezilor

poarta spre îndeplinirea visului lor dintotdeauna: un drum comercial direct spre Indii.

În anii următori, acea fâşie de deşert scăldată de apele a două mări devenise nodul nevralgic pentru dezvoltarea economică a multor naţiuni. În Persia se efectuaseră primele foraje petroliere la scară industrială. În faţa tehnologiilor noi care se dezvoltau vertiginos, fiecare mare putere intuia că petrolul avea să capete o importanţă din ce în ce mai mare, iar regiunile deşertice ale Arabiei păreau să fie un rezervor nelimitat de materie primă.

Aşadar, deschiderea unui front în Orientul Apropiat avusese un singur scop: cucerirea acelui orăşel cu doar câteva case şi, în consecinţă, controlul asupra şerpuirii de apă ce ducea până la Mediterana. Oricare ar fi fost declaraţiile la nivel politic, statelor occidentale le păsa prea puţin de dreptul la independenţă revendicat de arabi şi palestinieni. Interesele lor erau mult mai materiale. Motivaţiile oficiale ale declanşării războiului fuseseră însă cu totul altele, exagerându-se propagandistic importanţa idealurilor de suveranitate ale statelor arabe. Politicienii ştiau, cu siguranţă, că opinia publică ar fi fost reticentă la aflarea adevărului: frontul fusese deschis pentru că petrolul avea să schimbe cursul istoriei, economiei şi dezvoltării lumii şi, în plus, canalul de Suez reprezenta calea cea mai scurtă spre Orient şi spre posesiunile de peste mări ale Occidentului.

Orășelul Suez nu se deosebea prea mult de celelalte așezări pe care Sciarra le văzuse în regiune.

Clădirile albe, construite din materiale coralifere, cu trei până la cinci niveluri. Ferestrele fără geamuri, cu grilaje și tăblii de lemn cu incrustații manuale de o finețe extraordinară. Străzile înguste: pe cele mai multe nu era loc nici măcar să treacă o căruță.

Sciarra privea de jur împrejur cu circumspecție: avea senzația că din spatele fiecărei ferestre ochi misterioși îi spionau toate mișcările. Pe străduțe, zgomotul pașilor era amortizat de stratul de nisip presat, atotstăpânitor.

Hotelul nu i se păru cine știe ce, dar cu certitudine nu avea să se plângă direcțiunii: nu-i trebuia nimic altceva decât o baie fierbinte și un pat, la fel cum un sugar are nevoie doar de laptele mamei.

În holul hotelului, pe o canapea, Sciarra remarcă un bărbat slab, ciolănos. Era îmbrăcat în veșminte arăbești, cu o arătoasă *abaya*, mantia lungă de lână albă, brodată cu fir de aur; pe cap purta tradiționalul acoperământ format dintr-un triunghi de stofă înfășurat de mai multe ori în jurul capului, prins cu un cordon închis la culoare. Deși arsă de soare și de vânturile deșertului, pielea bărbatului era deschisă la culoare, totuși deloc neobișnuit în părțile acelea.

Când Sciarra se apropie de el, necunoscutul îi zâmbi, adresându-i-se într-o italiană cu dialect de Alep: o variațiune a idiomului sirian, alterat în timp

de miile de dialecte vorbite de călătorii caravanelor care, încă de pe vremea Babilonului, aleseseră acel oraş ca punct de răscruce al comerţului lor.

– Observ că onorabilul colonel italian a făcut cunoştinţă cu deşertul, spuse bărbatul, arătând spre uniforma plină de nisip a lui Sciarra.

În vocea lui nu se simţea ironie, ci mai degrabă un soi de admiraţie şi un sentiment de fraternitate care-i anima numai pe cei care navighează pe oceane – fie ele de apă sau de nisip.

– Da, deşertul şi locuitorii săi, domnule, răspunse italianul.

– Eu am ajuns aici după o experienţă similară, colonele, continuă necunoscutul, trecând brusc la o engleză fără cusur. După zile lungi de lupte crâncene, am călărit pe o cămilă peste cincizeci de ore fără întrerupere, ca să ajung din oraşul Aqaba până aici. În agenda mea stătea scris că urma să am o întâlnire cu dumneavoastră aici, la Suez. Dar, înainte de orice, aş vrea să vă dau posibilitatea să vă odihniţi după drum. Ce spuneţi dacă ne-am vedea la cină, peste vreo două ore, colonele Sciarra?

– Sunteţi colonelul Lawrence, domnule?

– În carne şi oase, prietene... de fapt, mai mult oase decât carne, având în vedere că tocmai m-am cântărit şi am cu puţin peste patruzeci de kilograme.

– Sunt onorat să vă cunosc, colonele. Faptele dumneavoastră de arme au devenit legendare în toată Europa: vi se spune Lawrence al Arabiei.

– Mi se pare că, dintre noi doi, singurul care se bucură de celebritate sunteţi dumneavoastră, colonele Sciarra. Faima pe care o cunoaşteţi v-a luat-o înainte, iar oamenii mei spun că v-aţi comportat eroic în cursul asaltului beduinilor asupra trenului. Acum însă, haideţi să lăsăm convenienţele deoparte: spuneţi-mi Thomas, asta, desigur, dacă mie îmi veţi permite să vă spun Alberto.

Zicând acestea, ofiţerul englez îi întinse italianului mâna sa lungă şi osoasă.

În camera sa de hotel, Sciarra îl găsi pe Rocco, care-i punea în dulap cele câteva efecte personale din sacul de călătorie.

– Vreţi să spuneţi... vreţi să spuneţi, domnule... că arabul acela... beduinul acela era Lawrence al Arabiei?

La semnul afirmativ al lui Sciarra, sicilianul arătă o satisfacţie deosebită.

– V-am pregătit o baie caldă, domnule colonel, cu mirodenii şi arome tonifiante. Aici, pe pat, vă las uniforma curată. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, aş vrea să mă odihnesc câteva ore, dacă se poate, domnule, mai spuse Rocco, pregătindu-se să iasă din cameră, în vreme ce Sciarra începuse să se dezbrace.

– Consideră-te degrevat de sarcini până mâine-dimineaţă, soldat. Până atunci, bucură-te de libertate.

Trupul extenuat al ofiţerului se desfăţă pe îndelete în baia fierbinte şi reconfortantă. În apă, muşchii i de relaxară, părând s-o absoarbă ca un burete, s-o

bea pe nerăsuflate, recăpătându-și vigoarea. Scufundat până la gât în cada de aramă, privirea lui Sciarra fu atrasă de grilajul de lemn cenușiu al ferestrei. Avu din nou sentimentul că era spionat de mii de perechi de ochi misterioși. Dar dacă ochii săi ar fi cercetat împrejurimile, ar fi observat că Rocco nu se dusese în camera sa, așa cum îi spusese: ordonanța coborâse în hol, iar acum se îndepărta cu pas grăbit de hotel.

38

MAREA EGEE, 1348

– Iar acum, tânărul nostru prieten Adil ne va arăta ce ascunde cu atâta grijă în cufărașul acela, încât nu s-a despărțit de el nici când tăișul spadei i-a atins gâtlejul.

Spunând acestea, mâinile lacome ale lui Campagnola se repeziră asupra sipetului încredințat copilului de Crespi, înainte de a muri. Adil nu putu să se împotrivească.

– O, dar aici e închisă o comoară demnă de un sultan din Orient, exclamă Campagnola, extaziat la vederea pietrelor prețioase și giuvaierurilor. Apoi, observând că sipetul avea fund dublu, căută în compartimentul ascuns și dădu peste Inelul Regilor. Zise: Nu pare la fel de prețios ca briliantele și rubinele, dar valoarea trebuie să-i fie însemnată, de vreme ce a fost ascuns în sipet laolaltă cu atâtea nestemate strălucitoare. Bag de seamă că-mi vine ca turnat pe deget.

Spunând acestea, Campagnola își puse pe arătător inelul antic de aur cu sigiliul regelui Solomon.

– Cât despre tine, Adil, fiul Diavolului, cred că ochii tăi de demon nu vor mai apuca să vadă un alt răsărit de soare, se hotărî brusc Campagnola.

Apoi le ordonă oamenilor săi să-l lege pe copilandru și să-l arunce în cală.

„Pregătesc un ștreang", murmură piratul de pe *badan*.

În lumina palidă a felinarului de pe caracă, omul văzu doi matrozi trecând o funie groasă printr-un belciug al catargului și mimând macabru scenele unei execuții prin spânzurătoare.

Întunericul avea să se risipească peste nici un ceas, după care matrozilor de pe caracă nu le-ar fi fost greu să observe mica ambarcațiune care, ascunsă de tenebre, plutise până atunci pe urmele lor. Venise vremea să treacă la atac.

Campagnola nu voia prea mulți martori la execuție: fiu al lui Satana sau nu, vestea că spânzurase un copilandru nu i-ar fi făcut cinste. Ducându-l însă viu la Veneția, judecătorii ar fi putut hotărî să fie lăsat în viață: acolo, Campagnola nu avea drept de viață și de moarte.

Pe punte se aflau numai oamenii de strajă și timonierul; un altul coborâse în cală, după condamnat.

Restul matrozilor dormeau sub punte, profitând de faptul că ambarcațiunea nu transporta marfă.

Adil urcă scările spre punte împins de sabia matrozului. Păşea cu capul plecat: deşi era doar un copil, cunoştea bine gustul – un amestec de incredulitate şi teamă – pe care ţi-l lasă în gură apropierea morţii.

– Tu, fiu al Diavolului, îi şuieră la ureche Campagnola, în curând vei avea ceea ce meriţi.

Ochii venețianului scânteiau, oglindind o mulţumire malefică.

„Sunt fiica fiicei tale, ar fi vrut să-i strige în faţă Adil. Sunt fiica celei pe care ai condamnat-o la moarte, a cărei singură vină a fost că iubea un om demn şi vrednic, aşa cum a fost Muqatil."

Dar se stăpâni.

Unul dintre bărbaţi dădu să-i treacă şireangul în jurul gâtului.

„Trebuie să mor cu onoare", se hotărî copilandrul.

Îşi înălţă cu mândrie capul, punându-şi viaţa în mâinile călăilor. Apoi închise ochii, aşteptând durerea scurtă care avea să-i anunţe pacea veşnică.

Cârmaciul urma cu sfinţenie ordinul dat de Campagnola. „Uită-te în altă parte, îi spusese căpetenia venețiană, şi nu-ţi vei da seama de nimic."

Iar el chiar aşa făcea: se uita în altă parte şi nici nu-şi dădu seama când lama pumnalului îi reteză beregata.

Piratul abandonă trupul matrozului lângă timonă. Apoi, cu agilitatea unei feline, alunecă precum o umbră spre punte, lipindu-se cu băgare de seamă de parapet.

– Trageți! porunci Campagnola.

Cei trei matrozi vânjoși își încleștară mâinile butucănoase pe funie, se înfipseră bine în podea și dădură să execute smucitura mortală.

Adil urmărise toate pregătirile, de parcă nu el ar fi fost cel pe nedrept justițiat. Nu voia să le dea călăilor săi satisfacția de a-l vedea înspăimântat de moarte. Ochii săi albaștri ca marea îi fixară pe cei ai lui Campagnola și rămaseră așa până când smucitura ștreangului i-i închise.

– Vin la voi, mamă și tu, tată al meu, mai apucă să rostească, cu vocea sufocată.

Spada se abătu ca un trăsnet asupra brațelor încordate pe funie ale unuia dintre matrozi. Omul scoase un urlet de moarte. Apucă să-și mai vadă brațele ciuntite, din care răbufneau valuri de sânge. În clipa următoare însă, atacatorul îl spintecă.

Fu rândul celui de-al doilea călău: piratul se năpusti drept spre el, trecându-l prin sabie ca pe un sac de paie.

Cel de-al treilea, îngrozit de fantasma care se năpustise asupra lor din infern, se aruncă în mare, unde mai avea o șansă de scăpare.

În clipa următoare, tăișul sabiei poposi pe obrazul lui Campagnola, rămas singurul în viață de pe punte.

– Tu?! șuieră Campagnola, nevenindu-i să creadă. Asta nu e cu putință! Ești o nălucă trimisă de Satana ca să-i scapi copilul.

Misteriosul pirat zvâcni scurt, lovindu-l în tâmplă pe Campagnola cu garda sabiei.

Apoi se repezi să-l elibereze pe Adil din știreang, îl scuturâ până copilul își veni în simțiri și se îndreptă spre bocaportul prin care ostaticii dispăruseră în cală.

Acolo domnea bezna, dar bărbatul reuși, pe nesimțite, să îi elibereze pe cei doi orientali și pe femeie. Tuspatru se întoarseră pe punte. Adil, rezemat de un parapet, tușea convulsiv, încercând să-și recapete suflarea.

– Sipetul... inelul, reuși să murmure copilandrul arătând spre caseta lui Crespi căzută lângă trupul lui Campagnola și spre inelul de pe degetul acestuia.

Piratul înșfăcă sipetul, apoi se sili să scoată inelul de pe arătătorul vrăjmașului său. Din hambarul de sub punte se auzeau zgomote din ce în ce mai intense: restul echipajului se deșteptase. Trebuia să se grăbească.

– Un deget în schimbul vieții tale blestemate, șuieră omul la urechea lui Campagnola, încă inert. Nădăjduiesc că-ți vei aminti vreodată că te-am grațiat: nu sunt atât de nemernic încât să iau viața unui om inconștient.

Lama sabiei căzu sec, retezând degetul venețianului.

– Repede, luați copilul și săriți în *badan*-ul legat la tribord. E o barcă mică, dar mult mai iute decât caraca aceasta. În câteva ore ne vor pierde urma.

Când Wu reteză dintr-o lovitură parâma care lega *badan*-ul de tribordul corabiei venețiene, vântul se opri brusc. Tenebrele nopții lăsau încet locul primelor raze de soare. Începură cu toții să tragă din greu la vâsle, încercând să se îndepărteze cât mai repede de corabia vrăjmașă. Un lucru era sigur: când își va reveni, Campagnola avea să dea alarma și să pornească în urmărirea lor.

Adil privea lung la bărbatul misterios care îl salvase de streang. În ochii lui albaștri văzu o scânteiere stranie.

– Am murit, spuse Adil, și iată, în sfârșit, că te-am întâlnit, tată al meu.

Pentru prima dată după multe luni, Muqatil schiță un zâmbet.

– Nu, copila mea. Ești cât se poate de teafără. V-am recunoscut, pe tine și pe bărbații cărora li te încredințasem, atunci când Campagnola a luat cu asalt *cocca* voastră. Am înțeles că erai tu, în ciuda întunericului și a veșmintelor băiețești pe care le porți. Însă ca să vă salvez, am fost nevoit să aștept un moment prielnic.

Urletele de pe caracă ajunseră până la ei. Wu trăgea din greu la vâsle, mărind văzând cu ochii distanța

dintre *badan* și venețieni. Caraca putea înainta numai cu ajutorul foței vântului, lucru care însemna un avantaj în plus pentru fugari.

De departe, Campagnola și oamenii săi păreau asemenea unor câini turbați închiși în cușcă. Strigau și aruncau, neputincioși, blesteme în direcția *badan*-ului care se îndepărta.

– Nu-mi voi găsi pacea până când nu veți sfârși cu toții sub țărână, creaturi ale Satanei! urlă venețianul, cu chipul schimonosit de ură. Apoi, întorcându-se spre unul din oamenii săi, porunci: Dă-mi o arbaletă.

Asemenea altor nobili venețieni, Campagnola obișnuia să se delecteze mânuind arbaleta, participând adesea la întreceri de tras la țintă, foarte populare în vremea aceea în orașul lagunar.

Cu ciotul arătătorului înfășurat într-o bucată de stofă, Campagnola îndreptă arma spre *badan*-ul care se îndepărta și ochi cu calm. Cu degetele tefere, apăsă ușor cuiul de siguranță.

Săgeata porni cu un zvâcnet violent, însoțită de blestemul venețianului:

– Mori, fiu al Diavolului!

Muqatil radia de fericire: își regăsise fiica, unica lui menire. Se ridică să-și îmbrățișeze copila. În clipa următoare, un șuierat sinistru sfâșie liniștea dimineții, urmat de un zgomot înfundat, scurt.

Săgeata pătrunse, tăcută și implacabilă, drept între omoplații războinicului sarazin. Muqatil tresări. Mai apucă să înțeleagă că, dacă destinul nu ar fi hotărât să folosească trupul său drept scut, săgeata ar fi lovit-o pe Celeste drept în frunte. Zâmbetul nu pieri de pe chipul lui Muqatil nici măcar în clipa când alunecă, inert, pe fundul bărcii.

O rafală lungă de vânt sosi odată cu soarele ce răsărea din mare. Velele *badan*-ului se umflară brusc, ducându-i departe de primejdie.

– Dă-te la o parte, Adil, sau cum te-oi fi chemând... rosti Rhoda, aplecându-se asupra rănitului. Adu-mi apă de mare și caută colo, sub pologul acela, sunt câteva ștergare curate. Mă tem însă că nu putem face prea mult.

Muqatil părea să-și revină în simțiri.

– Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme, copila mea, murmură el. Mi-ar fi plăcut să mă pot bucura de făptura ta îngerească.

– Nu, tată, nu, te implor, nu spune asta! Nu acum, când tocmai ne-am regăsit...

– Soarta a vrut să ne întâlnim pentru a ne lua rămas-bun. Nu mă gândeam că te voi mai revedea vreodată atunci când, lovit de sămânța ciumei, m-am refugiat pe insula ce a văzut născându-se iubirea-mi pentru mama ta. Dar molima, până la urmă, m-a cruțat, la fel cum și *katana* lui Hito mă cruțase în ziua când, în loc să ne măcelărească pe noi, supraviețuitorii din

Tabarqa, ne-a făcut scăpați. Odată tămăduit, am părăsit insula pe urma unei *cocca* venețiene, crezând că transporta o pradă groasă. De unde să știu că acolo, pe corabia aceea, se afla singura comoară a vieții mele! Muqatil se opri, căutând să-și tragă suflarea, apoi întoarse privirea spre samurai și spuse: S-o ai în pază, Humarawa. Iubește-o ca pe propria ta fiică, dușmanul meu cel mai loial.

Nimeni nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt. Chipul lui Muqatil se făcu pământiu. Apucă să mai murmure:

– Adio, copila mea!

De data aceasta, ochii de culoarea adâncului mării ai lui Muqatil, piratul care nu cunoscuse lacrimile și frica, se închiseră pentru totdeauna.

PARTEA A PATRA

„Toți oamenii visează, dar fiecare în felul său."

THOMAS EDWARD LAWRENCE

39

IUNIE 2004

„Fiul meu..."

Sara Terracini tresări citind primele cuvinte decriptate din agenda pe care funcţionarul ambasadei israeliene la Roma ţinuse morţiş să i-o înmâneze personal. Se părea că diplomatul avusese dreptate să insiste: conţinutul jurnalului era de o importanţă deosebită. Sara îşi dădu seama că era vorba despre o lungă scrisoare a unui tată către fiul său. Fiul se numea Oswald Breil. Epistola era scrisă sub forma unui jurnal, în acel limbaj familiar pe care începuse să-l cunoască la perfecţie.

„Eşti singura persoană care reuşeşte să-mi strice echilibrul, Oswald... fir-ar să fie!" îşi spuse Sara, înainte de a se cufunda în muncă: descoperirea şi transcrierea vieţii unui agent Mossad aflat în misiune în România lui Ceauşescu.

Trase adânc aer în piept, apoi oftă lung, căutând să-şi alunge din minte orice gânduri şi simţăminte care i-ar fi putut afecta obiectivitatea. Sau, şi mai rău, cum spunea Oswald, s-o facă să bată câmpii. Începu să decripteze primele cuvinte, încredinţată că, în scurt timp, avea să pătrundă tainele unei noi şi palpitante aventuri.

Din jurnalul lui Asher Breil, Bucureşti, 1968:

Fiul meu, am hotărât să scriu în acest caiet întâmplările cele mai importante al căror protagonist am fost şi sper că, într-un fel sau altul, memoriile mele să ajungă până la tine. Adesea, datorită vreunui acces delirant de omnipotenţă, unii oameni cred că sunt martorii unor evenimente unice în istorie, de o importanţă crucială pentru supravieţuirea civilizaţiei noastre. Un astfel de om m-am dovedit a fi şi eu. E posibil ca viitorul să mă contrazică, dar acum sunt încredinţat că mi-am adus şi eu contribuţia la unele evenimente fundamentale pentru înţelegerea istoriei recente, a ultimelor decenii; de asemenea, am convingerea că asist la acţiuni ale unor personaje fără de care lumea nu ar fi ajuns la stadiul în care se află acum. Aprecierea rămâne la latitudinea ta.

Pe 17 august, în vara aceea ploioasă a anului 1968, Ceauşescu a revenit la Bucureşti, după vizita efectuată la Praga. Atât în timpul vizitei în Cehoslovacia,

cât şi la întoarcerea în România, „conducătorul" şi-a manifestat public solidaritatea faţă de „Primăvara de la Praga".

Tancurile sovietice au invadat ţara guvernată de Alexander Dubček pe 20 august. Trupe aparţinând tuturor statelor din Pactul de la Varşovia, cu excepţia armatei române, au ocupat Cehoslovacia, dislocând un număr imens de soldaţi şi blindate.

Îmi amintesc că, la două zile după invazie, „conducătorul" mi-a cerut să ne întâlnim.

Mă transferasem la Bucureşti cu aproape un an în urmă. În cursul primelor luni, reuşisem să câştig într-o oarecare măsură încrederea liderului român: Institutul – aşa cum era numit Mossadul de propriii funcţionari – deschisese în România o oficină sub acoperirea filialei unei bănci elveţiene, al cărei reprezentant eram eu. În scurt timp, devenisem bancherul de încredere al lui Ceauşescu. Ţin să subliniez expresia „într-o oarecare măsură": am fost întotdeauna convins că secretarul general ştia perfect cu ce mă ocupam în realitate. Se pare însă că, în vreme ce faptul că activam în Mossad nu părea să-l preocupe prea mult, „acoperirea" mea de bancher îi era deosebit de folositoare: prin intermediul filialei băncii pe care o reprezentam, intrau în România sume importante în valută, în vreme ce, în sens invers, se burduşeau conturile din Elveţia ale unor persoane foarte apropiate de Ceauşescu şi soţia sa, Elena. Cu

aceasta din urmă, raporturile mele au fost întotdeauna dificile, dar nici n-ar fi putut fi altcumva, judecând după caracterul rece şi sever al femeii aceleia.

Această utilitate reciprocă a generat un fel de complicitate între mine şi liderul român, relaţia dintre noi alunecând spre ceva ce totuşi ar fi prea mult s-o numesc „prietenie". Aş putea-o numi, mai degrabă, „confidenţă apropiată": oricum, un raport care îl făcea să îşi deschidă uneori sufletul în faţa mea, aşa cum se întâmpla cu foarte puţini dintre colaboratorii săi.

Într-o zi, mi-a arătat un fascicul străvechi, citindu-mi câteva din rândurile scrise la mână, într-un alfabet arhaic. După conţinutul textului, am recunoscut imediat cărţulia: îmi vorbise despre ea un general italian, Sciarra della Volta, pe care îl întâlnisem cu un an în urmă, din cu totul alte motive, la Cortina d'Ampezzo. În fasciculul cu pricina, un principe valah din secolul al XVIII-lea descrisese locul în care ascunsese un simbol sfânt pentru poporul nostru. A fost prima ocazie în care Ceauşescu mi-a vorbit despre Inelul Regilor.

*

– Nimic de făcut, Oswald, spuse Cassandra Ziegler scuturând din cap, se pare că este cu neputinţă să ajungem la computerul care a trimis impulsurile satelitare, preluând controlul Predatorului. Justiţiarul a pătruns

în rețeaua telematică militară printr-un portal oarecare, camuflând identitatea computerului prin transmiterea semnalului prin milioane de servere răspândite în toată lumea. Odată intrat în rețea, a obținut accesul la camera butoanelor – locul de unde se activează satelitul de control, prin intermediul unei linii Ku-Band –, care este protejată printr-o simplă parolă. De aici, nu a avut altceva de făcut decât să introducă o a doua parolă, cea a avionului care survola Washingtonul, și a preluat controlul aparatului. Ofițerul care ne-a prezentat performanțele Predatorului ne-a și spus, de altfel, că avionul putea fi pilotat de orice pasionat de simulări aeriene, cu excepția fazelor de decolare și aterizare, care cer un antrenament special. Acest aspect însă nu îl interesa câtuși de puțin pe Justițiar: avionul telecomandat a fost doborât de avioanele de vânătoare la un minut de la atentat, iar de decolare s-a ocupat ofițerul care făcea demonstrația pentru FBI.

– Așa este, confirmă Deuville, imediat după atentat s-a declanșat alarma și au intrat în acțiune sistemele de apărare antiaeriană ale Casei Albe, iar aparatul a fost distrus. Mai trebuie adăugat faptul că Predator efectua o misiune guvernamentală și, în consecință, avea autorizație de zbor, motiv pentru care sistemul cu impulsuri Trasponder – cel care recunoaște avioanele în zbor ca fiind inamice sau nu – l-a identificat, cum era și normal, ca nepericulos. Ca atare, nici unul

dintre sistemele de securitate nu a primit consemn de alertă. Ca să nu mai spunem că o eventuală declanşare a alarmei – indiferent de nivelul său – nu ar fi fost de mare folos: totul s-a petrecut în câteva zeci de secunde, timp total insuficient pentru a anihila o ameninţare. Îmi amintesc, de altfel, că în urmă cu câţiva ani, un individ excentric a reuşit să aterizeze cu avionul său de agrement Piper pe peluza din faţa Casei Albe, eludând toate sistemele de apărare antiaeriană.

– După atentat, reluă Cassandra, computerele noastre au efectuat un nou *screening* asupra militarilor americani – şi vreau să subliniez faptul că eşantionul nostru se limitează numai la militarii americani – care îndeplinesc cele două condiţii pentru a fi consideraţi suspecţi: să fi fost în situaţia de a putea ajunge în locurile atentatelor de până acum ale Justiţiarului şi, respectiv, se aflau pe teritoriul Statelor Unite în momentul producerii atacului asupra femeilor musulmane care demonstrau în faţa Casei Albe. Te-aş ruga, Oswald, să reţii acest detaliu cu precauţia necesară, deoarece nu numai că este o ecuaţie cu prea multe necunoscute, ci şi pentru că, practic, este imposibil de verificat alibiul fiecărui suspect, dacă face parte din sistemul operativ sau nu, ori dacă se afla sau nu în misiune la momentul producerii atentatelor. În orice caz, numărul suspecţilor s-a restrâns acum până la aproape o mie şase sute de persoane; dar în continuare este mult prea mare, pentru că nu avem

suficienți oameni ca să investigăm în amănunțime fiecare caz în parte.

– Aș putea avea și eu o copie a listei cu acești suspecți, Cassandra?

Femeia încuviință, apoi în biroul directorului FBI Deuville se lăsă o liniște apăsătoare: în încăperea aceea se aflau trei dintre cei mai valoroși investigatori din întreaga Americă, dar în clipele acelea, cu toții păreau neputincioși în fața Justițiarului în numele lui Dumnezeu.

Glakas privi încruntat display-ul celularului: cineva îl suna de pe un număr ascuns. Răspunse încercând să nu-și trădeze emoțiile: intuise cine ar fi putut fi la telefon.

Auzi în receptor o voce metalică, evident contrafăcută.

– Bună ziua, Glakas, rosti vocea. Spuneai că îmi poți fi de ajutor. În ce sens?

– Predă-te, Justițiarule, și îți promit că...

– Încetează cu rahaturile astea! Vreau să aflu la ce te refereai când ai rostit cuvintele acelea.

– Îți promit că judecătorii...

– Ți-am spus să încetezi! Un ștab din serviciile secrete n-o să ajute niciodată pe unul ca mine, care este o amenințare socială. Vrei să-ți spun eu cum m-ai putea ajuta? Am nevoie de explozibil. Cam douăzeci de kilograme de explozibil de mare putere. Și îți promit

că voi răsplăti, la rândul meu, serviciul. Să fiu mai explicit: îți amintești țara în care te-ai născut, nu-i așa? Îți amintești că ai fost nevoit să fugi de pe insula aceea pe nepusă masă? Eu pot să te răzbun pentru ceea ce v-au făcut, mamei și întregii tale familii. Îți las timp de gândire, Glakas. Te voi contacta curând.

40

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Vântul se înteți brusc, stârnind vârtejuri de praf și gunoaie în piața din fața hotelului Posta și de-a lungul străzii principale din Cortina – corso Italia.

Așa cum stătea, așezat în fața lui Sciarra della Volta, pe terasa exterioară a vilei, Asher Breil putea părea un ziarist venit să-i ia un interviu unuia din nenumărații magnați care aleseseră perla Dolomiților ca reședință de vacanță. Agentul Mossad îl asculta cu atenție pe bătrânul general, luându-și în același timp notițe.

– Unde am rămas? îl întrebă Sciarra, căutând să-și pună gândurile în ordine.

– La colonelul Lawrence... îi aminti Asher, pe care povestirea îl cucerise deja.

– Mda, colonelul Lawrence... murmură bătrânul, apoi cită o frază a lui Lawrence al Arabiei, care

devenise celebră: „Toți oamenii visează, dar fiecare în felul său."

Fuseseră cuvintele prin care, la cina din seara sosirii lui Sciarra la Suez, colonelul englez comentase misiunea pentru care italianul fusese trimis în Orientul Apropiat.

Ceilalți clienți ai localului înecat în fum de narghilea îl cercetau curioși pe occidentalul absorbit de discuția cu un bărbat care părea a fi beduin. Unii îl recunoscuseră pe Lawrence și-și aruncau priviri pline de înțeles, comentând apoi între ei, cu voce scăzută.

– Dacă n-ar fi fost vorba de un vis, astăzi nu m-aș fi aflat aici, continuă ofițerul britanic, care se născuse cu aproape treizeci de ani în urmă la Tremadoc, în Țara Galilor. Visul meu este să pun umărul la crearea unei națiuni unite. O națiune care să treacă peste rivalitățile dintre numeroasele triburi ale mândrului popor al Arabiei. Vedeți dumneavoastră, Alberto, veți avea posibilitatea să-mi dați dreptate, luptând alături de acești războinici destoinici.

Spunând acestea, Lawrence arătă spre trei indivizi cu chipuri deloc prietenoase, așezați la o masă retrasă.

– Nu vă lăsați înșelat de aparențe: fiecare dintre oamenii aceia și-ar da fără să clipească viața pentru mine. Mă urmează peste tot, apărându-mă de orice primejdie. Pe de altă parte, știu bine că printre compatrioții mei, aceiași care îmi acordă onoruri, medalii și

avansări în grad, am reputația unui personaj incomod. Adevărul este că propaganda occidentală a mistificat adevărul. Pentru arabi, acest război este motivat de aspirațiile lor legitime de independență. Cu totul diferite sunt, în schimb, motivațiile occidentalilor, dar pentru împlinirea lor au nevoie de trupele indigene care ascultă de ordinele mele și ale prințului Faisal[1]: de aceea mă acoperă de onoruri. Cu toate acestea, mi-e teamă că, odată jocurile făcute, destinul națiunii arabe nu va mai interesa pe nimeni și, probabil, chiar și eu voi fi dat la o parte...

Sunt nespus de fericit, Alberto, să aflu că misiunea dumneavoastră în aceste teritorii are aceeași finalitate ca și marele meu vis. Am petrecut mult timp încercând să conving triburile din aceste regiuni că singura lor speranță pentru obținerea independenței stă în alianța cu țările din Tripla Antantă și nu cu armatele germano-turcești. Însă ultimele mele misiuni de luptă au afectat activitatea mea diplomatică de găsire de noi prozeliți, iar într-un război ca acesta este mereu nevoie de trupe noi, proaspete. Sunt încredințat de faptul că mai există numeroase triburi care nu vor încă să se implice sau nu sunt hotărâte de care parte să o facă,

---

[1] Faisal bin Al Hussein Bin Ali El-Hashemi (1883–1933); după război, avea să fie, pentru scurt timp, regele Siriei (1920); detronat de francezi, a devenit primul rege al Iraqului (1921–1933), țară aflată în sfera de influență a Marii Britanii (n. tr.).

fără să mai pun la socoteală puternicele califate din regiune, care preferă o neutralitate precară, dictată de ignoranța monarhilor lor lipsiți de viziune politică. De exemplu, multe din populațiile Siriei Orientale ne-ar putea sprijini cauza, dar, încercând să-i conving de asta pe comandanții noștri, am avut sentimentul că vorbele mele se pierdeau în *kamsin*, vântul deșertului. Așadar, mă bucur cu atât mai mult că cineva ca dumneavoastră îmi aprobă ideile. Dacă veți fi de acord, v-aș sugera să petreceți un timp alături de noi: arabii au o mentalitate care merită cunoscută și apreciată la adevărata ei valoare. Știu că ați locuit câțiva ani cu familia la Port Said și că ați învățat la perfecție limba, dar viața de soldat printre soldați arabi este cu totul altceva. Ca să nu mai spun că un ofițer cu experiența dumneavoastră ne-ar fi de foarte mare ajutor.

– Sunt onorat de propunerea dumneavoastră, colonele Lawrence. Este exact ceea ce intenționam și eu să vă rog. În acest moment, dispun de o autonomie operativă nelimitată, fiind liber să acționez exact așa cum consider eu de cuviință: nu trebuie să răspund în fața nici unui superior pentru inițiativele mele din cadrul acestei misiuni. Așadar, voi accepta cu mare plăcere să fac parte din trupele dumneavoastră.

După ce degustară o porție delicioasă de *ful mudammas*, o supă de bobi foarte picantă, condimentată cu ceapă, usturoi și ou, părăsiră localul. Căzură de

acord să-şi continue discuţia plimbându-se pe străzile înguste ale oraşului Suez.

De pe chei se vedea un convoi de ambarcaţiuni ce urma cursul canalului: nave de pasageri şi şlepuri încărcate cu mărfuri, escortate de nave militare. Thomas Lawrence şi Alberto Sciarra se opriră, privindu-le lung.

– Cu asta mă ocupam înainte de război, Thomas, spuse italianul, arătând spre convoi. Optimizarea încărcăturilor, contracte de navlosire, armarea navelor, aprovizionarea echipajelor cu tot ce era necesar şi toate celelalte îndatoriri ale unui agent maritim.

– Eu, în schimb, când am văzut pentru prima dată deşertul, şi m-am îndrăgostit de el, fusesem trimis aici graţie cunoştinţelor din domeniul arheologiei.

Deodată, se opriră, cuprinşi de nelinişte: un ropot înfundat, ca un galop pe nisip, se apropia ameninţător de ei. Privind peste umăr, zăriră pe aleea îngustă trei bărbaţi care se năpustiră în goana cămilelor asupra lor. Sciarra abia avu timp să vadă că unul dintre atacatori îndrepta spre ei ţeava unui revolver uriaş.

– La pământ! strigă el, şi amândoi se aruncară pe caldarâm chiar în clipa în care necunoscutul apăsă pe trăgaci.

Atacatorii purtau *kefiyah*, care le acoperea chipul, făcându-i imposibil de recunoscut.

Începură să tragă cu înverşunare, iar Sciarra îl trase pe Lawrence la adăpostul unui car cu lemne şi se pregătiră să riposteze.

Lawrence scoase pistolul, ţinti cu sânge rece şi trase un singur foc. Unul dintre agresori scoase un strigăt înăbuşit, apoi se prăbuşi la pământ.

În clipa aceea, din întuneric apărură pe neaşteptate alte trei siluete: Sciarra recunoscu gărzile de corp ale lui El Lawrence. Doi dintre ei se repeziră spre unul dintre călăreţi. Plasându-se de-o parte şi de alta a cămilei, cei doi făcură un salt brusc în aer, rotindu-şi bustul pentru a imprima o forţă ucigătoare iataganelor din mâna lor. Călăreţul fu doborât.

Singurul supravieţuitor îşi struni brusc cămila şi fugi în direcţia de unde venise. Gărzile de corp ale lui Lawrence veniră să se asigure că cei doi ofiţeri erau teferi, apoi se pierdură şi ei în noapte.

– Mulţumesc, Alberto. Iată, vă cunosc de numai câteva ore şi deja vă sunt dator: mi-aţi salvat viaţa.

– Ba eu sunt cel care trebuie să vă mulţumească, Thomas: suntem vii şi nevătămaţi datorită ţintei dumneavoastră precise şi a oamenilor care vă păzesc.

Patru zile mai târziu, colonelul Sciarra ajunse la Aqaba: rămase acolo în aşteptarea lui Lawrence, care fusese chemat la Cairo pentru o întrunire cu superiorii săi.

Odată ajuns la Aqaba, ofiţerul englez îl căută de îndată pe italian.

– M-am întâlnit la Cairo cu comandanţii în exerciţiu ai corpului de armată din Orient, îi spuse el.

Cu toţii au în comun o atitudine stranie faţă de mine: par să nu înţeleagă cu exactitate cât din spusele mele reprezintă adevărul şi, dimpotrivă, în ce măsură m-aş putea dovedi, de fapt, un şarlatan. În orice caz, generalul Allenby m-a asigurat de sprijinul său. Vom trăi şi vom vedea.

Privirea colonelului alunecă spre golf. În larg, se vedea vasul-amiral britanic *Euryalus*.

– Avem mare noroc că Amiralitatea a hotărât să trimită aici cuirasatul acela, spuse.

Sciarra îl privi întrebător. Lawrence continuă:

– Arabii apreciază navele de război în funcţie de numărul de coşuri: *Euryalus* are patru. În consecinţă, populaţiile din aceste regiuni îl consideră invincibil. Reprezintă, dacă vreţi, o demonstraţie de forţă şi este o dovadă evidentă a superiorităţii zdrobitoare pe care am avut-o în bătălia de la Aqaba.

– Dar un război ca acesta nu este câştigat numai prin bătăliile de amploare: oamenii deşertului cunosc tactici mult mai subtile, chiar dacă mai puţin spectaculoase. Atacul asupra trenului de acum câteva zile a făcut să-mi încolţească în minte o idee... zise gânditor Sciarra.

– Spuneţi mai departe, colonele, să vedem dacă nu cumva gândurile dumneavoastră sunt şi de data aceasta în concordanţă cu ale mele.

– Dacă piraţii deşertului s-ar fi gândit să distrugă calea ferată, am fi avut nevoie de zile nesfârşite, dacă

nu chiar luni, pentru a repune în funcțiune singura legătură pe uscat între Ismailia și Suez. Probabil că, într-o asemenea situație, ar fi fost afectat și canalul care străbate deșertul paralel cu calea ferată. Mă gândesc că, dacă am trimite un pluton de artificieri să distrugă o porțiune de cale ferată din sectorul turcesc sau un convoi care traversează deșertul, am înregistra un succes de proporții. Conform acestor strategii noi pe care sunt nevoit să le învăț, cred că un metru de cale ferată valorează mult mai mult decât o mie de cămile.

– Sunt din ce în ce mai încântat să vă am alături, colonele. De mult mă gândesc la o acțiune de genul acesta și cred că am găsit și zona unde trebuie să lovim.

Continuară încă multă vreme să facă schimb de opinii: unui bărbat inteligent și intuitiv ca Lawrence nu-i putea fi indiferentă experiența căpătată de ofițerul italian pe parcursul istovitorului război de mină din Alpii Dolomiți.

Când se despărțiră, apusul de soare inunda cu reflexii roșietice întinderea imobilă a apelor golfului Aqaba. Peste puțin timp, tenebrele aveau să înmoaie arșița: peste zi, termometrul ajungea uneori să indice chiar și cincizeci de grade Celsius.

– Pe curând, colonele Sciarra, își luă rămas-bun Lawrence. Nu uitați că ne așteaptă la cină comandantul de pe *Humbert*, iar dumneavoastră știți foarte bine cât de mult țin marinarii la punctualitate și etichetă.

Italianul se întoarse în camera de hotel. Ca de obicei, ordonanța avusese grijă să-i lase pe pat uniforma de schimb pentru seară. Sciarra observă că lipsea un nasture de la veston și își aminti că era aceeași uniformă pe care o purta în ziua în care fusese atacat trenul. Ieși pe coridor și bătu la ușa camerei lui Ricco. În cele din urmă, după încercări repetate, ordonanța îi deschise, nereușind să-și ascundă stânjeneala.

– Nu-ți face griji, soldat, cu siguranță nu sunt genul de persoană care se scandalizează dacă vede un bărbat în chiloți, îi spuse colonelul.

Simți un miros acru, respingător, provenind din camera ordonanței, dar nu făcu caz de asta, punându-l pe seama damfurilor pestilențiale care veneau din stradă.

Câteva minute mai târziu, Rocco îi aduse uniforma înapoi.

– Vă rog să mă scuzați, domnule colonel, nu observasem că lipsește un nasture.

– Foarte rău, Rocco. Mulțumesc, lasă uniforma acolo, pe pat.

– Ce mai spune eroul Arabiei, domnule?

– Nimic nou. Pare-se că fiecare părere de-a mea corespunde cu a lui și viceversa, răspunse Sciarra din fața lavaboului, unde se pregătea să se bărbierească.

– Cu siguranță că trebuie să fie pasionant să lupți umăr la umăr cu un erou, domnule. Vă rog să-mi promiteți că îmi veți permite să vă însoțesc în prima misiune care vi se va încredința.

– Este aproape sigur că mă veți însoți, soldat.

– Aș fi mândru s-o fac, domnule. O misiune în Deșert alături de dumneavoastră și de colonelul Lawrence. Ce obiectiv vom avea?

– Nu s-a hotărât încă nimic și este prematur să discutăm despre asta, i-o tăie scurt Sciarra, obișnuit să nu-și scoată niciodată așii din mânecă.

În plus, discreția era o calitate de neprețuit pe tărâmurile acelea unde după fiecare dună de nisip se putea ascunde un trădător.

Căpitanul Snagge era comandantul vedetei *Humbert*. Era un marinar în floarea vârstei și pus mereu pe glume, care avea obiceiul să vadă întotdeauna latura pozitivă și comică a oricărui eveniment. Inițial, vasul său ar fi trebuit să patruleze în apele de coastă braziliene, înțesate de pirați. În schimb, necesitățile războiului îi ceruseră să se îndrepte spre golful Aqaba, care, după ce fusese cucerit, devenise, printre altele, un loc de destindere pentru numeroșii ofițeri englezi aflați în oraș.

Cina reușită fuse condimentată și cu câteva schimburi cordiale de replici și anecdote între cei trei ofițeri. În șalupa care îi ducea din nou la țărm, Lawrence îi spuse italianului:

– Zilele următoare vom începe să-i învățăm pe arabi să mânuiască explozibili și detonatoare. Am cerut să fie detașați aici doi instructori. Ar trebui să

sosească cât mai curând de la Cairo. Între timp, cred că dumneavoastră și cu mine ar trebui să punem la punct amănuntele planului nostru: într-o lună va trebui să fim gata de acțiune.

41

PÉCS, UNGARIA, 1357

De pe înălțimea pe care se găseau cei doi bărbați se vedea cotul Dunării. Fluviul curgea lent, la fel de lent precum trecuseră și anii. Dar, în cele din urmă, timpul reușise să atenueze suferința care odinioară sufocase inima tânărului musulman.

În luminiș, Adil exersa mișcări de luptă, ținând strâns *katana*. Humarava îl observa cu atenție, corectându-i uneori câte o poziție de atac sau defensivă: tânărul devenise un adevărat războinic, căpătând ținuta și deprinderile unui adevărat samurai.

Japonezul nu avea de ce să se plângă: nu ar fi putut avea vreodată un discipol mai valoros ca Adil. Lui Humarawa – dar și celorlalți care cunoșteau povestea – i se întâmpla din ce în ce mai des să uite că sub veșmintele de războinic se ascundea, de fapt, un trup de femeie.

Identitatea fiicei lui Muqatil fusese ținută ascunsă tuturor: Campagnola trăia încă și se părea că informatorii săi, în ciuda trecerii timpului, erau la fel de ispitiți de recompensele fabuloase promise în schimbul veștilor despre fiul Diavolului și cei doi orientali care îl însoțeau. Din fericire, din cauza relației încordate cu regele Ludovic I al Ungariei și Poloniei, venețienii nu îndrăzneau să treacă de hotarele regatului.

În schimb, dacă în Adil găsise un emul atent și meticulos, samuraiul nu putea spune același lucru despre gemenii lui Wu și ai Rhodei: cei doi băieți zglobii, care semănau ca două picături de apă, nu se puteau concentra pentru a se dedica disciplinei dure care ar fi trebuit să-i transforme în războinici.

Humarawa se vedea nevoit adesea să i se plângă lui Wu, care nu ezita să le tragă câte o mamă de bătaie. Pedepsele rămâneau însă fără rezultat: gemenii se dovedeau pur și simplu incapabili să învețe artele marțiale. Erau doi ștrengari simpatici, șireți și ascuțiți la minte, acoperindu-și unul altuia năzbâtiile și, nu în cele din urmă, doi copii fermecători, cu trăsături europene, dar cu ochi migdalați. Po-Sin și Dewei știau să se facă iubiți de toată familia aceea ciudată, formată dintr-un tânăr, o femeie și doi orientali, care trăiau cu toții ca niște eremiți, izolați într-o casă mare de țară, pe dealurile din Mecsek, la mică distanță de străvechiul oraș Pécs – căruia venețienii îi spuneau Cinquechiese.

Adil, în schimb, se comportase întotdeauna exemplar, iar acum venise vremea să culeagă roadele eforturilor sale: discipolul lui Humarawa executa cu iscusință pașii unui dans care s-ar fi transformat într-un balet mortal pentru oricine ar fi îndrăznit să-l înfrunte.

– Cred că a venit vremea învestiturii, Adil, spuse Humarawa într-o zi, la sfârșitul unei noi demonstrații de măiestrie, în vreme ce chipul tânărului radia de fericire.

Ajunseră acasă, unde îi aștepta Wu și Rhoda. Totul fusese pregătit după voința lui Humarawa, care ținuse morțiș ca străvechiul ceremonial să fie respectat întocmai. Samuraiul zâmbi mulțumit: nici o urmă de melancolie pe chipul însemnat de riduri, din ce în ce mai numeroase odată cu trecerea anilor.

Humarawa, un războinic de temut, se dovedise și un maestru desăvârșit. Ca să-l formeze pe Adil, îi impusese un program auster și riguros. Odată încheiată o etapă, Humarawa devenea cel mai sever examinator al discipolului său, la fel cum ar fi făcut-o maeștrii școlilor de samurai sau puternicii *daymio* din țara lui de peste mări.

Adil trecuse în mod strălucit probele de literatură, caligrafie, aritmetică, maniere și etichetă. Dar pasiunea lui erau artele marțiale, exercițiile cu spada și tirul cu arcul.

Așa cum, odată, i se întâmplase și lui Humarawa, în timpul ceremoniei de învestitură, îi fu dăruită

armura cu lamele lăcuite și panglici de mătase. Adil o recunoscu pe dată: era chiar armura maestrului, la fel cum tot lui Humarawa îi aparținuse și *daisho,* baldachinul din lemn incrustat în care se păstrau cele două spade de samurai.

Adil o apucă mai întâi pe cea mai lungă, *katana,* încingându-și-o la brâu. Apoi, degetele strânseră mânerul spadei scurte, *wakizashi,* pe care și-o prinse la centură, într-o parte. Apoi își plecă – în semn de salut și venerație pentru maestru – capul.

Pe un ton grav, în consonanță cu momentul, Humarawa spuse:

– Ajunși aici, un samurai ar trebui să jure supunere shogunului și soarelui-răsare al Japoniei. Acest lucru nu este posibil, dar, cunoscându-ți noblețea sufletului, îți cer să faci jurământ idealurilor tale.

– Jur să vă fiu devotat pe viață, prieteni ai mei. Jur că voi fi întotdeauna pregătit să-mi dau viața pentru voi. Jur că nu voi avea pace până când nu va fi împlinită răzbunarea: răzbunarea pe care o cer sufletele tatălui și mamei mele față de cel care le-a luat viața.

– Înverșunarea ta este de înțeles, tinere Adil: când aveam vârsta ta, eram la fel de înflăcărat, deși țelurile care îmi cereau să-mi pun în valoare tăișul spadei nu erau atât de nobile ca ale tale. Numai că vreau să-ți amintesc un lucru: se împlinesc nouă ani de când trăim în pace în această vale, bucurându-ne de roadele

pământului și marelui fluviu. Așadar, eu zic să meditezi îndelung înainte de a lăsa mirosul sângelui să-ți inunde iarăși sufletul.

În clipa aceea, Dewei, unul din gemenii lui Wu, năvăli în încăpere. Părea îngrozit.

– Omul acela... băigui copilul. Omul acela... mi-a răpit fratele. L-a legat și l-a luat cu el. Vă implor, salvați-l pe Po-Sin!...

– Liniștește-te, Dewei! îi zise Rhoda, îngenunchind în fața lui și încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

– Omul acela l-a răpit pe Po-Sin, mamă!

– Ce s-a întâmplat? Unde? Vorbește, fiule! îi ceru Wu, înșfăcând o ghioagă uriașă și pregătindu-se să se repeadă afară.

– În pădure, aici, aproape. Ne jucam acolo când, deodată, un bărbat a apărut de nicăieri și l-a luat, le povesti Dewei printre sughițuri. Apoi a sărit în șaua unui cal pe care i-l țineau alți doi tovarăși. A rostit un nume, Campagnola parcă: spunea că acela îmi va hrăni fratele până când fiul Diavolului se va da prins, iar dacă asta nu se va întâmpla, nu-i va mai da de mâncare și fratele meu va muri de foame. Ce a vrut să spună, mamă? Cine este acest Campagnola? Mi-e frică, mai spuse copilul, izbucnind în lacrimi.

Cu armele în mâini, bărbații se repeziră să încalece și să pornească în urmărirea răpitorilor. Zadarnic însă: dispăruseră fără urmă, luându-l cu ei și pe Po-Sin.

Bătrânul se aplecă spre copil și îl privi cu atenție. Chipul zbârcit și expresia rapace a ochilor îl făceau să semene cu un vultur.

– Acum vom vedea cât de important ești tu pentru ei, micuțule cu ochi ca migdala.

Po-Sin zvâcni pe neașteptate, iar degetele i se înfipseră în nările bărbatului din fața sa.

Campagnola se trase înapoi, țipând de durere, dar copilul nu-l scăpă din strânsoare. Cu un dos de palmă în plină figură, bărbatul reuși să se elibereze, aruncând țâncul cât colo.

– Băgați-l în temniță! le porunci Campagnola oamenilor săi, ștergându-și cu o năframă nasul însângerat. Și două zile să nu-i dați de mâncare.

În priviri i se citea perfidia: palatul în care își avea sediul Consiliul celor Zece era considerat cel mai sigur din întreaga Veneție. Odată făcut prizonier, nimeni nu putea fugi de acolo. Dacă cei doi orientali și fiul Diavolului aveau să încerce să-l scape pe băiat, Campagnola era sigur că aceștia n-ar fi putut intra în palat fără să fie trecuți prin sabie de gărzile înarmate până-n dinți.

Bătrânul își privi încruntat ciotul degetului retezat, apoi șuieră printre dinți, cu ură:

– Te aștept, fiu al Satanei...

Maiestuoasa catedrală construită de regele Ștefan cu aproape trei secole în urmă se înălța chiar în piața

din centrul oraşului Pécs. Se anunţau vremuri de pace: episcopul cetăţii, Pannonius, se pregătea pentru o călătorie de împăciuire la Veneţia. Nu era vorba de o întrevedere oficială, dar toţi ştiau că înaltul prelat al cetăţii avea să transmită propunerea de încetare a ostilităţilor a regelui Ludovic I al Ungariei.

Tânărul călugăr benedictin se înfăţişă în poarta catedralei la ceasul rugăciunilor de seară. Un ţârcovnic în vârstă îi ieşi în întâmpinare, întrebându-l ce voia.

– Trebuie să vorbesc cu Eminenţa Sa, episcopul, răspunse călugărul.

– Din câte înţeleg, nu eşti aşteptat. Atunci ar trebui să ai răbdare: marţea e ziua în care Eminenţa Sa acordă audienţe. Dar să nu întârzii după acea zi, căci Eminenţa Sa plănuieşte o călătorie lungă.

– Tocmai despre această călătorie aş vrea să vorbesc cu Eminenţa Sa, Pannonius: aş vrea să-l însoţesc în acest pelerinaj.

– De ce nu ai spus aşa de la început, bunule frate? Episcopul caută tineri puternici care să împartă cu el primejdiile şi dificultăţile călătoriei. Te voi duce la el după rugăciunile de seară.

– Domnul fie cu tine! exclamă tânărul.

Ochii săi albaştri ca adâncul mării sclipiră în lumina tremurată a lumânărilor.

O săptămână mai târziu, caravana se aşternu la drum. Ajunşi la primul obstacol – o porţiune lungă

de drum înfundat –, bărbaţii se văzură obligaţi să desjuge animalele de povară şi să-şi continue drumul pe jos, până când acesta deveni din nou practicabil. Adil înţelese abia atunci ce vrusese să spună ţârcovnicul când îi vorbise despre dorinţa episcopului de a fi însoţit de supuşi tineri şi robuşti: comod aşezat în lectică, înaltul prelat era purtat pe umeri de fiecare dată când dificultăţile pelerinajului o impuneau.

Ţipătul ascuţit al unei cucuvele sparse liniştea nopţii. Până la Veneţia mai era puţină cale de străbătut. Adil se ridică din culcuş, se depărtă de tabără şi răspunse chemării: era semnalul că Humarawa şi Wu vegheau asupra lui. De la plecare, cei doi orientali nu-i scăpaseră din ochi pe pelerini.

– De data asta nu vei mai avea scăpare, Campagnola, murmură Adil, cu ochii scăpărând de ură.

Episcopul cetăţii Pécs fu primit fără protocol, condiţiile unei vizite cu caracter mai degrabă privat: se părea că noul doge, Giovanni Dolfin, se temea să se arate prea deschis în faţa vrăjmaşului dintotdeauna, Ungaria; totodată însă, nu ar fi vrut să se menţină pe o poziţie de duşmănie ostentativă. În august 1356, după tumultuoase frământări, isprăvile sale de arme se dovediseră a fi argumentul hotărâtor în alegerea sa ca doge, alegere care se făcuse însă cu mică majoritate. Apoi se produsese dezastrul:

ungurii băteau la porţile cetăţii, nobilii de Carrara ai Padovei îşi extindeau domeniile de-a lungul Padului, iar Austria se pregătea să mărşăluiască spre Trieste. Dacă lucrurile aveau să continue în aceeaşi direcţie, dogele Veneţiei, deposedat de pompoasele sale demnităţi, n-ar fi rămas decât cu caraghiosul titlu de *Dux Venetiarum et coetera*, „principele Veneţiilor... etcetera..."

Se părea, în schimb, că membrii Consiliului celor Zece înţeleseseră aşa cum se cuvenea importanţa misiunii lui Pannonius. Sfatul înţelepţior republicii, care ar fi putut chiar prelua frâiele puterii în cazul în care dogele şi camarila sa s-ar fi dovedit neputincioşi în faţa primejdiei, demonstra din nou că era adeptul politicii cu bătaie lungă.

Episcopul străbătea un coridor lung de la ultimul cat al palatului ducal: era coridorul care ducea spre sala Consiliului, sala celor Trei Căpetenii şi sala Busolei, locul unde erau depuse denunţurile anonime ce urmau să fie examinate de membrii Consiliului.

Campagnola îi ieşi prelatului în întâmpinare. Făcu o plecăciune ce părea plină de consideraţie şi atinse uşor cu buzele inelul episcopal.

– În numele Consiliului celor Zece, al cărui decan de vârstă am onoarea de a fi, spuse Campagnola, am plăcerea, Eminenţa Voastră, de a vă invita să-mi fiţi oaspete într-una din zilele pe care le veţi petrece în

orașul nostru. Apoi, aplecându-se către interlocutorul său, continuă cu glas scăzut: Înțeleg că întâlnirea cu dogele v-a lăsat un gust amar, dar ascultați-mă pe mine: acolo unde nu răzbește un om de unul singur, am credința că mai mulți pot s-o facă.

Auzind vocea bătrânului consilier, Adil se crispase brusc, iar trupul îi fu străbătut de un fior. Apoi se apropie de cei doi, încercând să desluşească vorbele lor şoptite. Gluga sutanei benedictine îi acoperea chipul şi nu se temea că ar putea fi recunoscut.

Spusele lui Campagnola corespundeau adevărului: Consiliul celor Zece era condus de doge, fiind alcătuit din zece membri aleşi şi alți şase numiți de acesta. Îndatoririle instituționale ar fi trebuit să se reducă la garantarea ordinii publice la Veneția: în realitate însă, profitând de acest mandat, Consiliul se putea implica în toate hotărârile importante care priveau politica republicii.

Episcopul îi răspunse interlocutorului său cu aceleaşi fraze pline de convenienţe şi curtoazie: faima şi puterea de care se bucura Campagnola ajunseseră până la urechile sale.

– Dacă şi domnia voastră vă învoiți, rămâne atunci pentru ziua de sâmbătă, nobile Campagnola, îl auzi Adil spunând pe episcop.

– Negreşit. Mă voi pregăti aşa cum se cuvine, pentru ca Eminența Voastră să fie primită pe măsura demnității pe care o are.

Cei doi se despărțiră, iar episcopul coborî scările largi ale palatului, spre ieșire. Adil se apropie de el.

– Îmi permiteți să vă vorbesc, eminență?

– Ia te uită! exclamă Pannonius. Taciturnul meu însoțitor s-a hotărât, în sfârșit, să deschidă gura. Știi că, la un moment dat, m-am întrebat dacă nu cumva ești mut? Hai, spune!

– Nu vă încredeți în el, Eminență.

– Cu siguranță că așa voi face, însă spune-mi ce ar putea să i se întâmple unui trimis al Bisericii. Ce interes ar avea cineva să-i facă vreun rău unui sol al păcii?

– Campagnola e un om hain, Eminență. Căutați să nu rămâneți singur în preajma lui. Desigur, veți fi obligat să renunțați la gărzile Eminenței Voastre la intrarea în palat... dar nimeni nu vă poate opri să fiți însoțit de cei mai fideli călugări. Lăsați-mă să vă fiu alături. V-aș putea fi de mare ajutor.

– Cine ești tu, de fapt, cel ce zici că te numești fratele Giovanni? Și cum se face că îl cunoști atât de bine pe acest nobil venețian?

– A trecut prin viața mea într-o perioadă pe care vreau s-o uit, Eminență.

– Cum vrei, frate Giovanni, se lăsă înduplecat episcopul. Te voi lua cu mine, împreună cu alți doi monahi; vei avea ocazia să te convingi singur de bunele intenții ale lui Campagnola și ale Consiliului.

Campagnola ședea în capul mesei din marele salon de oaspeți al palatului său. Pe celelalte scaune

stăteau alți cinci dintre cei mai influenți membri ai Consiliului.

– Aceasta este ultima noastră ocazie, rosti bătrânul. Nu ne vom mai putea crea o oportunitate atât de favorabilă: atunci, la palatul Broglio, am reușit să cumpărăm voturile a doi *barnabotti*[1] și l-am ales pe Dolfin doge al Veneției. Acum însă, el nu mai respectă înțelegerile și ezită să atace dușmanul nostru dintotdeauna, Ungaria. Șovăiala lui ne va duce la dezastru și republica noastră va fi nevoită să capituleze. Eu susțin cu tărie că atitudinea Veneției trebuie să fie una cât se poate de hotărâtă și directă: să atacăm imediat și să luăm vrăjmașul prin surprindere. Tentativele diplomatice ale dogelui nu fac altceva decât să-i întărească pe rivalii noștri, dându-le curaj: am de gând să pun la cale o acțiune căreia nici măcar fricosul de Dolfin nu i se poate opune... Așadar, ascultați ce am plănuit...

---

[1] Nobili scăpătați care, în calitate de membri ai Marelui Consiliu al republicii, își vindeau voturile în schimbul unor sume mari de bani. Legenda spune că asemenea „tranzacții" erau de notorietate publică, întrucât *barnabotti* își așteptau răbdători clienții în fața așa-numitului palat Broglio (care nu se știe dacă a existat în realitate) (n. tr.).

42

AUGUST 2004

Din jurnalul lui Asher Breil, București, 1968:

...da, Inelul Regilor... Talismanul pe care numai un om drept îl poate deține, giuvaierul care aduce nenorociri posesorului său. Nici nu știi, fiul meu, cât de mulți oameni cred, în mod eronat, că acțiunile lor sunt îndreptățite.

Nu neg faptul că felul în care își conducea țara Nicolae Ceaușescu era în măsură să lase perplex pe oricine: era un politician capabil și atent la detalii, știa să alterneze actele de nesupunere față de sovietici cu dovezi de obediență demne de cel mai umil servitor.

Adesea mă chema fără vreun motiv special, pur și simplu ca să stăm la taclale. Avea o mare considerație față de opiniile mele. Într-una dintre aceste întâlniri neprotocolare mi-a vorbit despre Inelul Regilor.

– Observ că subiectul vă interesează într-un mod aparte, mi-a zis „conducătorul". Spuneți-mi sincer, ce anume știți despre acest talisman străvechi?

– În realitate, nu știu mare lucru, am mințit eu. Am auzit spunându-se că acestui inel îi sunt atribuite puteri deosebite. Numai că genul acesta de legende nu prea îmi suscită interesul.

– Nici nu știți cât de mult greșiți, domnule Breil, mi-a replicat Ceaușescu, în vreme ce degetele sale strângeau inelul, pe care tocmai îl scosese dintr-un seif din perete. Acest obiect a fost transmis de la o generație la alta, veac după veac, și a lăsat un semn de neșters în destinul fiecăruia dintre cei care l-au purtat. Ar fi o nenorocire să cadă în mâinile cui nu trebuie: puterile inelului ar putea aduce mari necazuri posesorului său sau l-ar putea transforma într-un răufăcător de temut, pentru a-l face apoi să plătească înmiit pentru faptele sale.

– Credeți cu adevărat în această legendă? l-am întrebat, privindu-l drept în ochi.

– E mai mult decât o legendă, Asher: destinul oamenilor care l-au purtat stă mărturie în acest sens. De la Solomon încoace, oricine l-a avut pe deget a avut o viață ieșită din comun. Iată aici un papirus, continuă Ceaușescu, despăturind un document scris în grecește, un papirus în care scrie că inelul i-a aparținut la un moment dat lui Nero. Împăratul care i-a avut preceptori pe Seneca,

Heremon din Alexandria și Afranius Burrus și care a domnit peste cel mai întins imperiu din toate timpurile. Viața lui s-a sfârșit tragic, dar și-a trăit-o cu intensitate.

– Și credeți că soarta lui Nero a fost influențată de acest străvechi talisman? Nu s-ar putea, oare, să fi fost vorba pur și simplu despre o înlănțuire de cauze și efecte, așa cum se întâmplă în viața oricui?

– Nu așa stau lucrurile, bunul meu prieten. Nu așa... Într-o zi vă voi povesti despre un vechi ordin cavaleresc la care au aderat mulți dintre eroii neamului meu. Inelul Regilor a fost transmis din tată în fiu, odată cu calitatea de membru al ordinului...

– Ordinul Dragonului? l-am întrebat.

– Nu mă mir să constat că știți mult mai multe decât vreți să recunoașteți, domnule Breil. Da, la Ordinul Dragonului mă refeream.

*

Ultimul atentat al Justițiarului în numele lui Dumnezeu avusese urmări grave în toată lumea. Liderii țărilor occidentale erau acuzați că manifestau o indiferență totală față de descreieratul care se deplasa dintr-o parte în alta a planetei, masacrând după bunul plac musulmani nevinovați. Se spune că violența naște violență: vendetele – atentatele împotriva cetățenilor occidentali – revendicate de extremiști islamici se

înmulțiseră. Din cauza acțiunilor Justițiarului, protestele pacifiste fuseseră înlocuite treptat de o escaladare fără precedent a violențelor, materializate îndeosebi prin acțiuni teroriste asupra obiectivelor civile.

Toate guvernele se aflau sub o presiune imensă, începând cu administrația Statelor Unite – țara care peste doar câteva luni avea să se confrunte și cu o dură campanie electorală – și terminând cu ultimul agent de circulație care, cu teama în suflet, dirija traficul într-o intersecție dintr-un oraș occidental.

– Ți-am lăsat o lună de gândire, Glakas. La ce concluzie ai ajuns?

Înaltul funcționar CIA nu spusese nimănui despre telefonul primit de la Justițiar. Își zisese că secretul acela avea să-i fie folositor cândva.

– M-am gândit, Justițiarule, răspunse Glakas cu voce hotărâtă. Cred că ar fi oportună o întâlnire.

– Nici un contact, Glakas. Trebuie să-mi spui doar dacă ai făcut sau nu rost de explozibil.

– Trebuie să-ți vorbesc.

– Da sau nu, Glakas? se înfurie vocea metalică.

– Da! izbucni celălalt.

– Folosește adresa de e-mail și parola pe care ți le voi trimite. Apoi te voi contacta și îți voi comunica locul, ziua și modalitatea în care îmi vei preda materialul. Să nu faci vreo glumă proastă. Și vei vedea cât de dulce e gustul răzbunării.

Oswald citise cu atenție mesajele primite de la Sara: povestea pe care cercetătoarea romană o reconstituia pas cu pas îl tulburase.

Breil salvă în computer cele două capitole care se adăugau istoriei familiei sale, apoi își concentră atenția asupra listei cu numele posibililor suspecți pe care i-o furnizase Cassandra Ziegler. Potențialii teroriști aveau câteva lucruri în comun: erau militari, erau experți în mânuirea explozibililor și ar fi avut posibilitatea să ajungă cu ușurință în locurile unde se produseseră atentatele.

Oswald mai obținuse și o parolă care îi permitea să verifice în arhiva electronică a forțelor armate situația militară a fiecărui suspect, precum și principalele sale note caracteriale.

Nu era o misiune ușoară să treacă prin sită aproape două mii de persoane, dar în clipa aceea era singura pistă pe care o putea urma.

George Glakas avea un avantaj față de toți ceilalți care îl vânau pe Justițiar: știa că următoarea țintă a teroristului avea să fie insula Cipru.

Între timp, celelalte departamente ale CIA se puseseră serios pe lucru în încercarea de identificare a Justițiarului: folosind aceleași metode ca și FBI-ul, ajunseseră la aceleași rezultate. În lume existau aproximativ două mii de militari americani care ar fi

putut să se deplaseze şi să acţioneze în acelaşi fel ca mult căutatul *serial bomber*.

Glakas primise şi el prin e-mail rezultatul *screening*-ului. Computerul său deţinea un program care îi permitea să introducă mai multe filtre de căutare, pentru a restrânge numărul suspecţilor.

În acest fel, ar fi putut selecta doar suspecţii de origine evreiască, sau numai pe cei blonzi, ori pe cei de culoare şi aşa mai departe. Dintre diferitele butoane de filtrare care apăreau pe monitor, Glakas alese unul situat în partea din stânga, jos. Se numea „Destinaţia actuală". Tastă cuvântul „Cipru", apoi apăsă tasta „enter".

– Bingo! exclamă Glakas, trecând în revistă cu înfrigurare notele caracteristice ale rezultatului căutării. Închisorile patriei noastre mai pot aştepta câteva zile înainte de a-şi deschide porţile în întâmpinarea Justiţiarului. Deocamdată, mai avem o mică problemă de rezolvat: o datorie mai veche pe care musulmanii o au de plătit familiei mele.

Degetele subţiri extraseră materialul din geanta militară. Explozibilul T4 era gri-deschis şi avea consistenţa plastilinei.

În camera sa secretă, temutul *serial bomber* începu, cu obişnuita sa măiestrie, să pregătească dispozitivele explozive.

Câteva ore mai târziu, Justiţiarul se aşeză în faţa computerului şi începu să scrie.

Colonelul de pușcași marini Deidra Blasey își masa piciorul: oricine altcineva în locul ei s-ar fi bucurat în liniște de pensia frumușică ce i s-ar fi cuvenit. Trăgând linie și adunând – diferite indemnizații pentru merite de război, decorații și altele – ar fi câștigat mai mulți bani dacă ar fi rămas acasă, în fotoliu, decât călătorind pe toate rutele aeriene posibile și imposibile, în cele mai îndepărtate colțuri ale globului.

– Colonele... mă scuzați, nu cumva vă odihneați?

Când se afla la bordul unui avion, Kingston avea întotdeauna tonul mitraliorului din coada unui bombardier care, odată terminată muniția, îl anunță pe pilot că tocmai se îndreaptă spre ei o escadrilă de avione de vânătoare inamice. Diferența era că Kingston o spunea cu o oarecare curtoazie.

– Nu, sergent, mă gândeam doar. Mă gândeam la misiunea care ne așteaptă.

– Să nu-mi spuneți că aveți trac; tracul care îi încearcă pe actori – chiar și pe cei mai buni – atunci când trebuie să urce pe scenă. Vă reamintesc că scenariul pe care trebuie să-l interpretați la Nicosia este același pe care l-am mai jucat și în... Kingston se opri ca să deschidă o agendă Moleskine; făcu rapid câteva calcule, apoi continuă: ...în nouăzeci și două de baze militare răspândite pe toată suprafața Pământului...

– Lasă toate statisticile astea, sergent. Mai bine prinde-ţi centura: se pare că tigaia asta cu care zburăm începe să danseze ca o barcă pe valurile mării în furtună. Recunosc vânturile Ciprului.

43

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Luna septembrie nu reuşi să domolească arşiţa, temperaturile continuând să depăşească toate aşteptările colonelului Sciarra.

Cei doi sergenţi instructori trimişi de la Cairo se aflau în tabără de mai bine de o lună şi, depăşind într-un fel sau altul barierele lingvstice, reuşiseră să le împărtăşească din cunoştinţele lor cavalerilor deşertului. Nici unul din cei doi militari nu ştia nici măcar un cuvânt în arabă. Unul era australian – un *anzac*, cum erau supranumiţi soldaţii australieni şi neozeelandezi –, iar celălalt îşi avea obârşiile în noroioasele sate englezeşti.

În ciuda dificultăţilor de limbă, reuşiseră totuşi să se facă înţeleşi, cu toate că preferau să se folosească mai degrabă de gesturi decât de un interpret.

Corespondența dintre Sciarra și Petru ajunsese la o frecvență rezonabilă: nu trecea săptămână fără ca italianul să nu primească o misivă de la fostul său subaltern. La rândul lui, îi răspundea românului cu aceeași ritmicitate.

Sciarra tocmai termina de citit ultima scrisoare primită de pe țărmul opus al Mediteranei, care era însoțită de un desen al Inelului Regilor despre care Mihnea îi scria că îl găsise într-un document foarte vechi. Deodată, colonelul simți o prezență străină în spatele său.

Lawrence cerceta desenul peste umărul lui.

– Inelul Regilor! exclamă englezul.

– Știați de existența acestui obiect, Thomas?

– Nu uitați că sunt arheolog și că am fost doar împrumutat acestui război, Alberto.

– Cunoașteți și legenda țesută în jurul lui?

– Ceva, ceva mi se pare că îmi amintesc. Cum de a ajuns la dumneavoastră reproducerea aceea?

– E o poveste lungă, Thomas. Un locotenent care a luptat alături de mine pe frontul din munții Dolomiți este descendentul unei familii care, în ultimele secole, s-a aflat în posesia inelului. Obiectul i-a fost furat pur și simplu de un ofițer ungur care, ca să pună stăpânire pe el, era cât pe ce să ne pună pielea pe băț. Nu cred că fostul meu subaltern, destoinicul Mihnea Petru, va avea pace până când nu va recupera acest talisman care aparține familiei sale.

Fură întrerupți de unul dintre cei trei arabi fideli care îl urmăreau pas cu pas pe Lawrence. Îl chema Salem, și era cel mai negru dintre toți. Bărbatul îl trase deoparte pe colonelul britanic și începură să vorbească cu înfrigurare. După un timp, Thomas se întoarse spre Sciarra.

– Aveți chef să facem o incursiune rapidă în cuibul unei iscoade de-a turcilor?

– Sunt gata să vă urmez oriunde, răspunse Sciarra, pipăindu-și, din instinct, tocul armei.

Sub amenințarea armelor îndreptate spre el, bărbatul tremura ca varga. În aer plutea un miros greu, acru și respingător: Sciarra avu senzația că nu era prima dată când îl simțea.

– Sunt nevinovat, domnule! striga arabul, uitându-se rugător la Thomas.

Porumbeii stăteau înghesuiți pe o grindă de sub acoperiș, gata să-și ia zborul.

Lawrence arătă spre păsările dresate.

– Sunt sigur că tu ești cel care furnizează de câteva luni informații turcilor: am interceptat odată unul dintre porumbeii tăi călători. Purta un bilet cu date militare secrete.

Pus în fața evidenței, arabul nu avu replică: nu opuse rezistență atunci când Lawrence le ordonă oamenilor săi să-l arunce într-o carceră.

– În țara asta nu numai că sunt urechi peste tot, ci și guri care vorbesc prea mult, oftă englezul. Mă deprimă inactivitatea aceasta, Alberto. Sunt convins că, după atâta instrucție, oamenii noștri au devenit artificieri experți, așa că ar fi total ineficient să-i transformăm în personal neoperativ. Cred că a sosit vremea să trecem la acțiune.

– Dacă este adevărat ce spuneau anticii, că 7 e un număr norocos, atunci n-ar trebui să ne îndoim de reușita misiunii noastre: astăzi este 7 septembrie 1917, spuse Lawrence, schimonosindu-și fața și mișcându-și limba ca un adevărat meharist – soldatul care călărea pe cămilă.

Animalul răspunse prompt comenzii stăpânului, ridicându-se.

– Vom face popas la tabăra Guweira: Mastuf, căpetenia tribului Howeitat, ne așteaptă acolo. Să sperăm că vom reuși să ne mărim efectivele.

De ceva timp, în tabăra Guweira se instituise un ritual ciudat, cu care mentalitatea complexă a arabilor reușise totuși să se obișnuiască. Aproape în fiecare dimineață, odată cu primele reze ale soarelui, pocnetele agasante ale motorului în șase cilindri Mercedes de șase sute de cai-putere anunța apariția pe cer a unei uriașe păsări de metal și pânză. Monoplanul german Taube avea silueta unui prădător, cu partea posterioară în forma cozii de rândunică, lipsită de

timonă verticală. Aripile deveneau mai ample spre extremități, asemenea celor ale unei acvile.

Avionul era vechi și obosit, probabil unul dintre primele intrate în serviciul armatei, în 1914. Copilotul se mișca cu multă greutate în locașul său foarte strâmt, în vreme ce avionul survola tabăra rebelilor: era obligat să arunce bombele cu mâna, apreciind din ochi ținta.

Pe membrii tribului Howeitat nu păreau să-i tulbure prea mult acele incursiuni matinale regulate: arabii erau obișnuiți să se trezească înainte de răsăritul soarelui, așa că bombardamentul aerian nu-i prindea niciodată nepregătiți. De îndată ce percepeau în depărtare zgomotul motorului, se puneau la adăpostul peretelui stâncos de la marginea taberei.

Acolo așteptau răbdători ca inamicul să-și epuizeze stocul de trei sau patru grenade, știind că acestea n-aveau să provoace stricăciuni majore, apoi se întorceau la treburile lor.

În timpul călătoriei, Sciarra avu ocazia să observe calitățile de călăreț ale ordonanței sale: în ciuda originilor sale rurale, Rocco avea o ținută elegantă în șa, chiar și pe spinarea unei cămile. Părea un aristocrat care executa un număr de dresaj.

Traversarea deșertului pe cămilă nu era o întreprindere ușoară. Chiar și cei mai buni călăreți se străduiau s-o scoată la capăt. Arșiței și setei chinuitoare li se adăugau eforturile călărețului de a-și menține echilibrul în consonanță cu pasul unduitor al animalului.

Sub soarele arzător, Rocco stătea în şa cu uşurinţa unui acrobat de circ şi rezistenţa unui cazac din stepele ruseşti. Nu la fel de bine se descurcau cei doi sergenţi artificieri, care păreau să călărească pentru prima dată o cămilă.

Escadronul ajunse în tabăra Guweira, unde militarii îşi permiseră un scurt popas, mai mult decât necesar. Îşi împrospătară forţele, apoi caravana luă din nou drumul deşertului.

Petrecură noaptea în valea Rumm; acolo, în cortul de campanie, Lawrence îi prezentă lui Sciarra planul la care se gândise.

După cină, italianul ieşi să facă o plimbare în afara taberei, atras de farmecul misterios al locurilor. Peste deşert se lăsase întunericul, iar razele lunii pline scăldau într-o lumină moale stâncile sculptate de vânt. Părea că o mână uriaşă cioplise munţi de piatră roşiatică, modelând, după bunul plac, rotunjimi sau margini colţuroase, săpând cratere sau galerii adânci: în faţa ochilor lui Sciarra se desfăşura un decor feeric.

Privi de jur împrejur, extaziat de priveliştea mângâiată de razele lunii: două colţuri verticale de stâncă se înălţau asemenea unor turnuri despărţite de un defileu lat de numai câţiva metri. Apoi, valea se lărgea, pentru ca apoi să se îngusteze, imprevizibil, din nou: de la o suprafaţă lată cam de cincizeci de metri se ajungea brusc la o trecătoare prin care abia dacă ar fi putut încăpea o cămilă.

Între pereții abrupți ai trecătorii, italianul zări silueta unui bărbat. Își mișca brațele amplu, ca și cum ar fi făcut exerciții de înviorare. Îl recunoscu imediat.

– Rocco, tu ești, nu-i așa?

– Da, domnule, îi răspunse o voce din întuneric.

– Nu ți se pare totuși că e cam târziu pentru exerciții de gimnastică, soldat?

– Cavalcada de astăzi mi-a pus mușcii la grea încercare, domnule. Încercam să-i mai destind puțin, răspunse sicilianul, străduindu-se să nu-și trădeze stânjeneala.

Lucru care nu-i scăpă superiorului său.

Planul prevedea un prim atac asupra stației feroviare de la Mudowwara. Lawrence și oamenii săi se poziționaseră pe o înălțime care domina clădirile păzite de o garnizoană turcească.

Cercetând locația, colonelul britanic hotărî pe loc să schimbe planul: efectivele turcești păreau mult mai numeroase decât prevăzuse el. Lawrence putea conta pe mult mai puțini decât inamicul și ajunse la concluzia că nu merita să compromită efectul-surpriză al unei acțiuni de sabotaj, angajându-se într-o bătălie al cărei rezultat părea a fi incert. Astfel stabiliră să ocolească Mudowwara și să-și continue drumul de-a lungul căii ferate până când aveau să găsească poziția ideală pentru atacul asupra unui convoi feroviar.

Zaal, Howeimil și Salem, cele trei gărzi de corp care nu se despărțeau niciodată de colonelul britanic,

se bucurau de mare trecere în rândul celorlalți arabi: ascultau indicațiile sergenților artificieri, transmițându-le apoi trupei.

Într-un târziu, se opriră: descoperiseră un teren care prezenta caracteristicile perfecte pentru atac. Un pod de lemn traversa un ued, calea ferată făcând apoi brusc o curbă strânsă. Un impozant lanț de stânci domina întregul peisaj.

Încărcăturile explozive fură amplasate la baza pilaștrilor podului și pe porțiunea de cale ferată dinaintea acestuia.

Cei doi ofițeri supravegheară pregătirea materialului exploziv, apoi se alăturară, cu lopețile în mâini, soldaților care săpau găurile unde urma să fie amplasat acesta.

După ce dădură jos de pe spinarea cămilelor piesele celor trei obuziere, oamenii lui Lawrence le asamblară, apoi se postară la înălțime, între stânci.

Se puseră cu toții pe așteptat. Trecură câteva ore bune până când, deodată, o santinelă semnală apropierea unui tren.

Arabii, și în special beduinii, fură cuprinși de un entuziasm funest: întărâtați de iminența luptei, fremătau agitați, nerăbdători să pornească atacul. Rămaseră însă pe loc, puși la respect de calmul imperturbabil al celor doi ofițeri, care așteptau răbdători apropierea trenului.

Convoiul era compus din zece vagoane, destinate inițial transportului de mărfuri. Acum însă, erau pline de soldați turci. De-o parte și de alta a vagoanelor se ițeau țevile puștilor. Deasupra vagoanelor fuseseră stivuiți saci cu nisip, care adăposteau alți trăgători. Două locomotive Berliner Maschinenbau, modificate pentru ecartamentul liniilor turcești – mai îngust decât al căilor ferate europene –, precedau convoiul.

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, căile ferate deveniseră o necesitate și în teritoriile Imperiului Otoman – nu doar pentru transportul mărfurilor, cât mai ales pentru a facilita pelerinajele miilor de credincioși musulmani spre Mecca și Medina. Odată cu trecerea anilor, rețeaua de căi ferate se întinsese și, numai în regiunea unde se se aflau acum Lawrence și oamenii săi, măsura peste trei mii de kilometri.

Lawrence păru puțin îngrijorat observând că trenul inamic dispunea de tracțiune dublă: nu luase în calcul o asemenea eventualitate. Se consultă rapid cu Sciarra și hotărâră că trebuiau să declanșeze explozia în momentul trecerii celei de-a doua locomotive.

Trenul înainta învăluit în abur și fum; arabii de pe coline erau bine camuflați, iar turcii nu puteau vedea altceva decât stâncile gigantice care dominau peisajul. Doar zgomotul ritmic, metalic al roților se făcea auzit în locurile acelea cufundate într-o pace absolută.

Deodată, vuietul tunător al exploziilor declanșă haosul.

Încărcătura explozivă irumpse în dreptul roților din spate ale celei de-a doua locomotive. Mastodontul și *trolley*-ul din urma sa se contorsionară brusc, apoi săltară în aer, pentru a se rostogoli în cele din urmă în defileu. Din podul de lemn nu mai rămăseseră decât două cioturi de pilastru, de o parte și de alta a trecătorii. Prima locomotivă deraie, continuându-și cursa spre moarte: sfârși prin a cădea, la rândul său, în prăpastie.

Restul convoiului se răsuci sinistru, asemenea unui șarpe rănit, iar vagoanele se încinseră într-un balet sinuos, care avea ca unică temă moartea. Un amalgam macabru de scrâșnete de fiare, explozii și urlete de groază acompania scena.

Liniștea se lăsă brusc, ireală parcă după răbufnirea asurzitoare de mai devreme: era semnalul atacului decisiv al arabilor. Obuzierele plasate între stânci scuipară foc și oțel, în vreme ce turcii scăpați cu viață fugeau care-ncotro, căutând adăpost.

În sfârșit, focurile de pușcă desăvârșiră prăpădul, semănând moartea acolo unde obuzele dăduseră greș. Turcilor nu le rămase altceva de făcut decât să înalțe un ștergar alb în vârful baionetei, în semn de capitulare.

Deodată, arabii țâșniră din ascunzișurile lor, revărsându-se cu urlete înfiorătoare asupra trenului din care rămăseseră doar resturi.

De jur împrejur zăceau împrăștiate arme, lăzi cu muniție, obiecte personale și mărfuri de tot felul.

Arabii se puseră pe cules: înşfăcau orice le suscita interesul, încărcându-şi prada în spinarea cămilelor.

– Opriţi-vă! le strigă Lawrence. Turcii din garnizoana de la Mudowwara au auzit cu siguranţă zgomotul exploziilor şi probabil că se îndreaptă deja în marş în direcţia noastră. Nu le va trebui mult ca să ne ajungă din urmă.

La început, cuvintele sale părură că se pierd în vânt, acoperite de urletele frenetice ale jefuitorilor de cadavre; apoi, treptat, se restabili ordinea şi arabii reintrară în dispozitiv.

– Ce facem cu prizonierii, El Lawrence? întrebă Zaal.

Printre cei aflaţi în tren erau şi un număr mare de femei: aproape sigur, soţii ale militarilor turci, cărora li se permisese să-şi vadă bărbaţii încartiruiţi la Mudowwara.

– Lăsaţi-i aici, răspunse englezul. Peste puţin timp vor sosi ai lor şi vor avea grijă de ei. Noi am avut pierderi?

– Doar trei răniţi uşor, domnule. Salem însă a dispărut. L-am căutat eu însumi, dar fără nici un rezultat.

Salem era cel mai puternic dintre cele trei gărzi de corp ale lui Lawrence. Avea pielea mai închisă la culoare decât ceilalţi, fapt care indica originile sale centrafricane. Se lupta ca un leu şi nimic nu părea în stare să-i stea în cale.

Lawrence mai zăbovi un timp pe câmpul de luptă: însoţit de Sciarra şi de alţi câţiva, încercă să dea de urma

lui Salem. Fără însă nici un rezultat. Pierderea omului său de încredere îi amărî englezului gustul victoriei.

Două zile mai târziu, escadronul lui Lawrence câştigase un avans liniştitor faţă de trupele turceşti pornite în urmărirea lor. Deodată însă, o caravană compusă din numai câteva cămile îşi făcu apariţia în spatele lor. Necunoscuţii se apropiau în galop.

Cei din faţă intrară în alertă. Când urmăritorii ajunseră la o distanţă suficientă cât să poată fi auziţi, Zaal îşi duse mâinile pâlnie la gură şi le strigă:

– Prieteni sau duşmani?

– Dacă himerele nisipurilor lucitoare nu ţi-au ars încă ochii, ar trebui să mă recunoşti, Zaal, strigă căpetenia celor din spate. Sunt Maulud, vărul tău. Am călărit zi şi noapte ca să vă ajung din urmă.

Apoi, arabul arătă spre trupul inert aruncat pe spatele uneia dintre cămile. Lawrence şi oamenii săi îl recunoscură pe Salem.

Nou-veniţii povestiră că bărbatul fusese rănit în spate, după care rătăcise de unul singur prin deşert, până când l-au lăsat puterile. Caravana lui Maulud, vărul lui Zaal, care mărşăluia cu intenţia de a se alătura trupelor colonelului Lawrence, dăduse peste el din întâmplare. Beduinii îi acordaseră îngrijirile necesare, luându-l apoi cu ei.

În ziua următoare, la Aqaba, oamenii ieşiră pe străzi ca să întâmpine trupele victorioase.

Sciarra se îndreptă spre hotel: era frânt de oboseală și nu-și dorea altceva decât o baie caldă și așternuturi curate. Nu putea să intuiască ce surpriză îl aștepta.

– Alberto, rosti o voce suavă pe care o recunoscu imediat.

Italianul se întoarse și, în mijlocul grădinii interioare a hotelului, văzu chipul drag ce-i animase visele în lungile nopți din deșert.

– Kimber! exclamă el. Cum ai ajuns până aici?

În clipa următoare se țineau strâns în brațe.

– Credeai că aș fi putut abandona un ofițer aliat în mrejele deșertului? spuse Kimber, cu o strălucire glumeață în priviri. Și dacă ai fi fost rănit, cum te-ai fi descurcat fără infirmiera ta favorită? Îți amintesc că încă beneficiez de unele drepturi pentru faptul că te-am supravegheat și ți-am acordat îngrijiri medicale după aterizarea forțată din Anglia. Apoi, Kimber se întoarse către Rocco, rămas în așteptarea ordinelor colonelului, cu aerul unuia care stă să cadă de oboseală: Dacă îmi permiți... soldat... aș vrea să vorbesc cu domnul colonel între patru ochi...

Ordonanța făcu stânga-mprejur, mulțumit că poate, în sfârșit, să se retragă în intimitatea propriei camere.

Kimberly privi cu precauție în jur și, coborând vocea, zise cu o mină devenită brusc serioasă:

– Alberto, cred că ar trebui să afli unele lucruri despre mine.

Câteva clipe mai târziu, se aflau în camera colonelului Sciarra.

– A sosit clipa să afli adevărul, continuă femeia. Nu sunt infirmieră. Sau, mai bine zis, rolul de infirmieră este doar o acoperire. Lucrez pentru serviciile secrete ale țării mele chiar de la începutul războiului. Și, în această calitate, am venit să te avertizez că aveți un spion în rândurile voastre.

Sciarra îi făcu semn să continue.

– Am interceptat un mesaj purtat de un porumbel călător...

– Scuză-mă că te întrerup, interveni italianul, dar l-am arestat deja pe cel care l-a trimis. Am participat și eu la operațiune...

– Nu, Alberto. Eu îți vorbesc despre alt mesaj, trimis în perioada când vă aflați în drum spre Mudowwara. Câteva cuvinte în limba germană, care indicau locul, scopul și ora acțiunii voastre. Dacă nu am fi reușit să împușcăm porumbelul, probabil că acum nu te-ai mai fi aflat aici.

Colonelului îi trecură prin fața ochilor, unul câte unul, chipurile tuturor membrilor escadronului care participaseră la misiune: fără nici un indiciu, era imposibil să-și dea seama cine ar fi putut fi trădătorul.

– Un singur lucru aș dori să aflu... spuse el brusc, întrerupându-și șirul gândurilor. Și eu am fost subiectul uneia dintre misiunile tale?

– Cum adică? se prefăcu a nu înțelege Kimber.

– Ceea ce s-a întâmplat între noi trebuia să stabilească cât de fidel eram cauzei Aliaților? o întrebă Sciarra, privind-o în ochi.

Apropiindu-se de el, Kimber nu-și plecă privirea, ba chiar îl fixă mai îndeaproape. Îi mângâie fața arsă de soarele deșertului, apoi spuse:

– Când ai sosit în Anglia cu dirijabilul acela, am fost trimisă să te supraveghez și să obțin informații... apoi... apoi...

– Apoi, ce s-a întâmplat?

– Eu... te iubesc, Alberto.

Buzele lor se atinseră suav, parafând un pact care avea să treacă dincolo de rațiunile reci ale războiului. Parfumul... parfumul la care visase atât de mult Alberto se afla chiar acolo, în brațele lui.

Sciarra se minuna de puterea simțului olfactiv de a reînvia senzații și trăiri pierdute în timp. Brusc, totul îi deveni clar: își aminti de mirosul greu, acru și respingător pe care îl percepuse de două ori de la sosirea lui în Africa. Atunci, nu reușise să facă legătura, dar acum... sigur că da, era miasma excrementelor de porumbel și a cuiburilor lor murdare... Iată unde mai simțise acel miros!

Salem fusese adus în același hotel în care locuia Sciarra. Își recăpăta forțele foarte repede, pentru că glonțul nu îi atinsese nici un organ vital. Zgomotele

înfundate de pe coridor îi atraseră atenția; ascultă încordat, apoi se ridică din pat.

Alberto Sciarra della Volta sparse cu piciorul ușa camerei și năvăli înăuntru strângând pistolul. Kimberly intră după el, înarmată cu un mic Dillinger de calibru 6,35 mm. Bărbatul era așezat la masa de scris: după toate probabilitățile, pregătea un nou mesaj pentru inamic.

– Ridică-te, Rocco! spuse Sciarra cu voce aspră.

– Ce se întâmplă, domnule colonel? întrebă ordonanța, prefăcându-se uluit.

– Arată-mi ce scrii acolo, Rocco.

– O scrisoare către familia mea, domnule colonel.

– În germană? se miră Kimber, arătând spre hârtia pe care Rocco se străduia s-o ascundă. Unde sunt porumbeii?

– Porumbei? Despre ce porumbei vorbiți?

– Acum câteva zile, când am intrat în camera asta, am simțit duhoarea lor sălbatică.

Din baie, se auzi vocea lui Kimber:

– I-am găsit, Alberto. E o pereche aici.

Rocco zvâcni fulgerător într-acolo. Kimber, care ținea în mână colivia porumbeilor, fu luată prin surprindere, iar lui Rocco nu-i fu greu s-o dezarmeze. Când Sciarra își făcu, la rândul său, apariția în ușa camerei de baie, văzu că ordonanța o apucase de gât pe Kimber, ținându-i pistolul Dillinger la tâmplă.

– Acum, colonele, fiți suficient de inteligent și lăsați jos pistolul, altfel îi zbor creierii prietenei dumneavoastră.

Sciarra se supuse. Celălalt luă și pistolul colonelului, apoi, ținându-l în bătaia armei, se îndreptă spre ieșire, trăgând-o după el pe Kimber.

– Sunt locotenentul Klaus Rossler, spuse atunci bărbatul. Bunicii mei din partea mamei erau sicilieni. Din nefericire, nu mi-am cunoscut tatăl: eram încă în scutece când a murit. Acasă se vorbea dialectul sicilian, o limbă pe care am urât-o dintotdeauna. Îmi iubesc națiunea și sunt onorat că mă aflu în serviciul țării în care m-am născut.

Privirea agentului german era rece și hotărâtă. Sciarra se gândi că omul era cu siguranță capabil să ucidă pe oricine, numai să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

– Ceea ce se întâmplă acum e doar deznodământul pe care l-am amânat acum câteva seri: acolo, în valea Rumm, crezusem că m-ați văzut în timp ce lansam porumbelul mesager, dar dumneavoastră ați crezut că făceam gimnastică la miezul nopții. Aveam un cuțit la spate și eram pregătit să vă tai beregata. Numai că știu foarte bine un lucru: nu am nici un interes să vă ucid, deocamdată. Am nevoie de dumneavoastră ca să pot ieși din încurcătura asta. În schimb, femeia nu ar face decât să mă încurce, de vreme ce nu cred că e capabilă să traverseze deșertul călare pe o cămilă. Așa că, cu durere în suflet, doamnă...

Spunând acestea, Klaus Rossler lipi țeava pistolului Dillinger de tâmpla lui Kimber.

De pe coridor, Salem înțelese imediat ce se întâmpla în camera a cărei ușă fusese dărâmată.

Se aruncă spre bărbatul înarmat, cu capul înainte, asemenea unui taur înfuriat.

Rossler apăsă pe trăgaci chiar în momentul în care izbitura din spate a arabului îl dezechilibră: parcă i-ar fi căzut cerul în spate. Instinctiv, germanul îi dădu drumul din strânsoare lui Kimber, îndreptând pistolul, în cădere, spre noul inamic.

Aruncat la podea de propria-i impetuozitate, Salem se angajă în luptă corp la corp cu omul înarmat. Lama hangerului îi străluci o secundă în aer, abătându-se apoi spre pieptul trădătorului. În aceeași clipă, Dillingerul scuipă zgomotos cel de-al doilea glonț.

Sciarra se repezi spre cei doi, dar intervenția lui se dovedi inutilă: și germanul, și Salem muriseră pe loc.

– Am avut noroc că pistolul era de calibru mic, spuse Kimber, apăsându-și batista pe rana superficială de la cap. Nu cred totuși că am un craniu într-atât de rezistent încât să fi făcut față unui glonț mai mare. Apoi înțelese că pentru salvatorul lor nu mai era nimic de făcut și zise, oftând: Îi datorăm viața acestui arab care s-a sacrificat pentru noi.

– Salem era un bărbat de nădejde, spuse Sciarra, trecându-și brațul după umerii ei, un om al deșertului. Iar deșertul te învață să nu-ți fie frică de nimic.

44

VENEȚIA, 1357

„...iar un Muqatil nu cunoaște frica..." Vorbele pe care i le repeta, pe vremuri, tatăl său, îi răsunau în urechi, în vreme ce Adil, cu gluga sutanei benedictine trasă peste ochi, trecea pe lângă corpul de gardă al palatului venețian. Dincolo de zidurile casei senioriale situate chiar în centrul orașului își avea sediul Consiliul celor Zece. În Veneția acelor ani se întâmpla adesea ca victimele denunțurilor anonime să fie ridicate cu forța din casele lor, chiar dacă nu exista nici o dovadă de vinovăție împotriva lor: odată trecut pragul acelui palat, despre existența lor nu se mai afla nimic.

La masa uriașă din sala cu tavan casetat stăteau episcopul de Pécs, Campagnola și alți doi membri ai Consiliului, fideli acestuia.

Cei trei monahi pe care prelatul îi dorise alături de el se postaseră într-un colț al sălii. Din când în când, unul dintre ei se ridica să ia din bucatele pe care seniorii, în bunăvoința lor, le puseseră pe masă, la discreția invitaților.

Apropiindu-se într-un rând de masă, Adil înțelese brusc capcana: Campagnola deschise montura inelului său cu sigiliu și vărsă un praf alb în cupa cu vin a episcopului de Pécs.

Simulând o mișcare stângace, Adil se împiedică, scăpând bucatele în poala veșmântului alb al episcopului. În clipele de confuzie care urmară, tânărul deghizat în călugăr schimbă iute cupa prelatului cu cea a vecinului de masă.

Campagnola înălță cupa, propunând un toast, apoi o duse la gură, asigurându-se cu coada ochiului că toți cei de la masă procedează la fel.

Deodată, unul din consilieri scoase un strigăt gutural, apoi o dâră de bale spumoase îi țâșni din colțul gurii. Capul îi căzu cu zgomot pe masă și, în clipa următoare, omul își dădu duhul, otrăvit în locul lui Pannonius.

Campagnola intui pe loc ce se întâmplase și se sili să salveze situația.

– E felul lui obișnuit de a se face de râs, Eminență. Vinul are întotdeauna acest efect asupra lui.

– Se poate să fie și efectul vinului, dar eu cred că omul acesta a murit otrăvit, interveni Adil.

Dintre faldurile sutanei, în mâna falsului călugăr se ivi ca prin miracol o *katana*.

Ceilalți doi monahi împietriră văzând strălucirea amenințătoare din ochii celui pe care până atunci îl crezuseră un confrate timid și taciturn.

– Paharul în care ai vărsat otrava îi era destinat episcopului, Campagnola, continuă Adil. Soarta a vrut însă ca eu să iau seama la lucrătura ta ticăloasă.

Al doilea consilier duse iute mâna la spadă. Nu apucă însă s-o tragă din teacă: o lovitură de *katana* venită parcă din înaltul cerului îi crăpă țeasta în două.

– Tu?! exclamă Campagnola, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Tu, fiu al Satanei, ai îndrăznit să profanezi și pacea acestui palat? Cum îți închipui că te voi mai lăsa să fugi și de data aceasta din Veneția?

– Vei fi chiar tu cel care mă va scoate din palat, de nu vrei să ai soarta complicilor tăi, replică Adil, în vreme ce lama ascuțită ca briciul a *katanei* poposi la beregata venețianului. Apoi, îi porunci: Cheamă o strajă și spune-i să-l aducă aici pe fiul lui Wu.

– Asta n-o voi face, răspunse Campagnola.

Apoi continuă s-o repete, dar pe măsură ce presiunea *katanei* pe gâtul său creștea, aroganța îi dispărea, lăsând locul groazei.

– Gărzi! strigă el, câteva clipe mai târziu, arătându-se la o fereastră dinspre curtea interioară a palatului. Aduceți aici ostaticul.

Se gândise că, la urma urmelor, viața unui bastard corcit nu valora cât cea a unui nobil venețian.

Străjilor din curte nu li se păru neobișnuită porunca lui Campagnola și nu avură nici cea mai mică bănuială că stăpânul lor le dăduse acel ordin sub amenințarea spadei.

Când unul dintre oșteni bătu la ușă, Campagnola îi porunci să lase copilul să intre singur în sală. În ochii migdalați ai lui Po-Sin se citea groaza; în secunda următoare însă, îl recunoscu pe Adil sub straiele de călugăr și, strigându-l pe nume, se ascunse în spatele lui.

– Acum, ne vei scoate de aici, repetă Adil.

– Tu ești fiul Diavolului. Ești purtătorul morții și al nenorocirilor îngrozitoare, îi răspunse venețianul, cu ochii strălucindu-i parcă într-un acces de nebunie.

– Dacă eu sunt fiul Diavolului, atunci tu îi ești tată, îi murmură tânărul la ureche, ca să nu fie auzit de ceilalți. Oare chiar nu îți dai seama că prin venele mele curge sânge din sângele tău?

– Ați auzit limba șarpelui lui Satana? se întoarse Campagnola către episcop și ceilalți doi călugări. Diavolul acesta a mărturisit că este rodul păcatului propriei mele fiice! Diavol mincinos și impostor! Mi-a ucis consilierul și acum vrea să cadă vina asupra mea. Piei, Satană!

– Taci! șuieră Adil.

Apoi îl lovi cu garda *katanei* în ceafă: străjile nu trebuiau alarmate. Campagnola leşină, iar Adil se întoarse spre ceilalţi.

– Trebuie să ieşim de aici cât mai repede, le spuse.

Călugării se uitau la el năuciţi, în vreme ce episcopul îşi scoase crucifixul de la gât şi, cu gesturi ample, îl îndreptă înspre Adil şuierând:

– Piei, Satana...

– Oare chiar nu înţelegeţi că tocmai v-am salvat viaţa, Pannonius? Otrava aceea fusese pregătită pentru Eminenţa Voastră, încercă tânărul să-l aducă la realitate pe prelat.

În clipa aceea, simţi o mişcare suspectă în spatele său. Cu o iuţeală greu de imaginat pentru un bătrân, care zăcuse inconştient până cu câteva clipe înainte, Campagnola înşfăcase dintr-un salt pumnalul unuia dintre cei căzuţi şi se repezise, pe la spate, spre Adil.

– Mori de mâna mea, aşa cum a murit şi a ta mamă! urlă bătrânul, cu expresia unui tigru turbat.

Katana făcu o volută amplă, spintecând aerul cu un şuierat aducător de moarte. În clipa impactului, Adil strânse în pumn mânerul spadei, imprimând loviturii forţă şi precizie.

Ca fulgerat, Campagnola se opri brusc din mişcare. Înfăţişarea de fiară lăsă locul unei grimase de durere. Trupul îi căzu inert pe pardoseală, aproape tăiat în două, sângele curgând în valuri.

– Acum, voi veți face ce vă poruncesc eu, fără să suflați o vorbă, le spuse Adil prelatului și celor doi călugări.

Își ascunse din nou spada sub sutană, acoperindu-l cu veșmântul larg și pe copil.

– Acum ne vom juca, Po-Sin. Tu nu trebuie să faci altceva decât să mergi lângă mine, sub rasa de călugăr, astfel încât să nu te vadă nimeni îi spuse Adil, apoi se întoarse spre ceilalți: Cât despre voi, la primul pas greșit, vă voi face să gustați fierul care întărește mâna unui necredincios ca mine.

Tuspatru ieșiră pe coridor, prefăcându-se că le adresează cuvinte de curtoazie și rămas-bun consilierilor rămași în sală. Străjile îi salutară cu deferență, în vreme ce Pannonius le binecuvânta făcând semnul crucii.

Mai erau câțiva pași și ar fi reușit să iasă din palat. Ultimul obstacol îl constituia corpul de gardă. În vreme ce treceau printre străjeri, Po-Sin, sub rasa lui Adil, se împiedică de o piatră ieșită din caldarâm.

Înainte ca străjile să-și revină din stupoare, Adil îl înșfăcă sub un braț pe fiul lui Wu, apărut ca prin minune de sub faldurile veșmântului monahal, și o luă la fugă pe străzile aglomerate.

Era o zi de târg. Platformele de lemn ale podului mobil Rialto erau lăsate, semn că nici o ambarcațiune cu catarg nu avea voie să tranziteze Canal Grande, perturbând activitățile comerciale.

Alergând prin mulțimea care se înghesuia în fața tarabelor, Adil reușise să se îndepărteze de urmăritorii săi. Știa însă că, odată ieșiți din zona comercială, străjile l-ar fi ajuns cu ușurință din urmă, mai ales că îi era din ce în ce mai greu să-l țină pe Po-Sin.

– Repede, Adil, pe aici, auzi el deodată o voce dinspre Canal Grande.

Cum nu zări pe nimeni, se apropie de apă și privi în jos: văzu o *chiatta* cu doi oameni pe punte. Silueta masivă a matelotului de la prora nu putea fi confundată – era Wu.

Ascuns de taraba unui negustor de vechituri, Adil îl înșfăcă pe Po-Sin și, după ce calculă rapid traiectoria, îl aruncă fără ezitare spre barcă. Copilul se roti prin aer ca o păpușă de cârpe, până când brațele vânjoase ale tatălui său îl prinseră din zbor.

Veni apoi rândul lui Adil, care își luă vânt și ateriză pe duneta de la pupa. Humarawa îl întâmpină cu un zâmbet larg.

– Doar nu-ți închipuiai că te-am abandonat, îi spuse, trăgându-și și mai mult pălăria peste ochi.

Wu îi ascunse pe fugari în spatele câtorva coșuri enorme cu fructe și verdeață. Apoi, barca se îndepărtă spre mijlocul canalului, de unde cei doi orientali urmăriră amuzați cum gărzile Consiliului rătăceau furioase prin mulțime, în căutarea lui Adil și Po-Sin. Se părea că nici un trecător nu văzuse un călugăr benedictin cu un copil în brațe. De altfel, își spuseră cei

doi, chiar dacă cineva i-ar fi văzut nu i-ar fi dat de gol, judecând după ura pe care cetățenii venețieni o nutreau pentru Consiliul celor Zece și gărzile sale. Se părea că delatorii profesioniști rămăseseră singurii care apelau bucuroși la serviciile instituției care ar fi trebuit să asigure protecția cetățenilor. Acesta era rezultatul politicii de teroare impuse, ani la rând, de Campagnola și acoliții săi.

Adil cunoștea ca nimeni altul parfumul pribegiei. Cât despre Humarawa și Wu, pentru ei era un lucru normal să-și abandoneze în grabă casa, veșminte și obiecte personale: se părea că o viață liniștită, împăcată era un vis irealizabil pentru cei trei prieteni și cei dragi lor.

Rhoda nu avu nici măcar timp să-și îmbrățișeze copilul întors cu bine acasă: părăsiră locuința în care trăiseră în pace câțiva ani și o porniră la drum, într-o căruță trasă de cai. Preferau pribegia în locul temniței: aceasta ar fi fost răsplata pe care ar fi primit-o Adil din partea episcopului pentru că-i salvase viața.

Se îndreptară spre sud, urmând drumurile spre marea Neagră. Așa hotărâse Humarawa: japonezul credea că urmele aveau să li se piardă dacă se îmbarcau pe una dintre numeroasele corăbii care o traversau.

Trecuseră multe zile de când plecaseră în bejenie: parcurseseră drumuri pustii, străjuite de munți

neprietenoși și codri deși, întunecoși. Proviziile erau pe terminate.

– Mi-e foame, mamă, se smiorcăi Dewei, cățărat pe capra căruței.

– Și mie, se auzi, ca un ecou, vocea fratelui său geamăn.

– Liniște! le-o tăie scurt Rhoda.

Foamea îi măcina pe toți.

Adil trase de hățuri, oprindu-și calul.

– Voi mergeți mai departe. Eu o să-mi încerc norocul la vânătoare în pădurea aceasta. Sper să vă ajung curând din urmă și să port cu mine o pradă îndestulătoare.

Căpriorul amușina printre arbuști, într-un desiș. Instinctul îi dicta să stea tot timpul în alertă: la cel mai neînsemnat foșnet, ciulea urechile și se arcuia, gata să fugă. În clipa aceea însă, splendidul exemplar de cerb părea liniștit și, plecându-și coarnele brune, se dedică hranei îmbelșugate.

Adil alese o săgeată, apoi întinse la maximum coarda arcului său *yumi*. Din ascunzișul pe care și-l alesese, urmărise răbdător prada. Anii de ucenicie sub îndrumarea unor maeștri severi așa cum fuseseră Humarawa și Wu făcuseră din el un arcaș desăvârșit. Degetele sale subțiri lăsară săgeata să țâșnească în cursa sa implacabilă, însoțită de un șuierat aspru, șfichiuitor.

Cerbul zvâcni în lături, iar săgeata nu i se înfipse în inimă, ci îl răni la un picior. Animalul mai făcu câțiva pași nesiguri, apoi se prăbuși.

Adil întinse din nou arcul: era inutil și crud să-l lase să sufere.

În clipa aceea se întâmplă un lucru inexplicabil: o altă săgeată irumpse din sens opus, străpungând cerbul la baza gâtului.

Precaut, Adil ieși tiptil din ascunziș, pregătit să se apere.

Misteriosul vânător îi apăru brusc în față. În clipa următoare, din desișul din spatele său se iți alți trei oameni călare.

– Știi că vânătoarea pe aceste pământuri fără permisiunea seniorului este o vină grea și că poți fi pedepsit chiar cu moartea? întrebă nou-venitul.

– Iertare, domnule, răspunse Adil, cu privirile în pământ, n-am știut că acest codru vă aparține și, odată cu el, și sălbăticiunile aflate pe aici în căutare de hrană. Din nou, vă cer iertare: foamea și grija pentru familia mea m-au împins să vânez în ținuturile acestea.

– Numele meu este Vladislav și sunt descendentul lui Nicolae, voievodul Valahiei.

– Eu mă numesc Adil.

În clipa aceea, Celeste înălță ochii săi albaștri și fu lovită de o furtună de simțăminte: tânărul din fața ei era atât de arătos, încât crezu că i se taie suflarea. Feminitatea îndelung ascunsă înflori brusc, producându-i

senzații necunoscute până atunci. Trase adânc aer în piept, propunându-și să nu se dea de gol și să-și păstreze un comportament potrivit unui tânăr războinic.

– Dacă este să spun adevărul, Adil, fără ajutorul tău nu aș fi reușit să capturez această frumusețe de sălbăticiune. Ne va ajunge amândurora, așa că vom împărți prada în mod egal. Spunând acestea, tânărul se întoarse spre însoțitorii săi, poruncindu-le: Hăcuiți cerbul și dați-i jumătate tânărului Adil. Fie ca familia ta să se îndestuleze, nobile vânător!

Din nou, ochii albaștri ca adâncul mării se pierdură în cei ai lui Vladislav.

În timpul acesta, căruța, cu Wu și Rhoda mânuind pe rând hățurile, înainta urmând cursul sinuos al unui râu vijelios. Humarawa venea în urma lor, călare. Cu toții nădăjduiau ca partida de vânătoare a lui Adil să se fi încheiat cu succes.

În susul râului, o femeie de viță nobilă veghea pașii unei copile cu cosițe blonde, care pășea șovăielnic spre un limpeziș de apă, la scăldat. O clipă de neatenție, și piciorușele copilei lunecară pe pietrele umede din râu. În secunda următoare, trupul fetiței fu luat de apă. Cele trei femei de pe mal păreau neputincioase; la fel și cei șase străjeri care escortau micul grup.

Strigătele de ajutor îl scoaseră din amorțeală pe Wu. Se ridică în picioare pe capra căruței și privi spre râu, apoi sări din mers și țâșni spre mal. Observase

cosițele blonde luptând împotriva curentului: trebuia să se grăbească, înainte ca trupul copilei să fie luat de ape și mai tumultuoase decât acelea.

Înfruntând furia dezlănțuită a torentului, chinezul intră în apă. Înainta agățându-se de pietre, încercând să-și păstreze echilibrul și poziția, cucerită cu greu, din care ar fi putut prinde copila. Mâinile lui puternice înșfăcară fără efort trupul firav al fetei, în vreme ce dinspre mal se auziră strigăte de bucurie.

Câteva clipe mai târziu, Wu, șiroind de apă, îi preda mamei fiica înspăimântată, dar teafără.

– Dumnezeu fie lăudat, străine! spuse femeia, cuprinsă de emoție. Dumnezeu fie lăudat pentru că ți-a îndrumat pașii în ținutul acesta. Dacă nu te-ar fi purtat prin părțile astea, fără îndoială că mi-aș fi pierdut copila pentru totdeauna. Cere-mi ce vrei, străine, și vei fi mulțumit pe măsură.

Cu o simplitate dezarmantă, Wu îi răspunse:

– Mulțumire multă ne veți aduce, doamna mea, cu ceva de-ale gurii. Sunt două zile de când însoțitorii mei și cu mine n-am mâncat. De v-ar fi cu putință să ne alungați foamea cu un codru de pâine și o bucată de brânză de capră... sau orice altceva vă este la îndemână...

– Pâine și brânză? se miră femeia, nevenindu-i să-și creadă urechilor și amuzată în același timp. Vor fi rânduite trei zile de sărbătoare și ospețe la castel în onoarea voastră. Soțul meu, voievodul Nicolae, te va

recompensa după măsură pentru că i-ai salvat de la moarte fiica, al doilea vlăstar regesc al stirpei.

Rezidența voievodului Nicolae era o delniță întinsă, înconjurată de un zid de apărare, unde domnul valahilor poposea, ca și atunci, în timpul călătoriilor prin țară.

O jumătate de cerb se perpelea pe jăratic, în vreme ce la alte vetre de foc se pregăteau cărnuri și alte bucate alese. Curtea înconjurată de ziduri mustea de lume: voievodul dorise să-și împartă bucuria cu toți supușii din ținut.

Cei doi orientali își făcură intrarea urmați de o femeie, care ținea de mână doi țânci ce semănau ca două picături de apă. Îi însoțea un fecior cu trăsături fine și ochi de un albastru tulburător. Oaspeții de onoare, în cinstea cărora se organizase ospățul, își îmbrăcaseră veșmintele cele mai bune; profitaseră de apele tumultuoase ale râului ca să-și împrospăteze forțele și să se spele de praful și sudoarea drumului istovitor. Unul din cei doi orientali etala veșminte migălos brodate, în vreme ce al doilea, un uriaș, domina cu un cap întreaga adunare. Tânărul cu ochi albaștri, pe care doamna țării nu-l văzuse la râu, purta pe umeri un burduf voluminos.

– Aceștia sunt vitejii care ne-au salvat fiica din ghearele morții, doamne al meu, rosti femeia către voievod, arătând spre străinii care înaintau spre ei.

– Mulțumire vă aduc vouă, drumeților veniți din depărtări. Doamna mea mi-a istorisit despre curajul aceluia dintre voi care a scos din apele învolburate trupul fiicei noastre. Și mi-a mai spus că v-ar fi oferit orice răsplată ați fi cerut, dar că dorința voastră a fost într-atât de modestă, încât vă onorează. Să înceapă petrecerea!

Adil se apropie de focuri: era o vatră imensă, unde se frigeau cărnurile.

Vladislav supraveghea prepararea cerbului la proțap: era prada sa de vânătoare și ținea cu tot dinadinsul să nu se facă de rușine în fața oaspeților de seamă și a supușilor.

– Ți-am adus și cealaltă jumătate, Vladislav, se auzi o voce în spatele său.

– Tu? se miră tânărul prinț, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Ce faci tu aici?

– Oamenii de colo, spuse Adil arătând spre oaspeții de onoare ai banchetului, sunt familia mea, tot ce am mai scump pe lume de când părinții mei au murit. Ca să le potolesc lor foamea, m-am aventurat la vânătoare în pădurile voastre.

– Sunt fericit să te revăd, Adil, spuse Vladislav.

– Și eu.

Privirile li se întâlniră din nou.

Ospățul se întinse până târziu, în noapte, cu bucate alese și vin curgând în valuri.

Odată terminată cina și înainte de a începe dansul, printre meseni își făcu apariția un bufon menestrel cu trăsături feminine. Printre hohote vulgare de râs, mesenii nu se sfiiră să-și bată joc de orientarea lui sexuală.

Adil și Vladislav priveau scena îngânduraţi, unul lângă celălalt.

– Pentru mâine am rânduit o partidă de vânătoare de mistreți, le dezvălui voievodul lui Humarawa și Wu. Mi-ar fi pe plac să cunosc deprinderile de vânătoare ale oamenilor Orientului. Mi-ați face o onoare dacă v-ați alătura alaiului nostru, împreună cu feciorul acela despre care prințul, fiul nostru, mi-a spus că ar fi un vânător îndemânatic.

A doua zi, lătratul copoilor fremătând în zgardă precedă cu câteva ore apariția primelor raze de soare. Slujitorii deschideau drumul spre liziera pădurii, luminând calea cu fețile și felinare.

Vânătorii se făcură nevăzuți în desiș în căutarea prăzii, în vreme ce, din punctul cel mai înalt al pădurii, vreo treizeci de gonaci așteptau răsăritul pentru a împinge sălbăticiunile în bătaia arcurilor bărbaților de viță aleasă și a oaspeților lor de pe meleaguri îndepărtate. Se hotărâse că vânătoarea va dura până a doua zi, spre amurg.

Bărbații se grupaseră pe perechi: mistreții nu erau animale de disprețuit și era înțelept să ai pe cineva

alături la vreme de primejdie, cu toate că fiecare vânător purta un arc, o spadă scurtă și un jungher.

Adil și Vladislav înaintau umăr la umăr. Bătură cale lungă, atenți la orice mișcare de jur împrejur, dar când se lăsă întunericul, încă nu reușiseră să vâneze nimic. Nu fusese o zi cu noroc.

– Vladislav, mi se pare că hăitașii au rămas mult în urma noastră, zise Adil. Nu mi se pare înțelept să ne îndepărtam de hotar.

– Nu-ți face griji, răspunse celălalt. Dimineață, pe lumină, vom regăsi cărarea peste câmpuri. Din nefericire, nu am săgetat nici o sălbăticiune în drumul nostru, și nu avem ce frige pe foc. Mai am însă provizii în desagă.

Apoi, Vladislav scoase o ploscă cu vin, sorbi câteva guri, apoi i-o trecu lui Adil.

Pregătiră la foc o fiertură de verdețuri și stătură la taclale, râzând de propria nepricepere în ale vânătorii.

Focul pâlpâia molcom, scoțând în evidență trăsăturile fine ale lui Adil, în vreme ce albastrul ochilor săi scânteia misterios în bătaia roșiatică a flăcărilor.

– Mi se întâmplă lucruri stranii de când te-am cunoscut, Adil, murmură îngândurat prințul. Ar fi mai bine să dormim acum: mâine ne așteaptă un alt marș istovitor. Noapte bună.

– Noapte bună și ție.

Vladislav se întinse lângă foc. Nu departe de el, își găsi culcuș și Adil.

În noaptea neagră, împăcată a pădurii, străjuiți de cerul limpede, trupurile lor se apropiară pe nesimțite, mai-mai să se atingă. Mâna lui Vladislav se lăsă mai întâi pe umărul lui Adil, apoi îi mângâie părul. În clipa aceea, celălalt se întoarse, și buzele lor se întâlniră, moi, împreunându-se într-un sărut lung, pătimaș.

– Ce se întâmplă cu noi, ce facem? strigă prințul, trăgându-se înapoi, surprins și stânjenit. Îndepărtează-te. Te rog!

Adil se trase, la rândul lui, într-o parte și dădu să-i vorbească:

– Așteaptă, Vladislav, nu e ceea ce crezi tu...

Deodată, desișul din spatele său păru scuturat de o rafală puternică de vânt. O clipă mai târziu, o umbră greoaie se avântă spre ei: era un urs.

Nu era uriaș, dar nici prea mic: în orice caz, părea furios și însetat de sânge. Urșii bruni din Carpați nu se sfiau să atace așezările omenești, ucigând, deopotrivă, oameni și animale.

Vladislav își duse din instinct mâna la centură. Trase spada cea scurtă și se pregăti de luptă.

Adil însă fu lovit în spate. Laba uriașă a ursului bătu în gol aerul, la o palmă de ceafa tânărului, care găsi totuși forța să se răsucească și să-și repeadă lovitura de pumnal, în aceeași clipă în care fiara se pregătea să lovească din nou.

Animalul se opri descumpănit, iar Vladislav profită de situație ca să-i sară în spinare: dacă nu ar fi

făcut-o, tovarășul său ar fi fost sfâșiat. Împlântă de câteva ori jungherul în spatele colosului, dar nu reuși să-l lovească de moarte: dimpotrivă, ursul rănit parcă turbase de furie. Se răsuci spre Vladislav, înălțându-se pe labele din spate și, agitându-și amenințător labele cu gheare înfiorătoare, groase și ascuțite ca pumnalele, se aruncă asupra prințului. Cu jungherul strâns în pumn, Adil țâșni din spate, aplicând din săritură o lovitură de jos în sus, chiar între omoplații bestiei. Fiara păru să șovăie, permițându-i lui Vladislav să-i repeadă lovitura chiar în mijlocul pieptului: jungherul se înfipse până la plăsele. În clipa următoare, ursul se prăbuși greoi, rupând liniștea tainică a pădurii cu urletul său prelung, de moarte.

Răsuflând greu, Adil găsi forța să-i surâdă însoțitorului său, dar acesta, măcinat încă de remușcări pentru sărutarea aceea împotriva naturii, nu îndrăznea să-și ridice ochii. Flăcările micului foc de tabără încă pâlpâiau: Vladislav aruncă o privire ferită spre Adil, încercând să vadă dacă nu era rănit.

Ghearele groase ale dihaniei sfâșiaseră pieptarul și cămașa lui Adil: privirea lui Vladislav se opri, uluită, asupra sânului rotund și pietros, care se întrezărea sub veșmintele zdrențuite.

– Dar tu... tu ești...

Privirea prințului avea expresia uimită și plină de fericire a unui copil pus în fața magiei împlinite a unui scamator.

– Asta încercam să-ţi spun, Vladislav, înainte să mă întrerupă dihania de colo. Şi mai voiam să-ţi mărturisesc că şi cu mine se petrec lucruri stranii din clipa în care te-am întâlnit...

Celeste nu apucă să termine ce avea de spus: buzele lui Vladislav se lipiră strâns de ale sale.

Trupurile lor înlănţuite lângă foc – singurul martor al iubirii lor – se rostogoliră, frământându-se, prin culcuşurile de frunze şi crengi, în noaptea înstelată.

Celeste se strângea pentru prima dată la pieptul unui bărbat, descoperindu-i făptura, palmă cu palmă. Învăţă să deslueşească, împreună cu el, pâlpâirea tainică a trupurilor lor.

Instinctul şi dorinţa îi fură meşteri dibaci. Când îl simţi apăsându-se asupra pântecelui ei, i se deschise primitoare.

Gura ei căută buzele dulci ale prinţului, ca să-şi înăbuşe strigătul scurt, de durere. Dar nu dură decât o clipită. Buzele lor rămaseră împreunate într-un lung, interminabil sărut, care, de data aceasta, le înăbuşi strigătele de plăcere.

Vigoarea tinereţii lor îi ţinu înlănţuiţi întreaga noapte, căutându-se şi dăruindu-se fără saţ unul celuilalt. Dimineaţa îi găsi încă îmbrăţişaţi.

– De ce umbli travestită în bărbat, Celeste?

Fata îi povesti pe scurt despre Campagnola şi persecuţiile la care fuseseră supuşi ea şi oamenii dragi din viaţa ei.

– De acum încolo, nu vei mai avea de ce să te temi: lângă mine, nici o primejdie nu te va mai putea atinge. Asta dacă vei binevoi să rămâi alături de mine... eu aș dori mai mult decât orice pe lume să fie așa... eu... eu... cred că m-am îndrăgostit de ține.

Legară labele ursului de o prăjină groasă, apoi cărară, cu greu, dihania, la palatul voievodului Valahiei. Nu destăinuiră nimănui secretul zăvorât în sufletele lor: se cuvenea ca, mai întâi, Vladislav să se mărturisească mamei sale, iar Celeste să-i ceară permisiunea lui Humarawa să înceapă să trăiască asemenea unei femei.

Într-una din seri, în sala oaspeților din castel, Vladislav îi ceru voievodului, tatăl său, permisiunea să vorbească.

Voievodul și boierii, așezați comod la masă, lângă foc, abandonară poveștile vânătorești pe care și le istoriseau și făcură liniște.

– Am hotărât să mă însor, părinte al meu, rosti prințul.

– Ai vârsta potrivită, Vladislav, răspunse voievodul. Fiica domnului Moldovei mi se pare a fi o partidă bună. Altminteri, fi-voi nevoit să caut spre celelalte fruntarii ale noastre o soață pe măsura ta, fiul meu.

– De nu vă este cu bănat, tată, aș spune că mi-am ales deja mireasa.

– Nădăjduiesc să fie de viță nobilă.

Doamna țării îl lovi pe voievod pe sub masă, cu piciorul: era un mod de a-i reaminti că ea însăși, deși provenea dintr-o familie bogată de negustători, nu avea origini princiare.

– Și asupra cui s-a oprit alegerea ta, Vladislav? întrebă voievodul, de data aceasta cu blândețe.

– Mi-aș dori să mă însor cu... Adil... părinte al meu.

– Adil?! Adil?!

Pe măsură ce cuvintele acelea prindeau înțeles în mintea voievodului, vocea lui devenea tot mai tremurândă. Oaspeții înlemniseră.

– Doar nu vrei să-mi vorbești despre *acel* Adil, tovarășul tău de vânătoare, nu-i așa?

– Ba chiar pe el l-am ales... lasă-mă să-ți deslușesc taina, tată...

Uimirea bărbatului fu înlocuită de furie.

– Asta nu se poate... nu, fiul meu să fie... să fie... un sodomi...

Dar nu-și termină fraza.

Rochia de gală palid-azurie dăruită lui Celeste de mama lui Vladislav avusese nevoie de câteva modificări. Rhoda își petrecuse câteva ore bune desfăcând și refăcând cusături, dar acum rochia venea ca turnată pe trupul mlădios al fetei.

Corsajul brodat cu fir de aur și împodobit cu nestemate îi cobora de la umeri până aproape de talie, fiind suficient de strâmt ca să lase să se intuiască rotunjimea densă a sânului. Mânecile rochiei, strâmte și

ele, coborau până la încheieturi. Pieptarul, în preţioasă stofă de Franţa brodată, se termina cu o trenă scurtă. Acoperământul capului era o împletitură de aceeaşi culoare ca rochia, formată din două falduri înfoiate, care se împreunau deasupra frunţii. La închizătură trona cadoul de logodnă al lui Humarawa: un safir mare cât un ou de prepeliţă, albastru ca ochii fiicei sale adoptive.

Celeste strălucea de frumuseţe. Când apăru în prag, liniştea din sală deveni densă, aproape palpabilă. Înainta cu paşi siguri, cu toate că era întâia dată când încălţa pantofi de femeie.

Voievodul Nicolae rămase cu gura căscată; apoi, furia care i se citise pe chip lăsă loc unui zâmbet de uşurare.

Preţ de o clipă, privirile lui Humarawa şi Wu se întâlniră, apoi amândoi îşi întoarseră brusc capetele: doi războinici renumiţi ca ei nu se puteau lăsa biruiţi de fiorii emoţiei care îi încerca.

45

AUGUST 2004

Din jurnalul lui Asher Breil, București, 1968:

Fără doar și poate că spusele „conducătorului" Nicolae Ceaușescu erau adevărate: știam mai multe decât și-ar fi putut el închipui. Iar dacă într-o zi ar fi reușit să afle cum și de ce ajunsesem până la el, probabil că mi-ar fi rezervat același sfârșit despre care se șoptea pe la colțuri că îl rezerva opozanților regimului. În realitate, „conducătorul" avea nevoie în perioada aceea de sprijin din toate părțile: țelul său ambițios părea să vizeze desprinderea de sub tutela – nu doar economică – a Uniunii Sovietice. Nu intenționa să-și facă alți dușmani: ostilitatea liderilor de la Kremlin, care nu vedeau cu ochi buni aspirațiile lui de independență, îi era mai mult decât suficientă.

Cu totul alta era atitudinea soției sale, Elena, pe care mulți o considerau adevărata eminență cenușie

a politicii românești, dar și brațul înarmat al lui Nicolae. Chiar din primul moment în care am întâlnit-o, am fost încercat de o antipatie de-a dreptul epidermică față de ea; fără îndoială însă că sentimentele Primei Doamne față de mine erau aceleași.

Elena Ceaușescu (pe numele său de fată, Petrescu) era cu un an mai tânără decât soțul său. Abandonase școala foarte tânără: pentru familia sa săracă, o slujbă era mult mai importantă decât învățătura. Îl cunoscuse pe Nicolae în 1939, cu care s-a căsătorit șase ani mai târziu.

Soțul său arăta o adevărată venerație față de ea, acordându-i titluri și numind-o în funcții dintre cele mai prestigioase. Ajuns la putere, Ceaușescu avea s-o plaseze în vârful ierarhiei politice. În public, Elena Ceaușescu interpreta cu abilitate rolul de coprotagonist, stând mereu un pas în spatele „conducătorului", aparent timidă și foarte elegantă în taioarele sale luxoase marca Chanel. Se spunea că nu era deloc străină de metodele folosite de poliția secretă română, rău-famata Securitate. Și vorbesc aici despre metode care nu erau cu nimic mai prejos decât cele ale GPU-ului lui Stalin sau ale Gestapo-ului lui Hitler.

Vorbind despre puterea discreționară a poliției secrete, în anturajul lui Ceaușescu se repeta întruna că Securitatea era cea mai puternică forță a „României prin propriile forțe"! Acesta fusese un slogan al lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, predecesorul lui

Ceaușescu, creat la vremea respectivă de Ceaușescu însuși pentru a sublinia, într-o manieră cât mai nevinovată, scopul final al administrației de la București: independența față de Moscova.

„Într-un fel sau altul trebuie să luptăm împotriva slugilor bolșevicilor care ocupă Basarabia!" susțineau partizanii cei mai convinși ai metodelor Securității. „Nu poți astupa gura unor reacționari ca Pauker uzând de bunele maniere."

Ana Pauker fusese una din principalele exponente politice ale României, o paladină filosovietică, gata să trimită în fața plutonului de execuție pe oricine, inclusiv pe soțul său, suspectat de activități antisovietice.[1] Moștenirea pe care Gheorghiu-Dej i-o lăsase fostului cizmar Nicolae Ceaușescu consta în faptul că eliminase din conducerea statului orice exponent al curentului filosovietic, din care făcuse parte și Pauker. Eliberat de pericolul opoziției interne, lui Ceaușescu i-a fost mai ușor decât s-ar fi așteptat să mențină o poziție critică și, pe cât posibil, neutră față de Moscova.

Activitatea de acoperire pe care o desfășuram în România mă punea într-o poziție avantajoasă

---

[1] În realitate, soțul Anei Pauker a fost arestat și executat în Uniunea Sovietică în 1938, în vreme ce aceasta se afla în închisoare în România, ca ilegalistă; în plus, Ana Pauker a murit în 1960, neavând nimic de-a face cu regimul lui Nicolae Ceaușescu (n. tr.).

față de orice alt cetățean străin detașat la București: în afara privilegiilor de care mă bucuram grație confidenței care se instalase între mine și Ceaușescu, eu eram singurul care avea cunoștință despre mișcările de fonduri „paralele". Nu-mi făceam iluzii că toate conturile liderului român și ale consoartei sale se alimentau prin oficiul condus de mine, dar eram convins că o mare parte din „depozitele lor familiale" era păstrată în custodie, sub cifru, de banca elvețiană pe care eu o reprezentam la București. Iar afacerile familiei Ceaușescu de care mă ocupam se cifrau la sume astronomice. Adesea, „conducătorul" mă invita să particip la sângeroasele sale partide de vânătoare din rezervația Dealul Negru.

Scenariul era întotdeauna același: ajungeam în zonă cu elicopterul, după care eram conduși la cabana prezidențială. Dimineața începea cu deplasarea la locul de pândă, iar acolo urma măcelul. Situația stătea în felul următor: pe cele aproape patru sute de fonduri de vânătoare din România unde viețuiau urșii bruni, îngrijitori specializați se ocupau constant cu furnizarea de hrană suplimentară animalelor. „Punctele de refacere" pentru urși erau compuse dintr-o treucă și un pătul unde erau puse hălci de carne și alte bunătăți. Ceaușescu se posta într-un foișor supraînălțat, dotat cu două camere, baie, bucătărie și frigider. Așezat în fotoliu, trăgea

asupra sălbăticiunilor, ajungând uneori să ucidă chiar şi douăzeci de urşi pe zi.

Eu stăteam şi priveam: acel gen de tir la ţintă îndreptat împotriva unor animale fără apărare nu era un sport pe gustul meu. Singurul motiv care mă făcea să stau câte o zi întreagă într-o cămăruţă camuflată în mijlocul pădurii era faptul că în asemenea momente „conducătorul" părea mult mai dispus la confidenţe. Fiecare discuţie cu el, recompusă apoi asemenea unui puzzle, reprezenta pentru mine singura cale pentru atingerea ţelului meu: sigiliul Regelui Regilor, simbolul poporului nostru.

– Aş vrea să vă mai spun câteva vorbe despre un personaj foarte important din istoria neamului meu, mi-a zis el într-o zi, în vreme ce, aşteptând apariţia vânatului, discutam vrute şi nevrute la o ceaşcă de ceai indian – o raritate în România acelor vremuri –, însoţită de dulciuri fine, servite pe tăvi de argint. Este un personaj proscris de Occident din cauza operei unui scriitor prea fantezist. Mă refer la Vlad Dracula, un erou pe care intenţionez să-l reabilitez în ochii întregii lumi. Ceea ce se ştie despre Dracula – mai bine zis, ceea ce ştie restul lumii despre el – corespunde figurii de vampir create de Bram Stoker. Nimic altceva decât protagonistul coşmarurilor a mii de cititori. În alte cazuri, în schimb, domnitorul Vlad – cel real – este considerat un asasin necruţător, fapt pentru care ar fi intrat

în istorie cu supranumele de Ţepeş – cel care trage în ţeapă. În realitate, Dracula a fost un suveran drept şi integru. Nu neg faptul că a fost inflexibil şi sever, dar cum ar fi putut fi altcumva, când islamul pândea ameninţător la fruntariile ţării? El a fost cel care i-a împiedicat pe musulmani să invadeze Europa, punându-le stavile de netrecut. Lumea occidentală îi datorează şi lui Vlad Ţepeş integritatea graniţelor şi supravieţuirea civilizaţiei creştine. Să nu cumva să credeţi că ce vă spun eu acum nu e altceva decât o reinterpretare a istoriei făcută de un om de stat orbit de sentimente patriotice. Nu, dar trebuie să ştiţi că Dracula a fost o piesă importantă pe tabla de şah a politicii europene din vremea aceea...

– Şi Dracula făcea parte din acea organizaţie dispărută, Ordinul Dragonului, nu-i aşa?

– Ordinul Dragonului nu a fost niciodată desfiinţat, domnule Breil. Are şi astăzi destui adepţi, care lucrează pentru ca lumea să nu încapă pe mâinile cui nu trebuie...

*

– „Şi ai făcut morţii să revină la viaţă, cu îngăduinţa mea..." repetă gânditoare Cassandra Ziegler, privindu-l pe Oswald Breil.

Erau cuvintele care încheiau ultima scrisoare trimisă de Justiţiarul în numele lui Dumnezeu.

– Ce secret se ascunde în spatele acestor cuvinte?

– Să judecăm cu calm, zise Oswald, apăsându-și tâmplele. Apoi, deschizând un exemplar din Coran, continuă: Fraza aceasta face parte dintr-un verset care spune așa: „Și când Allah va zice: «Isus, fiu al Mariei, adu-ți aminte de harul Meu asupra ta și asupra mamei tale, când eu te-am întărit cu Duhul Sfânt, să vorbești oamenilor din leagăn și când vei fi bărbat în toată firea! Eu te-am învățat scrierea, înțelepciunea, Tora și Evanghelia. Iar când ai plăsmuit din lut chipul unei păsări, cu voia Mea, și ai suflat asupra lui, s-a făcut pasăre, cu voia Mea. Și i-ai tămăduit, cu îngăduința Mea, pe cel orb și pe cel lepros! Și ai făcut morții să vină la viață, cu îngăduința Mea. Și i-am respins pe fiii lui Israel de la tine, când tu le-ai adus semnele învederate. Iar aceia dintre ei care nu au crezut au zis: Aceasta nu este decât vrăjitorie limpede!»"

– Este vorba despre cea de-a cincea *sura* a Coranului, „a mesei întinse sau servite". Este unul din numeroasele fragmente din Coran care face referire la viața lui Iisus Hristos. Bineînțeles că mortul înviat este Lazăr, pe care Hristos l-ar fi adus la viață cu încuviințarea lui Allah preamilostivul.

Cassandra citi din nou copia mesajului. Ca întotdeauna, originalul fusese expediat celor de la CIA, titularul de drept al anchetei. Scrisoarea se încheia astfel:

Când veți ajunge acolo unde mortul a trăit, pentru ca apoi să moară, veți primi noi informații.

„Și ai făcut morții să revină la viață, cu îngăduința mea..."

Nelipsitul sigiliu confirma proveniența scrisorii.

– Lazăr... Lazăr... repetă concentrat Oswald, ca și cum subiectul minunii lui Hristos l-ar fi putut ilumina. Justițiarul vrea să ne trimită într-un anumit loc, un loc care are legătură cu Lazăr, pe vremea când acesta era în viață...

Degetele lui Oswald se mișcară cu iuțeală pe tastatura computerului, apăsă câteva comenzi și, în scurt timp, pe monitor apăru o pagină web, cu un text și câteva fotografii.

Oswald citi cu voce tare:

– „Sfântul Lazăr este patronul orașului Larnaca, anticul Kition: moaștele sale odihnesc într-o biserică din orașul nou. Readus la viață de Iisus în Bethania și persecutat apoi de iudei, s-a refugiat în Cipru, unde a devenit episcop. Când a murit, după treizeci de ani, sarcofagul său a fost depus în cripta bisericii Agios Lazaros, care poartă epigraful: «Prietenul lui Hristos»."

– Iată unde dorește Justițiarul să ne îndreptăm atenția: spre insula Cipru.

– Cipru? spuse Cassandra, privindu-l întrebător.

Glakas se întorsese doar de două ori pe meleagurile natale. În ambele situații, motivul fusese același: un deces în familie. Fapt care, cu certitudine, nu îl

putea face să își aducă aminte cu plăcere despre acele vizite. Acum însă, când nu mai exista nici o rudă care să-l lege în vreun fel de insula mediteraneeană, nimic nu l-ar fi putut convinge pe Glakas să mai pună vreodată piciorul acolo. Simpla rostire a cuvântului „Cipru" îi provoca o stare de melancolie intensă, urmată apoi de o furie feroce împotriva turcilor, care cauzaseră moartea mamei sale, distrugându-i tinerețea și alungându-i bucuria de a trăi. Din cauza musulmanilor turci fuseseră nevoiți George și ceilalți membri ai familiei sale să fugă intempestiv din țară, în numai câteva ore, lăsând acolo tot ce aveau mai de preț. De mii de ori se gândise la răzbunare și promisese că o va pune în practică imediat ce va avea ocazia. Pentru aceasta însă, ar fi avut nevoie de suportul unei însărcinări oficiale, pe care ar fi putut-o obține numai în cazul în care ar fi ajuns în vârful ierarhiei CIA. Așa că fusese nevoit să aștepte și să-și amâne la nesfârșit vendeta. Acum însă, iată că Justițiarul îi oferea ocazia mult așteptată, luându-i de pe umeri o povară deloc ușoară. Odată răzbunarea împlinită, avea să încheie conturile cu temutul *serial bomber:* era convins că reușise să-l identifice.

Vântul Mediteranei șfichiuia suprafața vălurită a apei, ridicând stropi bine-veniți în arșița soarelui de vară. Parfumul mării se înlănțuia magic cu cel de mirodenii tainice.

Oswald și Cassandra coborâră din avion și săriră în automobilul care îi aștepta pe pista aeroportului.

La volan se afla Carl Firenall, un agent federal detașat în funcția de șef al trupelor speciale de pază și protocol pe lângă Ambasada Statelor Unite în Cipru. Era un american tipic, dezinvolt, cam la cincizeci de ani. Bărbatul renunțase la veleitățile carieristice ale tinereții, pierzându-le, pe rând, odată cu fiecare nou transfer din parcursul său de polițist detașat pe lângă ambasadele americane din lumea întreagă. Nu fusese niciodată căsătorit, cu toate că în fiecare nouă etapă a carierei sale avea grijă să facă rost de câte o „soție de moment", cum își numea el noile cuceriri. Cu un aer cinic, Carl obișnuia să-și compare slujba cu cea a unui șef de serviciu de pază dintr-un hotel de lux: câte un bețiv de pus la punct seara, vreo figură dubioasă de ținut sub observație, o prostituată oarecare de trimis la plimbare și, din când în când, un seif devalizat din camera unuia dintre clienți.

– Fir-ar să fie, doamnă Ziegler, exclamă Firenall, cuprins de o admirație sinceră. Chiar dacă ați fi venit singură aici, aș fi știut că se pune la cale o lovitură de zile mari; dar să veniți însoțită nici mai mult, nici mai puțin decât de acest domn...

Volkswagenul Passat demară brusc, lipidu-i pe pasageri de banchetă.

– Sunt onorat să vă cunosc, domnule Oswald Breil. Cu adevărat onorat, continuă agentul american

întorcându-se spre bancheta din spate și întinzând mâna nou-veniților. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că voi avea onoarea să dau mâna cu dumneavoastră.

Oswald îi strânse mâna americanului, rostind câteva cuvinte protocolare: genul acela de manifestări de respect îl făcea întotdeauna să se simtă stânjenit.

– Domnule, doamnă, ghidul dumneavoastră pe insula în care s-a născut zeița frumuseții vă stă la dispoziție, continuă Carl, schițând o plecăciune. Trebuie doar să-mi spuneți cum vă pot fi de folos...

– Mai întâi de toate, vreau să vă reamintesc de caracterul strict confidențial al vizitei noastre, agent Firenall...

– Voi fi mut ca mormântul, doamnă Ziegler...

– Cred că despre isprăvile acelui *serial bomber* care se autointitulează Justițiarul în numele lui Dumnezeu s-a auzit și aici, în această oază de culori mediteraneene, nu-i așa?

– Desigur, zona turcească a insulei a aderat la demonstrația de protest organizată acum câteva zile în toată lumea musulmană.

– Avem motive să credem că următoarea țintă a teroristului va fi chiar Ciprul.

– Acesta e un lucru grav, comentă Carl. O urgență, aș zice... Și un motiv în plus ca să mă considerați în totalitate la dispoziția dumneavoastră.

– De acord, interveni Breil, numai că Justițiarul nu ne lasă prea mult timp la dispoziție ca să-l putem opri.

Mai întâi de toate, aș vrea să vizitez biserica Agios Lazaros, unde se află moaștele Sfântului Lazăr.

– Am înțeles. De îndată ce ajungem la Larnaca, vom merge direct acolo, răspunse Firenall, încadrându-se pe șoseaua care ducea spre oraș.

Cassandra și Oswald avură nevoie de câteva minute bune până să se obișnuiască cu circulația mașinilor pe banda stângă a șoselei – o ultimă uzanță care amintea că Cipru fusese odată dominion britanic.

Între timp, Oswald profită de călătorie ca să se îmbrace în ținuta de travesti care ar fi trebuit să-l facă să treacă neobservat: tricou cu imprimeu Harry Potter, o pereche de pantaloni roșii plin de buzunare și petice, iar pe cap o șapcă de baseball.

– Deși mă apropii de cincizeci de ani, zise Oswald, privindu-se în oglinda retrovizoare, tot un copil am rămas...

Ceilalți doi izbucniră în râs, amuzați de capacitatea lui Oswald de a glumi pe seama propriului aspect fizic.

Ajunși în fața bisericii, Cassandra și cel care părea un flăcăiandru oarecare se așezară răbdători la coadă, în urma unui grup de turiști italieni; după o vreme, ajunseră în fața raclei în care erau păstrate moaștele Sfântului Lazăr.

– „Când veți ajunge acolo unde mortul a trăit, pentru ca apoi să moară, veți primi noi informații", murmură Breil, când rămaseră singuri în criptă. Să sperăm că am interpretat corect indicațiile Justițiarului.

Ceva mai încolo, ghidul spunea în italiană:

– ...de unde derivă și numele orașului: de altfel, Larnaca înseamnă „orașul în care se află mormântul lui Lazăr."

– Doamnă... vă rog, doamnă...

Cassandra privi în jos. Un copilandru care vorbea engleza stâlcit, cu tipica inflexiune grecească, o trăgea de mânecă.

– Mi s-a zis să vă dau plicul acesta, doamnă, continuă copilul.

Cassandra îl privea uluită.

Oswald își reveni primul din stupoare.

– Cine ți l-a dat? îl chestionă el pe băiat.

– Omul acela, răspunse puștiul, arătând spre băncile din spate ale naosului. Acolo era. Mi-a dat zece dolari americani.

Oswald și Cassandra se întoarseră spre locul spre care arătase copilul: nu văzură nimic suspect. În clipa următoare, se repeziră spre ieșire, făcându-și loc cu greu prin grupurile de turiști.

– Nu am observat nici un suspect, cu tot acest du-te-vino de oameni... le mărturisi, desfăcându-și brațele a neputință, Carl Firenall, care rămăsese să-i aștepte în mașină.

Cu mâinile tremurânde, Cassandra deschise plicul. Nu mai era timp pentru obișnuitele precauții referitoare la contaminarea probelor: se aflau la mii de kilometri de sediul CIA, și era convinsă, oricum, că

Justițiarul operase în maniera lui total aseptică, fără să lase nici o urmă.

Trimite-l mâine împreună cu noi, să se bucure și să se joace, iar noi îl vom păzi pe el.

Doi dintre ei, temători și binecuvântați cu har de Allah, au zis: „Intrați pe poartă; când veți fi înăuntru, veți cunoaște Victoria."

Cei care tăgăduiesc sunt asemenea turmei care nu înțelege nimic din strigătele ciobanului, însă el nu aude decât un țipăt și o chemare: surzi, muți, orbi. Ei nu pricep nimic!

Cassandra citi mesajul cu voce tare. Oswald repetă versetele, apoi spuse:

– Dacă memoria nu mă înșală, sunt trei fragmente disparate. Dar nu cred că trebuie să căutăm semnificația mesajului în titlul *surelor* din care provin. Tăcu pentru un timp, părând că meditează, apoi se întoarse spre Firenall: Ce se întâmplă mâine aici, în Cipru, Carl? Vreun eveniment deosebit, vreo sărbătoare, vreo comemorare?

– În Cipru, nimic... mâine este o zi normală... 30 august... Un moment! În zona turcească, pe 30 august se sărbătorește ziua Victoriei!

– „...când veți fi înăuntru, veți cunoaște Victoria"... Asta e! exclamă Cassandra Ziegler.

Ofițerul turc avea o expresie obtuză întipărită pe chipul său măsliniu. Se uita în continuare lung la Carl Firenall și formulă aceeași întrebare pe care o mai pusese de câteva ori până atunci:

– N-ai vrea să repeți, americanule?

– Ascultă-mă cu atenție, locotenente, îi replică Firenall, părând că-și pierde răbdarea. Probabil că dumneata ai văzut prea multe filme despre Războiul Rece. Îți amintesc că până și Zidul Berlinului a fost dărâmat, așa că omenirii îi pasă prea puțin de bietele voastre palisade din Nicosia – sau Leukosa, cum vă place vouă să numiți orașul. Și îți mai amintesc că dumneata nu ești Hruşciov, în timpul crizei rachetelor din Cuba, ci un aliat loial al americanilor. În clipa aceasta, un funcționar al ambasadei americane stă în fața dumitale și-ți spune că în Passatul de colo se află două persoane foarte importante, care încearcă să dejoace o teribilă amenințare care planează nu doar asupra acestui oraș, ci a lumii întregi. În concluzie, sau ridici dracului odată bariera asta, sau mâine fac un asemenea tărăboi acolo unde trebuie, încât afurisitul vostru de zid va fi pus la pământ în doi timpi și trei mișcări de o escadrilă de F16. Acum ai înțeles ce spun, locotenente?

La început, turcul păruse că vrea să protesteze împotriva tonului folosit de bărbatul din fața sa, apoi se răzgândi și puse mâna pe telefon. Vorbi monosilabic cu un personaj care probabil avea o funcție mai

importantă decât a lui – un obscur ofiţer însărcinat cu paza graniţei din capătul străzii Lidras, între partea grecească a insulei Cipru şi cea de nord, turcească.

Câteva minute mai târziu, Passatul intra în zona turcească a Nicosiei.

– Reunificarea Ciprului, programată pentru luna mai, a dat greş, preciză Firenall, arătând spre linia de demarcaţie numită „Attila", păzită de câţiva militari ai Naţiunilor Unite purtând clasica beretă bleu. Dar tot spectrul politic este de acord cu faptul că unificarea Ciprului va fi o miză importantă în cadrul tratativelor duse de Turcia pentru aderarea la Uniunea Europeană. Din păcate, nu e un deziderat chiar atât de uşor de realizat. În ultimii ani, populaţia autohtonă s-a redus considerabil, zona de nord a insulei fiind colonizată masiv cu turci aduşi din Anatolia. Acest lucru a provocat intensificarea fricţiunilor – niciodată stinse definitiv între cele două naţiuni obligate să coabiteze pe aceeaşi insulă.

Cassandra asculta cu atenţie spusele lui Firenall. Cunoştea doar în linii mari istoria recentă a Ciprului. Oswald îi veni în ajutor:

– În iulie 1974, trupele turceşti au invadat Ciprul, sub pretextul unor revendicări istorice. Nu mai puţin de două sute de mii de greco-ciprioţi s-au văzut obligaţi să-şi abandoneze casele, în vreme ce numai vreo douăzeci de mii au ales să rămână, ştiind că aveau în faţă o convieţuire plină de dificultăţi.

– Dificultăți care există și astăzi, îl completă Firenall. S-au înmulțit manifestările de revoltă gen intifada, cu aruncări de pietre dincolo de zid, zid de care nimeni nu are voie să se apropie sau să-l fotografieze. A rămas singurul zid cu semnificație politică din Europa.

– În orice caz, am trecut de primul obstacol. Acum nu trebuie decât să descoperim locul ales de Justițiar pentru lovitura sa asasină.

Cassandra nu apucă să-și termine fraza: două limuzine negre flancară Passatul, silindu-l în cele din urmă să tragă pe marginea șoselei.

Din cel de-al doilea automobil coborî un bărbat care, după înfățișare, nu putea fi altceva decât un membru al serviciilor secrete. Cu un aer superior, îi făcu semn lui Carl să coboare. Oswald și Cassandra rămaseră în mașină, mulțumindu-i în gând lui Firenall pentru obișnuința sa de a da la maximum instalația de aer condiționat.

Bărbatul cu alură de James Bond schimbă câteva cuvinte pe un ton scăzut cu Carl, apoi se apropie de geamul din spate al Passatului, făcându-i semn lui Oswald să coboare. Văzându-i chipul, turcul făcu un pas în spate, uluit.

– Vă cer scuze, domnule, îi zise, dumneavoastră nu sunteți cumva Oswald Breil, fostul premier al Israelului?

– Ba da, eu sunt.

– Sunt onorat să vă cunosc și îmi dau seama că trebuie să fie vorba de ceva foarte important, din moment ce o persoană de calibrul dumneavoastră se află aici, în insula noastră. Numele meu este Ishan Sukru, generalul Ishan Sukru, șeful serviciilor de securitate turco-cipriote. Am primit ordin să vă conduc la hotelul la care tocmai vi s-au rezervat trei camere. Între timp, va fi de datoria noastră să demarăm procedurile pentru...

– Sunt onorat în aceeași măsură, generale Ishan Sukru... îl întrerupse Oswald. Dacă circumstanțele ar fi fost altele, probabil că ar fi zâmbit sarcastic, întrebându-l pe bărbatul din fața lui care era numărul efectivelor pe care le comanda, dar nu i se păru momentul potrivit pentru asemenea ironii, cu atât mai mult cu cât misiunea lor trebuia să rămână secretă, așa încât zise: Aș vrea însă să subliniez importanța și faptul că această vizită, nu tocmai oficială, pe care o facem în țara dumneavoastră, nu trebuie făcută publică...

– Înțeleg, domnule Breil, replică generalul, imperturbabil. Mă voi ocupa personal să vă obțin viza de intrare în cel mai scurt timp posibil. Între timp, vă sugerez să vă bucurați de serviciile de excepție ale luxosului hotel la care veți fi cazați.

– Generale, probabil că nu ați înțeles bine: ne aflăm aici ca să preîntâmpinăm o gravă amenințare.

– Iar eu mă aflu aici ca să mă asigur că legile țării mele sunt respectate. Dacă nu aveți nimic împotrivă,

v-aș ruga să-mi predați pașaportul dumneavoastră și al doamnei care vă însoțește. Vă asigur că vă vor fi înapoiate în cel mai scurt timp posibil, cu viza de intrare pe ele.

– Generale, interveni Cassandra, care nu spusese nimic până atunci, numele meu este Cassandra Ziegler și sunt unul dintre directorii executivi ai FBI. Nu ne permitem să rămânem blocați într-un hotel până obțineți dumneavoastră toate informațiile și să ne acordați, eventual peste câteva zile, viza de intrare. Fiecare minut este important și, dacă nu mă înșel, mâine se sărbătorește Ziua Victoriei în partea musulmană a Ciprului. Avem motive întemeiate să credem că tocmai ziua de mâine a fost aleasă de un terorist internațional pentru unul din îngrozitoarele sale atentate. Acum știți totul, generale Sukru, așa că nu va mai trebui să pierdeți timpul căutând informații. Vă cer să colaborați cu noi, asta e tot.

Nu trebuia să fii foarte inteligent ca să înțelegi semnificația cuvintelor: atunci când un director din FBI formula o asemenea cerere, în spatele ei se ascundea o amenințare ambalată în termeni diplomatici.

– Și cine ar fi personajul acesta care constituie un adevărat pericol planetar? întrebă totuși generalul, cu atitudinea supusă a unui funcționar de provincie.

– Se intitulează Justițiarul în numele lui Dumnezeu, și sunt convinsă că ați auzit vorbindu-se de el. Nu-i așa, generale?

– Permiteți-mi să vă conduc totuși la hotel, apoi voi rezolva toate formalitățile în maximum două ore. Am și eu anumite ordine de executat, iar vizita unor persoane atât de importante ca domniile voastre nu va fi văzută cu ochi buni dacă nu se cunosc motivele reale. Lăsați-mi, așadar, timp să expun situația celor din guvern, apoi mă voi pune la dispoziția dumneavoastră, pentru anihilarea acestei amenințări.

Tonul generalului turco-cipriot era totuși precaut.

– Foarte bine, generale. Dar nu uitați că trebuie să rezolvați totul cât mai repede posibil: fiecare minut contează.

Serviciile jalnice ale așa-zisului hotel de lux aminteau de o locandă din cartierele rău-famate, în vreme ce arhitectura părea demnă de un Grand Hotel de pe Coasta de Azur. Edificiul se înălța de-a lungul unei alei străjuite de copaci, lăsând să se vadă semnele unei degradări constante.

Odată ajuns în cameră, Oswald se repezi sub duș. Apoi, îmbrăcat cu hainele pestrițe de adolescent, ieși la fereastră, cercetând strada. Mașini multe, care, claxonând, își făceau loc asemenea lamei unui buldozer care împinge în lături pietrele din cale. Panourile publicitare umbrite de teii de pe marginea străzii... panourile...

Oswald citi cu greu cuvintele turcești de pe panouri, dar nu trebuia să știe limba turcă pentru a-și da seama că se făcea publicitate unui meci de fotbal care

avea să se desfăşoare peste mai puţin de douăzeci şi patru de ore, de ziua Victoriei. Îşi privi ceasul: trecuse o oră de când Sukru îi adusese la hotel. Îşi îndesă şapca de baseball pe cap şi se strecură pe uşă: nu avea timp de pierdut.

Cassandra Ziegler se aşeză pe pat. Ieşind de sub duş, îşi trăsese pe ea halatul de baie şi acum îşi usca părul. În clipa ceea, sună telefonul. Răspunse cu o voce amicală, convinsă că era Oswald. La auzul vocii artificiale de la celălalt capăt al firului, se cutremură.

– O femeie frumoasă ca dumneata ar trebui să-şi găsească un cavaler mai acătării decât omuleţul acela care te însoţeşte, doamnă Ziegler.

– Cine e la telefon? întrebă şovăitoare Cassandra, în timp ce bănuiala iniţială începea să se transforme în certitudine.

– Cel pe care dumneata şi Breil îl căutaţi, frumoasă doamnă. Sau poate că, de fapt, eu vă caut pe voi, cine ştie? Asta rămâne de văzut. „Trimite-l mâine împreună cu noi, să se bucure şi să se joace, iar noi îl vom păzi pe el." Îmi doresc din toată inima să vă revăd cât mai curând, doamnă Ziegler. Sunt convins că abia aşteptaţi să primiţi veşti de la mine. Vă salut călduros, pe dumneata şi pe bărbatul dumitale în miniatură.

46

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Micul lac de munte era înconjurat de brazi străvechi, care îndulceau cu parfumul lor aerul tare al Dolomiților. La o masă, pe terasa restaurantului de pe lacul Sci, la mică distanță de Cortina, Sciarra della Volta povestea de-a fir a păr episoadele pro-priei vieți, demonstrând calități narative demne de un romancier.

Colonelul Thomas Edward Lawrence le ordonase oștenilor săi cu cămile ca, în semn de recunoștință, să se alinieze pentru onor. Sciarra trecu în revistă trupele, formate din bărbați însemnați de soarele deșertului, apoi se opri în fața colonelului britanic. Lawrence stătea în șaua cămilei sale, o creatură specială ca și stăpânul său: un animal credincios și peste măsură de rezistent la efort. Italianul îl privi lung: era convins că

nu avea să uite niciodată perioada petrecută alături de un erou ca Thomas Edward Lawrence.

Acoperământul imaculat pentru cap încadra chipul tras, slăbit al englezului. Mantia lungă de lână cobora până peste coapsa cămilei.

Italianul scoase sabia din teacă şi o ţinu în dreptul chipului, în semn de salut. Lawrence răspunse cu acelaşi gest, apoi spuse cu voce fermă:

– A fost o onoare, Alberto, să lupt alături de dumneavoastră. Sper să ne mai întâlnim.

– Şi eu nădăjduiesc la fel, Thomas. Iar cel care trebuie să mulţumească sunt eu, pentru că m-aţi învăţat atâtea lucruri noi: acum, datorită dumneavoastră, războiul din ţinuturile acestea aspre nu mai reprezintă o taină pentru mine şi iată-mă în măsură să abordez următoarea misiune în deplină cunoştinţă de cauză, deşi ştiu foarte bine că nu este deloc uşor să conving triburile de arabi să se revolte împotriva turcilor.

– Amintiţi-vă un lucru, Alberto: aici, în deşert, nu avem de-a face cu un război propriu-zis. Am încercat să le explic asta strategilor noştri, dar, pentru ei, alte modalităţi de luptă decât bătălia în câmp deschis sunt de neimaginat. Eu îl numesc război de gherilă: să loveşti şi să dispari fără urmă. Sunt încredinţat că acesta este modul de operare cel mai potrivit acestor teritorii. Acum însă, să ne despărţim: un rămas-bun prea îndelungat nu e o treabă de soldaţi.

Sciarra se îndepărtă, urmat de un grup de vreo zece arabi: erau oamenii de bază în jurul cărora avea să construiască un contingent similar celui al colonelului Lawrence.

Trecuseră două luni de la acel salut de rămas-bun. Sciarra nu pierduse nici un minut. Reușise să recruteze aproape o mie de noi soldați, care fuseseră campați la Deir el Balah, la sediul comandamentului corpului oriental al trupelor aliate. În schimb, colonelul italian se afla la câțiva kilometri distanță, spre nord-est, în imediata apropiere a orașului Gaza.

Culmea lui Samson se înălța circa două sute de metri pe țărmul Mediteranei. Două vedete britanice supravegheau coastele, plutind lent, în afara razei de acțiune a artileriei turcești.

Colina-buncăr 164 se afla chiar pe linia frontului: de acolo erau lansate în valuri atacuri asupra garnizoanelor turcești încartiruite în orașul Gaza. Poziția fusese cucerită după luptele din aprilie 1917, și de atunci rămăsese sub ocupația Brigăzii 166 britanice.

Colonelul Sciarra ar fi vrut să poată intra în oraș și să organizeze o rebeliune internă, cu ajutorul unor șefi de trib loiali cauzei Aliaților. Acțiunea fusese pregătită până la ultimul detaliu: travestit în arab, colonelul urma să fie introdus în oraș de un om de-al său, vărul șeicului din Gaza. Noaptea era liniștită, fără lună. Sciarra închise caietul în care obișnuia să-și

scrie propriile gânduri. Închise și jurnalul militar în care, urmând directivele Statului-Major, însemnase toate acțiunile care meritau să fie evidențiate.

Ieși în întunericul împăcat al nopții. Trase adânc în piept aerul curat și rece. În clipa aceea, Sciarra fu martorul sfârșitului lumii.

Turcii lansară un baraj susținut de artilerie de calibru mare asupra colinei fortificate. Un obuz explodă la mică distanță de Sciarra, care fu aruncat la câțiva metri distanță. Poate că își pierduse și cunoștința, dar numai pentru scurtă vreme. Când își reveni și urechile încetară să-l mai doară, încercă să-și ducă mâna la fața rănită: din brațul stâng nu rămăsese decât o masă informă de oase și carne sângerânde. Se trase într-un colț ferit și încercă să își îngrijească într-un fel rana: pierdea mult sânge. Desprinse cureaua de piele de la tocul revolverului și o folosi ca garou. Apoi, în fața ochilor se făcu din nou întuneric și se prăbuși inconștient.

– Ce ați spune dacă ne-am întoarce pe jos la Cortina, domnule Breil? întrebă Sciarra, sprijinindu-și cu un gest ferm bastonul în scândurile estacadei de pe țărmul lacului.

– Cu cea mai mare plăcere, generale. Asta în cazul în care o astfel de plimbare nu vă cere prea mult efort.

– Poate că aș fi în dificultate, dacă ar trebui să ajung înot, spuse bătrânul italian. Arătând spre ciotul

de mână protejat de o mănușă neagră, dar la vârsta mea, o plimbare e bine-venită dacă vrei să te menții în formă. Și, în timp ce mergem, voi continua să vă povestesc despre viața mea, asta dacă nu cumva ați obosit să mă ascultați, domnule Breil.

– Asta ar fi cu neputință, generale.

– Războiul s-a terminat!

Strigătul de bucurie se transmise din om în om. În numai câteva minute, toată zona portuară a Genovei semăna cu o imensă navă pe care se dezlănțuise petrecerea: lumea striga, sărea în sus, dansa de bucurie, printre stive de mărfuri și containere pregătite pentru încărcare. Brusc, toată lumea se opri din lucru, dând frâu liber manifestărilor de fericire nestăpânită de după primele momente de scepticism.

Din nefericire, la sărbătoare erau mulți absenți motivați: italienii pierduseră șase sute cincizeci de mii de militari, francezii un milion trei sute de mii, imperiul britanic un milion, România peste trei sute de mii. Aproape trei milioane de soldați din rândurile Triplei Alianțe căzuseră, la rândul lor, pe front, iar civilii morți în bombardamente depășeau cifra de șapte milioane.

Spectrul acestor pierderi masive avea să influențeze, într-un fel sau altul, istoria secolului XX. Dar, în loc să servească tuturor drept avertisment, punând în gardă lumea asupra nenorocirilor războiului,

ele aveau să devină curând pretext pentru revendicări și aspre vendete.

În hala antrepozitului de bumbac se auzi o voce în difuzoarele de amplificare:

– Sunteți cu toții învoiți de la operațiunile de încărcare-descărcare. Astăzi, luni, 4 noiembrie 1918, războiul s-a sfârșit. Dumnezeu să aibă în pază Italia învingătoare!

Cel care vorbise era bărbatul pe care hamalii îl supranumiseră „Mână de lemn". Un strigăt de bucurie izbucni din piepturile celor din hală.

Și Alberto Sciarra della Volta, „Mână de lemn" pentru unii și „Generalul" pentru toată lumea, își îngădui o pauză de lucru. Chiar și pentru cei aflați departe de front, războiul echivala cu un volum imens de muncă, dar fără nici o garanție de câștig: orice se putea întâmpla, cu atât mai mult cu cât era practic imposibil ca încărcăturile pe mare să fie asigurate. U-Boot-urile germane stăteau la pândă în Mediterana asemenea haitelor de lupi hămesiți. Un singur vas scufundat putea însemna pentru unii falimentul. Din fericire, renumita agenție maritimă Sciarra della Volta nu înregistrase pierderi importante.

Alberto era în culmea fericirii. Un piroscaf sub pavilion britanic, acostat la chei, emise un șuierat lung. Răspunzând semnalului, în scurt timp, toate navele din port începură să sune din sirene. Sciarra rămase

pe chei, admirând spectacolul şi savurând gustul păcii şi al libertăţii redobândite.

Generalul Sciarra della Volta fusese lăsat la vatră din cauza rănilor suferite şi a amputării unui braţ. De la revenirea acasă, se dedicase trup şi suflet muncii la agenţia maritimă a familiei: rămăsese singurul mod în care mai putea fi de folos ţării.

Piroscaful britanic, pregătit să ridice ancora, emise un al doilea şuierat lung. Alberto nu mai stătu pe gânduri: îl cunoştea bine pe comandantul vasului, căci operaţiunile de încărcare fuseseră executate de agenţia lui. Sări în fugă pe pasarela de îmbarcare, hotărât şi fără să privească înapoi: pentru prima dată în ultimul an, angajaţii săi erau nevoiţi să se descurce singuri. Peste cinci zile, el avea să ajungă la Londra.

Trenul-spital sosi sub amplele arcade ale gării Victoria în puterea nopţii. În faţa gării aşteptau o mulţime de ambulanţe şi căruţe ale Crucii Roşii.

Operaţiunile de transbordare a răniţilor începură imediat, urmărite de militari şi de privirile pline de compasiune ale puţinilor civili prezenţi. Unul dintre aceştia, deşi avea braţul stâng amputat, se oferi să ajute, împingând tărgile mobile spre ieşire.

Kimberly coborî din vagon: pentru cei din Crucea Roşie, sfârşitul războiului echivala cu înrăutăţirea condiţiilor – deja dificile – de lucru. Răniţii aveau să

fie repatriați, spitalele de campanie dezafectate, trebuiau îngropați morții și consolate familiile acestora. La puțin timp după ce Alberto fusese lăsat la vatră, Kimberly fusese transferată pe frontul din Europa: rolul de infirmieră era o acoperire pentru activitatea sa de agent de contraspionaj, însă nu îi permitea să neglijeze îngrijirea răniților. Odată ostilitățile încheiate, Kimberly solicitase să rămână pe front, făcându-se utilă acolo unde i se cerea ajutorul. În fiecare săptămână îi trimitea o scrisoare singurului bărbat căruia i s-ar fi dăruit, primind, în schimb, periodic, răspunsul său. Nu încetase însă să se întrebe cât timp avea să mai dureze iubirea lor. Distanța care îi despărțea ar fi putut să le îndepărteze și inimile, chiar până într-acolo încât și cel mai sincer sentiment ar fi putut fi compromis. Se gândise că ar fi fost mai bine să nu-și facă iluzii asupra viitorului relației sale cu un ofițer italian: avea să se termine totul repede. Foarte repede. Ea avea să sufere, dar, la urma urmelor, era o femeie de caracter...

– Colonele, vă rog...

Pășea frântă de oboseală pe peronul gării, când o voce din spatele său o facu să tresară și să întoarcă privirea:

– Colonele, sunt un infanterist alpin care a aterizat cu un dirijabil furat într-un oraș aflat în plin război. Am fost expediat în arșița deșertului, traversându-l pe spinarea unei cămile. Dar în tot acest timp

n-am încetat nici o clipă să vă iubesc. Vreți să fiți soția mea, colonele Kimberly Hadwin?

Întorcându-se spre cel care vorbea, ochii femeii se umpluseră de lacrimile bucuriei. Nu reușea să vadă nimic, doar umbra aburilor locomotivei care se punea în mișcare, dar brațele i se deschiseră larg, gata să-l primească pe bărbatul care se îndrepta spre ea din ceață. Sciarra apăru surâzând, iar în clipa următoare cei doi se îmbrățișară cu pasiune.

Kimber și Alberto nu reușiră niciodată să se resemneze cu gândul că nu vor putea avea copii. Făcură nenumărate încercări, consultară specialiști, dar nu reușiră să rezolve problema.

Genova o primise pe soția englezoaică a potentului agent maritim cu obișnuita indiferență aparentă – mascând, în realitate, curiozitatea și invidia – cu care orașele de provincie îi întâmpină pe străini. Pentru Kimber însă, fuseseră suficiente câteva luni de căsnicie ca să își dea seama că nu și-ar fi putut închipui viața altfel decât sub soarele Mediteranei și, mai ales, având-l alături pe Alberto. Traversaseră momente dificile, dar reușiseră să treacă peste orice obstacol cu entuziasmul cu care înfruntaseră necazurile războiului. Nici chiar dureroasa realitate de a nu avea copii nu reuși să zdruncine armonia acelui cuplu pe care toți îl considerau perfect.

Slujba lui Alberto era acaparatoare, solicitându-i prezența aproape în permanență; se străduia să câștige

cât mai mult timp pentru ei doi și îi dedica lui Kimberly fiecare minut liber.

„Vapoarele nu știu să citească acele ceasurilor", obișnuia să-i repete Alberto, de fiecare dată când – fie noapte, fie zi – era obligat să alerge în port, chemat de propriii angajați.

La un an de la căsătorie, Kimber își exprimase dorința de a lucra cot la cot cu el în agenție: nu era deloc încântată de ideea de a-și petrece zilele confecționând pachete cu alimente pentru acțiuni caritabile sau lâncezind în fața unei cești cu ceai și a unei farfurii cu prăjituri la cafeneaua Mangini.

Alberto îi acceptase cererea, cu promisiunea că avea să renunțe la agenție în clipa în care avea să rămână însărcinată. Copiii însă se lăsară așteptați și, treptat, Kimber deveni o piesă de neînlocuit în afacerea familiei, care se extindea văzând cu ochii.

Se părea că războiul rămăsese o amintire pierdută în negura vremurilor; vorbeau foarte rar despre asta.

În schimb, Sciarra nu pierduse obiceiul de a corresponda cu Mihnea; după câte îi scria acesta, românul se afla în continuare în căutarea Inelului Regilor. Pe de altă parte însă, relația epistolară cu Lawrence se limita la felicitările de sărbători, telegrame și scrisori de felicitări cu ocazia noilor onoruri cu care era gratulat colonelul englez. Eroul din Arabia atinsese poziții înalte în ierarhia politică: în aparență venerat de toată lumea, părea lansat spre o carieră strălucitoare. Unui

ochi de expert însă, nu-i putea scăpa faptul că elogiile și funcțiile politice nu erau altceva decât arma prin care politicienii știau să îi exileze pe eroii deveniți incomozi din cauza inteligenței și ambiției: le ofereau meniri găunoase, folosindu-se orice pas greșit al lor pentru a-i discredita, trimițându-i din nou în obscuritatea anonimatului.

Dragă Thomas,

Am aflat din presă despre întâlnirile dumneavoastră cu Winston Churchill pentru a discuta despre situația din Orientul Apropiat. Cunoscându-vă interesul pentru acea regiune frământată de tulburări politice, sunt convins că veți ști să-l direcționați pe ministrul țării dumneavoastră spre alegerea cea mai înțeleaptă, astfel încât vrednicele popoare ale Arabiei să se bucure, în sfârșit, de pace și autonomie. Am aflat, de asemenea, și despre dificilele negocieri pe care le purtați cu regele Hussein. Chiar și presa italiană a făcut largi referiri la conținutul tratatului de la Hijaz, lăudând eforturile dumneavoastră care au condus la un final fericit. Sunt mândru și onorat să mă număr printre cei care se bucură de prietenia dumneavoastră. Vă rog să primiți cele mai sincere și fraterne urări pentru un Crăciun de neuitat și un prosper an 1922.

Cu sinceră afecțiune,
Alberto

Această scrisoare fu trimisă în decembrie 1921. Aproape în aceeași clipă în care Sciarra expedia plicul, piroscaful *Re Vittorio* acosta în portul Genova.

La fel ca și vaporul geamăn *Regina Elena*, fusese construit în anul 1908, având o capacitate de opt mii de tone. Cele două coșuri negre cu o bandă albă – negrul și albul fiind culorile Marinei italiene – erau dispuse între două catarge înalte de lemn, pe care erau amplasate antenele radio și proiectoarele de lumină.

În timpul războiului, vasul fusese alocat pentru transportul de trupe și avusese mai mult noroc decât *Regina Elena*, scufundat de torpilele unui U-Boot german, în 1918.

Reechipat și adaptat pentru transportul transatlantic de pasageri, *Re Vittorio* putea găzdui o sută de pasageri la clasa întâi, peste două sute la clasa a doua și o mie două sute la a treia.

Acum, după ce făcuse escală la Trieste și Napoli, se oprise la Genova, înainte de a lua calea Atlanticului, cu cap-compas New Orleans.

Așa cum făcea adesea, Sciarra urcă la bord, petrecând o jumătate de oră în plăcuta companie a comandantului, un simpatic ligurian cu mustăți stufoase și pleoștite, ca ale unei morse.

– O rugăminte, generale Sciarra, îi spuse comandantul când se pregăteau să-și ia rămas-bun. În afara proviziilor și a tot ceea ce v-am trecut pe listă, șeful sălii mașinilor insistă să fie aprovizionat cu un lubrifiant

special, esențial pentru buna funcționare a afurisitelor de motoare cu abur. Sunt sigur că numai firma Sciarra della Volta poate fi în măsură să satisfacă cererile bizare ale ofițerului meu. El spune că, fără vaselina asta sau ce-o fi, *Re Vittorio* riscă să rămână în mijlocul Altlanticului, cu ambele motoare blocate.

– Nu vă faceți griji, comandante. Cu permisiunea dumneavoastră, voi coborî chiar eu în sala mașinilor să vorbesc cu subalternul dumneavoastră ca să aflu despre ce lubrifiant este vorba.

Sciarra coborî cu pas săltat în burta vaporului, fără să bage în seamă luxoasele punți superioare.

Sala mașinilor unui transatlantic seamănă cu viziunea comună asupra unui cerc al infernului lui Dante. Cuptoarele gigantice de fontă își deschid fălcile, gata să înghită cu lăcomie tonele de cărbuni aruncate din lopețile bărbaților pe jumătate goi, mânjiți cu un strat gros de pulbere neagră. De jur împrejur, totul – zgomotul asurzitor, răbufnirile aburului sau uriașele biele de oțel – pare să dovedească faptul că există un perpetuum mobile. Acest teritoriu de sine stătător, o lume necunoscută celor ce fac plimbări lungi pe punte, bucurându-se de razele soarelui, un univers ce nu-și poate permite nici o secundă de răgaz, chiar în mijlocul celei mai sălbatice furtuni: fără forța de propulsie a elicelor, chiar și cel mai impunător transatlantic ar fi învins de valurile oceanului.

Sciarra se opri câteva clipe să-i observe pe oamenii preocupați de boilere și manometre, apoi îl zări pe șeful sălii mașinilor.

Se îndrepta spre el când, deodată, trecând pe lângă un mașinist, memoria îi fu răscolită de o sclipire fulgerătoare: nu-l zărise decât o fracțiune de secundă, iar stratul de funingine de pe chip îl făcea de nerecunoscut, însă Sciarra era sigur că-l mai văzuse undeva pe bărbatul acela.

Tulburat de întâlnire, îl întrebă pe ofițer care era numele misteriosului mașinist.

– Cine, cel de colo? Îl cheamă Olt, Arisztid Olt. E ungur și, dacă e să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Sciarra, nu sunt deloc mulțumit de el. Din fericire, e unul care nu vorbește mult, i-a mărturisit unui subofițer că e actor și că, probabil, se va opri în America în căutarea norocului... Numai că, judecând după dezinteresul pe care îl manifestă când e vorba de muncă, mi-e teamă că nu trebuie să-și facă mari speranțe cu norocul acela...

– Olt, Arisztid Olt... repetă Alberto Sciarra pentru el însuși.

În cartierul Carignano, doi copii încinseseră cel mai frumos joc pentru cei mici, dar, în același timp, cel mai urât pentru cei mari. Sciarra trecu pe lângă cei doi țânci războinici înarmați cu puști de lemn. Pe nesimțite, gândurile generalului se întoarseră la război

și la nenumăratele conturi neîncheiate pe care acesta le lăsase. Deodată, Sciarra își aminti: iată unde îl mai văzuse pe bărbatul acela!

Ultima dată îl întâlnise, cu câțiva ani în urmă, într-un castel din România, iar cel care acum susținea că se numește Olt încercase să-l ucidă pe locotenentul Mihnea Petru. Pe atunci însă, se numea Blasko, locotenentul Béla Blasko, din armata austro-ungară.

Ajuns în fața casei, Alberto Sciarra se răzgândi. Se întoarse din drum, coborând scara valvârtej. Ajuns în port, văzu piroscaful pierzându-se în zare. Și, odată cu el, și Béla Blasko.

47

VALAHIA, 1386

– Aceasta mi-e povestea, Mircea, fiul meu...

Chipul palid şi descărnat al femeii era însemnat de trecerea anilor şi de umbra bolii. Însă ochii ei de culoarea adâncului mării străluceau încă, ageri şi plini de viaţă.

– Făgăduieşte-mi că o vei istorisi mai departe, celor ce vor veni după tine, întregind-o cu întâmplările de vitejie din viaţa ta, despre care am credinţa că va fi luminoasă şi plină de înfăptuiri măreţe. Şi să faci în aşa fel încât să fie pilduire celor ce îţi vor urma. Să nu laşi să se piardă în negura uitării sămânţa stirpei noastre, iar puterea talismanului nepreţuit pe care ţi-l las azi zălog să dăinuiască peste ani. Faptele tale să fie fără strâmbătate, pe măsura gândului tău drept. Cinsteşte-ţi prietenii, nu dispreţui iubirea şi apără-ţi norodul cu

preţul vieţii tale. Dumnezeu să te aibă în pază, Mircea, voievod al Valahiei[1].

Celeste cunoştea ca nimeni altcineva caracterul lui Mircea, primul său născut: era un prinţ destoinic şi era încredinţată că numele său avea să rămână incrustat în istoria poporului lor. Valahia devenise patria lui Celeste, singurul loc de unde nu fusese silită să fugă, ţinutul în care, abandonându-şi travestiul bărbătesc, devenise femeie, soţie şi mamă fericită.

Amintirile vieţii sale pline şi intense îi trecură cu repeziciune şi limpezime prin faţa ochilor: băieţii ei jucându-se pe pajiştea întinsă din faţa castelului lui Vladislav, primele lor lecţii de călărie, teama ei de mamă de a nu-i vedea căzând din şa, trudniciile şi mulţumirea de a-i vedea crescând zdraveni şi sănătoşi. Acum părea că totul se întâmplase într-o clipită. Apoi, când Celeste se pregătea de o îndelungată bătrâneţe liniştită lângă bărbatul pe care nu încetase niciodată să-l iubească, veniseră pe lume primii nepoţi, fiii lui Mircea.

Stătuse în preajma lor clipă de clipă, nescăpându-i din ochi când începuseră, nesiguri, să facă primii paşi, sau întinzându-se în pat lângă ei, ca să le istorisească

---

[1] În realitate, Mircea cel Bătrân, personajul despre care se insinuează că ar fi vorba în acest fragment, a fost fiul voievodului Radu I, fratele şi adevăratul succesor la tron al lui Vladislav (n. tr.).

minunatele aventuri a doi bărbați care se dușmăniseră o viață întreagă, duelându-se pe mări și pe uscat.

Erau povești eroice pe care, înaintea nepoților, le depănase și propriilor ei copii. Dar nu erau legende: aflaseră cu toții povestea vieții sale, pecetluită de vitejia pe care aveau s-o moștenească toți urmașii lui Celeste.

Între Mircea și mama sa exista o legătură care transcendea obișnuitele relații dintre mame și fii.

Pe vremea când era copil, Celeste se dovedise o mamă afectuoasă, refugiul sigur în fața furiilor tatălui, o îndrumătoare în viață; gingășia ei însă știuse să se transforme într-o adevărată asprime atunci când îl învățase deprinderile de război. Celeste îl crescuse la școala nobililor războinici, insuflându-i arta măiastră a samurailor și tehnicile lor de luptă ucigătoare; acum, Mircea mânuia cu iscusință și precizie atât armele tradiționale, cât și *katana*, spada nobililor războinici din Țara Soarelui-Răsare.

Dar Mircea nu avea cum să-și închipuie cât se chinuise propria sa mamă să se arate aspră și neîndurătoare: ochii fiului ei, Mircea – aceiași ochi ca ai propriului ei tată, Muqatil –, îi înmuiau inima atunci când o priveau rugător, și ar fi putut obține tot ce-ar fi dorit de la ea.

Un zâmbet senin și plin de mulțumire apăru pe chipul lui Celeste, zărindu-i pe ceilalți membri ai familiei intrând în odaia umbroasă: o bună parte din ființa ei avea să dăinuiască în continuare pe pământ.

– Cu toate astea, îmi pare rău că se termină, murmură ea, zâmbindu-i bărbatului său, care, stându-i la căpătâi, o ţinea de mână.

– Ce să se termine, Celeste? întrebă el.

– Viaţa, dragul meu. Viaţa minunată pe care am petrecut-o lângă tine.

– Nu vorbi astfel. Vreau să te gândeşti numai la însănătoşirea ta.

– Nu am nici timp, nici forţă ca să mă tămăduiesc, Vladislav. Dacă există cu adevărat o lume dincolo de moarte, voi veni la voi, mamă şi tată al meu, Humarawa, Wu şi Rhoda...

Şi voievodul era însemnat de trecerea anilor: părul alb ca neaua, riduri profunde săpate pe chipul obosit, învăluit de o expresie plină de iubire şi compasiune.

– Nu vreau să te aud vorbind în felul acesta, spuse el. Pe urmă, eu ce să fac fără tine? La anul vom sărbători treizeci de ani de la nuntă... Îţi mai aminteşti când i-am spus tatălui meu că vreau să mă însor cu... un bărbat?

Celeste încuviinţă din cap, cu ochii închişi şi buzele încleştate. Părea că lunga suferinţă îi secase toate forţele. Toţi cei patru copii ai săi stăteau acolo, în picioare, în jurul patului. Mezina, care abia împlinise şaisprezece ani, plângea întruna.

– Nu plângeţi, copiii mei, nu plângeţi. E rândul vostru să luaţi viaţa în piept. Nădăjduiesc numai că am reuşit să vă ajut să înţelegeţi cum s-o faceţi mai bine. Nu plângeţi.

Un oftat prelung răbufni din pieptul lui Celeste.

– ...un Muqatil nu plânge niciodată...

– Nu, mamă, nu, te rog... imploră Mircea, cu vocea transformată într-o șoaptă.

Nu se putea resemna la gândul că își pierduse farul călăuzitor.

Nimic nu-l putea consola, nici măcar gândul că peste numai câteva zile avea să devină voievodul Valahiei. Mircea strânse între degete Inelul Regilor, în vreme ce o lacrimă i se prelingea, adânc, pe obraz.

– Nu, mamă, șopti el, știu că nu mă comport ca un Muqatil, ca un războinic ce nu cunoaște frica. Acum nu izbutesc s-o fac. Dar te încredințez că toate dorințele îți vor fi respectate întocmai, mamă a mea.

48

AUGUST 2004

Din jurnalul lui Asher Breil, București, 1968:

„Conducătorul" ședea în fotoliu, în fața vizetei pentru pușcă din foișorul camuflat unde așteptam să apară vânatul. În ciuda evidențelor, Ceaușescu continua să susțină că masacrul animalelor fără apărare se chema, de fapt, „vânătoare de urși".

– ...Da, domnule Breil, Ordinul Dragonului nu a dispărut, a reluat el discuția. Vlad al II-lea, tatăl lui Dracula, a urcat pe tron la mult timp după ce, în 1418, propriul său tată, voievodul Mircea, și-a încheiat domnia de treizeci și doi de ani. Era un adevărat record pentru vremurile acelea tulburi, când un bărbat apuca să rămână la conducerea țării maximum trei sau patru ani. Mircea cel Bătrân, urcat pe tron în 1386, s-a arătat a fi un suveran inteligent, drept și iubit de popor, un iscusit războinic.

Pe toată durata domniei sale a fost nevoit să țină piept singur expansiunii otomane: Biserica Catolică era preocupată să înece în sânge ereziile apărute în Europa Occidentală. În 1431, Vlad, tatăl lui Dracula, a fost învestit cavaler al Ordinului Dragonului de către Sigismund, regele Ungariei, viitorul împărat al Sfântului Imperiu Roman. Ordinul, de tip militar, avea ca scop oficial nimicirea vrăjmașilor Bisericii Catolice, oriunde s-ar fi aflat aceștia. Însă scopurile reale erau multe altele, la fel ca și legăturile secrete de fraternitate care îi uneau pe membrii ordinului.

– Știu că blazonul ordinului era un dragon înaripat, iar în arta populară românească o asemenea creatură era personificarea unui demon, am spus.

– Exact. Probabil că tocmai din cauza acestei analogii Dracula și tatăl său au trecut în istorie ca fiind niște demoni.

– Sau, poate, pentru ferocitatea lor.

– Nu trebuie să ne grăbim niciodată să judecăm pe cineva după aparențe, domnule Breil. Oamenii trebuie evaluați în funcție de circumstanțe: teoretic, cine trage într-un om fără apărare este, fără îndoială, un criminal, dar dacă cel care trage face parte dintr-un pluton de execuție, el devine o persoană care acționează conform legii. Vedeți, așadar, că percepția asupra realității se schimbă în funcție de unghiul din care privești lucrurile. Nu

este recomandabil să judecăm întâmplările din vechime din perspec-tiva omului din secolul XX, ci trebuie să încer-căm să ne adaptăm judecățile la epoca respectivă, la realitățile și cutumele în care s-au produs evenimentele sau au trăit persoanele pe care dorim să le analizăm.

*

Cei care treceau prin sectorul turcesc al Nicosiei – numită de locuitorii săi și Leukosa – nu ar fi fost deloc uimiți să vadă un adolescent slăbuț în fața unui panou publicitar care făcea reclamă unei partide de fotbal – punctul culminant al festivităților din 30 august, ziua victoriei turcilor ciprioți asupra grecilor. Băiețandrul purta o șapcă de baseball și haine extravagante. Oswald citi cu atenție numele instituției care organiza evenimentul: Kuzey Kibris Turk Cumhuriyeti, respectiv Liga turco-cipriotă de fotbal. Oswald își spuse că acolo, în Cipru, se întâlnea o situație unică: o populație de șapte sute de mii de locuitori, care trăia pe un teritoriu de numai nouă mii de kilometri pătrați, avea câte două federații pentru fiecare sport în parte. Exista federația de scrimă greco-cipriotă, dar și federația de scrimă turco-cipriotă, la fel și la caiac-canoe, atletism, tir cu talere sau echitație. Ca să nu mai vorbim de fotbal: două campionate, două federații. Oswald își întipări în minte numele stadionului unde avea să se desfășoare derbiul dintre Çetinkaya

şi Gönyeli, cele două echipe aflate în fruntea clasamentului: 20 Temmuz Stadium din Kyrenia.

Făcu stânga-mprejur şi se întoarse la hotel.

Cassandra era peste măsură de tulburată din cauza telefonului primit: pusese jos receptorul, apoi îl ridicase din nou, încercând să-l contacteze pe Oswald. Nu răspundea nici pe telefonul din cameră, nici pe celular. Ieşise din cameră, cu gând să coboare în holul hotelului în care fuseseră escortaţi cu fermitate politicoasă de oamenii serviciilor secrete locale. Spera să-l găsească acolo pe Breil.

În schimb, îl văzu ţâşnind pe uşile ascensorului.

– Cred că am înţeles unde se va produce atentatul, îi spuse Oswald, abia trăgându-şi sufletul, în vreme ce Cassandra, respirând la fel de greu, încerca să-l pună la curent cu discuţia telefonică avută cu temutul *serial bomber*.

– Ne urmăreşte, Oswald, spuse femeia, după ce intrară amândoi în cameră.

– Nu mă miră deloc. Toţi criminalii în serie au o satisfacţie aparte urmărind cum anchetatorii se dau de ceasul morţii ca să le prindă urma. Nu văd de ce Justiţiarul ar face excepţie, refuzându-şi un asemenea spectacol. Apoi, citi din nou – nu mai ştia nici el a câta oară – scrisoarea teroristului, pe care, de altfel, o ştia pe de rost: „Şi ai făcut morţii să vină la viaţă, cu îngăduinţa Mea..." Acesta era primul indiciu.

După părerea mea, și-a îndeplinit menirea: trebuia să ne facă să ajungem până aici. Acum, indicațiile care trebuie să ne ducă pe pista corectă sunt cele trei pe care le-am primit aici, în Cipru, la mormântul Sfântului Lazăr:

> Trimite-l mâine împreună cu noi, să se bucure și să se joace, iar noi îl vom păzi pe el.
>
> Doi dintre ei, temători și binecuvântați cu har de Allah, au zis: „Intrați pe poartă; când veți fi înăuntru, veți cunoaște Victoria."
>
> Cei care tăgăduiesc sunt asemenea turmei care nu înțelege nimic din strigătele ciobanului, însă ei nu aud decât un țipăt și o chemare: surzi, muți, orbi. Ei nu pricep nimic!

Am aflat, așadar, continuă Oswald, că numai în partea turcească a Ciprului se va sărbători mâine Ziua Victoriei. Și, după cum spune versetul din Coran, unii trebuie să se distreze și să se joace tocmai în această zi. Am descoperit că primele două echipe din fruntea campionatului se vor întâlni mâine pe stadionul 20 Temmuz. Cred că a sosit vremea să ne luăm zborul din cuibușorul acesta, fie că generalul Ihsan Sukru este de acord sau nu.

Îl chemară pe Firenall și, câteva minute mai târziu, ieșeau cu toții în fugă din hotel. Peste oraș se lăsau primele umbre ale serii. Oswald se instală lângă șofer și

își privi îngrijorat ceasul: timpul se scurgea cu repeziciune, mai aveau doar câteva ore la dispoziție ca să dejoace atentatul.

Orășelul de coastă Kyrenia se afla la numai treizeci de kilometri de capitala Ciprului, Nicosia. O limbă de pământ care închide un mic port natural, circular. Când Firenall parcă mașina în fața stadionului, situat în vestul orașului, noaptea era deja stăpâna locului.

– Acum trebuie să găsim pe cineva care să se arate dispus să ne deschidă porțile și să aprindă instalația de nocturnă, spuse Breil, arătând spre lacătul mare de pe poarta principală a stadionului.

Câteva minute mai târziu, un paznic toropit de somn apărea din ghereta lui zdrăngănind în mâna dreaptă o legătură de chei, în vreme ce în stânga strângea bancnota de o sută de dolari pe care Firenall i-o fluturase pe la nas.

Abia în clipa în care se aprinseră reflectoarele dispuse în cele patru colțuri ale complexului sportiv, cei trei își dădură seama de dimensiunile reale ale stadionului. Să detecteze o bombă în spațiul acela imens era ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân.

– De unde începem? întrebă Carl Firenall, încercând să-și ascundă descurajarea care îl cuprinsese.

Primele raze de soare îi găsiră ridicând unul câte unul scaunele din tribune, după ce inspectaseră

vestiarele, toaletele pentru public și încăperile-anexă de sub tribune.

Cassandra era pe punctul să se dea bătută: nu era nici urmă de vreo bombă.

– În conformitate cu legea emigrației, se auzi reverberând din înaltul tribunei oficiale vocea generalului Ihsan Sukru, sunteți pasibili de pedeapsă pentru următoarele infracțiuni...

– Nu ne interesează nici cât negru sub unghie de infracțiunile despre care vorbiți, generale, îl întrerupse Oswald, oprindu-se pentru scurt timp din căutări. Dimpotrivă, aș zice că avem nevoie de colaborarea dumneavoastră: fiecare om pe care ni-l puteți pune la dispoziție ne poate ajuta să descoperim mai repede bomba amplasată de Justițiar pe acest stadion. Chemați întăriri și vă rog s-o faceți cât mai repede.

– Din moment ce sunteți atât de sigur pe spusele dumneavoastră înseamnă că aveți și dovezi, nu-i așa? întrebă generalul cu un aer sfidător. Care ar fi acestea, domnule Breil?

– Simple deducții, generale.

– Și credeți, oare, că simplele deducții ale unui israelian pot duce la schimbarea întregului program la care sunt așteptate zeci de mii de persoane, inclusiv președintele nostru? Vă reamintesc faptul că peste câteva ore, pe acest teren se va disputa un meci de fotbal așteptat de luni de zile și nimeni nu-l poate anula. Pe de altă parte, nu e nevoie să chem întăriri: cei trei

oameni pe care îi am cu mine sunt mai mult decât suficienți pentru misiunea pe care o am de îndeplinit.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnule general, nu aș mai insista pe acest aspect, cu suporterii privați de spectacolul mult așteptat: toți cei care vor intra pe stadion riscă să sară în aer, își întări spusele Oswald.

– Aceasta se poate întâmpla pe oricare stadion din lume, în orice moment: pericolul atentatelor pândește la fiecare colț. Numai că, fără nici o dovadă concretă, nu am nici cea mai mică intenție să trimit o întreagă unitate din subordinea mea ca să piardă vremea pe aici sau, cu atât mai puțin, să cer anularea meciului de fotbal al anului. Oswald Breil, Cassandra Ziegler și Carl Firenall, vă declar în arest sub acuzația de imigrație clandestină pe teritoriul turco-cipriot. Vă cer să mă urmați și vă avertizez că de data aceasta nu veți mai fi găzduiți într-o cameră comodă de hotel.

Cei trei oameni ai lui Sukru se postară în spatele celor reținuți. Apoi, fără un cuvânt, grupul se îndreptă spre parcarea din fața stadionului.

Soarele era deja sus pe cer, anunțând o nouă zi fierbinte, cu cer senin.

Sukru le ceru lui Oswald și Cassandrei să urce în mașina serviciilor secrete, în vreme ce unul dintre oamenii săi se postă pe locul de lângă șoferul Passatului, ținându-l sub supraveghere pe Firenall.

Americanul dădu să învârtă cheia în contact, când constată că instalaţia de aer condiţionat era închisă.

– Ciudat, murmură el, rotind cheia.

Fu ultimul său cuvânt: din maşina lui Sukru, Oswald şi Cassandra urmăriră înmărmuriţi cum Passatul dispare înghiţit de o trâmbă imensă de foc, pentru ca în secunda următoare să sară în aer sub violenţa exploziei, împrăştiindu-se în mii de bucăţi, pe o rază de câteva zeci de metri.

Oswald se dezmetici cel dintâi: coborî şi se îndreptă în fugă spre ceea ce mai rămăsese din Passat. Îşi dădu seama imediat că pentru Carl şi agentul lui Sukru nu mai era nimic de făcut.

Întristat, Oswald nu mai găsea puterea să vorbească. În cele din urmă, privirea sa trecu de la trupurile sfârtecate ale celor doi bărbaţi la chipul generalului.

– Acesta este un indiciu mulţumitor pentru dumneata, Sukru?

Ofiţerul îl privi cu superioritate.

– Nu, domnule Breil. Nu e mulţumitor, răspunse el. Mă întreb ce motiv ar putea avea un terorist care de câţiva ani ţine în şah o lume întreagă să avertizeze doi morţi asupra unui viitor atentat.

– Ce vreţi să spuneţi cu asta, generale?

– Exact ce am spus: Justiţiarul nu are nici un interes să arunce o maşină în aer chiar în locul unde, în aceeaşi zi, intenţionează să comită o acţiune teroristă de amploare.

– Bomba a fost plasată în autoturism ca să ne ucidă pe noi, generale, interveni Cassandra, privindu-l preocupată pe Oswald, care părea să-şi fi pierdut răbdarea.

– Observ că aţi ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine, doamnă Ziegler, răspunse Sukru, cu o inflexiune de aroganţă în voce, asemenea unui investigator infailibil. Dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră evreu aţi ales ţara mea ca să încingeţi jocul care vă place cel mai mult: cel de-a spionii. Sunt convins că diseară, după ce vă voi fi urcat într-un avion spre continent, nu voi mai auzi nici un cuvânt despre bombe şi terorişti.

În clipa aceea, Breil făcu o mişcare bruscă, de felină. Îl lovi sub centură pe bărbatul de lângă el şi ţâşni spre stadion, dispărând pe pista de atletism.

– Repede, puneţi mâna pe el! strigă Sukru.

Bărbatul lovit de Oswald rămăsese însă la pământ, chircit de durere, în vreme ce celălalt rămas în viaţă o ţinea pe Cassandra.

Femeia îl încurajă în gând pe Breil, minunându-se de iuţeala cu care îşi mişca picioarele lui minuscule. În cele din urmă, căutările oamenilor generalului şi ale agenţilor pe care acesta îi chemă de urgenţă în ajutor se dovediră zadarnice.

Zece băieţandri, îmbrăcaţi în treninguri albastre şi şepci cu cozoroc larg se aşezară de-a lungul tuşelor

terenului de joc: aveau sarcina de a le înapoia jucătorilor mingile ieşite în aut. În haosul declanşat pe stadion odată cu fluierul de început al partidei, nimeni nu îi acordă atenţie celui de-al unsprezecelea băiat de mingi, care se strecură spre una din laturile terenului. Vreme de câteva ore, Oswald stătuse ascuns în spaţiul îngust dintre cabina duşurilor şi zidul portant al tribunelor. Apoi, făcuse rost de un trening albastru şi de o şapcă şi pătrunsese pe stadion.

Tribunele erau înţesate de susţinători ai celor două echipe.

Mintea lui Oswald lucra frenetic în vreme ce el, cu o expresie amuzată pe chip, privea la jucătorii care se străduiau să bage mingea într-una din cele două porţi.

Brusc, omuleţul se încordă asemenea unei feline la pândă. Văzu cuvintele din mesajul Justiţiarului atât de limpezi în faţa ochilor, încât părea că stăteau scrise chiar pe uriaşa tabelă de marcaj: „Intraţi pe poartă; când veţi fi înăuntru, veţi cunoaşte Victoria."

În clipa aceea, mingea se rostogoli la picioarele sale. O ridică, apoi scutură cu hotărâre din cap, refuzând să i-o restituie jucătorului care se apropiase de el, cerându-i-o.

Publicul începu să fluiere nerăbdător, potolindu-se însă în clipa în care un băiat de mingi din apropiere aruncă un alt balon în teren. În agitaţia creată în jurul său, Oswald crestase pe neobservate mingea. Apoi, îşi strecură mâna între camera de aer şi cusăturile

interioare. Extrase de acolo un senzor minuscul, alimentat cu o baterie de litiu.

Sukru luase loc în tribuna de onoare, alături de președinte. Cu un binoclu, cerceta tribunele de jur împrejur, sperând să zărească mutra lui Breil. Piticania aceea afurisită nu avea cum să fi părăsit stadionul: oamenii lui l-ar fi prins imediat. Fără nici o îndoială că era încă acolo, pe stadion. Dar unde? Băiatul de mingi care refuzase să înapoieze balonul îi atrase și lui atenția. În secunda următoare, coborî scările în fugă și ieși la marginea terenului de joc.

– Domnule Breil, vă ares... începu Sukru.

– Generale, vă rog să încetați chiar în clipa aceasta cu prostiile pe care mi le tot debitați și să mă ascultați, i-o tăie Oswald. Indiferent că sunt evreu sau ce mai vreți dumneavoastră. Știți ce reprezintă acest obiect pe care tocmai l-am scos din interiorul mingii?

Sukru scutură din cap. Breil continuă:

– Este un senzor. Cu siguranță că vom mai descoperi câte unul în stâlpii celor două porți de joc: ideea era ca detonarea încărcăturii explozive să se facă în momentul în care mingea intra în poartă.

Deodată, se auzi un vuiet asurzitor: atacantul celor de la Çetinkaya înscrisese un gol.

– La țanc, generale. Dacă nu înlocuiam mingea între timp, acum ne-am fi apucat să numărăm morții de pe stadion. Acum v-ați convins?

Sukru cercetă atent senzorul din mâna lui Oswald: perspicacitatea sa de investigator profesionist păru serios zdruncinată.

Când uralele suporterilor se stinseră, iar jocul fu reluat, crainicul stadionului anunţă în megafoane:

– Domnul Oswald Breil.. domnul Oswald Breil este rugat să se prezinte de urgenţă la telefon.

Imperturbabil, Oswald coborî în tunelul care ducea spre vestiare şi ridică receptorul unui telefon de pe un coridor.

– Este un apel de maximă urgenţă, îi spuse operatoarea, după ce se prezentă. Este o rudă de-a dumneavoatră, domnule Breil.

Peste câteva secunde, Oswald auzi la celălalt capăt al firului o voce artificială, cu timbru metalic.

– Şi când te gândeşti, domnule Breil, că a trebuit să mă dau drept o rudă de-a dumneavoastră ca să vă pot da de urmă! zise vocea.

– Ce doriţi?

– Nu e recomandabil să vă încălziţi aşa: suntem în plină lună august, iar căldura vă poate juca feste urâte. Cât despre mine, eu savurez o pasionantă partidă de fotbal la televizor. Problema este că în momentul golului reacţia susţinătorilor a fost cam anostă: mă aşteptam să sară pur şi simplu în aer. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Breil?

– Repet întrebarea. Ce doriţi de la mine?

– Iar eu vă voi răspunde: încărcăturile explozive sunt în continuare amorsate și pot arunca în aer întreg stadionul în orice clipă. Date fiind mărinimia mea de astăzi și rezultatele dumneavoastră merituoase de până acum, am hotărât să vă acord încă o șansă: voi apăsa pe declanșator peste exact trei ore. Dacă până atunci nu veți fi reușit să găsiți și să dezamorsați bombele, tot complexul sportiv va exploda. Dar ascultați-mă bine: în nici un caz să nu evacuați tribunele. Inventați ce scuză vreți dumneavoastră, dar nici un spectator nu va pleca de acolo. Altfel, deflagrația se va produce anticipat! Haideți, la treabă, domnule Breil! Timpul se scurge.

Oswald împărțise receptorul cu Sukru, care auzise întreaga convorbire. Generalului i se risipiseră brusc toate îndoielile: israelianul avusese dreptate, și câteva zeci de mii de ciprioți se aflau la cheremul unui individ nebun. Omul părea paralizat de frică.

– În clipa de față sunt cel puțin zece mii de oameni în tribune, îngăimă el. Cum să-i scoatem pe toți de acolo, fără să-și dea seama descreieratul acela?

– Singura soluție este să dezamorsăm bombele.

– Aveți vreo idee, domnule Breil?

– Nu, nici una. Singurul lucru pe care îl am acum clar în minte este că ne trebuie un expert în explozibili: un artificier care să fie capabil să dezamorseze bombele pe măsură ce le descoperim. Între timp, să facem în așa fel încât nimeni să nu bănuiască nimic.

– De acord. Meciul trebuie să continue. Cât privește artificierul de care vorbeați, mi se pare că soldații contingentului Națiunilor Unite din Cipru urmează chiar în aceste zile un curs despre dezamorsarea minelor. Se pare că seminarul este ținut de un ofițer de pușcași marini, o adevărată autoritate în materie de explozibili și câmpuri minate.

Deidra Blasey se cazase într-o vilă discretă de la baza militară a Căștilor Albastre ale Națiunilor Unite. Stătea comod într-un șezlog pe peluza interioară a vilei, bucurându-se de razele soarelui și de ziua de pauză pe care o primise. Ziua aceea de luni, 30 august 2004, era prima zi de concediu după ani îndelungați, dacă nu punea la socoteală lunga perioadă de convalescență de după atentat. Ciclul de seminarii despre câmpurile minate și capcanele explozive era în avans față de programa inițială. Își spuse că poate avea să se întoarcă acasă mai devreme decât anticipase. Nu trecuseră decât câteva minute de când se așezase comod în șezlong, când un elicopter militar ateriză ca din senin la mică distanță de ea.

În cadrul portierei își făcu apariția sergentul Kingston, care îi făcea semne hotărâte să urce la bord. În atâția ani petrecuți în corpul special al pușcașilor marini se obișnuise cu orice situație de urgență, așa că nu schiță nici un semn de mirare. Deidra culese cu iuțeală cele câteva obiecte împrăștiate în jurul șezlongului și

geanta în care ținea un tricou împăturit. Se îndreptă spre elicopter, încercând să se ferească de vârtejul provocat de elice. Când urcă la bord, purta doar o pereche de bermude, sutienul și șlapii de plajă.

Se așeză pe scaunul de lângă pilot, iar Kingston o puse la curent, în câteva cuvinte, cu întreaga situație.

PARTEA A CINCEA

„De-aș fi fost pașă eu, ați fi fost de mult trași în țeapă."

W.A. MOZART, *Răpirea din serai*

49

DECEMBRIE 1921

Blasko se plimba pe punte, trăgând puternic în piept aerul sărat al mării: era o ocazie rară pentru un muncitor din sala maşinilor să vadă lumina soarelui. În dimineaţa aceea, cerul era acoperit de o pătură deasă de nori, iar câteva picături de ploaie anunţau deja un potop.

– Ne paşte furtuna, marinarule? îl întrebă în engleză un pasager, care părea să fi renunţat s-o mai fotografieze pe femeia care îl însoţea.

Blasko nu studiase niciodată limbile străine, dar avea darul de a prinde din zbor cuvinte şi expresii: în afară de maghiară, mai ştia să vorbească, la nivel mulţumitor, germana. După război, jucase un timp pe scenele teatrelor din Berlin: era capabil să memoreze întreg scenariul, recitându-şi apoi rolul fără nici o inflexiune dialectală.

– Vremea nu promite nimic bun, admise Blasko, într-o engleză aproximativă.

– Accentul dumneavoastră mă face să cred... Cred că provenim amândoi din aceleaşi ţinuturi, zise celălalt în maghiară.

– Da, aşa este, sunt ungur. Acum însă, v-aş ruga să mă scuzaţi, pauza mea s-a terminat şi trebuie să mă întorc în sala maşinilor. Călătorie plăcută, domnule.

Blasko coborî în cabina pe care o împărţea cu alţi trei marinari: colegii săi de cameră erau în tură de lucru, aşa că era singur. Încuie uşa, deschise un dulăpior şi scoase raniţa. Sipetul antic se afla la locul său, pe fundul sacului, ascuns sub haine. Cu un clinchet metalic, încuietoarea se deblocă. Blasko deschise capacul şi pietrele preţioase din sipet emiseră reflexii strălucitoare pe pereţii cabinei. Ridică fundul dublu al casetei şi luă în mână Inelul Regilor. Făcuse un jurământ: să nu se atingă niciodată de comoara aceea fabuloasă: avea s-o lase urmaşilor săi, dacă îi va fi dat să aibă unii. Aflase că Mihnea Petru trăia şi se temea că încă îl mai căuta. Era un motiv suficient de întemeiat să nu se lase tentat să scoată la lumină tezaurul. Şi nici pe el: avea să stea la întuneric cât mai mult posibil, căci dacă ar fi dus o viaţă de huzur sau ar fi încercat să vândă din preţioasele giuvaieruri, risca să fie descoperit. Era mândru de el însuşi, pentru că rezistase ispitei chiar şi în perioadele de sărăcie cruntă: pentru un actor debutant care joacă pe scenele

teatrelor dintr-o țară care tocmai a pierdut războiul, viața nu putea fi deloc ușoară. Blasko era însă încredințat că, în realitate, era un actor talentat: interpretase multe roluri, atât de teatru, cât și de cinema, în studiourile recent construite la periferia Berlinului. Cu toate acestea, înțelesese că în Europa nu putea face carieră.

În America însă, industria cinematografică era întrecută numai de cea a automobilelor, iar acolo avea mult mai multe șanse să i se deschidă calea succesului.

Blasko strânse între degete inelul de aur, convins că anticul talisman îi va insufla forță și energie.

Citise de nenumărate ori povestea scrisă în cărțulia sustrasă ofițerului inamic, în timpul războiului: erau trecute acolo, cu precizie și până la cel mai mic amănunt, isprăvile tuturor celor cărora le aparținuse inelul – cu toții, membri ai unei nobile familii românești –, făcându-se adesea referire la puterile misterioase ale acelui obiect magic.

Înainte de a pune din nou inelul în locul său tainic, Blasko mai privi o dată sigiliul, apoi urmări cu degetele conturul stelei în șase colțuri de pe montură.

Apoi zâmbi mulțumit, gândindu-se că acolo, în cufărașul acela, erau atât de multe nestemate încât i-ar fi putut asigura un trai îndestulător atât lui, cât și urmașilor săi. Păcat numai că, pentru moment, se afla într-o cabină ce semăna cu un coșciug în măruntaiele unui transatlantic care se îndrepta spre America, cu

mâinile murdare de cărbuni. Oricare ar fi fost realitatea, Blasko nu intenționa să se lase descurajat: autocontrolul, voința de fier și talentul de a se descurca în orice situație erau o bază solidă de la care putea începe să-și făurească, la treizeci și nouă de ani, drumul spre celebritate.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

– Vreți să ne aventurăm pe poteca aceea abruptă sau preferați un traseu mai domol, domnule Breil? întrebă Sciarra, arătând spre o cărare ce cobora spre Cortina.

– Cum vă este dumneavoastră mai la îndemână, generale, răspunse Asher, din ce în ce mai uimit de rezistența de care dădea dovadă vârstnicul său tovarăș de drumeție.

– Nu trebuie să vă mirați că, în ciuda celor optzeci de ani ai mei, mă simt încă în stare să iau pieptiș traseele montane. La urma urmelor, sunt un infanterist alpin... chiar dacă unul ceva cam ruginit. Nu uitați asta. În orice caz, mă gândesc s-o apucăm pe drumul cel mai accesibil: în felul acesta, vom avea posibilitatea să ne continuăm conversația. Nu v-am plictisit, nu-i așa?

După un timp, Sciarra își continuă povestirea, iar Breil se strădui să rețină cât mai multe amănunte,

pentru a le nota în caietul său de cum avea să ajungă acasă.

– Multe din lucrurile pe care vi le voi povesti în continuare provin din corespondența schimbată în decursul anilor cu Mihnea Petru...

Mihnea Petru lăsă scrisoarea pe pupitru. De când se terminase războiul, își dedicase timpul încercării de a da de urma ofițerului ungur, iar acum, prietenul său Sciarra îi scria că Blasko tocmai plecase din Genova, cu cap-compas America.

Recuperarea acelui inel devenise practic o obsesie. Reușise să reconstituie viața lui Blasko după terminarea războiului, până când, brusc, fostul ofițer din Regimentul 43 de infanterie ungar parcă se volatilizase. Și, odată cu el, pierduse și urma sipetului pe care Blasko îl furase din castelul de la Sighișoara, sipet care ascundea o adevărată comoară. „Paspartu pentru viață" – așa era numit cufărașul acela în familia sa, încă din negura vremurilor. Se temea însă că ungurul risipise toată acea bogăție în cele patru vânturi. Nu știa nimic precis despre Blasko: probabil că vrăjmașul său se mișcase cu multă precauție, din moment ce evitase pânza de păianjen țesută de Petru în jurul lui. Sciarra îi spusese că omul lor se numea acum Arisztid Olt, dar italianul nu putea face altceva pentru el decât să aștepte întoarcerea transatlanticului în portul Genova și, dacă Blasko mai făcea încă parte din echipaj, să-l imobilizeze la bord.

Din nefericire, previziunile optimiste ale lui Sciarra se dovediră nefondate: contactându-l prin radio pe comandantul transatlanticului, Alberto află că maşinistul ungur părăsise vaporul imediat ce acesta acostase la New Orleans.

STATELE UNITE ALE AMERICII, IANUARIE 1922

În sala maşinilor, tangajul devenise insuportabil: muncitorii erau obligaţi să apeleze la toate talentele lor de echilibrişti.

– Furtuna asta blestemată chiar are de gând să ne trimită pe fundul mării, îi spuse lui Blasko colegul său de schimb la cuptor, un austriac.

Ungurul îi răspunse cu o încuviinţare mută din cap, privind îngrijorat instrumentul care indica gradul de înclinare a chilei: vaporul părea să fi depăşit cota de siguranţă. Chiar şi şeful sălii maşinilor rămăsese înmărmurit observând că bila roşie de lemn din tubul transparent al inclinometrului atinsese punctul-limită de stabilitate. Câţiva milimetri în plus însemnau că piroscaful avea să se lase pe o parte sau chiar să se răstoarne.

De jur împrejur, toate obiectele care nu fuseseră asigurate erau aruncate dintr-o parte în alta în pereţii de oţel ai chilei.

„Ce perfidă e viaţa, îşi spuse Blasko. Voi muri închis în sicriul ăsta de oţel, având în raniţă un sipet plin de

nestemate nepreţuite. Aş fi putut duce o viaţă de nabab, dar iată-mă aici, ducându-mă în adâncul oceanului, după o viaţă de rob într-un infern de cărbune şi foc."

Câţiva marinari căzură în genunchi şi începură să se roage. Într-un târziu, vremea păru să se îndrepte. Izbit violent din toate părţile, vaporul se zbătuse neputincios prin valurile sălbatice, dar acum părea că se redresează. Cu toate acestea, aflară că încă nu putea fi controlat.

Zgomotul surd, sinistru, al izbiturii reverberă limpede în sala maşinilor. Piroscaful se cutremură, apoi se înfipse între stânci cu un urlet prelung, metalic, agonizant.

Câteva secunde mai târziu, vocea comandantului hârâi în interfonul de comandă, ordonând starea de prealarmă pentru întregul personal de bord: protocolul prevedea că în sala maşinilor aveau să rămână numai cinci persoane, iar Blasko nu făcea parte dintre ele. Restul echipajului era obligat să ocupe poziţiile care le fuseseră desemnate în prealabil pentru situaţiile de urgenţă şi să se implice în eventualele operaţiuni de abandonare a navei.

Poziţia de lansare numărul şase – atribuită lui Blasko pentru situaţiile de avarie – se găsea la mijlocul punţii numărul şase, cea mai înaltă punte a navei.

Fiecare pasager şi membru al echipajului era obligat să ajungă la punctul de adunare indicat în instrucţiunile de îmbarcare.

Blasko se trezi față în față cu conaționalul său și cu soția acestuia. Îmbrăcați în veșminte scumpe de mătase, cei doi tremurau ca varga în frigul pătrunzător al nopții.

– Dacă vom fi nevoiți să abandonăm vaporul, vă rog să faceți în așa fel încât eu și soția mea să urcăm printre primii în bărcile de salvare. Vă voi recompensa, îi șuieră ungurul în ureche.

Blasko nu catadicsi să-i răspundă și, enervat, îl împrânci pe bărbat cât colo. Trebuia să încerce să mențină calmul în rândurile călătorilor: știa foarte bine că, odată declanșată, panica era principala cauză a numărului mare de victime care se înregistrau în caz de naufragiu.

Din fericire, ordinul de evacuare a navei nu se făcu auzit: comandantul și ofițerii săi de bord inspectaseră nava palmă cu palmă și hotărâseră că nu exista pericolul imediat al unei scufundări. Vaporul nu atinsese decât tangențial stâncile, iar chila nu suferise avarii majore.

Croaziera spre America putea continua.

Cu o zi înaintea sosirii la New Orleans, comandantul trimise după Blasko.

– Ați fost convocat aici, domnule ajutor de mașinist Olt, deoarece un pasager, un conațional de-al dumneavoastră, a depus o reclamație în care vă acuză de rele tratamente aplicate lui și soției sale în timpul operațiunilor de urgență de zilele trecute, îi spuse comandantul. Apoi, arătând spre șeful sălii mașinilor,

aflat în dreapta sa, continuă: Din fericire, superiorul dumitale aici de față are numai cuvinte de laudă despre dumneata. În consecință, am hotărât să nu vă predau autorităților italiene la întoarcerea noastră din voiaj. Oricum, din câte am înțeles, nu vă veți întoarce în Europa tot cu vaporul nostru, ci veți debarca de cum vom ajunge la New Orleans. Așa este?

Blasko încuviință, dar nu răspunse acuzațiilor. Ar fi fost inutil să încerce să se dezvinovățească, cu atât mai mult cu cât a doua zi avea să părăsească vaporul și echipajul său pentru totdeauna.

Coborî încrezător pe țărm, știind că autoritățile americane nu se arătau prea exigente în privința formalităților când era vorba despre membrii echipajelor vaselor de croazieră. Odată trecut de vamă, se îndepărtase cu iuțeală de port, ducând în spate cele câteva efecte personale și comoara lui de neprețuit. În graba cu care pășea spre lumea nouă care îl aștepta, nu uitase totuși să se gândească la un pseudonim potrivit, care urma să-i deschidă larg ușa succesului cinematografic.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Mihnea Petru se așezase comod pe canapeaua din salonul luxoasei case a soților Sciarra. Vila se afla în

cartierul Carignano, o zonă elegantă a oraşului, situată în apropiere de izvorul torentului Bisagno.

Nobilul român răspunsese imediat scrisorii fostului său superior din vremea războiului şi hotărâse să ia drumul Americii după ce avea să-şi pună la punct afacerile. Avusese însă nevoie de mult timp pentru asta, iar acum, când se afla în casa soţilor Sciarra, trecuseră deja nouă luni de când Blasko trecuse prin portul genovez.

Între timp, Sciarra căutase să afle noi informaţii despre fostul ajutor de maşinist de pe *Re Vittorio,* dar nici unul din membrii echipajului nu mai ştia nimic despre Arisztid Olt, ungurul, după ce acesta debarcase la New Orleans.

În aşteptarea îmbarcării sale la Genova, Mihnea şi tovarăşul său de arme petrecură câteva zile împreună: primise găzduire în casa lui Alberto şi Kimberly, adunându-se cu toţii seara în grădină, unde sporovăiau şi depănau amintiri. Acum însă, sosise clipa despărţirii.

– Nu sunt sigur că individul acela era Blasko, îi zise Sciarra. N-aş vrea ca, odată ajuns în America, să descoperi că e vorba de cineva care seamănă într-o oarecare măsură cu el şi să mă afuriseşti pentru că te-am făcut să baţi degeaba o cale atât de lungă.

– De foarte mult timp vreau să vizitez America, Alberto. În cel mai rău caz, s-ar putea spune că indicaţiile tale m-au făcut să mă hotărăsc, în sfârşit, să fac o călătorie pe care mi-am planificat-o demult.

Mihnea Petru îl privea dezamăgit pe funcționarul de la biroul de imigrări.

– Nu, domnule. De pe vaporul acela nu a debarcat nici un ungur cu acest nume, Olt. Și nici cineva cu numele Blasko. Nu rezultă așa ceva din evidențele noastre, spuse vameșul, răsfoind un registru completat caligrafic. Singurii unguri care au debarcat pe teritoriul american în ziua aceea sunt soții Bàlaj, care locuiesc la New Orleans. Ca să fiu mai exact, numai bărbatul e ungur, soția sa e româncă.

Petru își notă adresa familiei Bàlaj, îi mulțumi funcționarului pentru amabilitate și se îndepărtă.

Câteva ore mai târziu, pe o stradă din New Orleans, verifica adresa pe care și-o notase.

Magazinul alimentar se afla la parterul unei clădiri în stil victorian de pe St Charles Avenue, în cartierul francez. Teofil Bàlaj îl întâmpină pe Petru cu detașarea arogantă pe care o afișau de obicei ungurii când aveau de-a face cu vecinii lor români.

Dar, în clipa în care Mihnea îi dezvălui motivul vizitei sale, chipul lui Bàlaj se lumină.

– Desigur că-mi amintesc de acel conațional al meu, necioplit și needucat, spuse el. Ba chiar l-am reclamat comandantului vasului pentru că m-a tratat cu brutalitate în cursul unei situații de urgență intervenite în timpul voiajului. Îți amintești de el, draga mea?

Întrebarea îi fusese adresată soției, o doamnă cu pretenții de divă în devenire, cu părul vopsit violent

în blond și aere de americancă perenă; părea să fi uitat de Zanka, sătucul de lângă lacul Balaton, în Ungaria, unde văzuse lumina zilei soțul său, ca și de cartierul sărac al Bucureștiului, unde locuise până cu câtva timp în urmă.

– Desigur, Teofil, răspunse ea. De altfel, acum câteva seri, am revăzut fotografiile făcute atunci și am observat că într-una dintre ele, în fundal, apare și figura lui lugubră.

– Aș putea vedea acea fotografie?

Câteva minute mai târziu, Petru ieșea din magazinul soților Bàlaj cu o nouă certitudine, pusă la loc sigur, în buzunar, între două file de hârtie velină: fotografia pe care tocmai o cumpărase cu bani grei de la negustorul ungur era dovada incontestabilă că se afla pe pista cea bună.

50

VALAHIA, 1431

Vlad al II-lea îngenunche în faţa regelui Ungariei. Sigismund înălţă maiestuos spada, cu o gardă de aur reprezentând un dragon. În tainica încăpere a castelului din Nürnberg, lumina era atât de palidă, încât chipurile celor treizeci de cavaleri prezenţi la ceremonie nu se puteau distinge. De jur împrejurul castelului, furtuna de zăpadă luase în stăpânire totul: februarie, aflat abia la început, se anunţa o lună lungă şi geroasă.

– Eşti gata, Vlad al Valahiei, să lupţi împotriva necredincioşilor, pentru triumful creştinismului? rosti solemn Sigismund.

– Sunt gata, maiestate, răspunse prinţul, plecând capul în semn de respect. Apoi, vocea lui Vlad se înălţă ferm: Jur să slujesc creştinătatea chiar cu preţul vieţii. Jur că mă voi râvni cu toate puterile să-i alung

pe necredincioși în infernul de unde au venit, pentru ca Dumnezeu, unicul și preamilostivul, să triumfe. Jur să fiu loial legăturii indestructibile care-i unește pe cavalerii Dragonului.

Lama spadei se așează mai întâi pe umărul lui drept, apoi pe cel stâng.

– Te ung cavaler, Vlad al Valahiei. Domnul să fie cu tine.

Spunând acestea, Sigismund îi oferi prințului un inel masiv, cu un dragon înaripat incrustat pe montură.

Vlad îl puse pe degetul său mijlociu, lângă giuvaierul pe care îl purta pe arătător: un inel de aur, roșiatic, incizat cu o stea în șase colțuri.

După scurt timp, ceremonia luă sfârșit.

Mai târziu, așezați la masa plină de bucate alese, Sigismund întrebă, arătând spre Inelul Regilor de la mâna cavalerului:

– Ce reprezintă acel simbol, Vlad?

– Este pecetea regelui Solomon, maiestate. Un giuvaier care, în familia mea, este transmis din tată în fiu.

– Pare foarte vechi. Oricum, mi se pare că vei avea cui să-l lași moștenire, de vreme ce mi s-a spus că soața domniei tale stă să nască.

– Bag de seamă că viața supușilor maiestății voastre nu vă este indiferentă. Așa este, adevăr grăiți, nu peste multă vreme va veni pe lume al doilea meu fiu.

Din tonul mândru al prințului se putea înțelege că își pusese mari speranțe în cel care avea să vină în

curând pe lume: primul născut, Mircea, era înzestrat să devină un aprig războinic, dar părea nesimțitor la arguția treburilor diplomaticești. Copilului avea să-i dea numele său, Vlad, și hotărâse să-i acorde o educație riguroasă și atotcuprinzătoare, chiar dacă sceptrul puterii avea să-i revină, de drept, lui Mircea. Fratele mai mic avea să devină neîntrecut în arta diplomației, căci Inelul Regilor cu greu l-ar fi putut purta pe deget.

Întorcându-se la Sighișoara, Vlad fu întâmpinat cu bucurie de supușii săi credincioși.

Motivul oficial era numirea lui Vlad ca voievod al Valahiei. Calitatea de cavaler al Ordinului Dragonului prevedea și un pact de fidelitate între prinț și Sigismund de Luxemburg, pe care acesta din urmă îl susținuse dintotdeauna pentru tronul Valahiei.

Vlad invită la petrecerea de la castel pe reprezentanții tuturor celor paisprezece bresle care contribuiseră la construirea cetății Sighișoarei: fiecare turn și bastion purta numele unei bresle.

Sighișoara era un centru comercial foarte activ și o cale de legătură între țările occidentale și Constantinopol, precum și între regiunile baltice și restul Europei. Cea mai mare parte a bogaților săi locuitori era formată din negustători germani, care se stabiliseră aici în decursul timpului, atrași de perspectivele comerțului înfloritor de aici.

În acel an, doamna Chiajna, soața prințului Vlad, aduse pe lume cel de-al doilea băiat.

Desemnarea lui Vlad ca voievod al Valahiei provocă nemulțumiri profunde și revolte: Alexandru Aldea, fratele său vitreg, îndepărtat de tronul la care aspira de mult, în calitate de regent, jură răzbunare.

Nobila și numeroasa familie a Basarabilor ținu parte, pe rând, când unuia, când celuilalt dintre pretendenți, generând o luptă sângeroasă pentru putere.

Trecură cinci ani până când cel numit Dracul – nume care, în limba românilor putea însemna fie dragon, fie diavol – își învinse definitiv fratele vitreg.

În primii săi cinci ani de viață, fiul voievodului, prințișorul Vlad, fu educat și deprins cu cele lumești fără să poată părăsi domeniile de la Sighișoara. Dar istoria lui Vlad al III-lea Dracula nu avea să se scrie între zidurile cetății de la hotarele Țării Făgărașului. Copilandru fiind încă, Dracula demonstră înzestrări de neînfricat condotier: avea să devină un crâncen apărător al creștinătății, pavăză de fier împotriva păgânilor.

Cu aceștia din urmă însă, Vlad al II-lea avea să încheie o alianță stranie, încălcând jurământul de credință față de Ordinul Dragonului: un pact de neînțeles îl lega pe voievodul Valahiei de sultanul turcilor, Murad.

Cu sprijinul turcilor, voievodul valah întreprindea deseori incursiuni de represalii împotriva negustorilor

saşi din Transilvania. Dar îngăduinţa arătată prizonierilor le dădu turcilor de bănuit: nimeni n-ar fi trebuit cruţat.

Vlad Dracul traversă podul peste Dunăre. Pe malul celălalt se vedea un pâlc de oşteni despre care crezu că erau o solie de bună întâmpinare. Sultanul Murad îi trimisese vorbă că trebuie să-l întâlnească, invitaţi fiind şi câţiva din membrii familiei voievodului.

Vlad Dracula abia împlinise opt ani; fratele său cel mic, Radu, avea doar câteva luni. Amândoi fuseseră purtaţi de Dracul în vizita de curtoazie la sultan. Dracula călărea mândru, la câţiva paşi în spatele voievodului.

Când micul grup păşi pe malul bulgăresc al Dunării, turcii îi înconjurară, aţintind asupra lor spadele şi suliţele.

– Ce se întâmplă? întrebă nedumerit voievodul.

– Urmăm porunca măritului nostru sultan, răspunse căpetenia cetei. Şi te prevenim să nu opui rezistenţă, Vlad al Valahiei.

– Aţi pus la cale o uneltire ticăloasă... Fiţi blestemaţi! strigă voievodul dând pinteni calului.

Ţâşni înapoi spre Dunăre, târându-l după el pe ienicerul care încerca să-l dezarmeze.

– Rămâi pe loc, voievodule, dacă ţii la viaţa fiilor tăi, îi strigă căpetenia turcească, arătând spre tânărul

Dracula și spre carul în care se găsea Radu, înconjurați de turci.

Vlad se închină la picioarele sultanului.

– Te-am sprijinit în toate expedițiile oștilor tale. De ce mi-ai rezervat o asemenea primire, Murad? întrebă voievodul.

Atunci când era stăpân pe situație, sultanul afișa manierele insinuante ale oamenilor din Orient.

– Nu-ți fie teamă, credinciosul meu Vlad, rosti el. Nu îți port dușmănie... aveam însă nevoie să mă încredințez de... de devotamentul tău.

– Ce vrea să însemne asta? Și pentru ce o cursă ca aceasta?

– Iscoadele mele mi-au dat de veste că la Sebeș ai cruțat vrăjmașul de tăișul sabiei...

– Nu mi s-a părut bărbătește să-i trec prin sabie: erau secătuiți, iar cetatea fusese deja prădată.

– Știi bine că nu acesta ne este obiceiul: un vrăjmaș rămas în viață va fi gata întotdeauna să ridice din nou sabia împotriva noastră. Mi s-a mai spus că ai dat poruncă să nu se ia nici măcar oameni în robie.

– Mai rămăseseră în viață doar câțiva bătrâni și răniți: majoritatea locuitorilor cetății Sebeș, chiar și femei și copii, au pierit în bătălie.

– Veștile care mi-au ajuns la urechi nu sunt întocmai cum spui tu, bunul meu Vlad. Am mai aflat și că tu faci parte dintr-un ordin al cavalerilor care au

juruit să-i înfrângă pe copiii profetului oriunde aceştia se vor fi aflând. Aşa este?

– Nu, Murad. E o născocire aceasta, încercă să mintă Vlad, prins la strâmtoare.

– Oricum, am judecat aşa: de vreme ce eşti slujitor credincios al cauzei noastre, vei fi fericit ca fiii tăi cei mici să fie educaţi în spiritul devoţiunii pentru Coran şi profet.

– Ce vrei să spui cu asta, Murad?

– Vreau să spun că tânărul tău fiu Vlad Dracula şi mezinul Radu mă vor însoţi la Stanbul... şi astfel voi fi încredinţat că pactul nostru va fi întotdeauna respectat.

Dracula şi Radu avură parte de un regim cu nimic diferit de al unui ostatic: copiii erau liberi să se mişte după bunul plac în palatul lui Murad de la Gelibolu, pe Dardanele, dar nu-l puteau părăsi fără învoirea sultanului şi numai sub paza străjilor înarmate.

Dracula era un copilandru ce devenea pe zi ce trecea mai puternic şi mai iscusit în mânuirea armelor. Din cauza naturii sale mândre şi introvertite, era un ucenic greu de îmblânzit: adesea, preceptorii şi instructorii de arme se dovedeau neputincioşi, din cauza dificultăţilor de a stabili un dialog cu el.

Prinţul valah nu putea uita că lumea aurită din jurul său nu era altceva decât o temniţă ascunsă de luxul orbitor.

În schimb, Radu se dovedi mai puțin intransigent decât fratele său: din fragedă adolescență, manifestările sale se dovediră mai puțin înclinate spre bărbăție, fapt care îi aduse favorurile necondiționate ale sultanului. Se spunea că Murad nu era deloc insensibil la atențiile persoanelor de același sex, cu atât mai mult dacă era vorba de băieți de vârstă fragedă.

În cele din urmă, Dracula se trezise că trebuia să lupte de unul singur împotriva unei lumi pe care o disprețuia: era un motiv suficient ca să se dezvolte în el spiritul de revoltă, violența și cruzimea.

Într-una din zile, un preceptor îi ceru socoteală pentru faptul că omorâse o pasăre străpungând-o cu o țepușă până când vârful acesteia ieși pe ciocul bietei vietăți. Dracula îi răspunse că se plictisise de compania păsării și o pedepsise în același fel în care Murad îi pedepsea pe cei căzuți în dizgrație.

Explicația nu era întru totul departe de adevăr: aceea era lumea din jurul lui Vlad Dracula, lumea în care creștea.

Zi după zi, an după an, tânărul se cătrănea la suflet, învățând că viața unui om oarecare nu avea nici o importanță în fața idealului de supraviețuire a unei națiii sau a unei întregi civilizații. Învăță să nu aibă încredere în nimeni și savură plăcerea răzbunării crunte.

51

AUGUST 2004

Elicopterul Națiunilor Unite ateriză în cercul de la centrul terenului la zece minute de la terminarea partidei. În megafoane, anunțurile erau repetate fără încetare, invitând publicul să nu-și părăsească locurile, din motive de securitate. Cu excepția unora care protestaseră fluierând și huiduind vehement, cea mai mare parte a spectatorilor rămăseseră în tribune.

Într-un stadion, veștile se răspândesc din gură în gură într-o manieră imposibil de controlat. Iminența unui atentat fu mai întâi murmurată de câteva persoane, apoi se răspândise în toată tribuna. Nu se înregistrară scene de panică, însă o tensiune aproape palpabilă domnea peste tot, iar în așteptarea deznodământului, peste stadion se lăsase o liniște încordată.

Din elicopter coborî o femeie, în vreme ce elicea încă se rotea. Era îmbrăcată asemenea uneia din

nenumăratele turiste care se înghesuiau la magazinele de suvenire de pe insulă. O urma un militar corpolent, echipat în uniforma unui subofițer american de pușcași marini.

– Colonele Blasey, spuse Cassandra întinzându-i mâna, numele meu este Cassandra Ziegler și fac parte din conducerea FBI. Cred că domnul Oswald Breil vă poate ilustra cel mai bine situația dramatică în care ne aflăm.

Oswald nu se pierdu în fraze de convenienţă, ci vorbi pe un ton ferm, fără echivoc.

– În ce a constat inspecția pe care ați efectuat-o, domnule Breil? întrebă colonelul Blasey.

– Practic, în ultimele douăzeci de ore am controlat fiecare colțișor al complexului sportiv.

– Există tuneluri subterane, guri de aerisire, canale de scurgere sau alte instalații de acest fel? întrebă Diedra.

– Există un tunel de acces, dar l-am examinat deja centimetru cu centimetru.

Oswald își privi ceasul: potrivise Rolexul Mariner să cronometreze timpul rămas până la ora fixată de Justițiar pentru detonarea explozibilului.

Meciul începuse la ora patru după-amiaza și se terminase la șase fără zece.

Justițiarul sunase la ora patru și un sfert, spunând că explozia avea să se producă trei ore mai târziu.

Mai aveau la dispoziție o oră și zece minute pentru a găsi bombele și a le și dezactiva.

Publicul începuse să freamăte din nou. Din megafoane se făcu auzit, prompt, apelul la calm.

– Generale Sukru, nu știu cum o să faceți asta, dar trebuie să convingeți echipele să iasă din nou pe teren, se întoarse Breil spre șeful serviciilor secrete turco-cipriote.

Oswald ajunsese la concluzia că, pentru a-i calma pe suporteri, echipele trebuiau să joace o nouă partidă. La peluze se încinseseră spiritele, iar câțiva *ultras* încercau să escaladeze gardurile dintre tribune și terenul de joc.

Pentru înăbușirea revoltei, fu necesară intervenția forțelor de ordine. Peste câteva minute, megafoanele se auziră din nou, îndemnând la calm și anunțând că echipele aveau să revină pe teren, pentru a disputa un nou meci, de data aceasta amical.

Breil privea de jur împrejur, concentrat, gândindu-se obsesiv la cuvintele versetului din mesajul Justițiarului: „Cei care tăgăduiesc sunt asemenea turmei care nu înțelege nimic din strigătele ciobanului, însă ei nu aud decât un țipăt și o chemare: surzi, muți, orbi. Ei nu pricep nimic!"

Privirea îi fu atrasă de unul dintre cei patru piloni aflați în colțurile stadionului, în vârful cărora tronau reflectoarele instalației de nocturnă. Cam la o treime din înălțime, erau fixate megafoanele stației de amplificare.

– Cred că știu! exclamă Oswald, făcându-le celorlalți semn să-l urmeze.

Avură nevoie de mai mult timp decât anticipase Oswald ca să se strecoare cu toții pe scara îngustă care ducea spre vârful pilonului.

Cele patru boxe de sunet, dispuse două câte două, erau plasate în mijlocul unei mici platforme, care permitea accesul personalului de întreținere.

Ajutat de Kingston și de oamenii lui Sukru, Oswald înlătură materialul fonoabsorbant care proteja difuzoarele boxelor.

În cea de-a doua, descoperiră bomba.

Un *timer* din care plecau mai multe cabluri de diferite culori, legate la încărcătura explozivă propriu-zisă. Unul din *woofer*-e fusese înlocuit cu o miscelă de cuie, șuruburi și nituri: în momentul exploziei, șrapnelurile ar fi cauzat răni îngrozitoare spectatorilor din apropierea pilonilor.

– Credeți că veți reuși, colonele? o întrebă Oswald pe Deidra Blasey.

– Nu mi se pare un dispozitiv foarte sofisticat: trebuie neutralizat sistemul de detonare, răspunse ea, cercetând firele. Singura problemă e timpul. Cât mai avem la dispoziție, domnule Breil?

– O oră și patru minute, răspunse Oswald.

– Dacă teroristul a montat, așa cum bănuiesc eu, câte o încărcătură explozivă în fiecare pilon înseamnă

că avem mai puțin de cincisprezece minute pentru dezactivarea fiecăreia dintre ele. Domnule Breil, trimiteți oamenii să înlăture materialul fonoabsorbant al incintelor acustice: în felul acesta vom economisi câteva minute prețioase.

Degetele Deidrei mânuiau cu dexteritate cleștii speciali, dar broboanele de sudoare de pe fruntea femeii nu erau, în nici un caz, cauzate de căldură.

Cele două echipe de fotbal ieșiră din nou pe teren. Publicul se calmă ca prin minune: după cele câteva incidente rezolvate de forțele de ordine, spectatorii păreau din nou absorbiți de meci. Nimeni nu dădea atenție persoanelor cu mine preocupate care își făceau de lucru în preajma instalației de sonorizare.

Deidra prinse firul roșu al dispozitivului între lamele tăioase ale cleștelui. Ridică ochii rugător spre cer, apoi îl reteză scurt.

Un suspin de ușurare ieși din pieptul femeii. Apoi, își privi ceasul. Prima și cea mai dificilă operațiune de dezamorsare durase douăzeci și șase de minute, timp în care dezactivase și capcana electronică întinsă de Justițiar: oricine ar fi încercat să dezamorseze bombele fără să fi întrerupt mai întâi circuitul ar fi aruncat totul în aer.

Trebuiau să se grăbească, să se grăbească foarte tare, dacă voiau să evite un nou masacru, se gândi Breil, în timp ce iuțea pasul alături de Deidra și Kingston, îndreptându-se spre al doilea pilon.

În laboratorul său de la Roma, Sara Terracini nu reușea să se dezlipească de la masa de lucru, pe care se aflau cele două documente trimise de Oswald. Lucra pe rând, atât la decriptarea caietului de însemnări al lui Oswald Breil, cât și la agenda personală a tatălui lui Oswald, fără să poată să se oprească.

Sara își întrerupsese orice altă activitate de cercetare, dedicându-se trup și suflet întâmplărilor reconstruite cu grijă de Asher, înainte de a cădea victimă unui accident de mașină. Din ziua în care Oswald îi încredințase noua misiune, nu dormise aproape deloc: așa se întâmpla de fiecare dată când lucra pentru el.

La început, își justificase înverșunarea de care dădea dovadă prin faptul că ar fi vrut să scape cât mai repede de sarcină, dar în cele din urmă fusese nevoită să admită că nu acesta era motivul real: de fapt, povestea inelului regelui Solomon o captivase în totalitate.

„Hai, Sara! Mai departe, mai departe", își spuse.

Din jurnalul lui Asher Breil, București, 1968:

Știam mult mai mult decât presupuneau unii. În privința aceasta, Nicolae Ceaușescu avea dreptate.

Deși știam care era natura tranzacțiilor sale, nu aș fi putut niciodată dovedi cu documente că toate acele conturi din Elveția aparțineau familiei „conducătorului": operațiunile erau efectuate întotdeauna de intermediari și persoane sub acoperire a căror tăcere fusese cumpărată pe bani grei și care ar fi fost

sacrificate în cazul în care vreun curios și-ar fi băgat nasul în afacerea aceasta. Ceaușescu era foarte viclean: știa bine că devenise o figură centrală în menținerea echilibrului politic la nivel mondial. Atât timp cât mă dovedeam binevoitor cu el și guvernul său, s-ar fi arătat și el la fel de binevoitor față de mine și guvernul țării mele. Eram încredințat că acoperirea mea îi folosea de minune pentru afacerile sale private. Nu știu însă până la ce punct și-a dat seama cât de folositor îmi era *el* mie, dincolo de sprijinul public acordat Israelului.

În toate aceste circumstanțe, Elena Ceaușeascu părea întotdeauna dornică să rupă echilibrul raportului cointeresat dintre mine și „conducător". Eram convins că Prima Doamnă își dădea silința să mă îndepărteze de soțul ei.

Dacă într-o zi vei citi acest jurnal, pe care sper, fiul meu, să ți-l încredințez când vei împlini vârsta majoratului, vreau să știi că aceste convingeri nu mi s-au înfiripat în minte acum, când scriu aceste rânduri și când raporturile mele cu familia Ceaușescu trec prin momente dificile. Dintotdeauna am fost sigur că Elena Ceaușescu este cauza principală a situației neplăcute în care, iată, sunt în aceste zile.

Au trecut doar câteva luni de când mama ta s-a mutat cu mine, aici, la București. Blestemată să fie ziua în care am insistat s-o facă: ar fi fost mult mai bine ca ea să fi rămas în Israel...

Cu numai câteva secunde înaintea expirării timpului acordat de Justițiar, Deidra Blasey reteză ultimul cablu al dispozitivului exploziv. Sudoarea îi șiroia pe obraji asemenea unui râu de lacrimi. Un strigăt de bucurie izbucni din piepturile celor prezenți, dar fu acoperit de urletele de protest ale spectatorilor: arbitrul refuzase să acorde un fault.

– Trebuie să mă răcoresc, zise Deidra, îndreptându-se spre toalete.

– Să sperăm că nu mai sunt și alte bombe. Dar asta o vom afla curând, spuse Breil, apoi începu să numere sacadat: Douăzeci... cincisprezece... zece... cinci... patru... trei... doi... unu...

– Domnul Breil este rugat să se prezinte de urgență la telefon, se auzi vocea scrâșnită din megafoane.

– Ei bine, ar trebui să sărbătoriți prima victorie pe care ați obținut-o împotriva mea, rosti vocea metalică, contrafăcută, din receptor.

– Ești un asasin nemilos, Justițiarule! Îți imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă cele câteva kilograme de T4 ar fi explodat, împroșcând încărcătura aceea de schije de fier?

– Sunt zece kilograme de explozibil și aproape un chintal de șuruburi, cuie și nituri de oțel. Vă asigur că am depus ceva efort ca să car toată greutatea aceea pe stâlpii instalației de nocturnă. Păcat. M-ați făcut să ratez un spectacol pe cinste. Cu toate astea, aflați că

o asemenea competiție între noi are puterea de a mă excita la maximum. Rămâne pe data viitoare, Breil.

Există multe anecdote care au ca țintă defăimarea CIA. Una dintre acestea spune că Agenția află ultima despre evenimentele de interes național.

Nu se întâmplase însă așa în cazul evenimentelor de pe stadionul din Ciprul de Nord.

Imediat după ultima convorbire cu Justițiarul, Glakas își avertizase oamenii încartiruiți pe insula din Mediterana. Bineînțeles că nu suflase o vorbă despre identitatea „informatorului" și despre gradul de implicare al acestuia în toată istoria. Avertizarea agenților din Cipru avea un scop precis: odată atentatul înfăptuit, avea să le demonstreze superiorilor că el, Glakas, se afla pe urmele teroriștilor, dar că, din nefericire, ajunsese prea târziu.

În clipa în care i se semnalase prezența Cassandrei Ziegler și a lui Oswald Breil în Cipru, le trimisese întăriri celor din Cipru: doi dintre oamenii săi de încredere din departament.

Unul dintre aceștia nu o scăpase din ochi pe Ziegler și îi relatase în direct, prin telefon, desfășurarea acțiunii de dezamorsare a bombelor de pe 20 Temmuz Stadium din Kyrenia.

La un minut după ce, la mii de kilometri distanță, Oswald Breil termina convorbirea cu Justițiarul, telefonul privat al lui Glakas începu să sune.

– Sunt convins că nu ai pierdut spectacolul, Glakas, spuse vocea metalică.

– Oamenii mei m-au ţinut la curent. De data aceasta ai dat greş, Justiţiarule.

– Nu, doar am pierdut o bătălie: o înfrângere pe care o prevăzusem, ca să pot câştiga, în schimb, războiul. Iar tu ştii foarte bine despre ce război vorbesc, nu-i aşa?

Vocea căpătase un ton aproape isteric, şi nu din cauza vreunor distorsiuni ale dispozitivului electronic de alterare: Justiţiarul părea să-şi fi pierdut calmul proverbial.

– Nu ştiu despre ce război vorbeşti.

– Vei vedea, Glakas, vei vedea. Le va fi şi lor teamă să meargă pe stradă, le va fi frică să-şi trimită copiii la şcoală, vor fi înspăimântaţi de ziua de mâine. Vor fi îngroziţi şi ei, la fel cum am fost şi noi, Glakas.

După ce Justiţiarul termină convorbirea, Glakas căpătă un aer gânditor. Victoria în războiul despre care vorbise teroristul era şi în propriul său interes. Dar avea s-o ducă la bun sfârşit de unul singur, fără temutul *serial bomber*, care devenise o prezenţă din ce în ce mai incomodă şi periculoasă.

Sosise momentul să-l anihileze pe Justiţiarul în numele lui Dumnezeu.

52

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

– Îmi amintesc şi acum limpede scrisoarea prin care Mihnea mă înştiinţa despre hotărârea de a se stabili pentru o perioadă în America, după ce făcuse în zadar naveta între Europa şi Lumea Nouă, în încercarea de a da de urma Inelului Regilor. Ceva îmi spunea că va sta mult timp departe de ţară. Închipuiţi-vă că Mihnea şi cu mine am luptat umăr la umăr pe culmile de colo, spuse bătrânul general Sciarra, arătând de jur împrejur, spre munţii care înconjurau Cortina.

Apoi începu să redea conţinutul scrisorii fostului său camarad.

– Dragă Alberto, nimic altceva nu mă mai leagă de ţara mea decât datoria de a respecta un jurământ, la fel cum au făcut-o, înaintea mea, strămoşii mei: să am

grijă de Inelul Regilor, să-l păstrez cu sfințenie, chiar cu prețul vieții. Din păcate, nu mi-am respectat jurământul. Acum însă, unicul meu țel este să recuperez stăvechiul talisman al voievozilor Valahiei. Sunt încredințat că locotenentul Blasko – sau cum naiba l-o fi chemând acum – nu a părăsit încă Statele Unite. Trebuie să-i găsesc ascunzătoarea. Te îmbrățișez cu căldură. New York, 1925.

STATELE UNITE ALE AMERICII, 1921-1925

În nici un caz nu se putea spune că Béla Blasko se ascundea: dimpotrivă, ardea de nerăbdare să apară în lumina reflectoarelor. Își schimbase din nou numele, de data aceasta printr-un simplu concurs de împrejurări.

– Blasto? îl întrebase ofițerul de la biroul de imigrări.

– Blasko! repetase el, a zecea oară.

– Și cum se scrie Béla Blasko?

Nu era un nume atât de greu de înțeles, însă la vremea aceea, America nu dorea ca forța de lucru reprezentată de imigranți să rămână ancorată în propriile origini naționale: numele era una dintre acele rădăcini pe care un imigrant trebuia să le reteze pentru a putea deveni un adevărat american.

Cei care se pregăteau să calce pe pământ american trebuiau să aibă o constituție robustă, să nu aibă

malformații sau să fie mutilați. Ungurul Blasko îndeplinea aceste criterii. Funcționarului statal puțin îi păsa, dacă nu cumva chiar deloc, care era numele real al unui imigrant oarecare dintre milioanele de străini fără pașaport care erau primiți pe pământ american.

– Cum se scrie Blasko? întrebase din nou ofițerul de la biroul de imigrări.

– Scrieți Lugosi, Béla Lugosi, spusese ungurul, desenând literele cu degetul pe masa prăfuită a ofițerului de serviciu.

Era tributul pe care îl aducea orașului Lugoj, din România, unde se născuse, în octombrie 1882.

Trecuseră câțiva ani de atunci. Béla își amintea și acum de ziua în care, sufocat într-un tramvai înțesat de oameni, traversase periferia Los Angelesului și intrase pentru prima dată în Hollywood, pe care și-l imaginase întotdeauna ca pe o scenografie de poveste.

Los Angelesul, dar în special Hollywoodul, evoluase cu repeziciune, nemaiavând nimic în comun cu preria și văile largi locuite odată de nativii cahuenga și cherokee. Odată ce cinematografia, una dintre cele mai bogate industrii americane, își stabilise sediul acolo, populația se înmulțise exponențial. Era locul ideal în care un actor european mediocru și-ar fi putut împlini visele.

În fiecare dimineață, Béla Blasko-Lugosi parcurgea Wilcox Avenue – numit așa în amintirea primilor

locuitori albi din regiune –, îndreptându-se spre Hollywood Hotel.

În nesfârșitele sale peregrinări în căutarea unui scenariu în care să-și găsească și el locul, trecea prin fața vilelor luxoase ale celebrităților marelui ecran. Învățase pe de rost numele starurilor și magnaților cinematografiei care locuiau acolo, protejați de ziduri înalte, de netrecut: Mary Pickford, Cecil DeMille, Louis Mayer, Jackie Coogan, Rudolf Valentino, Dolores del Río, Wallace Reid.

– Mai devreme sau mai târziu, voi locui și eu într-o asemenea vilă, își repeta mereu Béla Lugosi, așezându-se la coadă la Central Casting Office.

Casting Office putea fi comparat cu un uriaș bazar, de unde producătorii, costumierii sau regizorii își puteau alege figuranții sau actorii pentru roluri secundare, animale dresate sau muzicieni, foști protagoniști intrați într-un con de umbră sau tinere talente. În sfârșit, fiecare persoană, animal sau obiect bun de pus în lumina reflectoarelor era rânduit în nesfârșita arhivă a Central Casting Office.

Abia ajuns la Hollywood, și Lugosi se înscrisese pe listele de așteptare. După puțin timp, i se oferise o primă apariție, minoră, într-un film finanțat de forțele armate americane. Urmaseră apoi câteva filme, în care făcuse mai mult figurație, dar care îi dăduseră posibilitatea să ducă un trai decent.

Cu urcușuri și coborâșuri, Béla Lugosi reuși să se descurce onorabil timp de patru ani, până în ziua în care i s-a oferit o oportunitate ce avea să-i schimbe radical viața.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

– Bună seara, principe, îi zise *concierge*-ul hotelului Plaza din New York, înclinându-și capul în semn de respect.

Mihnea Petru luă cheia cu mâna scuturată de un tremurat ușor, pe care încercase să și-l ascundă.

Camera pe care o primise era aceeași pe care o ocupa de câțiva ani de când venea aici. Singurele perioade în care nu se număra printre oaspeții luxosului hotel corespundeau călătoriilor, din ce în ce mai rare, în Europa. De acum, Mihnea devenise una dintre figurile legendare de la Plaza – făurită din micile indiscreții șoptite pe la colțuri de membrii personalului hotelului. Unele voci susțineau că Petru se afla în căutarea tezaurului familiei sale, care îi fusese furat; altele spuneau că părăsise bătrânul continent ca să uite o iubire neîmpărtășită. Însă singura realitate asupra căreia toți căzuseră de acord era că, de câțiva ani, principele se apucase de băut.

Stilul său de viaţă însă nu părea să aibă nici un efect negativ asupra finanţelor sale: rentele însemnate de care dispunea acopereau cu prisosinţă cheltuielile traiului la New York.

Mihnea urcă în apartamentul numărul 799, de la al optulea etaj al palatului cu o arhitectură inspirată din cea a castelelor franţuzeşti.

Priveliştea asupra New Yorkului era extraordinară. Dedesubt, în intersecţia Fifth Avenue cu 59th Street, traficul de pietoni, maşini şi mijloace de transport în comun curgea fără încetare. Poate că, îşi spuse, poate că printre toţi oamenii aceia preocupaţi, în continuă mişcare, păşea şi cel care devenise obsesia sa... obsesia sa.

Mihnea băgă mâna sub pat şi trase afară o sticlă care conţinea o băutură gălbuie.

Încă din anul 1919 intrase în vigoare cel de-al optsprezecelea amendament la Constituţia Statelor Unite, care interzicea distribuirea, fabricarea, vânzarea şi transportul băuturilor cu o concentraţie alcoolică mai mare de 0,5%.

Mihnea binecuvântă în gând ospătarul italian de la Plaza şi prietenia acestuia cu contrabandiştii de whisky.

Trase o duşcă, simţind-o alunecându-i pe gât şi provocându-i o arsură plăcută. Încă o înghiţitură, apoi încă una şi, în cele din urmă, mintea i se înceţoşă: contururile obsesiei sale deveniră mai puţin pronunţate, rănile mai puţin dureroase.

Petru începuse să bea în urmă cu doi ani: își căutase refugiul în alcool, încercând să atenueze sentimentul de frustrare pentru tentativa sa nereușită de a da de urma lui Blasko și a Inelului Regilor.

Privi din nou lung, pe fereastră, spre Central Park. Agățându-se de o ultimă sclipire de luciditate, se așeză la masa de scris: bunul său prieten, Alberto Sciarra nu trebuia să afle niciodată despre slăbiciunea lui.

STATELE UNITE ALE AMERICII, 1927

Departe de New York, dar tot pe tărâm american, bărbatul căutat de Mihnea Petru se pregătea să împlinească un ritual căruia nu i se mai dedicase de mult.

În camera lui Béla Blasko de la Hollywood Hotel, se găsea un seif zidit în perete, chiar în fața patului. Înăuntru se găsea sipetul antic. Lugosi era obosit: tocmai terminase de jucat un lung și plictisitor rol secundar într-un film cu costume de epocă. Luă Inelul Regilor din sipet, și-l puse pe arătător, iar în minte îi reveniră visele de glorie care, iată, la aproape șase ani de la sosirea la Los Angeles, păreau să fi rămas la stadiul de simple iluzii.

Deodată, se auzi sunând telefonul, cu un zgomot care reverberă de pereții cu aspect modest, dar plăcut, ai hotelului.

Câteva clipe mai târziu, portarul bătea la ușa camerei sale.

– Domnule Lugosi, spuse omul de după ușa care refuza să i se deschidă, au sunat de la Central Casting Office, și întreabă dacă mâine-dimineață la prima oră puteți fi acolo. Spun că vor să vă propună un rol important.

Dimineață, Lugosi se trezi cu noaptea-n cap și se duse la întâlnire.

Îl cuprinse o teamă profundă aflând că el, unul care încă nu vorbea la perfecție engleza, nu avea să joace, ca până atunci, într-un film mut, ci pe scena unui teatru, într-un rol care cuprindea multe monologuri, fără posibilitatea de a repeta replicile greșite.

Lugosi acceptă pe loc: era primul rol important care i se oferea, iar personajul pe care urma să-l interpreteze îl atâța.

Avea să joace rolul lui Dracula în adaptarea teatrală a lui Deane după romanul omonim al lui Bram Stoker.

53

EGRIGOZ, ASIA MICĂ, 1447

Sultanul Murad ceru să fie aduşi în sala tronului Vlad Dracula şi fratele său, Radu. Cei doi băieţi aveau şaisprezece şi respectiv nouă ani.

– Trebuie să fiţi puternici, le spuse sultanul, după ce îi invită să se aşeze pe două perne brodate. Din nenorocire, am o veste proastă pentru voi. Tatăl vostru, Vlad Dracul, a murit, victimă a unei conjuraţii. Aceeaşi soartă a avut-o şi Mircea, fratele vostru.

Fiind dat din faşă în custodia sultanului, necunoscându-şi, practic, părinţii, Radu primi vestea cu destulă indiferenţă. În schimb, Vlad simţi cum cerul se prăbuşeşte peste el: visul care îl ţinuse în viaţă până atunci – acela de a-şi vedea tatăl eliberându-l din prizonierat – se spulbera pentru totdeauna. Speranţa care, în ultimii aproape zece ani, îi animase fiecare gând naufragia într-o mare furtunoasă şi plină de

incertitudini. Ce avea să se aleagă de ei? Oare turcii aveau să îi omoare?

Nu părea să existe altă scăpare decât evadarea.

Murad le vorbise copiilor înlănțuit de brațele nenumăratelor sale cadâne.

Omul care îi permisese să țină sub control populațiile din răsăritul Europei dispăruse: Vlad al II-lea Dracul fusese un aliat credincios și contribuise la realizarea unei mari părți a planurilor sultanului în estul bătrânului continent. Numai că apropierea voievodului valah față de turci generase ură și dorință de răzbunare: totul se materializase în conjurația care pusese capăt vieții lui Vlad Dracul, în vechea mănăstire din mlaștinile de la Bălteni.

Foștii aliați creștini nu se lăsaseră impresionați de motivațiile aduse de voievod în apărarea sa: cei doi fii ținuți ostatici de sultan nu constituiseră un argument suficient de puternic ca să-i salveze viața. În zadar fuseseră spusele lui Vlad adresate călăilor săi, cum că pedeapsa pentru nesupunerea față de sultan ar fi fost decapitarea lui Vlad Dracula și Radu. Ordinul prin care creștinătatea se descotorosea de voievodul Valahiei venea din sfere înalte. Principele Ungariei, Iancu de Hunedoara, îi încurajase pe boierii de la Târgoviște să pună la cale cursa în care căzuseră voievodul și fiul său cel mare, priceputul oștean Mircea.

În felul acesta, principatul rebel al Valahiei urma să revină sub protectoratul Ungariei.

Murad nu era de felul său un bărbat impulsiv: prefera să cunoască, să înțeleagă și să evalueze mai întâi toate posibilitățile unei riposte, în așa fel încât să fie sigur că va ține situația sub control. Când îi chemă pe unul din comandanții săi în sala tronului, examinase cu atenție opțiunile pe care le avea.

– Eliberați-l pe Dracula, îi spuse sultanul pe un ton care nu admitea replică. Înlesniți-i intrarea în Transilvania și dați-i tot ajutorul de care are nevoie pentru a-l detrona pe voievodul-marionetă al Dăneștilor pe care Iancu de Hunedoara l-a pus pe tronul Valahiei.

În vreme ce proaspătul voievod Vladislav se lupta cu hoardele turcești la sud de Dunăre, primi solie că flăcăiandrul Dracula se instalase pe tronul de la Târgoviște, în urma unei acțiuni fulgerătoare, sprijinit de un important număr de oșteni turci.

Șederea lui Dracula pe tronul Valahiei dură însă numai două luni: revenind cu forțe proaspete, Vladislav îl alungă pe Vlad, care se văzu nevoit să ia calea pribegiei spre nordul Moldovei, refugiindu-se în casa unui văr de-al său.

Pentru a reveni la domnie, Vladislav fusese obligat să-și întoarcă armele împotriva propriilor aliați: sluga credincioasă a lui Iancu de Hunedoara se

răzvrătise împotriva acestuia, uneltind împotriva ungurilor, cu sprijinul declarat al turcilor.

Vladislav nu era un mare strateg – multe dintre campaniile sale se soldaseră cu înfrângeri umilitoare –, dar era capabil de alianțe și trădări neașteptate, dacă acestea îi serveau interesele.

Vlad și vărul său, Ștefan, tocmai terminaseră lecțiile de lectură și scriere cu călugării. Peste Suceava, capitala Moldovei, coborâse o pătură densă de zăpadă.

– Sunt singur împotriva tuturor, vere al meu, spuse Dracula, privindu-l pe Ștefan cu ochii săi pătrunzători.

– Nu spune asta, Vlad. Casa noastră este și casa ta. Tatăl meu, Bogdan, te iubește ca pe un fiu.

– Știu prea bine aceasta. Este motivul pentru care sunt abătut, căci nu mă comport asemenea unui fiu, sau unui frate, față de tine.

– Ce vrei să spui?

– Trupurile lipsite de viață al tatălui meu și al fratelui Mircea cer răzbunare. În schimb, eu duc un trai liniștit între zidurile sigure ale palatului vostru.

Din păcate, chiar în timpul acestui dialog, o ceată de oșteni înarmați până în dinți năvăli în curtea palatului. În fruntea lor se afla Petru Aron, aprigul dușman al voievodului Moldovei.

Tatăl lui Ștefan, voievodul Bogdan, a fost măcelărit cu bestialitate. Dracula reuși să fugă, regăsindu-se din nou singur, în voia destinului.

De data aceasta însă, destinul se dovedi generos cu el: Iancu de Hunedoara, înfuriat de trădarea voievodului Vladislav al Valahiei, se hotărî să-și pună speranțele în Vlad Dracula. El va fi cel care îi va îndrepta pașii tânărului vlăstar regesc.

54

AUGUST 2004

Sara Terracini își mușcă buzele. Se descoperea pe sine însăși din ce în ce mai absorbită de descoperirile cercetărilor ei. Trebuia să se grăbească: prietenul său, Oswald, tocmai îi trimisese un e-mail și părea nerăbdător să afle întreaga poveste. Se încruntă: nimeni altcineva nu și-ar fi permis să o preseze în felul acela. Dar la fel de adevărat era și faptul că nimeni altcineva nu era în măsură s-o târască cu atâta entuziasm în aventuri ca ale lui.

Din jurnalul lui Asher Breil, București, 1968:

...da, mama ta. Vreau să-mi dai crezare, Oswald: nu am avut niciodată ochi pentru o altă femeie. Aliah a fost și este și acum pentru mine cea mai frumoasă și cea mai bună femeie. Și totuși, atunci când mi-a apărut în față femeia aceea, îți mărturisesc că

frumusețea ei a fost în măsură să-mi zdruncine din temelii toate convingerile.

– Sunt foarte încântată de cunoștință, domnule Breil, mi-a spus, reținându-mi mâna, cu un gest prietenesc și senzual în același timp.

Vorbea engleza la perfecție, de fapt americana cu accent din sud.

Am invitat-o să ia loc, amețit de parfumul său.

S-a așezat picior peste picior – avea picioare lungi și fine – și m-a privit lung, cu ochii ei verzi ca marea.

– Mi s-a spus că trebuie să apelez la dumneavoastră pentru efectuarea unei operațiuni bancare în străinătate.

– Cu siguranță că dumneavoastră cunoașteți foarte bine restricțiile în vigoare în această țară: operațiunile bancare cu străinătatea sunt permise numai anumitor ministere și numai cu prezentarea unei documentații justifica...

– Tocmai la documentațiile justificative voiam să mă refer, m-a întrerupt ea, scoțând din geantă o foaie scrisă. Cred că recunoașteți această semnătură, nu-i așa?

Era un ordin de transfer al sumei de cinci sute de mii de dolari americani dintr-un cont care conducea la Nicolae Ceaușescu într-un altul, cifrat, necunoscut mie. Purta semnătura în clar a „conducătorului": era prima dată când Ceaușescu se expunea personal în genul acela de operațiuni.

– Orice dorință de-a dumneavoastră este un ordin pentru mine, doamnă.

– Într-adevăr?

Felul în care mă privea cu ochii ei verzi mi-a zdruncinat toate certitudinile.

După acea zi, am revăzut-o de mai multe ori și nu pot nega că îmi pierdusem capul după ea. Ne întâlneam într-un apartament de la ultimul etaj al unui bloc din strada Dobrescu, în centrul Bucureștiului. Făceam dragoste, apoi fiecare se întorcea la treburile și la viața sa. Te asigur însă că am făcut în așa fel încât mamei tale să nu-i lipsească nimic. Nici măcar afecțiunea mea.

Jenica Mantu – așa o chema – îmi spusese că prin vene îi curgea sânge unguresc, dinspre partea tatălui, dar mama ei era româncă. Părinții săi se mutaseră în Statele Unite, acolo unde, de altfel, crescuse și ea. Ritmul febril de viață din America nu îi fusese însă niciodată pe plac, așa că hotărâse să-și îngăduie o lungă perioadă de reflecție în țara pe care o păstrase dintotdeauna în inimă: România. Nu am întrebat-o niciodată ce legătură avea cu familia Ceaușescu, suma uriașă de bani pe care o transferasem în contul său la ordinul expres al „conducătorului" era suficient de elocventă.

Știam bine că o femeie ca Jenica Mantu putea fi imaginea perfectă a unui agent secret. Și mai știam că Securitatea își întindea peste tot tentaculele.

Într-una din zile, după întâlnirea noastră obișnuită, ea s-a ridicat și s-a dus la baie. În vreme ce se îmbrăca, atenția mi-a fost atrasă de geanta ei, lăsată în cameră, pe un scaun.

Nu pistolul automat pe care l-am descoperit acolo m-a alarmat, ci un obiect rar și prețios: un ac de cravată pe care era reprezentat un dragon înaripat. Dovada apartenenței la străvechiul Ordin al Dragonului părea nelalocul ei în geanta unei femei.

*

– Am câștigat doar o bătălie, domnilor, le spuse Oswald însoțitorilor săi, în avionul Executive al FBI care îi ducea pe toți înapoi, pe tărâm american.

Deidra Blasey acceptase cu bucurie invitația de a se alătura lui Oswald și Cassandrei, cu atât mai mult cu cât cursurile pe care le susținuse la sediul forței de pace a Națiunilor Unite în Cipru luaseră sfârșit.

Și sergentul Kingston se alăturase grupului.

În avion, Oswald își deschise laptopul și activase conexiunea prin satelit.

Văzu că Sara îi trimisese prin e-mail o altă pagină decriptată din jurnalul tatălui său, dar își spuse că o va citi mai târziu: călătoria spre Statele Unite avea să fie lungă. Mai întâi deschise e-mailul trimis de credinciosul căpitan Bernstein: știa că șeful Secției 8200 – eficientul departament tehnologic și de arhivă al Mossadului – nu obișnuia să trimită mesaje pe internet

decât dacă era absolut necesar, şi chiar şi atunci era foarte telegrafic.

Breil aşteptă răbdător până când programele secrete şi inviolabile ale computerului descifrară mesajul. Îl citi, apoi, nevenindu-i să creadă, îl mai citi o dată.

Salutare, maior Breil. Cum merg lucrurile în afacerea dumneavoastră personală? Sper ca totul să fie în regulă. Să nu cumva să credeţi că problemele dumneavoastră private nu suscită interes. Până şi *doamna* colonel Borş mă sună ca să afle dacă sunt mulţumit de serviciile dumneaei. Probabil că nu a reuşit să afle motivul pentru care Mossadul se interesează – şi de-abia astăzi – de caietele acelea de notiţe. Desigur, am omis să-i spun că sunt lucruri care vă interesează exclusiv pe dumneavoastră, dar sunt convins că povestea are prea puţine secrete pentru un fost ofiţer de Securitate.

Ştiindu-vă în misiune în Cipru, am continuat să lucrez şi la lista de suspecţi întocmită de FBI pe care mi-aţi trimis-o. Folosindu-mă de arhivele federalilor şi introducând în cheia de căutare a destinaţiilor viitoare ale suspecţilor cuvântul „Cipru", numărul acestora se reduce drastic. Uitaţi-vă şi dumneavoastră cine se află în capul listei! Mi s-a părut de datoria mea să vă informez cât mai repede. Vă ataşez şi o fişă personală a subiectului în chestiune. Nu se

poate spune că n-ar avea suficiente motive de răzbunare împotriva musulmanilor, nu-i așa?

Breil parcurse lista și nu-i veni să-și creadă ochilor: primul nume era Deidra Blasey, colonelul de artificieri de la pușcașii marini, care contribuise la dejucarea atentatului din Cipru. Celorlalte câtorva nume din listă nu le dădu nici o atenție. Începu să tasteze răspunsul la e-mailul lui Bernstein.

Am luat notă de sugestiile dumneavoastră, căpitane. În momentul acesta mă aflu deasupra Atlanticului și, la numai câteva scaune distanță de mine, stă suspectul nostru numărul unu. Mi se pare încă prea devreme să tragem niște concluzii, dar voi căsca bine ochii.

– S-a întâmplat ceva, domnule Breil? auzi în clipa aceea o voce feminină în spatele său. Se pare că citirea corespondenței electronice v-a produs o stare de neliniște.

– Ați nimerit la țintă, colonele Blasey. Direct la țintă, repetă Oswald, pregătindu-se pentru încă o noapte albă: era hotărât să n-o scape din ochi nici o clipă pe cea spre care se îndreptau toate indiciile anchetei.

Justițiarul în numele lui Dumnezeu – admițând că în spatele destoinicului colonel de artificieri s-ar fi aflat odiosul asasin – nu s-ar fi dat înapoi, fără îndoială,

să le facă o surpriză neplăcută celor de la bordul avionului. Un al şaselea simţ îl făcea însă pe Oswald să fie sceptic: cu greu ar fi putut admite implicarea colonelului Blasey, chiar dacă mintea perversă a Justiţiarului ar fi fost capabilă să pună la cale o autoexpunere în prim-plan – aşa cum se întâmplase în cazul dezamorsării bombelor de pe stadionul din Cipru. În plus, Oswald admitea că o traumă ca aceea de a-ţi vedea unicul fiu sfârtecat de bombe ar fi putut zdruncina chiar şi cea mai sănătoasă minte.

Avionul zbura spre vest, urmând umbrele înserării. Oswald se prefăcu că aţipeşte. Pe toată durata călătoriei însă, nu avea să-l scape din ochi pe ofiţerul american: fiecare mişcare a Deidrei avea să fie atent analizată de mintea în stare de alertă a lui Oswald.

Odată aterizat pe aeroportul La Guardia din New York, avionul Executive se îndreptă spre zona rezervată zborurilor private. De acolo, Deidra Blasey şi Kingston urmau să-şi continue drumul spre Carolina, cu un zbor de linie.

Nu exista nici un motiv să declanşeze o intervenţie de urgenţă, se gândi Oswald: era suficient ca Deidra Blasey să fie atent supravegheată timp de câteva zile. În cazul nefericit în care ea şi Justiţiarul s-ar fi dovedit a fi una şi aceeaşi persoană, ar fi reuşit ca în tot acest timp să pună cap la cap dovezi de netăgăduit împotriva ei.

Înainte de a coborî din avion, colonelul Blasey îi mulțumi Cassandrei pentru invitația de a efectua împreună acel zbor intercontinental.

– Eu sunt cea care trebuie să vă mulțumească, colonele: fără intervenția dumneavoastră providențială, la ora aceasta ne-am fi aflat încă în Cipru, numărând victimele atentatului. Am estimat că explozibilul de pe stadion ar fi putut ucide peste o mie de persoane.

– Nu am fost altceva decât un simplu executant al ordinelor domnului Breil. A fost o adevărată plăcere să lucrez cu dumneavoastră, Oswald.

Dar, în clipa în care Deidra puse piciorul pe pământ american, constată că nu era așteptată de obișnuita paradă cu drapele pe care Statele Unite o rezerva propriilor eroi, ci de doi bărbați cu înfățișare sumbră, care o flancară, prinzând-o cu brutalitate de brațe.

– Sunt căpitanul Ted Russo, de la poliția militară, colonele, spuse unul din cei doi, arătându-i Deidrei o legitimație și o foaie dactilografiată. Acesta este un mandat de arestare pe numele dumneavoastră. Aveți dreptul să nu spuneți nimic, iar orice veți spune poate fi folosit împotriva dumneavoastră. Aveți dreptul la un avocat. Veți fi judecată de o curte militară, sub acuzația de ucidere în masă și terorism internațional. Ați luat la cunoștință care vă sunt drepturile?

– Glumiți, căpitane, nu-i așa? Luați imediat mâinile de pe mine. Cu siguranță că este vorba de o greșeală.

Dar căpitanul Ted Russo nu glumea: scoase o pereche de cătuşe cromate, imobilizând mâinile celei despre care fusese informat că era Justiţiarul în numele lui Dumnezeu.

Alţi câţiva agenţi apărură ca din pământ, înconjurându-l pe sergentul Kingston, pentru a preveni orice fel de reacţie a acestuia.

Sub privirile lui Oswald şi ale Cassandrei, Deidra Blasey fu condusă cu rapiditate spre o maşină închisă la culoare.

Un al treilea bărbat coborî din maşină şi se apropie de cei de pe scara avionului Executive. Breil şi Cassandra îl recunoscură imediat.

– *Touché!* exclamă Glakas cu un zâmbet zeflemitor. Sunt dezolat să constat că prietenii noştri de la FBI, pe lângă faptul că au obstrucţionat o anchetă federală, se distrează hoinărind în jurul lumii în compania celui mai periculos terorist internaţional. Comportamentul dumneavoastră, doamnă Ziegler, va fi evaluat cu mare atenţie de comisiile disciplinare... cu foarte mare atenţie.

– Cred că de data aceasta nu se poate spune nici măcar că aţi pus mâna doar pe plevuşcă, Glakas, interveni Oswald, căutând să îndulcească tonul discuţiei: înainte de orice, voia s-o disculpe pe Cassandra de acuzaţiile grave pe care i le adusese funcţionarul CIA.

– Dumneavoastră, domnule Breil, nu sunteţi nimic altceva decât simplu un oaspete într-un avion

care aparţine unei instituţii federale, care efectuează voiaje în lumea largă pe cheltuiala contribuabililor americani. În faţa mea nu reprezentaţi nici o autoritate şi, chiar dacă ştiu că urarea mea contravine regulilor alimentare ale religiei dumneavoastră, vă doresc să vă hrăniţi cu plevuşcă, crabi sau homari, ce-o fi, pescuiţi în apele teritoriale ale ţării dumneavoastră, care este, vă reamintesc, Israelul... Ori poate că vă aflaţi aici pentru că nici măcar acolo, acasă, nu mai vrea nimeni să ştie de dumneavoastră?

Când avionul decolă din nou, Cassandra Zigler avu un presentiment clar: în câteva zile, cariera sa avea să se sfârşească.

55

STATELE UNITE ALE AMERICII, 1931

Béla Lugosi se aşează răbdător la coadă, cu toate că era convins că rolul vampirului Dracula i se cuvenea de drept, cel puţin pe criterii de vârstă şi de carieră: se împlineau patru ani de când era în turneu pe scenele teatrelor din America, jucând rolul Prinţului Tenebrelor.

Studiourile Universal, una dintre casele cinematografice de prim rang ale Americii, intenţiona să turneze o adaptare cinematografică a celebrului roman al lui Bram Stoker, alocând pentru aceasta remarcabila sumă de patru sute de mii de dolari.

Lugosi îşi aşteptă calm rândul la audiţie. Era costumat în clasica ţinută de vampir: frac negru, dichisit, papion alb de mătase, fard alb din abundenţă pe faţă şi ochi conturaţi cu negru.

Proiectul fusese aproape de a fi abandonat, când producătorii aflaseră că văduva lui Bram Stoker cerusе două sute de mii de dolari cu titlu de drepturi de autor, însă Lugosi îi trimisese mai multe scrisori, lungi, în îndepărtata Anglie, convingând-o în cele din urmă să-şi reducă pretenţiile: în cele din urmă, acceptase o cincime din suma cerută iniţial.

Întărit de succesul său diplomatic, actorul Lugosi se prezentă în faţa examinatorilor studiourilor Universal. Dar nici măcar nu fu nevoit să susţină proba: datorită faimei sale, deşi încă discrete, şi a calităţilor de întreprinzător care reduseseră drastic cheltuielile casei de filme, rolul îi fu încredinţat imediat.

În decorul de basm al Hollywoodului cinematografului mut se năştea o nouă stea, care avea să devină un far călăuzitor pentru speranţele milioanelor de imigranţi ajunşi în ţara unde orice vis putea deveni realitate.

Lugosi nu era singurul ungur care parcursese calea succesului în lumea marelui ecran: îl precedaseră nume ca Michael Curtiz, Benedek, Korda şi, nu în ultimul rând, William Fox, fondatorul casei de producţie cu acelaşi nume. Nici unul dintre ei nu dorise să-şi facă uitate originile panonice: dimpotrivă, se mândreau cu ele. Acelaşi lucru avea să facă şi fostul locotenent de infanterie din armata Ungariei.

În culise se spunea că, iniţial, regizorul Tod Browning îi încredinţase rolul Dracula actorului Lon

Chaney. Acesta, având dificultăți în a se adapta cinematografului sonor, ezitase să accepte rolul, dar o făcuse într-un sfârșit, la insistențele lui Browning, care îi era și bun prieten. Numai că, odată repetițiile începute, viața lui Chaney fusese curmată brusc de un cancer galopant la gât.

Astfel, alegerea renumitului regizor – provenit dintr-o obscură și misterioasă carieră de clovn – se reorientase spre un actor mai puțin cunoscut, dar care interpretase deja un rol secundar într-unul din filmele sale: Béla Lugosi.

Din ziua aceea, ascensiunea imigrantului ungur avea să fie fulminantă: numai în 1931, Béla Lugosi avea să interpreteze rolul principal în nu mai puțin de șapte filme.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Mihnea Petru pășea hotărât de-a lungul 51st Street, spre locul întâlnirii. Era tulburat și înspăimântat că ar fi putut să nu obțină ceea ce, în clipa aceea, își dorea mai mult decât orice pe lume. Nimic în jurul său nu mai părea să-i suscite nici cel mai mic interes: până când nu avea să pună mâna pe prada la care visa, nu avea să-și găsească liniștea.

Tânărul său furnizor îi promisese că în după-amiaza aceea avea să-l aprovizioneze cu câteva prețioase sticle de alcool distilat clandestin.

Mihnea strângea în brațe geanta din piele goală: în scurt timp, aceasta avea să fie plină cu sticlele care conțineau elixirul fericirii sale.

În camera lui de la Plaza, ținea ascunsă în dulap o ultimă sticlă, din care mai rămăseseră câteva degete de băutură. Se încurajă singur, spunându-și că nu avea nici un motiv de teamă: Cesare – ospătarul italian de la Plaza care avea legături cu unii producători clandestini de alcool – nu-l dezamăgise niciodată pe generosul său client.

Mihnea dădu colțul pe 9th Street, apoi bătu într-o ușă verde de lemn, care părea să aparțină unui magazin demult închis.

Îi deschise chiar Cesare, care aruncă o privire circumspectă în lungul străzii: la ora aceea, cartierul era pustiu.

– Veniți înăuntru, principe, îi spuse italianul, conducându-l apoi prin câteva camere prăfuite și dezafectate de ani buni.

Apoi, tânărul se opri în fața unei uși interioare și bătu într-un ritm anume, care părea un cod de recunoaștere.

Îi întâmpină un bărbat cu pielea închisă la culoare. Brusc, Mihnea se trezi într-o altă lume: lampadarele încărcate care coborau din tavanul înalt luminau

un salon larg. Barul imens era din lemn masiv, fumuriu, pe care tronau plăci de marmură albă. Pe rafturi, în spatele barului, stăteau aliniate zeci de sticle, anonime doar pentru cei care nu cunoșteau plăcerea intensă a alcoolului care se scurge în vene.

Barul clandestin era încă închis, dar avea să se deschidă în scurt timp: unul câte unul, clienții urmau să sosească, trecând mai întâi prin magazinul dezafectat, umplând în cele din urmă salonul și, pe scaune sau rezemați de bar, aveau să deguste până târziu în noapte nectarul interzis.

Mihnea nu-i condamna – de altfel, ar fi fost ultimul în măsură să-i judece – pe tovarășii săi de „suferință". Cu toate acestea, nu poseda dezinvoltura cu care aceștia își etalau apucăturile. Rigoarea propriei educații aristocratice îl făcea pe român să încerce să nu-și expună în public slăbiciunile. Prefera să fie singur, degustând pe îndelete momentele în care îndoielile și suferințele existenței sale dispăreau, făcând loc uitării.

Faptul că Cesare i se adresa în limba italiană trezi în mintea lui Petru amintiri despre aristocraticul său prieten, Sciarra: trecuseră treisprezece ani de când războiul se sfârșise, iar lumea trecea printr-o altă traumă: o criză economică fără precedent.

Ieși din nou în stradă și parcurse pe jos cele câteva cvartale dintre 53rd Street și Broadway.

Observă afișul uriaș din fața cinematografului aproape din întâmplare. Numele străbunului său fu

singurul lucru care îi atrăsese atenţia. Cercetă mai atent afişul, în care ieşea în evidenţă portretul protagonistului. Scutură din cap, ca şi cum ar fi încercat să alunge halucinaţiile cărora le căzuse pradă. Totuşi nu, nu băuse încă nimic, cu excepţia paharului plin-ochi pe care i-l oferiseră italienii de la bar. Nu, nu avea nici o îndoială: actorul care interpreta rolul lui Dracula, deşi se numea Béla Lugosi, nu era altcineva decât Béla Blasko, ofiţerul ungur pe care îl căuta de peste un deceniu.

– Fiţi atent, domnule Breil, spuse generalul Sciarra. Trenul spre Calalzo trece rar, dar trece. Aveţi grijă cum păşiţi de-a lungul căii ferate.

– Nu vă faceţi probleme, generale. Singurul pericol care mă paşte este acela de a fi absorbit într-o asemenea măsură de cele povestite de dumneavoastră, încât să remarc sosirea trenului, răspunse Asher Breil zâmbind. Vreţi să continuaţi, generale? Vă rog.

– Unde rămăsesem?

– La afişul filmului.

– Mda... Coincidenţele astea... Un om îşi petrece întreaga viaţă cu teama că nu-şi va putea îndeplini datoria căreia i-a fost predestinat, pentru ca la sfârşit să-şi dea seama că persoana pe care o căuta era chiar sub ochii săi... de fapt, sub ochii tuturor.

Strângându-şi geanta la piept, Mihnea se aşează la coadă la casa de bilete a cinematografului: se părea că

toată suflarea Americii fusese cuprinsă de frenezie, călcându-se în picioare ca să asiste la prestația faimosului vampir.

Dar nu prim-planurile terifiante ale lui Béla Blasko, gesturile sale înfricoșătoare făcute cu mâini artificiale sau degetele lui arcuite ca niște gheare îl făcură să tresară pe Mihnea Petru: nobilului român pur și simplu nu-i venea să creadă că îl găsise în sfârșit pe cel mai mare dușman al său. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să descopere modalitatea prin care putea recupera comoara familiei sale.

Două ore mai târziu, Mihnea ieși din cinematograf. Se amestecă în puhoiul de spectatori care părăseau sala. Când ajunse pe trotuar, se împiedică în mulțime, dezechilibrându-se. Scăpă geanta din mână, care se opri la picioarele unui sergent de stradă. Polițistul culese geanta și i-o întinse cu un gest amabil, dar în clipa următoare, expresia sa politicoasă se transformă într-o căutătură indignată: îi ajunsese la nări mirosul de whisky.

Câteva minute mai târziu, Mihnea Petru stătea spășit pe o bancă din camera de interogatoriu a districtului de poliție din Manhattan.

– Vă repet, domnule Petru, se răsti detectivul, îndreptând asupra lui un deget amenințător. Dacă ne spuneți de unde ați luat sticlele acelea, vă eliberăm fără să demarăm nici o procedură de acuzare împotriva

dumneavostră şi vă asigur că nimeni dinafara secţiei nu va afla despre acest episod. Înţelegeţi ce spun?

– V-am mai zis că am găsit geanta în sala de cinematograf, minţi românul.

– Doar nu credeţi că o să înghit asta! Vă întreb pentru ultima dată. De unde aveţi sticlele?

– Mihnea mi-a scris din închisoare. Apoi a urmat o linişte îndelugată, a cărei semnificaţie am înţeles-o după mult timp.

Sciarra tăcu pentru câteva secunde, apoi îşi continuă povestirea.

Zece zile mai târziu, Mihnea Petru părăsea arestul districtului de poliţie: în afara depunerii unei cauţiuni considerabile, la eliberarea lui contribuiseră şi câţiva dintre cei mai bine cotaţi şi mai bine plătiţi avocaţi din New York.

– Vă conduc la hotel, principe? Am maşina aici, în faţă, îl întrebă avocatul, în timp ce semna hârtiile de eliberare din arest.

– Nu vă faceţi probleme, domnule avocat, voi lua un taxi, îi răspunse Mihnea cu o hotărâre care contrasta cu aspectul său fizic decăzut.

– Îmi permit totuşi să insist. Cred că aveţi neapărată nevoie de o baie bună şi de haine curate, excelenţă.

– Nu mai insistaţi, domnule avocat, vă rog. Vă mulţumesc foarte mult pentru grija pe care mi-o purtaţi,

dar acum am nevoie să rămân singur. Şi vă repet, voi lua un taxi până la Plaza.

Procedă întocmai, numai că nu îi ceru taximetristului să-l ducă la intersecţia 59th Street cu Fifth Avenue, acolo unde se găsea hotelul, ci pe 9th Street, la o fostă drogherie, dezafectată de foarte mult timp.

Trecuseră câteva ore de când Mihnea stătea într-un colţ al barului, sorbind pahar după pahar. Hainele ponosite, soioase, îl făceau să pară unul dintre nenumăraţii bărbaţi disperaţi care mişunau ca nişte fantome prin oraşul copleşit de efectele crizei economice.

– Mai toarnă-mi unul şi jur că de data asta e chiar ultimul, spuse Mihnea, întinzând paharul barmanului.

Era târziu, iar ospătarii se pregăteau să închidă localul clandestin.

Bărbatul de la bar îi făcu pe plac, cu o grimasă de nemulţumire.

Primele raze ale soarelui alungau deja umbrele grele ale nopţii atunci când Mihnea părăsi localul. Se clătina vizibil, reuşind cu greu să se ţină pe picioare.

O apucă spre Central Park: îşi spuse că acolo ar fi putut găsi mai uşor un taxi. Ducându-şi mâna la buzunarul interior al hainei, constată că era gol: uitase portofelul pe bar, după ce plătise consumaţia. Asta e, îşi spuse, oricum cheltuise la bar aproape toţi banii care îi avusese la el, iar actele unui cetăţean din estul Europei nu interesau pe nimeni.

Puținii trecători de la acea oră traversau pe celălalt trotuar când îi observau mersul clătinat, iar de taxiuri, nici vorbă.

Srtrăbătu 57th Street cu atenția pe care o poate acorda un beţiv unei străzi pustii, la prima oră a dimineții.

Camionul cu lapte se deplasa cu viteză: tânărul șofer întârziase livrările. Îl observă prea târziu pe bărbatul care îi sărise în față.

– Inelul! Trebuie să duc acasă inelul, fură ultimele cuvinte ale lui Mihnea Petru, înainte de a-și pierde cunoștința.

Apoi închise ochii. Din ureche i se prelingea un firișor de sânge.

– Avem de-a face cu un grav traumatism cranian, spuse, câteva zeci de minute mai târziu, medicul de la secția de urgență a spitalului la care fusese transportat Petru. Viața acestui om este în mare pericol. Soră, ați reușit să-i anunțați familia?

– Nu, doctore. Nu avea nici un act asupra lui. După hainele ponosite, cred că e un biet vagabond, unul dintre zecile de mii care mișună prin New York. La locul accidentului, nimeni din împrejurimi nu l-a recunoscut.

– Asta nu înseamnă că nu vom încerca să-i salvăm viața. Mi-e teamă însă că va rămâne cu sechele neurologice, dacă va supraviețui. Pregătiți sala de operații.

– După ce am citit scrisoarea de la Mihnea, m-am dus să văd *Dracula* chiar în ziua în care a avut premiera în cinematografele italiene. Nu-mi aminteam cu exactitate trăsăturile lui Blasko, dar cu siguranță că actorul care interpreta rolul vampirului îi semăna foarte mult. I-am împărtășit impresiile mele lui Mihnea, exprimându-mi adânca îngrijorare pentru soarta sa: îmi mărturisise că ultima scrisoare mi-o trimisese din celula unei închisori. Nu mă liniștea prea mult faptul că, așa cum îmi scrisese, fusese închis pentru o faptă minoră și că în câteva zile avea să fie eliberat. Mai ales că nici nu specificase despre ce fel de faptă era vorba. Din nefericire, mă aștepta o surpriză neplăcută, spuse Alberto Sciarra, luând-o de-a lungul căii ferate care trecea la mică distanță de primele case din Cortina d'Ampezzo. Apoi, întorcând capul spre Asher Breil, care îl urma îndeaproape, continuă: Când scrisoarea mi-a fost trimisă ramburs, însoțită de o scurtă notă semnată de directorul hotelului Plaza din New York, am avut un presentiment funest. La rândul său, directorul hotelului își manifesta îngrijorarea: trecuse o lună de când nu mai știa nimic de Mihnea. Nu mai era timp de pierdut: trebuia să plec la New York și mă rugam să nu fie prea târziu.

Conte Biancamano era un vapor cu o capacitate de circa douăzeci și cinci de mii de tone. Fusese construit în urmă cu șase ani în șantierul naval de la Beardmore,

în Anglia, pentru compania italiană de navigație Lloyd Sabaudo. Pupa vasului era rotunjită și înălțată mult deasupra liniei de plutire, acolo fiind amplasată o fastuoasă sală de dans, circulară. La bord domnea o eleganță rafinată, iar serviciile erau impecabile: *Conte Biancamano* devenise vasul de croazieră preferat al aristocrației europene și al magnaților americani, care îl apreciau atât de mult tocmai datorită felului exclusivist în care erau tratați pasagerii.

– Și așa, mă lăsați aici, să păzesc casa, marchize Sciarra della Volta? întrebă Kimberly, cu o expresie ironică în priviri.

– Departe de mine gândul de a atribui un rol atât de irelevant sufragetei mele preferate, răspunse Alberto, făcându-și vânt cu două bilete de clasa I. De mult timp voiam să merg în America, pentru afaceri. M-am gândit însă că am putea profita de ocazie ca să ne bucurăm de o scurtă vacanță împreună, deși mi-e teamă că nu vom avea parte de odihnă, în adevăratul sens al cuvântului. Dispariția lui Mihnea mă preocupă foarte mult.

– Sunt fericită că te-ai hotărât să mă iei cu tine. Cu atât mai mult cu cât te-ai gândit la asta fără să ți-o fi cerut eu. Crezi oare că fostul ofițer ungur, devenit între timp un faimos actor, are vreun amestec în dispariția lui Petru?

– Nu știu, dar fără îndoială că va fi una dintre pistele pe care le vom urma, dacă vrem să aflăm tot adevărul.

STATELE UNITE ALE AMERICII, 1931

Béla Lugosi se îndepărtă de şantierul unde se construia viitoarea sa vilă, pe colinele din apropierea Hollywoodului. Se îmbrăca mereu în negru, iar hainele sale aminteau de costumul de scenă. În stradă îl aştepta o limuzină cu şofer.

Odată urcat, secretarul său personal se grăbi să-i enumere întâlnirile şi evenimentele la care fusese invitat să participe în ziua aceea: luminile rampei îşi cereau preţul, iar fostul ofiţer ungur avea din ce în ce mai puţin timp pentru propria viaţă personală.

– Mi s-ar părea un gest potrivit, domnule Lugosi, spuse secretarul, să participaţi la întâlnirile periodice ale numeroasei comunităţi ungureşti, atât la Hollywood, cât şi în oraşele pe care le vizitaţi pe parcursul turneului de promovare a filmului. Procedând astfel, vă veţi atrage simpatia conaţionalilor dumneavoastră şi, în plus, toţi imigranţii de aici vor privi cu admiraţie un actor celebru care nu şi-a uitat originile.

– Mi se pare o mare pierdere de timp, comentă actorul.

– Nici vorbă de timp pierdut, domnule Lugosi. Vă amintesc faptul că un conaţional de-al dumneavoastră a dat numele studiourilor cinematografice Fox şi că şaptezeci şi cinci la sută din populaţia Americii este constituită din imigranţi la prima generaţie. Trebuie

să promovăm pe toate căile noua dumneavoastră imagine: imaginea vampirului Dracula.

În afara unor arhitecți de primă mână, la construcția vilei lui Lugosi participaseră și cei mai renumiți experți în efecte speciale de la Hollywood: proiectul prevedea o scenografie de film *horror*.

Pe o latură, casa se învecina cu o prăpastie adâncă, spre care dădeau câteva ferestre înalte și înguste – una din caracteristicile întregii case. Pereții exteriori dispuneau de numai câte patru ferestre, foarte puține, având în vedere dimensiunile uriașe ale locuinței. Odată finisați, pereții casei urmau să fie acoperiți cu iederă. În plus, în locul unui parc larg și luminos, în grădina imensă din jurul vilei aveau să fie amplasate sculpturi de marmură albă, asemănătoare celor dintr-un macabru cimitir abandonat. Ușile de la intrare erau din abanos, iar ciocanul de bătut, din metal prețios, avea forma unui vampir cu aripile de liliac desfăcute. Nici un oaspete, oricare i-ar fi fost rangul, nu avea să fie întâmpinat de Dracula la intrarea dominată de opt coloane imense. De-a lungul anilor, despre acea vilă, ca și despre viața privată a lui Béla Lugosi aveau să se țească legende incredibile: era o modalitate de promovare la nesfârșit a personajului. Un personaj care, la premierele celor dintâi filme, era purtat pe umeri, într-un sicriu din lemn prețios, de o cohortă de servitori orientali surdomuți.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

În timpul traversării oceanului, saloanele luxoase ale vaporului *Conte Biancamano* se bucurară rareori de prezența lui Alberto Sciarra della Volta și a soției sale: nobilul italian prefera plimbările lungi pe punte în locul activităților mondene. Așezat într-unul din fotoliile din lemn de tec de pe puntea de la clasa întâi, îi plăcea să simtă legănarea abia perceptibilă a undelor Atlanticului și să admire întinderea nesfârșită a oceanului.

Când debarcară la New York, soții Sciarra avură impresia că păşiseră pe o altă planetă: orașul era strălucitor, haotic și grandios. Chiar și ghișeul de marmură albă al recepției hotelului Plaza avea dimensiuni incredibil de mari, comparativ cu standardele europene. În metropola americană, totul părea gigantic: parcurgând Fifth Avenue, trecură pe lângă un șantier mastodontic, situat la vreo douăzeci de blocuri de hotelul Plaza.

– Acolo se va ridica cea mai înaltă clădire din lume: Empire State Building, le spuse taximetristul. Peste patru sute de metri de oțel, ciment și sticlă. Va fi cea mai înaltă clădire din lume.

Directorul hotelului Plaza, unde Alberto și Kimber își rezervaseră camere, ridică din umeri.

– Chiar nu avem nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu principele Petru, domnule Sciarra, spuse bărbatul. Se împlinesc în curând două luni de când a

părăsit hotelul, fără să lase nici un mesaj. Şi vă pot spune că principele este o persoană... hm... aparte, dar extrem de corectă.

– Ne permiteţi să aruncăm o privire în apartamentul său?

– Desigur, domnule Sciarra. Am păstrat totul în ordine, pentru că sperăm totuşi ca domnia sa să revină cât mai curând. Principele Petru este o persoană prevăzătoare care plăteşte chiria în avans pe un an. Direcţiunea hotelului a hotărât că apartamentul se va afla la dispoziţia exclusivă a principelui cel puţin până la sfârşitul acestui an. Dacă până atunci nu vom primi nici o veste de la prinţ, îi vom preda lucrurile rudelor sale celor mai apropiate, pe care, domnule Sciarra, v-aş ruga să ni le semnalaţi şi nouă, în caz că le cunoaşteţi.

– Din câte ştiu, Mihnea nu are nici fraţi, nici surori, dar are, în schimb, un cârd întreg de verişori, care se ocupă de administrarea întinselor proprietăţi ale familiei din România. Vă voi anunţa cu siguranţă, domnule director, în situaţia nefericită în care nu voi reuşi să dau de urma prietenului meu.

Ordinea care domnea în apartament le produse soţilor Sciarra un fior de neliniştе: avură impresia că cineva se străduise să oprească timpul în loc, păstrând intacte amintiri de demult.

Peste tot se vedeau relicve străvechi, fotografii şi scrisori îngălbenite, desene reprezentând Inelul Regilor.

Alberto deschise dulapul și căută printre haine. Sticla era ascunsă în spatele unor pantaloni împăturiți.

Scoase dopul și simți imediat mirosul puternic de alcool. Era clar că sticla aceea nu avea ce căuta în dulapul cu haine.

Brusc însă, totul îi deveni clar: ultima scrisoare trimisă de prietenul său fusese scrisă dintr-o celulă a districtului de poliție din Manhattan. De acolo trebuia să înceapă căutările.

– Nu, domnule. Mihnea Petru a ieșit pe ușa de acolo acum două luni și de atunci nu ne-a mai făcut nici o vizită. O persoană cu adevărat nerecunoscătoare, aș spune, nu-i așa?

Din tonul agentului de poliție transpărea sarcasmul, în timp ce răsfoia un registru scris de mână.

Alberto ieși din secția de poliție și se opri, confuz, pe trotuarul din față.

Simțea că Mihnea era în viață și că avea, probabil, nevoie de el, dar nu știa de unde altundeva și-ar fi putut începe căutările.

– *Signore,* auzi o voce adresându-i-se în italiană.

Se întoarse și se trezi în fața unui tânăr cu privire îndrăzneață. Băiatul continuă:

– Numele meu este Cesare și lucrez la hotelul Plaza. Promiteți-mi că nu veți dezvălui conducerii hotelului nimic din ceea ce am să vă spun: dacă directorii mei ar afla măcar o părticică din toată tărășenia asta,

m-ar concedia în doi timpi și trei mișcări. Am auzit că ați venit la New York ca să-l căutați pe principele Petru.

– Așa este, Cesare. Știi ceva despre el? Te rog, spune-mi totul!

– Principele dăduse în patima beției.

– Ah, am bănuit asta de mult timp și am avut confirmarea căutând prin dulapul din apartamentul său.

– Date fiind cunoștințele pe care și le făcuse prin intermediul meu, obișnuia să se adreseze... hm... membrilor familiei mele, pentru a se aproviziona cu băuturi alcoolice, care, după cum probabil știți, sunt total interzise pe teritoriul Statelor Unite.

– Spune mai departe, Cesare.

– În ziua în care a fost eliberat din închisoare, cred că s-a dus direct la un bar clandestin aflat nu departe de hotel. A fost văzut ieșind de acolo la prima oră a zilei următoare... nu era tocmai în cea mai bună condiție... în sfârșit, principele era beat-mort.

– Ai vreo idee încotro s-ar fi putut îndrepta la ora aceea, odată ieșit din local?

– A fost văzut apucând pe 9th Street, spre nord, către Central Park, răspunse Cesare. Apoi, scoțând portofelul pe care Petru îl uitase la local în seara cu pricina, i-l întinse lui Sciarra continuând: Nu avea nici un act de identitate asupra sa, întrucât și-a uitat portofelul la bar. Am intrat în posesia lui doar de câteva zile, pentru că barmanul era convins că principele se va întoarce, mai devreme sau mai târziu.

STATELE UNITE ALE AMERICII, 1931

Pe scenă, lângă Béla Lugosi, se mai aflau regizorul Browning și câteva personaje importante ale casei de producție. Sala de festivități a hotelului Plaza fusese luxos împodobită, iar cocardele cu tricolorul verde-alb-roșu al Ungariei se vedeau peste tot.

Când Béla Lugosi își rosti discursul în limba maghiară, fu întrerupt în mod repetat de aplauze și ovații. Cel mai înflăcărat din public se dovedi a fi un omuleț șters, care venise acolo însoțit de o femeie cu părul blond-platinat, care afișa un comportament discutabil de damă de vază.

Dacă Béla Blasko i-ar fi dat mai multă atenție înfierbântatului său admirator, ar fi realizat că, în realitate, erau vechi cunoștințe: bărbatul era una și aceeași persoană cu pasagerul de pe vaporul *Re Vittorio* care, cu ani în urmă, îl denunțase comandantului navei pentru comportament brutal.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

– Imediat ce ajungem la hotel, îi spuse Alberto lui Kimberly, vei începe să ceri informații la spitalele și secțiile de poliție din apropiere: o fi New Yorkul o metropolă uriașă, dar acum, cel puțin, suntem în

posesia unei date exacte şi a unei zone destul de bine delimitate. Ai să vezi că îi vom da de urmă.

Când intrară în holul hotelului, Sciarra fu uimit să vadă mulţimea de cocarde în culorile tricolorului italian.

– Este vorba de vreo sărbătoare de-a conaţionalilor mei? îl întrebă pe recepţioner.

– Nu domnule. Aceia sunt unguri.

În clipa aceea, Béla Lugosi ieşi de pe unul dintre coridoarele care dădeau în holul de la intrare, urmat de un grup de admiratori. Era cu neputinţă să treacă neobservat: purta un frac negru, cămaşă şi cravată de un alb imaculat. Faţa îi era acoperită cu pudră albă, iar ochii conturaţi pronunţat cu negru-fum.

Sciarra se apropie şi, întinzând spre el un deget acuzator, strigă:

– Blasko! Béla Blasko!

Lugosi nu se arătă deloc intimidat, dar Sciarra continuă:

– Numele dumneavoastră este Béla Blasko şi aţi fost locotenent în armata ungară în timpul războiului, nu-i aşa?

Lugosi îl cercetă cu o privire de gheaţă, parcă fără să-i vină să creadă.

– Vă înşelaţi, dragă prietene. Eu sunt Béla Lugosi, celebrul actor.

Incidentul nu scăpase privirilor atente ale lui Teofil Bàlaj şi ale soţiei sale, care se amestecaseră în suita care îl urma entuziastă pe actor.

– În schimb, când l-am cunoscut noi, se numea Olt, dacă nu mă înşală memoria. Nu-i aşa, Teofil? zise cu voce răsunătoare doamna Bàlaj. Am impresia că domnul Béla „Dracula" Lugosi este o persoană mai originală decât ne închipuim noi şi cred că ar trebui ţinut sub observaţie. Nu crezi asta, Teofil?

Brusc, expresia de gâsculiţă impertinentă de pe chipul femeii dispăru, lăsând loc unei priviri acuzatoare şi viclene.

A doua zi, Kimberly se puse pe treabă de la prima oră a dimineţii. Spre prânz, căutările sale dădură rezultate.

– La un spital de pe 11th Street, a fost internat un bărbat fără acte în stare gravă, ca urmare a unui accident de maşină.

– Şi crezi că ar putea fi vorba despre Mihnea? o întrebă Alberto, tulburat încă de întâlnirea din ziua precedentă cu Béla Blasko.

– Descrierea corespunde.

– Şi e încă în viaţă? îndrăzni să mai întrebe Sciarra, cu vocea gâtuită de emoţie.

– Da, chiar dacă asta nu înseamnă că e un lucru tocmai bun: a fost supus unei delicate intervenţii chirurgicale, iar acum este internat într-un spital psihiatric. Se pare că traumatismul cranian i-a produs grave disfuncţii cerebrale şi pierderea totală a memoriei.

– Afectarea este ireversibilă?

– Cel cu care am vorbit la telefon a refuzat să se pronunțe. Dar, dacă este într-adevăr vorba despre Mihnea, mi-e teamă că prietenul tău vegetează ca și cum i s-ar fi făcut o lobotomie.

O vizită în sectorul sugestiv numit *Madhouse*, secția de bolnavi psihic de la NY General Hospital, ar fi putut provoca un șoc chiar și celei mai puternice și echilibrate persoane. Bolnavii rătăceau fără noimă, asemenea unor stafii, gesticulând enigmatic și sinistru, înfășurați în cămășoaiele albe, prea largi. Unii dădeau din mâini și făceau semne stranii, alții erau pătrunși de conversațiile pe care le purtau cu ei înșiși, în vreme ce câțiva stăteau retrași, sprijiniți de zid sau ascunși pe după vreun colț, reduși la tăcere de propria sminteală.

Conducându-i spre un cabinet, medicul pe care soții Sciarra ținuseră să-l întâlnească se străduia să le dea lămuriri despre cei internați acolo.

– Sunt puțini cei care se pot mișca liber prin curtea institutului și chiar prin unele secții, spuse el. Este vorba despre cei care nu sunt considerați periculoși pentru ei înșiși sau pentru cei din jur. Apoi, cercetând atent fișa medicală din mâna sa, continuă: Și spuneți că unul dintre acești pacienți ai noștri ar putea fi prietenul dumneavoastră, domnule Sciarra?

– Este foarte probabil, doctore. Nu trebuie decât să-l văd ca să-l recunosc.

– În câteva momente va fi aici. Infirmierii au plecat deja să aducă încoace persoana care corespunde descrierii dumneavoastră.

– Credeți că leziunile suferite sunt ireversibile, doctore?

– Creierul omului este cea mai de neînțeles mașinărie din Univers, domnule Sciarra. În ciuda nivelului avansat de cunoștințe la care a ajuns medicina modernă, creierul și modul său de a reacționa la stimuli, traumatisme sau boli constituie încă obiectul unor teorii controversate. Judecând după cele trecute în fișă, pacientul ar putea rămâne pentru totdeauna în starea în care se află acum, fără a exclude însă posibilitatea – recunosc, destul de puțin probabilă – ca el să se trezească brusc din letargia care seamănă mai mult cu o stare de hipnoză.

Ușa cabinetului se deschise.

Alberto sări în picioare, îndreptându-se spre bărbatul care stătea în prag, sprijinit de un infirmier.

Își strânse în brațe vechiul tovarăș de arme: pe craniul ras se vedea clar urma unei cicatrici care se întindea de la o tâmplă la cealaltă. Alte câteva semne pronunțate de pe trup dovedeau că impactul cu camionul de lapte fusese deosebit de violent.

– Prietenul meu, dragul meu prieten... murmură, emoționat, italianul, continuând să-și îmbrățișeze camaradul.

Nu primi nici un răspuns.

Cele spuse de Kimberly în dimineaţa aceea îi răsunară din nou în urechi lui Sciarra, ca o premoniţie sumbră: Mihnea Petru nu trăia cu adevărat, ci vegeta într-o stare de profundă amorţire.

56

VALAHIA, 1456

Arşiţa nu dădea semne să se potolească nici măcar odată cu lăsarea serilor limpezi, luminate de pâlpâirea milioanelor de stele. Cercetând bolta înstelată, astronomii notau în registrele lor apariţia unui corp ceresc neobişnuit: o cometă incredibil de luminoasă, cu două cozi uriaşe – una orientată spre răsărit, cealaltă spre apus – care ocupau o mare parte a liniei orizontului. În zilele acelea de iunie ale anului 1456, Vlad al III-lea Dracula urca pe tronul Valahiei.

Apariţia unei comete produce oamenilor reacţii contrare: unii o percep ca o prevestire a unor nenorociri, în vreme ce alţii o salută ca aducătoare de vremuri mai bune.

Noul voievod al Valahiei era încredinţat că apariţia cometei reprezenta modul în care cerurile îi binecuvântau înscăunarea. Drept dovadă, una dintre

primele măsuri ale domniei sale a fost să poruncească baterea de monedă pe a cărui avers era reprezentată acvila valahă, în timp ce pe revers era inserată steaua cu două cozi care traversase cerul în ziua urcării sale pe tron.

Câteva luni mai târziu, fataliștii aveau să asocieze apariția astrului strălucitor cu moartea lui Iancu de Hunedoara, eveniment în urma căruia s-au declanșat aspre lupte de succesiune la coroana Ungariei între descendenții acestuia și Habsburgi. Ladislau, fiul cel mare al lui Iancu și bun prieten al lui Dracula, avea să fie ucis în cursul acestor reglări de conturi care au însângerat Ungaria, iar porțile Occidentului aveau să devină și mai vulnerabile în fața invaziei turcești.

– Deschideți coșciugul!

Vocea lui Dracula se înălță aspră și mândră.

Chipul voievodului Valahiei își pierduse trăsăturile tinerești: la douăzeci și cinci de ani, un domnitor trebuia să fie bărbat în toată puterea cuvântului. Scăpat de sub jugul sultanului, tânărul vlăstar al Drăculeștilor își găsise refugiul sub aripa lui Iancu de Hunedoara, care îi completase educația și îl instruise în meșteșugul armelor.

Dracula avea pielea măslinie și ochii ușor migdalați – semn al unei anumite influențe orientale în arborele său genealogic. Ochii îi erau întunecați, dar cercetându-i cu atenție – asta în cazul în care cineva

ar fi fost capabil să-i susţină privirea –, se puteau observa reflexe albăstrii ca adâncul mării. Nu era foarte înalt, dar era robust şi puternic. Avea mustaţa lungă şi bine ceruită. Purta veşminte elegante, după modelul înaltei boierimi din Valahia şi a nobililor transilvani. Arareori îşi permitea un zâmbet. Înfăţişarea sa impenetrabilă întruchipa efigia fricii pentru oricine şi-ar fi permis să încalce legile ţării.

– Deschideţi-l! repetă voievodul.

Oamenii îşi făcură semnul crucii şi desfăcură sicriul – patru scânduri bătute în cuie.

O imagine cutremurătoare li se înfăţişă privirilor: leşul lui Mircea, fratele lui Dracula, zăcea cu faţa în jos; nefericitul scrijelise cu unghiile lemnul coşciugului, încercând în timp ce agoniza să sape o gaură de scăpare. În orbite rămăseseră înfipte ţepuşele de fier cu care fusese orbit cu sălbăticie. Dracula avea mărturia clară a bănuielii care îl măcina de ani buni: fratele său fusese îngropat de viu, după torturi atroce.

Dracula îngenunche lângă sicriu.

– Dumnezeu să-ţi ţină sufletul în pace, frate al meu, şi să-mi întărească mâna aceasta, care te va răzbuna, rosti voievodul.

Înţelesese totul: şi cum se petrecuseră faptele, şi cine erau asasinii lui Mircea şi ai tatălui său.

Dracula atinse cu un gest pios lemnul sicriului, la nivelul craniului acoperit încă de bogata podoabă capilară a destoinicului Mircea. Apoi, privirea i se opri

asupra obiectului pe care îl căuta. Străvechiul inel de aur de pe degetul arătător al scheletului arunca licăriri sinistre. Mâna lui Vlad se strânse în jurul rotunjimilor giuvaierului care simboliza puterea strămoșilor. Îl puse pe arătătorul mâinii sale drepte și îl privi cu atenție, savurând mirosul dulce al răzbunării.

Târgoviștea era în sărbătoare: proaspătul voievod dorise cu tot dinadinsul ca la festivități să participe toți fruntașii țării. Boierii primiseră cu bucurie invitația: atât pentru ei, cât și pentru negustorime, bunele raporturi cu suveranul țării echivalau cu întărirea propriilor privilegii. Nu lipseau nici reprezentanții Bisericii: însuși mitropolitul și un alai de episcopi din împrejurimi ținuseră să ia parte la banchetul organizat de voievod. Cu toții purtau straie scumpe, de sărbătoare. Boierii erau înveșmântați cu caftane multicolore, împodobite cu fir de aur și broderii scumpe, în vreme ce jupânesele lor lăsau vederii, printre faldurile înfoiate ale rochiilor, giuvaieruri neprețuite. Își etalau bogățiile cu nonșalanță, căutând să-și scoată în evidență puterea nelimitată și faptul că se numărau printre aleșii neamului: în calești somptuoase, marii boieri ajunseră cei dintâi în grădinile palatului domnesc, unde avea să se desfășoare banchetul; apoi, treptat, veșmintele noilor invitați deveniră mai puțin prețioase, iar trăsurile mai puțin luxoase.

Cu privirea rece și distantă, Dracula asista la ultimele pregătiri ale banchetului, răspunzând la salutul invitaților cu înclinări imperceptibile ale capului sau cu mișcări scurte din mână.

Era încă dimineață când începu ospățul: carnea de miel friptă pe jar se potrivea de minune cu vinurile vârtoase alese chiar de voievod. La masă, Dracula părea și mai sumbru ca de obicei: aproape că nu scoase o vorbă și nu se întreținu cu nici unul dintre oaspeți; în schimb, se ridica din când în când ca să discute, ferit, cu comandantul gărzii sale.

Când ospățul se termină, copiii se îndreptară spre o latură a grădinii unde se organizaseră jocuri pentru ei, în vreme ce adulții se abandonară dănțuirii și voiei bune, acompaniați de cei mai vestiți lăutari din țară.

Dracula nu li se alătură. Rămase privind scrutător spre culmile Carpaților, peste care soarele se pregătea să asfințească.

Cu un gest tăios al mâinii, voievodul le indică oamenilor săi că sosise clipa răzbunării: o răzbunare pe care o pregătise până în cele mai mici amănunte.

Oștenii lui Vlad răsăriră brusc din pădurice din apropiere și năvăliră în grădina palatului, înconjurându-i pe invitați. Câțiva dintre aceștia, spre uluirea celor prezenți, fură uciși pe loc. Pe locul unde, cu câteva clipe mai înainte, oaspeții dănțuiseră plini de veselie, oamenii din garda voievodului ridicară mai mulți pari înalți, cu vârful ascuțit. Fură aleși din mulțime și

conduși spre pâlcul de țepe boierii cei mai bătrâni și mai bogați din Târgoviște: ei erau cei care îl trădaseră pe tatăl său, Vlad Dracul, și îl asasinaseră pe fratele său, Mircea.

– Acesta este sfârșitul pe care vi l-am pregătit: nu doar că m-ați privat de afecțiunea propriei mele familii și ați uneltit împotriva alor mei, dar i-ați rezervat fratelui meu, nobilul Mircea, o moarte crudă. Acum veți simți pe propria piele ce înseamnă să mori în cazne cumplite, după ce ați căzut pradă trădării.

Vlad făcu un semn brusc cu brațul și boierii fură înălțați în țeapă.

– Cât despre voi, continuă el, întorcându-se spre supușii săi mai tineri care, laolaltă cu femeile și copiii, fuseseră închiși într-un țarc păzit de gărzile palatului, cât despre voi, vă consider vinovați de complicitate și de lipsă de onoare, căci ați rămas netulburați în fața unor omoruri atât de silnice. Vă veți ispăși păcatele contribuind la construirea invincibilității mele: mă voi folosi de brațele și umerii voștri ca să ridic o cetate de nebiruit. Să începem!

Legați cu lanțuri, unul de altul, boierii și feudalii din Târgoviște, îmbrăcați încă în veșmintele lor cele mai scumpe, se așternură la drum, asemenea unui uriaș șarpe multicolor, lung de sute de metri. Îi însoțeau oamenii din garda personală a lui Dracula, oșteni pe cât de destoinici și abili, pe atât de necruțători.

Lungul marș către râul Argeș al cortegiului – format din persoane cuprinse de cea mai cruntă deznădejde,

după ce, până cu câteva ore în urmă fuseseră vesele și lipsite de griji – era abia la început. Mulți dintre ei muriră pe drum, iar cei care, în cele din urmă, ajunseră la destinație trudiră ani și ani la rând pe o culme inaccesibilă de munte ca să ridice castelul lui Vlad Dracula. Cățărându-se pe o potecă pieptișă săpată pe versanții munților, ostaticii construiră, piatră cu piatră, un refugiu de necucerit: o fortăreață maiestuoasă și austeră, care nu avea nimic în comun cu eleganța castelelor și conacelor boierești.

De pe stânca aceea, Vlad al III-lea Dracula, voievodul Valahiei, avea să pună la punct ce-a de-a doua parte a planului său: oprirea invadatorilor turci, a păgânilor care îl ținuseră prizonier în copilărie și adolescență.

57

SEPTEMBRIE 2004

– Rahat! exclamă Deuville, aruncând pe masă comunicatul oficial prin care Cassandra Ziegler era suspendată din funcţie pe timp nedeterminat, până la concluziile definitive ale comisiei de anchetă. Glakas nu a pierdut vremea, Cassandra. Nici nu aterizaserăţi bine la New York când am primit înştiinţarea asta. Îmi închipui ce vom citi mâine în ziare: „Un înalt funcţionar al FBI voiajează în jurul lumii alături de Justiţiarul în numele lui Dumnezeu." Vor avea subiect de scandal pentru câteva luni de acum încolo.

Cassandra nu ştiu ce să răspundă: desfăcu braţele, în semn de neputinţă.

Interveni, în schimb, Oswald:

– În orice caz, eu sunt convins că Deidra Blasey şi Justiţiarul în numele lui Dumnezeu nu sunt una şi aceeaşi persoană.

– Desigur, domnule Breil, aceasta ar fi soluția ideală la toate problemele noastre, îi răspunse directorul FBI. Păcat însă că CIA a adunat probe care par indubitabile – cea mai importantă fiind aceea că Blasey s-a aflat de fiecare dată în apropierea locurilor unde s-au produs atentatele Justițiarului. Ați avut și dumneavoastră ocazia să vedeți că, aplicând acest criteriu în investigația noastră, numărul suspecților s-a redus drastic.

– Ați folosit termenul cuvenit, domnule Deuville: suspecți. De când însă un suspect trebuie să fie cu orice preț vinovat? Până astăzi, am luat în considerare numai ipoteza că Justițiarul este o persoană aparținând forțelor militare americane. Dar dacă nu este vorba despre un militar? Sau nici măcar despre un cetățean american? Vă dați seama că ar trebui redimensionat cercul suspecților, nu-i așa? În plus, ar fi cu neputință să urmăriți mișcările tuturor suspecților.

– Ce vreți să spuneți cu asta, domnule Breil?

– Că nu e cazul să ne turnăm cenușă în cap, iar CIA nu are de ce să-și frece mâinile de mulțumire.

Secretara personală a lui Deuville bătu la ușă și intră în birou.

– Îmi cer scuze, spuse, dar a sosit această scrisoare pentru dumneavoastră, doamnă Ziegler. Mi s-a spus să v-o înmânez urgent.

Cassandra cercetă plicul pe care numele destinatarului era trecut cu caractere Times New Roman,

prezente în orice program de editat texte pe calculator. Recunoscu expeditorul înainte de a deschide plicul. Un singur amănunt – deloc irelevant – făcea diferența între noua scrisoare a Justițiarului și cele de dinainte: suspectul numărul unu, colonelul Deidra Blasey, se afla în clipa aceea într-o închisoare federală de maximă securitate.

„Cine știe pe unde hoinărești tu, Oswald, în clipa asta, în vreme ce eu trudesc pentru tine", murmură Sara Terracini, așezată în fața ecranului devenit mai mult decât familiar al computerului.

Din jurnalul lui Asher Breil, București, 1968:

Abia acum, multe lucruri îmi apar în lumina lor reală. Nu pot spune cu exactitate dacă sentimentul pe care îl încerc este teamă: e o senzație diferită de cea care mă măcina atunci când mă aflam în misiune de luptă în cockpitul unui avion de vânătoare supersonic. Acolo, la manșă, eram arbitru și stăpân pe propriul destin. Acum însă, nu știu nici de unde poate veni atacul, nici ce arme am la dispoziție ca să mă apăr.

Totul a început în ziua în care „conducătorul" m-a invitat la o nouă partidă de vânătoare. Ne-am îndreptat spre lacul Snagov, la numai douăzeci și nouă de kilometri de București. Ajunși aici, ne-am așezat la pândă. Așteptam să apară stolurile de rațe

și alte păsări sălbatice care poposesc de obicei pe lacuri și mlaștini. Ca de obicei, am acceptat o pușcă de vânătoare, deși știam că n-aveam s-o folosesc: urma să aibă grijă Ceaușescu să umple tolbele. Nu exista nici o îndoială că distinsul „conducător" avea să se comporte la fel ca și în cazul maiestuoșilor urși bruni din Carpați.

Spre deosebire de alte dăți, când partidele de vânătoare constituiau pentru mine pretextul unor lungi discuții cu Ceaușescu, de data aceasta am fost lăsat singur în cabană. Atât el, cât și însoțitorul lui mi-au sugerat să nu părăsesc locația, dacă voiam să nu sfârșesc ciuruit de alice.

Dar când i-am văzut sărind într-o șalupă și îndepărtându-se, m-am hotărât să nu dau ascultare sfatului lor și am părăsit foișorul de pândă. În apropiere, am zărit o barcă cu vâsle legată de un debarcader de lemn: am sărit în ea fără să mai stau pe gânduri. Știam că în mijlocul lacului, nu departe de locul în care mă aflam, era o insulă. M-am îndreptat într-acolo, vâslind fără zgomot, învăluit în ceața densă care se lăsase peste luciul apei.

Odată ajuns, m-am strecurat, încercând să nu fiu văzut, spre mănăstirea Snagov, ridicată de Vlad Dracula Țepeș: acolo, într-o capelă din apropiere, se spune că s-ar odihni osemintele marelui condotier valah.

Am intrat în capelă și m-am ascuns într-o firidă. Din ascunzătoarea mea puteam observa

toate amănuntele ceremoniei aflate în plină desfășurare.

– Am jurat loialitate legăturii tainice și indestructibile care-i unește pe cavalerii Dragonului și am fost întotdeauna credincioasă acestui jurământ.

Cu aceste cuvinte, femeia îngenuncheată își încheia discursul.

– Cu autoritatea pe care o am în calitate de mare maestru al Ordinului, îți aduc recunoștința noastră pentru faptele tale. Domnul să te aibă în paza sa, a rostit solemn Elena Ceaușescu, punând lama spadei mai întâi pe umărul drept, apoi pe cel stâng al femeii îngenuncheate în fața sa.

Când aceasta s-a ridicat, am reușit să-i observ chipul: era femeia care mi se dăruise cu pasiune înfocată în mansarda din centrul Bucureștiului. Era Jenica Mantu.

O mișcare bruscă a Elenei Ceaușescu mi-a atras atenția: ținea în mâini un sipet antic. Cu o atitudine solemnă, i l-a oferit „conducătorului", care stătuse retras într-un colț pe toată durata ceremoniei. Nicolae Ceaușescu a deschis sipetul și ochii i-au scânteiat preț de o secundă. Din ascunzătoare, nu am reușit să văd ce se afla înăuntru, dar am observat limpede un inel pe care l-a extras de acolo. L-am recunoscut imediat: era Inelul Regilor.

– Cu ani în urmă, părinții tăi naturali, și ei membri ai Ordinului, și-au dat toată silința ca acest

sipet să ajungă intact în mâinile mele. Pentru aceasta le vom fi recunoscători atât lor, cât și ție. Prin faptele voastre ați adus servicii imense întregii noastre națiuni, a rostit Ceaușescu, adresându-se Jenicăi Mantu.

Apoi i-a făcut semn că poate părăsi capela.

Rămas singur, numai cu soția sa, „conducătorul" a vorbit din nou:

– Acum, este de datoria mea să restitui tezaurul eroului căruia îi aparține de drept.

Spunând acestea, Ceaușescu a ascuns cufărașul într-o nișă secretă, păstrând însă Inelul Regilor și papirusul antic.

Văzusem atât cât trebuia: venise vremea să fac cale întoarsă, dacă nu voiam să se afle de incursiunea mea.

Am sărit din nou în barcă și m-am îndreptat spre malul de unde plecasem. Ceața se îndesise. La un moment dat, am auzit în apropiere motorul șalupei lui Ceaușescu: mă depășise și avea să ajungă la foișor înaintea mea.

Când am ajuns la debarcaderul de lemn, șalupa era deja acolo: fără îndoială că unui ochi atent și interesat nu i-ar fi scăpat neobservată absența bărcii cu vâsle.

Am alergat spre foișor cu sufletul la gură. Când am ajuns aproape de locul pe care mi se interzisese să-l părăsesc, m-am oprit și, nu fără dificultate,

m-am ușurat într-un frunziș. Când am ajuns la foișor, Ceaușescu mă aștepta. Ținea încă în mână pușca automată. Lângă el, Elena și maestrul de vânătoare.

– V-am avertizat să nu părăsiți locația, domnule Breil, mi-a spus Ceaușescu, arborând un aer sever.

– Am avut necesități stringente, domnule, i-am răspuns.

– Atât de stringente încât să fiți nevoit să ieșiți în larg? a intervenit Elena Ceaușescu.

Privirea ei scrutătoare a avut darul, încă o dată, să mă înfioare.

– Să ies în larg? am făcut eu, afișând o expresie mirată. Nu înțeleg ce vreți să spuneți, doamnă. Nu aș vrea să par ireverențios, dar adevărul este că simțeam că-mi plesnește vezica și am urinat în frunzișul de colo. Dacă vreți, se poate verifica.

– Asta vom și face, a pus capăt discuției Elena, mijindu-și ochii.

Pe durata călătoriei de întoarcere, nici unul dintre noi nu a scos vreun cuvânt: în elicopterul care ne ducea înapoi la București era o atmosferă glacială.

Eu nu mă gândeam la altceva decât la ceea ce-mi fusese dat să văd: dintr-odată, îmi devenise limpede totul. Îți voi da detalii cu altă ocazie, pentru că acum sunt presat de timp.

Odată ajuns în apartamentul meu, am recitit cu luare-aminte notițele pe care le luasem în timpul

conversației cu generalul Sciarra della Volta. Am hotărât să nu renunț niciodată la cele două caiete: oricare îmi va fi soarta, și dacă notițele vor fi înregistrate ca făcând parte din efectele mele personale, probabilitatea ca ele să-ți fie înmânate, Oswald, este mare.

În clipa de față port o luptă împotriva unor forțe capabile să treacă peste orice piedici. Sper că o lecturare atentă a *Torei*, precum și o atitudine pe măsura legii și a îndatoririlor religioase de bun evreu mă vor ajuta să ies din situația dificilă în care mă aflu.

Cutremurată de lectura părții finale a jurnalului, Sara Terracini transcrise ultimele cuvinte ale tatălui lui Oswald. În ianuarie 1969, Asher Breil și soția sa, Aliah, au fost loviți și uciși pe loc de un camion, pe o stradă de la periferia Bucureștiului. Două noi victime ale neatenției la volan: așa titraseră ziarele. Nicolae și Elena Ceaușescu își exprimaseră public regretul pentru pierderea valorosului om de afaceri și a soției sale, prieteni dragi ai familiei „conducătorului".

Însă funcționarii și agenții Mossadului nu crezură nici o clipă că moartea lui Asher și Aliah Breil fusese accidentală.

Cassandra Ziegler citi cu voce tare noua scrisoare a Justițiarului, apoi ochii săi albaștri se fixară în cei ai

lui Oswald. Cu toţii îşi puneau aceeaşi întrebare: „Ce e de făcut?"; şi mai ales: „*Cum* trebuie procedat?"

– Ascultaţi-mă, domnule Deuville, spuse Oswald, după câteva clipe de gândire. Dacă va fi să pierdem oricum bătălia, măcar s-o facem cu onoare.

– În ce sens, domnule Breil?

– Nu cred că dumneavoastră, personal, veţi trece peste furtuna ce se va stârni zilele următoare în cadrul FBI fără ca poziţia să vi se clatine. În cazul în care nu mă înşel, trebuie să profităm de avansul de câteva ore pe care-l avem faţă de concurenţă ca să reabilităm reputaţia colonelului Deidra Blasey, dar şi ca să ne salvăm nobilele noastre şezuturi.

– Spuneţi-mi la ce v-aţi gândit şi cum intenţionaţi să acţionăm, domnule Breil.

58

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Conversația se dovedi cu adevărat plăcută, în timp ce coborau pe cărările ce traversau pădurile până în stațiunea de la poalele Alpilor Dolomiți.

Ajunși la Cortina, se așezară din nou la o masă de pe terasa hotelului Posta, iar generalul Sciarra se pregăti să-și încheie povestirea care se întindea pe durata unei jumătăți de secol...

– Apoi, un alt război trecu peste noi. Mutilarea suferită în prima conflagrație mondială m-a scutit de o nouă mobilizare pe front. Cu toate acestea, am fost foarte ocupat. Îmi amintesc ziua în care eu și Kimberly l-am adus la noi pe Mihnea Petru. Faptul că Dumnezeu nu ne-a binecuvântat cu copii ne-a permis să-i dedicăm lui tot timpul nostru liber și toată afecțiunea

cuvenită unei persoane în situaţia lui: tânărul şi neînfricatul nobil român avea permanentă nevoie de îngrijire.

Lucrurile se schimbaseră mult după noul conflict mondial, războiul dintre ţările blocului occidental şi cele de dincolo de Cortina de Fier amintindu-mi, oarecum, de războiul pe care, cu ani în urmă, îl purtasem în tranşeele din prima linie. Un război care însemna paşi mărunţi, furt de informaţii şi spionaj. Şi asta pentru că era aproape imposibilă o luptă dreaptă, cu arma în mână, pentru că exista riscul distrugerii întregii planete. Erau necesare, mai întâi de toate, obţinerea consimţământului popular şi dezvoltarea economiilor naţionale. Şi aceasta era direcţia spre care îşi îndreptau atenţia puterile lumii.

STATELE UNITE ALE AMERICII, 1941

Odată cu izbucnirea noului război mondial, Béla Lugosi nu rămase indiferent: toată lumea se aştepta ca un star hollywoodian să ia poziţie împotriva atrocităţilor comise de duşmanii naţiunii americane. Iar un actor ca el, ajuns la Hollywood din îndepărtata Europă, avea un motiv în plus să se dovedească util Statelor Unite, ţara căreia îi datora totul.

Anii de dinaintea războiului fuseseră plini de succese pentru fostul locotenent ungur. Între timp, bogăţia sa fabuloasă devenise subiect de legendă, la

fel – dacă nu cumva într-o măsură şi mai mare – ca şi spectacolele sale lugubre.

Împins de un lăudabil sentiment patriotic şi de flerul impresarului său, Béla fusese unul din fondatorii Comitetului Unguresc Antifascist, organizând chiar un turneu în ţara sa natală, pentru strângerea de fonduri. Banii obţinuţi au fost destinaţi susţinerii luptei de rezistenţă în Europa şi ajutorării victimelor nazismului.

Soţii Bàlaj îşi propuseseră să aducă pe lume un copil, dar nu atât din dorinţa nestăvilită de procreare, cât mai ales pentru a da un aspect de normalitate noii lor vieţi pe continentul american. Cei doi agenţi secreţi juraseră credinţă cauzei comuniste. Cu mult înainte de a fi ajuns în Statele Unite, punând pe picioare o mică afacere de acoperire, soţii Bàlaj fuseseră racolaţi de serviciile secrete ale Rusiei comuniste. Odată cu creşterea numărului de ţări-satelit ale Uniunii Sovietice, familia Bàlaj obţinuse „binecuvântarea" KGB-ului pentru a oferi informaţii şi serviciilor altor ţări din blocul comunist.

Serviciul rusesc de spionaj îşi rezerva dreptul de a păstra informaţiile pe care le considera importante. Nu mai trebuie precizat faptul că, dintre toate informaţiile pe care Bàlaj le furniza URSS-ului, foarte puţine erau cele care mai ieşeau apoi din arhivele secrete de la Lubjanka, sediul KGB.

Într-un asemenea context, Béla Blasko devenise un subiect cu statut de supraveghere specială, dar dosarul său nu se afla în posesia KGB-ului, ci a unei alte organizații. Arhiva alcătuită de soții Bàlaj avea peste douăzeci de mii de subiecți, a căror activitate fusese disecată până în cele mai mici amănunte. Printre aceștia figurau personalități influente ale politicii și economiei americane.

Când se prezentă în fața lui Béla Lugosi, sub pretextul unui autograf, Bryga Bàlaj era însărcinată în șapte luni. Era în vara anului 1941.

– Sunt atât de emoționată să fiu lângă dumneavoastră, domnule Lugosi, spuse în maghiară doamna Bàlaj. Ați avea bunăvoința să-mi dați un autograf?

Teofil rămăsese deoparte: cu toate că era aproape imposibil ca Blasko să-l recunoască, considerase că nu strica să fie prudent. Văzându-i împreună, în mintea actorului s-ar fi putut deștepta amintiri îndepărtate în timp.

– Sigur că da, doamnă, răspunse Lugosi. Apoi, arătând spre pântecele femeii, adăugă: Și, dacă îmi permiteți, voi dedica autograful acestui viitor vlăstar cu sânge unguresc. Ce nume va purta copilul acesta, care va veni pe lume aici, pe pământ american?

– Vă mulțumesc, domnule Lugosi. În realitate, numai tatăl lui este ungur, eu nu. Numele? Dacă va fi băiat, îl voi boteza Toma, dar eu sunt încredințată că va fi fetiță și atunci se va numi Jenica.

– Atunci voi scrie așa: „Pentru Jenica (sau Toma?), cu afecțiune, Béla Lugosi."

– Vă mulțumesc încă o dată, exclamă femeia, în vreme ce privirea i se opri asupra anticului inel de aur pe care Prințul Tenebrelor îl purta pe arătător.

Câteva luni mai târziu, o fundă roz agățată la ușa magazinului din cartierul francez al New Orleansului aducea la cunoștința vecinilor și clienților că Jenica Bàlaj venise pe lume.

Béla Lugosi nu acordase prea mare importanță întâlnirii cu femeia însărcinată care i se adresase în ungurește: o uită imediat. Se părea că marele actor se grăbea să ajungă în camera sa de hotel. Îl aștepta o casetă de argint, care conținea câteva cristale de morfină. De câtva timp, Béla apelase la consumul de opiacee: ajunsese la concluzia că acela era singurul mod în care putea scăpa uneori de tensiunea vieții sale frenetice.

În realitate însă, era un mod de a se minți pe sine însuși: nu reușea să se resemneze cu ideea că, după un deceniu de triumfuri colosale, cariera sa intrase în declin.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Mihnea Petru se trezi la viață pe neașteptate, într-o dimineață de octombrie a anului 1949: la

radio era difuzată ştirea înfiinţării Republicii Populare Chineze.

Medici de renume aveau să considere ieşirea bruscă din starea de letargie a nobilului român drept un miracol inexplicabil.

Ochii lui Petru, stinşi vreme de aproape douăzeci de ani, se însufleţiră deodată, readucându-l în lumea celor vii la fel de abrupt pe cât ieşise.

Abia după alţi patru ani însă - timp în care Mihnea se dedică cu devotament extenuantelor exerciţii de recuperare fizică şi mentală - medicii putură să-l declare complet vindecat.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc şi dacă voi putea vreodată să mă revanşez pentru tot ce aţi făcut pentru mine, Alberto. Fără voi, aş fi rămas pentru totdeauna fără căldura unei familii şi probabil că afecţiunea cu care m-aţi înconjurat a fost cea care m-a readus la viaţă, le spuse românul soţilor Sciarra. Sunt convins că am fost o povară grea pentru tine şi Kimberly, iar acum cred că a sosit vremea să eliberez spaţiul pe care l-am ocupat abuziv în existenţa voastră. Vreau însă să vă asigur că gratitudinea pe care o simt pentru voi va fi eternă.

- Ce vrei să spui cu asta, Mihnea? întrebă Sciarra, intuind însă răspunsul: era conştient că nu avea cum să-l împiedice pe prietenul său s-o apuce din nou pe drumul său.

- Vreau să spun că în aceşti patru ani mi-am dorit să mă vindec cu orice preţ, având în minte o singură

dorință: să-mi duc la bun sfârșit misiunea. Voi pleca în America cu primul vapor.

STATELE UNITE ALE AMERICII, 1950

Micuța Jenica creștea sănătoasă, viguroasă și devenea din ce în ce mai frumoasă: fizic, nu semăna cu nici unul dintre părinți, dar moștenise de la amândoi un caracter rece și hotărât.

– Ia te uită aici: vechiul nostru raport despre actorul ungur pare să fi învolburat apele, îi spuse Teofil soției sale, arătându-i mesajul cifrat care tocmai îi fusese înmânat. Omul nostru de contact m-a atenționat că dosarul lui Béla Lugosi-Olt-Blasko a fost examinat de un stab din guvernul României, continuă Teofil. Se pare că un viceministru român s-a arătat foarte interesat de cariera omului nostru. Mi s-au cerut informații suplimentare despre inelul pe care l-ai observat pe degetul lui Lugosi. Este posibil să fie vorba despre un giuvaier antic la care oficialul român ține foarte mult.

– În realitate, dacă îmi aduc bine aminte, atunci nu am dat prea multă importanță inelului. Și nu am nici o idee despre cum am putea afla mai mult decât știm deja. Ți s-a spus și cum se numește acest conațional al meu care e atât de interesat de inel? întrebă Bryga Bàlaj.

– În prezent este ministru adjunct al Apărării, dar mi s-a sugerat că este un tânăr care va face carieră frumoasă în partid. Îl cheamă... Nicolae Ceaușescu.

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Când Mihnea Petru trecu pragul hotelului Plaza de pe Fifth Avenue, în primăvara anului 1954, avu sentimentul că timpul se oprise în loc cu douăzeci și trei de ani înainte, când ieșise să-și cumpere băutură de la distileria clandestină de pe 9th Street. De data aceasta însă era hotărât să meargă până la capăt în căutarea tezaurului familiei și nimic nu mai avea să-l oprească din drum.

Un bărbat de vârstă mijlocie, dar cu o înfățișare adolescentină, îi ieși în întâmpinare.

– Principe Petru, nici nu știți cât de fericit sunt să vă revăd...

– Cesare? întrebă Mihnea, pe măsură ce o nouă ferestruică spre amintirile trecute se deschidea în mintea sa.

– Da, domnule, chiar eu sunt. Tânărul ospătar de altădată. Am făcut carieră, să știți: acum sunt directorul adjunct al hotelului. Știți, principe, nu am reușit să-mi regăsesc liniștea după dispariția dumneavoastră, mă simțeam răspunzător pentru cele întâmplate.

– Eu sunt singurul vinovat pentru tot ce s-a întâmplat, Cesare. Nici dumneata, nici altcineva.

– Vă mulțumesc, domnule, sunt fericit să vă urez „Bine ați revenit!" Conducerea hotelului Plaza are onoarea de a vă pune la dispoziție obișnuitul apartament de la etajul al optulea, principe.

59

VALAHIA, 1462

Aşteptau în tăcere, ascunşi în vegetaţia deasă a pădurii, la mică distanţă de fluviu. Asemenea unei haite de lupi flămânzi, oamenii lui Dracula priveau cu atenţie operaţiunile de debarcare ale oştilor duşmane. Şi tot ca lupii ieşiră din ascunzişuri, dând pinteni cailor şi biciuindu-i sălbatic, orbiţi de dorinţa de a ucide care le umplea inimile, şi rotind ameninţător săbiile strălucitoare care reflectau razele timidului soare primăvăratic.

Oştile turceşti traversau Dunărea folosindu-se de plute şi ambarcaţiuni uşoare. Înfruntarea era inevitabilă, iar Dracula ştia foarte bine acest lucru, dar spera că întăririle trimise de Matia Corvin, regele Ungariei, aveau să ajungă foarte curând. Mercenarii unguri erau în întârziere, iar între timp turcii îşi construiseră întăriri pentru tunurile lor ucigătoare care

trimiteau fără întrerupere ghiulele asupra pozițiilor de luptă valahe.

Nu era timp de pierdut.

– Pregătiți-vă să atacăm imediat ce pune piciorul pe pământ cel de-al doilea steag al păgânilor, le spuse Dracula oamenilor săi, arătând spre plutele ce erau gata să efectueze o nouă transbordare.

Primul asalt al cavaleriei fu devastator: în vreme ce oștile sultanului Mahomed al II-lea se învălmășeau încă pe locurile de debarcare, căutând să se regrupeze, ceata călare a lui Dracula se abătu asupra invadatorilor cu o forță nimicitoare. Înainte să fi avut timp să-și dea seama ce se întâmpla, peste trei sute de turci căzură de la primul asalt.

Trecu mult timp până când musulmanii își reveniră din stupoare, apoi se refugiară la adăpostul tunurilor pe care le transportaseră deja peste fluviu. Căpeteniile ordonară deschiderea focului, iar cavaleria valahă fu nevoită să se retragă.

Bătăia de pe malul Dunării nu dură prea mult: Dracula știa bine că, odată pierdut efectul surpriză, oștile sale erau vulnerabile în fața cotropitorilor. Un ordin scurt al voievodului valah, și ceata de călăreți se făcu nevăzută la adăpostul pădurii. Dracula începu retragerea spre munți.

Tehnica de hărțuire a oștilor dușmane fusese folosită de Dracula în toate bătăliile sale importante:

având în vedere inferioritatea numerică a trupelor sale, voievodul recursese la atacurile-surpriză, care aveau un efect psihologic devastator asupra turcilor. Călăreții săi se repezeau dintr-odată, de nicăieri, lovind ca păsările de pradă. După ce răspândeau teroare și moarte, oștenii valahi dispăreau la fel de brusc precum se iviseră, asemenea nălucilor din povești.

Turcii înaintau șovăielnic: printre ieniceri se răspândise legenda unei oști dușmane invincibile, formate din fantasme nemuritoare și feroce.

Ținându-și în frâu armăsarul nărăvaș de un negru strălucitor, Dracula porunci:

– Părăsiți satul și refugiați-vă în munți.

– Iertare, măria-ta, dar aici e toată averea noastră, îi răspunse boierul care stăpânea peste sat. Cei mai mulți dintre noi preferăm să rezistăm, luptând până la unul, ca să ne salvăm casele și familiile.

– Dintr-acolo, răspunse voievodul, arătând spre drumul ce ducea spre Dunăre, vin încoace peste treizeci de mii de oșteni turci comandați de Mahomed însuși. Iar voi vă închipuiți că le veți ține piept cu câțiva bărbați vlăguiți și nepricepuți cu arma în mână sau cu zidurile voastre șubrede? Mai aveți vreme câteva ceasuri. Adunați toți sătenii, spuneți-le să încarce în căruțe tot ce pot căra și puneți-vă la adăpost. Aceasta este porunca mea. Știți bine în ce chinuri îi omoară turcii pe prizonieri, nu-i așa?

Odată ce oamenii locului părăsiră satul, Dracul dădu foc caselor și otrăvi fântânile: la fel procedase în toate satele și târgurile lăsate în urmă în cursul retragerii spre munți.

– Turcii să aibă parte doar de pământ pârjolit în drumul lor, rosti voievodul, în vreme ce scânteierile palelor de foc îi luminau ochii de gheață.

Așa se și întâmplă: oștile cotropitorilor, din ce în ce mai demoralizate și istovite, se văzură obligate la marșuri forțate lungi, în căutarea proviziilor de apă și hrană, imposibil de găsit. Avangărzile turcești plecate în căutarea prăzilor de război erau victimele cele mai ușoare ale războinicilor lui Dracula.

Însă ce era mai rău nu venise încă: mintea perfidă a voievodului pusese la cale câteva surprize funeste, care aveau să zdrobească definitiv vrăjmașul.

Cortul sultanului se înălța chiar în mijlocul taberei. Era ușor de recunoscut de departe, datorită dimensiunilor și somptuozității sale. Oastea turcească mărșăluise vreme de șapte zile încheiate, fără să găsească nici măcar o fântână neotrăvită sau provizii proaspete, iar acum, istoviți, ienicerii se bucurau de câteva ore de odihnă. Arșița acelui an de grație, 1462, era un alt dușman necruțător: o mulțime de turci muriseră de foame, de sete și căldură. Cu toate acestea, ținta oștirii otomane era ca și atinsă: de capitala Târgoviște îi despărțeau numai câteva zile de marș.

În noaptea aceea, haita de lupi flămânzi lovi din nou pe neașteptate. Dracula și mica lui ceată de războinici se repeziră asupra taberei, înarmați până-n dinți. Ținta voievodului era să ajungă la cortul sultanului și să-l asasineze.

Ca niște furii, valahii își repeziră armăsarii printre rândurile de corturi, secerând din goană orice turc le apărea în cale.

Mahomed era un strateg abil, dar atacul valahilor îl luă prin surprindere: văzu îngrozit cum vrăjmașii se apropiau de mijlocul taberei.

– Iute, puneți mâna pe arme și să ne apărăm, strigă sultanul și, strângând iataganul în mână, se puse în fruntea gărzilor sale, năpustindu-se să înfrunte furia valahă.

Răbufnirea sultanului avu darul să le dea un nou imbold turcilor: urmându-și conducătorul, ienicerii reorganizară apărarea și reușiră să-i respingă pe atacatori de la numai câțiva pași de cortul lui Mahomed. Dar plătiră un preț mare pentru asta: peste o mie de oșteni își pierdură viața și mulți alții fură răniți.

Dintre valahi, căzură pe câmpul de luptă circa o sută de călăreți.

– Dă-i drumul, vorbește: ce planuri are voievodul tău, Dracula? îl întrebă marele vizir Mahmud pe cavalerul valah luat ostatic de ieniceri.

Bărbatul nu scoase nici un cuvânt, în vreme ce în jurul său se adunau, ca la spectacol, o puzderie de

turci, curioşi să afle ce sfârşit avea să i se rezerve nefericitului prizonier. Deodată, cercul de curioşi se deschise şi ienicerii plecară smeriţi capetele, lăsându-l să treacă pe sultanul Mahomed însuşi.

– Marele vizir ţi-a cerut să ne deslueşti planurile lui Dracul, rosti el, adresându-se valahului. În schimb, îţi vom oferi viaţa. Înţelegi?

Credinciosul războinic al lui Vlad continua să rămână tăcut.

– Să vedem dacă nu cumva acest instrument va avea darul să-ţi dezlege limba, spuse vizirul, făcând semn să se apropie către doi haidamaci care purtau un ferăstrău uriaş. Le voi spune să te taie în două.

Drept răspuns, cavalerul se întinse la pământ, invitându-l astfel pe vizir să dea poruncă să fie ucis chiar în clipa aceea.

Nici un geamăt nu se auzi din gura bărbatului, în vreme ce era retezat, centimetru cu centimetru, de la înălţimea pieptului.

Turcii care asistaseră la înfiorătoarea scenă rămaseră înmărmuriţi de eroismul oşteanului care înfruntase atât de dârz cumplita moarte: atitudinea bărbatului întări convingerea năvălitorilor că luptau împotriva unei legendare armate de oameni invincibili.

Atacul valahilor dăduse greş: sultanul era în viaţă, însă Dracula era încredinţat că vrăjmaşii primiseră o grea lovitură psihologică.

Când sultanul Mahomed, îmbrăcat în somptuoasele veşminte regale, intră în Târgovişte, constată că lupta împotriva nimănui: capitala Valahiei era pustie, fântânile otrăvite, iar puţinele stocuri de hrană ale localnicilor pieriseră în flăcări.

Odată intrat în cetate, Mahomed îşi roti privirea de jur împrejur şi strigă:

– Unde te ascunzi, creatură a infernului?

În liniştea adâncă ce domnea în interiorul zidurilor cetăţii, ecoul vocii sale reverberă îndelung.

Câteva case ale Târgoviştei scăpaseră de furia pârjolului. Achingiii se repeziră înăuntru, atraşi de mirajul unei prăzi bogate, dar ieşiră după scurt timp, cu mâinile goale: toate relicvele sfinte şi lucrurile de preţ fuseseră purtate la loc sigur de localnicii plecaţi în pribegie.

Spumegând de furie, sultanul se ridică în şa, tunând către supuşii săi:

– Reluaţi marşul! Trebuie să-l scoatem din cuib, nu poate fi departe.

Trecătoarea se găsea la mică depărtare, spre nord, de Târgovişte: era locul ideal ales de războinicii lui Dracula pentru o ambuscadă. Mahomed intuia primejdia care îl aştepta în spatele versanţilor abrupţi ai munţilor şi le porunci oştenilor să se mişte cu precauţie. Trimise iscoade, care însă se întoarseră în goană îndărăt, înnebuniţi de spaimă, biciuindu-şi

până la sânge caii, în graba de a lăsa cât mai departe în urmă spectrul prințului tenebrelor.

Spectacolul care se înfățișă privirilor otomanilor era macabru și înfricoșător: trecătoarea strâmtă și lungă de un kilometru prin care erau nevoiți să treacă fusese transformată într-o pădure deasă de țepe, în care fuseseră trași de vii bărbați, femei și copii deopotrivă. Păsările de pradă le mutilaseră leșurile, aflate acum în descompunere.

Unele stârvuri se aflau acolo de atât de multă vreme, încât în cutiile lor toracice descărnate își făcuseră cuiburi mierle și alte zburătoare.

Îngrozit, Mahomed își întoarse privirile. Cimitirul acela de peste douăzeci de mii de cadavre era un avertisment sinistru: așa sfârșeau cei care îndrăzneau să-l trădeze pe Dracula.

Mirosul era insuportabil.

În mijlocul înfiorătoarei păduri, în țepele cele mai înalte, zăceau prizonierii turci capturați în cursul campaniei militare a lui Mahomed.

Câteva zile mai târziu, armatele năvălitorilor începură să se retragă.

– Luminăția ta, se spune că numărul celor trași în țeapă la porunca voievodului valah este mai mare de două sute de mii, rosti marele vizir către sultan.

Oștile otomane se pregăteau să traverseze înapoi Dunărea, spre ținuturile bulgărești.

– Cuget că ar trebui să ne slujim de slăbiciunea cea mare a lui Dracula: sălbăticia faptelor sale ne-ar putea fi de folos, dacă vom şti s-o îndreptăm împotriva lui, răspunse Mahomed, cu un aer gânditor.

– Te gândeşti oare să punem la cale o revoltă a ţării, luminăţia ta?

– Pacea în interiorul propriilor fruntarii este o himeră pentru toate ţările din răsăritul Europei, vizirule. În plus, noi ştim mai bine chiar decât occidentalii ce înrâurire au învrăjbirile, răspândirea îndoielii şi a zvonurilor de trădare. Sunt încredinţat că discordia are o putere mult mai mare decât cea pe care au arătat-o oştile noastre înarmate până-n dinţi. Şi mai am credinţa că nu trebuie să căutăm prea departe: fitilul care va aprinde praful de puşcă se află de mult în mâinile noastre.

Radu, fratele lui Dracula, împărţise anii de prizonierat cu Vlad, dar refuzase să-l urmeze pe acesta în aventura valahă: se adaptase cum nu se putea mai bine obiceiurilor turceşti. Cei doi sultani care se succedaseră la tron de la sosirea sa la Înalta Poartă îi făcuseră toate poftele, acordându-i toate favorurile, inclusiv cele trupeşti la care – aşa se spunea – Radu cel Frumos nu era deloc nesimţitor.

Profitând de ferocitatea pe care Dracula o arăta faţă de propriii supuşi, iscoade în slujba Înaltei Porţi se infiltrară în rândurile micii boierimi locale, din ce în ce mai numeroase, răspândind sămânţa revoltei şi

propunându-l drept succesor al domnitorului pe fratele acestuia, Radu. Nu peste multă vreme, situația se întoarse împotriva lui Dracula.

Rămăsese singur. Toate cererile de sprijin fuseseră ignorate: nici chiar supușii săi nu-l mai voiau.

– Au trecut doar câțiva ani de când în toate bisericile creștinătății s-a rostit *Te Deum*-ul, iar clopotele catedralelor de la Roma și Paris au bătut de sărbătoare în onoarea mea, în semn de mulțumire solemnă pentru faptul că am respins hoardele păgâne. Astăzi, în schimb, propriul meu văr, Ștefan al Moldovei, s-a aliat cu Radu împotriva mea. Nu cred că mai e mult până când totul se va termina, soția mea scumpă, rosti Vlad Dracula, ștergând duios o lacrimă de pe chipul femeii.

Castelul de la Poienari, construit cu ani în urmă de boierii luați în robie, era înconjurat de trupele de asediu.

Spre toamnă, oștile turcești traversaseră din nou Dunărea, aducându-l cu ele pe Radu, ca să-l înscăuneze domn.

Vlad era încredințat că propria rezistență avea să se frângă curând.

Fiul său abia împlinise doi ani și tocmai începuse să facă primii pași. Cu zâmbetul inocent pe chip, copilul își privi tatăl: un surâs lipsit de griji care însă nu reușea să ascundă extraordinara asemănare cu Dracula.

Privindu-şi odrasla, voievodul făcu un lucru de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare: ochii săi de gheaţă fură străbătuţi de o licărire de iubire. Vlad al III-lea Dracula îşi scoase de la gât lanţul greu de aur. Desfăcu o verigă şi prinse de ea Inelul Regilor, apoi o închise la loc şi aşeză lanţul la gâtul copilului.

Apoi se întoarse în sala mare a castelului, unde îl aşteptau căpeteniile sale credincioase, care ticluiseră un plan de fugă. Rămase acolo toată ziua, până în clipa în care una din slugi dădu buzna îngrozită în mijlocul adunării, aducându-i vestea cumplită: căzută pradă disperării, soţia voievodului îşi pusese capăt zilelor, aruncându-se din turnul castelului.

Anul 1462 se apropia de sfârşit, şi iarna se anunţa aspră şi posomorâtă.

Trebuia să scape cu orice preţ din împresurare, trebuia să salveze viaţa unicului său fiu.

Potcoavele fuseseră prinse invers pe copitele cailor: oricine ar fi văzut acele urme pe zăpada proaspătă nu şi-ar fi închipuit că fuseseră lăsate de nişte fugari, ci de o ceată de oşteni care se strecuraseră spre castel, în ajutorul voievodului.

Protejaţi de întuneric, Dracula şi doisprezece din oamenii săi credincioşi traversară un pasaj secret şi ieşiră la lumină departe de zidurile cetăţii. Odată scăpaţi de împresurarea vrăjmaşilor, se îndreptară în galop spre Braşov: în oraş îşi făcuse tabăra oastea

regelui ungur, Matia. Vlad era încredințat că acesta nu avea să refuze să-l ajute.

Voievodul călărea ținându-l dinainte în șa pe unicul său fiu.

Tunurile castelului trimiseră o salvă în direcția oștilor lui Radu. Era o mișcare ce făcea parte din planul lui Dracula pentru a abate atenția asediatorilor. Înnebuniți de furie, turcii răspunseră cu o ploaie de foc: ghiulele cădeau la întâmplare, unele dintre ele chiar în apropierea cetei de fugari. Înspăimântat, armăsarul voievodului se cabră, scuturându-se și încercând să scape de povara din șa, apoi se lansă într-un galop nebunesc: nici măcar un călăreț experimentat ca Dracula nu reuși să-l oprească. Într-un târziu, când totuși Vlad izbuti să domolească animalul, făcu o descoperire teribilă: fiul său dispăruse. Legăturile cu care îl asigurase în șa se rupseseră, iar pruncul căzuse pe drum.

Dracula făcu cale întoarsă, dar nu mai era nici urmă de copil. Într-un târziu, apropiindu-se din nou de castel, observă că asediatorii porniseră la atac, iar iscoadele lor căutau urmele unor eventuali fugari. Cu inima sfâșiată de durere, Vlad se opri din căutări: nu voia să fie prins de vrăjmaș. Își spuse că avea să se întoarcă însoțit de oștile regelui Matia și atunci avea să-și recupereze odrasla.

Numai că primirea care i se rezervă voievodului la Brașov fu total diferită de cea la care se aștepta.

– Trebuie să fac drumul îndărăt, maiestate, să-mi găsesc feciorul și să-i alung pe păgâni din ținuturile noastre creștine, îi spuse Dracula regelui Matia, când ajunse în fața sa.

– Oștile mele trebuie să rămână pe loc, ca să apere hotarele regatului. Pe câți oameni de-ai tăi poți conta, Vlad?

– Nu mai mulți de câteva sute, răspunse domnitorul valah.

– Îți pot oferi un contingent de mercenari slovaci, comandați de un anume Jisk de Brandys. Este un oștean destoinic și credincios mie.

– Orice ajutor e bine-venit, maiestate. Acum, mai întâi de toate, trebuie să aflu de soarta fiului meu.

Ceata condusă de Dracula se opri pe marginea unei prăpăstii care întrerupea drumul spre cetatea Poienarilor.

Fără să apuce să-și dea seama ce se întâmpla, oamenii voievodului fură împinși în gol.

Când Dracula observă că rămăsese singur pe stâncă, înconjurat de mercenarii regelui Matia, era prea târziu.

– Am primit ordinul să te arestuiesc, Vlad Dracula, rosti pe un ton grav căpetenia mercenarilor, Jisk de Brandys.

Dracula se repezi în mijlocul lor, și cel puțin cinci bărbați căzură secerați de sabia voievodului. În zadar, căci restul adversarilor îl copleșiră.

Bărbatul păşea cu capul tras între umeri, încercând să-şi încălzească mâinile îngheţate cu propria respiraţie.

Bezna nopţii era luminată de salvele de tun care plouau peste castel.

– Puţin îi pasă câmpului de luptele mai-marilor: grâul se seamănă iarna şi se recoltează vara, oricine ar fi uns domn, murmura pentru sine ţăranul, cu înţelepciunea omului simplu.

Scâncetul de copil, ca o tânguire, îi ajunse cu claritate la urechi.

Se opri şi ascultă cu atenţie. Apoi se îndreptă spre desişul din apropiere şi începu să scotocească printre crengi şi frunze. Plânsetul de copil se auzea limpede, din ce în ce mai aproape. Se opri din nou să asculte.

Pruncul zăcea în iarbă, cu o rană mare în mijlocul frunţii: probabil că suferise o căzătură şi rămăsese fără simţuri, se gândi bărbatul. Era îmbrăcat în veşminte călduroase şi scumpe: probabil că hainele groase îi permiseseră să supravieţuiască nopţii geroase.

Omul se aplecă şi cuprinse pruncul în braţe, apoi îl pipăi, controlând să nu aibă şi alte răni.

Privirea îi fu atrasă de Inelul Regilor, prins de lanţul de aur de la gâtul copilului: nu erau mulţi copiii din ţara aceea care să poarte asemenea veşminte şi giuvaieruri scumpe.

De dimineaţă se împrăştiase prin sat zvonul că domnul Ţepeş şi fiul său reuşiseră să scape din

împresurarea turcului. Țăranul începea să înțeleagă cine ar fi putut fi copilul. Își făcu, larg, semnul crucii: fără doar și poate că întâmplarea era un semn de la Dumnezeu, își zise. Dacă cineva ar fi cerut copilul înapoi, avea să i-l dea.

– Altminteri, rosti privind în ochii copilului, ca și cum acesta ar fi putut să-l înțeleagă, altminteri, eu am deja patru feciori: cu roadele pământului și ale animalelor pe care le am, voi putea da de mâncare și la al cincilea. Bine ai venit printre noi, atunci, Iosua. Da, așa te voi chema: Iosua.

Apoi, se îndreptă spre casă.

60

SEPTEMBRIE 2004

Oswad citi cu voce tare ultima scrisoare primită.

După ce Cassandra Ziegler fusese suspendată din funcție, nu se mai întâlneau în birourile antifonate din clădirea FBI. Separeul unui restaurant sau o cameră anonimă de hotel era tot ce își puteau permite pentru schimbul profesionist de opinii și punerea la punct a unui plan de bătaie. Chiar și posibilitățile lor de acțiune fuseseră drastic limitate: Oswald și Cassandra nu erau altceva decât doi cetățeni obișnuiți.

Am hotărât ca vom sărbători ajunul primei zile de Ramadan și ziua de 10 a lunii Dhul-Hijja[1] 1425 în cel mai potrivit mod: pregătindu-ne pentru un viitor lumininos.

---

[1] Cea de-a douăsprezecea lună a calendarului islamic (n. tr.).

Ca întotdeauna, Cartea mi-a venit în ajutor, oferindu-mi spre alegere modul în care voi celebra sărbătorile. Pentru prima dintre ele, Cartea spune așa:

„Se afla în zarea cea mai înaltă."

„Acelora care nu cred nu le vor fi de folos nici averile lor și nici copiii lor la Allah întru nimic. Aceștia vor fi vreascuri pentru Foc..."

– De data aceasta, spuse Oswald, dacă Justițiarul are într-adevăr de gând să lovească în ajunul primei zile de Ramadan și în ziua de 10 a lunii Dhul-Hijja înseamnă că mai avem ceva timp la dispoziție. Conform calendarului gregorian, datele indicate de omul nostru corespund zilelor de 15 octombrie 2004, respectiv 21 ianuarie 2005. Totuși, faptul că ne desparte mai mult de o lună până la data primului atentat nu trebuie să ne liniștească prea mult: acum am rămas singuri, doar tu și cu mine, în căutarea adevărului.

Spunând acestea, Oswald arătă spre patul camerei sale de hotel, îngropat pur și simplu de ziare provenite din lumea întreagă. Pe prima pagină a tuturor cotidienelor, titlurile de deschidere scrise cu litere de-o șchioapă erau aceleași: JUSTIȚIARUL A FOST CAPTURAT! Urmau subtitluri tulburătoare, de genul: „Periculosul terorist, o femeie, colonel de pușcași marini, călătorea cu un avion al FBI-ului, în compania

unei înalte funcționare federale și a lui Oswald Breil, fost șef al Mossadului și ex-premier al statului Israel. Umbra unui complot în spatele răzbunătorului antimusulman?"

– Suntem în rahat până-n gât, Oswald, zise Cassandra, trecându-și mâna prin păr.

– Nici chiar așa, Cassandra... Dacă asta te consolează, află că am trecut prin momente mult mai grele. În orice caz, tu cunoști motto-ul meu: să nu te descurajezi niciodată!

– Nu, nu sunt descurajată, sunt doar realistă.

Oswald zâmbi, apoi își privi ceasul, calculă în minte diferențele de fus orar, apoi formă un număr pe tastatura telefonului.

– Doar nu crezi că un evreu rămâne vreodată singur, fără nimeni care să-l ajute, spuse din nou Breil, acoperind microfonul receptorului și așteptând ca, de la Tel Aviv, să-i răspundă cineva la telefon.

– La ordinul dumneavoastră, maior Breil, răspunse vocea pătrunzătoare a căpitanului Bernstein de la celălalt capăt al firului.

– Cât de departe de dumneavoastră se află un computer, căpitane?

– Este unul aici, la o palmă de nasul meu.

– Dacă nu vă este cu supărare, aș dori să avem o discuție online.

– Știți foarte bine că îmi face întotdeauna o deosebită plăcere să conversez cu dumneavoastră.

Câteva minute mai târziu, cei doi dialogau folosind o conexiune protejată de cele mai elaborate sisteme de criptografiere și anti-*hacker* existente.

– ...asta e tot, căpitane. Textul pe care tocmai vi l-am trimis este întocmai cel pe care l-am primit de la Justițiar.

– Să înțeleg că dumneavoastră susțineți, spre deosebire de CIA, dar și de întreaga opinie publică mondială, că doamna colonel Blasey nu este răspunzătoare pentru atentate. Așa este, domnule Breil?

– Exact, căpitane, iar scrisoarea aceasta – trimisă în momentul în care ea se afla în zbor deasupra Atlanticului, alături de noi, ar putea fi proba care să-mi demonstreze teoria.

– Cât timp îmi acordați, domnule maior?

– Puțin, foarte puțin, căpitane. Trebuie să rezolvăm enigmele înainte de expirarea termenului specificat de Justițiar.

– Desigur, voi face tot posibilul. Oricum, remarc faptul că vă este imposibil, domnule maior, să vă dezbărați de neplăcutul obicei de a apărea pe prima pagină a ziarelor.

– Ce vreți, căpitane? Noi, starurile, nu reușim cu nici un chip să ne ținem departe de luminile rampei. Lăsând gluma la o parte, mi-aș dori ca obtuzitatea unora să nu ducă la un nou spectacol „pirotehnic".

Apoi, după ce încheie conversația cu șeful Secției 8200 a Mossadului, Oswald se întoarse spre Cassandra.

– Acum, trebuie să ne dăm toată silința s-o scoatem din încurcătură pe Blasey. Ai fixat întâlnirea cu Glakas?

– Am fost nevoită să fiu foarte insistentă. A refuzat cu înverșunare să mă primească până în clipa în care i-am spus că trebuie să-i înmânez ultima scrisoare pe care mi-a trimis-o Justițiarul și că, deoarece sunt suspendată din serviciu, mă consider liberă să divulg presei conținutul acesteia. Abia atunci a reușit să găsească o fereastră în agenda sa încărcată.

Glakas îi întâmpină adoptând o atitudine fals amicală, în totală disonanță cu cea pe care o abordase față de ei pe toată durata investigațiilor. Poate că un pic de rivalitate între cele două mari servicii speciale federale era sănătoasă și stimulantă, dar întorsătura pe care funcționarul CIA o dăduse lucrurilor încă de la începutul investigațiilor încălca orice reguli.

– Îmi pare nespus de rău că ai intrat în beleaua asta, Cassandra, spuse el. Dar nu pot să nu-mi amintesc că te avertizasem în toate modurile posibile să te ții departe de toată tărășenia asta. Cât despre dumneavoastră, domnule Breil, sunt onorat să vă primesc în audiență, însă trebuie să reiterez caracterul cu totul informal al acestei vizite. Să ne întoarcem acum la treburile noastre: spuneați că a sosit o nouă scrisoare.

– Da, desigur, o scrisoare care poartă sigiliul Justiţiarului şi care o scoate din cauză pe Deidra Blasey, răspunse Cassandra.

– Pot să o văd?

– Sigur că da, doar pentru asta am venit aici.

Glakas îşi trase o pereche de mănuşi de latex, apoi extrase plicul din punga transparentă de plastic pe care scria FBI EVIDENCE.

Glakas analiză timbrul.

– După cum vezi, nu putea fi trimisă de Blasey.

– Este foarte posibil s-o fi pus în cutia poştală un complice, un funcţionar inocent dintr-un centru logistic sau un *concierge* de la cine ştie ce hotel, care a primit instrucţiuni în acest sens.

– Totuşi, care este strategia dumneavoastră, domnule Glakas? Trebuie oare să aşteptăm până vor mai sări în aer alte câteva sute de musulmani sau intenţionaţi să continuaţi în mod profesionist investigaţiile în acest caz asupra căruia aveţi exclusivitatea? întrebă Oswald, care părea că-şi pierduse răbdarea în faţa relei-credinţe sfidătoare pe care o dovedea înaltul funcţionar CIA.

– Aşa cum v-am mai spus, domnule Breil, răspunse Glakas, care, odată obţinută scrisoarea, nu mai avea nici un interes să-şi piardă vremea cu incomozii săi musafiri, dumneavoastră sunteţi doar un vizitator al acestei ţări şi mi-aş dori să vă comportaţi ca atare. Dacă nu mă înşel, aţi fost premierul unei ţări care are

drept unic scop vânătoarea arabilor, nu-i așa? În orice caz, nu sunt autorizat să divulg în ce stadiu au ajuns investigațiile noastre. Iar acum, cred că întâlnirea noastră a luat sfârșit. O zi bună, domnule Breil. Și mult succes în cariera ta viitoare, Cassandra, concluzionă brusc Glakas, fără să se ridice din fotoliul confortabil în care se legănase pe toată durata discuțiilor.

– În privința lui Glakas, am făcut tot ce se putea. Acum nu ne rămâne decât să așteptăm să ne dea dreptate, spuse Cassandra când ieșiră din sediul CIA, un edificiu proiectat în anii cincizeci de celebra firmă New York Harrison & Abramowitz.

– Eu nu pot să fiu atât de optimist ca tine, Cassandra, răspunse Breil. Poate că a fost numai o senzație neîntemeiată, dar am avut impresia că Glakas nu are deloc intenția să redeschidă ancheta, considerând cazul încheiat.

– Sper din toată inima să te înșeli. Pentru binele tuturor. Până la urmă, te-ai hotărât să pleci, Oswald?

– Da, Cassandra. Sunt convins că o pauză de câteva zile, petrecute împreună cu părinții mei adoptivi în Colorado, nu poate decât să-mi facă bine. Simt nevoia să mă detașez un pic de toată istoria asta. Pe urmă, mai am de dus la bun sfârșit o afacere personală...

– Este cumva vorba de povestea aceea despre care ai adus vorba odată, cea care are legătură cu

sigiliul folosit de Justițiar drept semnătură? Parcă îmi spuneai că au fost implicați oarecum și părinții tăi, nu-i așa?

– Exact, Cassandra.

– Și bineînțeles că nu am voie să-ți cer mai multe amănunte, adevărat?

– Îți promit că îți voi povesti totul. Și îmi doresc s-o fac cât mai curând.

– Aș vrea să-mi mai promiți ceva, Oswald... Că nu vei da uitării afacerea noastră.

– Oare cum m-aș putea preface că nu mă interesează o problemă care pune în primejdie viața a mii de oameni?

– Nu vrei să te conduc la aeroport?

– Nu, nu e nevoie. Îmi pare rău însă să te las să te întorci acasă singură.

– Să știi că îmi va fi într-adevăr teamă fără protecția ta, Oswald. Iată, ne aflăm la mai bine de treisprezece kilometri distanță de centrul Washingtonului.

– Te conduc la mașină. Oricum, trebuie să-mi iau valiza din portbagaj. Apoi voi lua un taxi.

Mașina Cassandrei staționa în parcarea pentru vizitatori, nu departe de clădire.

Apropiindu-se de automobil, femeia scoase cheile din geantă și dădu să acționeze telecomanda de închidere centralizată a portierelor.

– Așteaptă! strigă deodată Oswald.

– Ce se întâmplă, Oswald?

– Mașina ta este dotată cu instalație de închidere automată a geamurilor? Știi tu, genul acela de sisteme de alarmă care închid automat geamurile portierelor, în cazul în care le uiți deschise?...

– Nu, singura drăcie electronică din dotare este sistemul de pornire a motorului de la distanță. Mi s-a spus că mașina aceasta fusese destinată pieței auto din Alaska, fapt pentru care i s-a adăugat acest *optional*. Nu l-am folosit niciodată, dar se spune că este foarte bun atunci când temperaturile externe sunt foarte scăzute și vrei să ai mașina gata încălzită atunci când te urci în ea. Dar de ce mă întrebi?

– Nu știu exact, dar sunt convins că lăsasem geamul din dreapta puțin deschis, așa cum fac de obicei atunci când cobor pentru scurt timp dintr-o mașină. Acum însă, uită-te și tu: fereastra din dreapta e închisă. Ai la tine telecomanda de pornire de la distanță?

– Desigur. Nu e o telecomandă specială: apasă pe butonul acesta roșu.

Din biroul lui Glakas, parcarea pentru vizitatori se vedea ca în palmă. Bărbatul se repezi spre fereastră – la fel ca toți colegii săi din clădire – în clipa imediat următoare violentei explozii.

Oswald își ridică brațul cu care protejase capul Cassandrei, întinsă și ea la pământ, lângă el, apoi sări în picioare și se întoarse spre clădirea din spatele său.

Prin fereastra ultimului birou de la etajul al patrulea, văzu limpede silueta lui George Glakas.

Rămăşiţele maşinii Cassandrei Ziegler ardeau cu vâlvătăi de fum negru, înecăcios. Portierele fuseseră smulse de violenţa deflagraţiei: dinamica atentatului fusese similară cu cea a exloziei care curmase viaţa agentului FBI Firenall în Cipru.

– Acum, cu siguranţă că există cineva care îmi va istorisi o poveste duioasă despre complici sau *concierge* de hoteluri care aruncă în aer maşini, în vreme ce Justiţiarul se găseşte într-o închisoare federală, rosti Breil, privind fix spre fereastra biroului de la etajul al patrulea.

Versiunea oficială a CIA fu însă mult mai simplă: anchetatorii care îi interogară vreme de două ore încheiate insistau asupra faptului că persoanele publice asemenea Cassandrei şi a lui Oswald aveau foarte mulţi duşmani de moarte şi că, după toate probabilităţile, bomba nu fusese plasată în timp ce maşina staţiona în parcarea sediului CIA, ci înainte. În sprijinul teoriei lor, anchetatorii le puseră spre vizionare înregistrarea făcută de camera de supraveghere din parcare: imaginile fuseseră însă filmate de la o asemenea distanţă, încât se dovedeau irelevante.

Oswald pierduse deja primul avion spre Colorado, dar nu avea deloc intenţia să-l piardă şi pe al doilea.

– Cred că, în noile condiţii, nu e oportun să mai rămâi la Washington, Cassandra.

– *Mazal tov,* Oswald! Mulțumesc lui Dumnezeu... nu ai pățit nimic. Tocmai am aflat știrea de la televizor. Și dumneavoastră, domnișoară, ce ușurare că sunteți teafără! Dacă nu mă înșel, a dumneavoastră era mașina care a sărit în aer, nu-i așa?

Lilith Habar îi întâmpină pe Breil și Cassandra cu aceeași ospitalitate proverbială și peste măsură de bucuroasă de musafiri.

– De când a ieșit la pensie, continuă Lilith, ursul de bărbatu-meu stă cât e ziua de lungă în fața televizorului. De data aceasta însă, l-ai făcut să sară din fotoliu. Era atât de agitat, încât nici măcar nu era în stare să-mi explice ce se întâmplase. Acum însă, că sunteți aici, m-am liniștit. Cassandrei i-am pregătit camera de oaspeți; tu, în schimb, vei dormi pe canapea, Oswald.

– Mulțumesc, *Mame-loshen,* și te rog iartă-mă pentru deranj.

– Da' de unde atâta deranj? Puțină companie e tot ce îmi doream, având în vedere că pasionalul meu soț aproape că nici nu mă mai bagă în seamă.

Extenuată după o zi îngrozitoare, care ar fi doborât pe oricine, Cassandra se scuză politicos și se retrase în camera pregătită de Lilith.

În schimb, Oswald își deschise laptopul și activă conexiunea internet: căsuța de e-mail conținea câteva fișiere voluminoase trimise de Sara.

Ţârâitul telefonului privat îl făcu pe Glakas să se îndepărteze de fereastră.

– Observ că suferi înfrângere după înfrângere, spuse el, recunoscând vocea metalică de la celălalt capăt al firului. Nici nu ştiu de ce mai stau de vorbă cu tine.

– Pentru că suntem în aceeaşi barcă, dragul meu, răspunse celălalt. Iar ticăloşii aceia doi au depăşit măsura, de data aceasta. Îţi aminteşti cine mi-a procurat explozibilul pentru atentatul de la stadionul din Cipru? Află că ceea ce mi-a rămas voi folosi ca să pun la cale un superb spectacol într-una din zilele următoare. Eşti la fel de vinovat ca şi mine, dragul meu Glakas, cu o circumstanţă agravantă însă: în calitatea ta de funcţionar federal, ar trebui să scapi lumea de oameni ca mine, şi nu să le pui la dispoziţie încărcături explozive cu potenţial maxim. De altfel, aş vrea să-ţi comunic faptul că, pentru următoarea aprovizionare, va trebui să te întreci pe tine însuţi... dar nu, poate că e încă prea devreme să-ţi vorbesc despre asta. În schimb, vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai îndreptat cursul anchetei spre bondoaca ofiţereasă de puşcaşi marini. Mă aşteptasem totuşi să ajungi ceva mai devreme la ea.

– Ce vrei să spui?

– Că sunt mult mai inteligent decât crezi, Glakas. Deidra Blasey nu este altceva decât o vulpe-capcană de care m-am folosit ca să înşel mirosul copoilor. Te voi contacta curând.

Oswald Breil citi ultimele cuvinte pe care tatăl său i le dedicase și care, printr-o serie de împrejurări misterioase, ajunseseră la el după aproape patruzeci de ani. După toate probabilitățile, în acele pagini se găsea și adevărul despre accidentul în care muriseră părinții săi.

Își privi ceasul: în Italia abia răsărea soarele. Nu știa dacă Sara Terracini se trezise: avea să-i trimită totuși un e-mail, chiar dacă știa că trebuia să aștepte câteva ore bune ca să primească răspuns.

Îți mulțumesc mult, prietenă dragă. Nu știu dacă îți poți imagina cât de folositoare mi-a fost strădania ta din aceste zile. Probabil că voi reuși, în sfârșit, să fac lumină asupra unui incident care mi-a marcat întreaga viață. Oare ai auzit vreodată vorbindu-se despre ELS (Equidistant Letter Sequences)?

Se pregăti să-și închidă computerul: i-ar fi prins bine câteva ore de somn. Un clinchet electronic îl avertiză că cineva tocmai îi trimisese un mesaj pe e-mail.

Equidistant Letter Sequences?

Erau singurele cuvinte scrise de Sara, în speranța că avea să-l mai prindă încă pe Oswald în rețea.

– Tu nu dormi niciodată, doamnă Terracini?

– Nu, de când destinul a hotărât să mi te scoată în cale, nu dorm, Breil. Tocmai am terminat una

din „temele pentru acasă" pe care mi le-ai dat. Cu alte cuvinte, continui să lucrez la notiţele luate de tatăl tău în timpul conversaţiei cu generalul italian. Acum însă, gata cu convenienţele: spune-mi de ce m-ai întrebat despre secvenţele echidistante de litere?

– Un rabin, pe numele său H.M.D. Weissmandel, a publicat pentru prima dată, în 1958, un studiu prin care a vrut să demonstreze că Tora conţine unele mesaje secrete.

– Am auzit şi de asta. Şi mai ştiu şi că, recent, un oarecare Drosnin a scris o carte – *Codul Bibliei* – în care susţine că în primele cinci cărţi ale Bibliei, respectiv Tora, au fost preanunţate anumite evenimente care au influenţat cursul istoriei omenirii, inclusiv asasinarea lui Rabin[1] şi distrugerea Turnurilor Gemene din New York. Încep să înţeleg unde baţi, Oswald...

– Locuiam încă la Tel Aviv, dar urma să mă mut şi eu la Bucureşti, împreună cu părinţii. Îmi amintesc că una dintre ultimele discuţii purtate cu

[1] Yitzhak Rabin (1922–1995), om politic de marcă şi general israelian, prim-ministru al Statului Israel între 1974–1977 şi 1992–1995. Laureat al Premiului Nobel pentru Pace, pentru contribuţia adusă la semnarea Acordurilor de la Oslo privind rezolvarea paşnică a conflictului arabo-israelian, Rabin a fost asasinat de un militant evreu ultraortodox, care a protestat în acest fel împotriva semnării acestor acorduri (n. tr.).

tatăl meu se referea tocmai la opera lui Weissmandel și la ELS. Nu găsesc nici un motiv logic ca un părinte să facă aluzie la Tora în finalul unei scrisori justificative către fiul său, decât în cazul în care tatăl meu nu a avut cumva intenția de a-mi transmite un mesaj secret. Ca să nu mai vorbim că tocmai el a fost cel care mi-a lăsat moștenire și a încurajat pasiunea mea pentru limbajele criptate și alfabetele secrete.

– Da, îți cunosc bine acest defect. Dă-mi o cheie și îți promit că voi descoperi taina!

– Mda, o cheie... În general, este vorba despre un număr sau o progresie de numere care, în desfășurarea unui text, indică ce litere trebuie utilizate pentru a compune cuvântul sau mesajul secret.

– *Shalom,* Oswald, și... fir-aș a naibii, că mereu cad în capcanele întinse de tine. Mă apuc imediat de lucru și, de fapt... fir-ai *tu* al naibii!...

Fără să mai aștepte răspunsul lui Breil, Sara Terracini se deconectă de la rețea.

Era ora șapte dimineața când Oswald ieși la poarta vilei soților Habar, luând ziarul pe care poștașul tocmai îl pusese în cutie. Se așteptase la știrea pe care o citi pe prima pagină: după arestarea Deidrei Blasey examinase cu atenție ultima listă a suspecților, la care se ajunsese prin eliminarea celor care nu îndeplineau toate criteriile.

Bătu la ușa camerei Cassandrei. Nici un răspuns. Intră tiptil, în vârful picioarelor. Femeia dormea adânc.

Cearșafurile alunecaseră pe podea. În penumbra camerei, picioarele lungi și zvelte ale Cassandrei păreau sculptate de un artist.

– Hm... Cassandra... făcu Oswald, cuprins brusc de stânjeneală. Cassandra, trezește-te!

– Cât e ceasul, Oswald?

– E abia trecut de ora șapte. Te-aș mai fi lăsat să dormi, dar tocmai am citit știrea asta.

Spunând acestea, Oswald apropie ziarul de ochii albaștri, somnoroși ai femeii.

– A fost arestat complicele Justițiarului în numele lui Dumnezeu?... se miră ea, citind titlul cu litere de-o șchioapă. Apoi continuă să parcurgă subtitlurile: „Este vorba despre sergentul Kingston, asistentul colonelului. Examenele de laborator au evidențiat și pe mâinile sale urme de explozibil T4. Subofițerul a însoțit-o întotdeauna pe Blasey în misiunile acesteia." Bineînțeles că erau urme de explozibil! exclamă apoi Cassandra. Bieții de ei ar fi fost în stare să și mănânce explozibilul T4, ca să înlăture pericolul deflagrației criminale de pe stadionul din Cipru.

– Mi-e teamă că este vorba despre o nouă încercare a prietenului nostru, Glakas, de a plasa investigațiile pe o pistă falsă.

Câteva clipe mai târziu, Oswald ieşi să se plimbe, încântat de aerul răcoros de septembrie care cobora de pe înălţimile munţilor Stâncoşi.

Făcuse doar câţiva paşi, când un bărbat se apropie brusc de el. În aceeaşi clipă, un operator TV se plasă cu o cameră de luat vederi în faţa lor. Reporterul îi puse microfonul în faţă lui Oswald şi îi făcu semn cameramanului să filmeze.

– Bun găsit telespectatorilor din partea lui Jordan Cruner, KC News. Îl am lângă mine pe Oswald Breil. Pentru cei care nu îl cunosc, amintesc faptul că domnia sa a ocupat cele mai înalte funcţii în cadrul serviciilor secrete israeliene, că a fost membru al guvernului şi chiar prim-ministru al Statului Israel. De ceva timp îl regăsim în apropierea locurilor în care se petrec actele teroriste ale Justiţiarului în numele lui Dumnezeu. Ieri, domnul Breil a fost ţinta unui atentat, în timp ce se afla în compania doamnei Cassandra Ziegler, recent suspendată din funcţia de conducere deţinută în cadrul FBI. Din fericire, aţi reuşit amândoi să scăpaţi nevătămaţi din explozia autoturismului. Vă rog să comentaţi pentru telespectatorii noştri acest incident, domnule Breil.

– Există o anchetă în desfăşurare, fapt care nu-mi dă autoritatea să fac nici un fel de declaraţie, răspunse Breil, continuând să meargă.

Jordan Cruner făcea eforturi să ţină pasul cu el, călcând uşor şchiopătat.

– Prezența dumneavoastră alături de oamenii... mă rog... de femeile din agențiile federale are o semnificație specială? Investigații comune ale serviciilor secrete din țara dumneavoastră și cele americane?

– Sunt un simplu cetățean și a trecut mult timp de când nu mai ocup nici o funcție oficială, nici în Israel, nici altundeva.

– Și totuși, cum explicați prezența dumneavoastră în Cipru alături de Cassandra Ziegler și de femeia acuzată de a fi teroristul care se autointitulează Justițiarul în numele lui Dumnezeu?

Ajuns la chioșcul de ziare, Oswald îl ocoli elegant pe reporter, cumpără jurnalele care îl interesau, apoi se întoarse spre casă, în timp ce Jordan Cruner se opri la colțul străzii, continuându-și relatarea despre stadiul investigațiilor în cazul care captase atenția întregii suflări a Americii: Justițiarul în numele lui Dumnezeu și complicele său, sergentul Kingston.

61

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ASHER BREIL, CORTINA D'AMPEZZO, 1967

Localul de noapte de pe Sands Avenue, situat în centrul Las Vegasului, gemea de lume. Fumul albăstrui de ţigară era atât de dens, încât fasciculele reflectoarelor îl străbăteau cu greu, luminând difuz scena.

Era cu totul altă imagine decât întinderile nesfârşite ale oceanului cu care se obişnuise, pe vremuri, actorul ce acum se pregătea să se producă în faţa publicului. Devenise celebru, dar spectatorii veneau să-l vadă cu acelaşi interes care îi mâna să se zgâiască la fiarele de la grădina zoologică: veneraţia din urmă cu câţiva ani lăsase locul curiozităţii şi unui vădit sentiment de compasiune.

Cercul de lumină se lărgi, iar în sală se lăsă o linişte mormântală. Un crainic începu să vorbească, cu o voce gravă şi emfatică:

– „Am ucis bărbați și femei, bătrâne și prunci, de la Obluciţa și Novo Selo, unde Dunărea se varsă în mare, și până la Rahova. Am trecut prin sabie 23 884 de turci și bulgari, fără să-i pun la socoteală pe cei arși de vii în casele cărora le-am pus foc sau pe cei ale căror țeste au fost retezate de oștenii noștri..." Dintr-o scrisoare către Matia Corvin, regele Ungariei, datată 11 februarie 1462.

Spunând acestea, crainicul ieși de după cortină și înaintă spre mijlocul scenei cu pași lenți și bine calculați. Apoi continuă:

– Poate nu toată lumea știe că această creatură infernală a existat în realitate: Vlad al III-lea Dracula, voievodul Valahiei, supranumit Țepeș, Trăgătorul în țeapă, a păşit cu adevărat pe pământ, înainte ca acesta să-l înghită, trimițându-l în flăcările infernului. S-a născut la Sighișoara în 1431 și a murit pe câmpul de luptă, lângă București, în 1476. Trupul său, scurtat de cap, a fost îngropat la mănăstirea care se înalță pe insula lacului Snagov. În 1931, odată identificat mormântul voievodului, un grup de arheologi au deschis cripta. Înăuntru se găsea scheletul unui animal. Legendele despre barbariile Trăgătorului în țeapă au circulat secole de-a rândul printre populațiile germanice și slave.

De fiecare dată când crainicul făcea o pauză, suspansul era întreținut de acorduri muzicale înfricoșătoare.

– Se povestește că, odată, în vreme ce Dracula benchetuia în apropierea unui câmp înțesat de pari

ascuțiți în care fuseseră înfipți nefericiții condamnați de el la moarte, un oaspete de seamă a îndrăznit să-l întrebe dacă miasma cadavrelor nu-i scădea apetitul. Dracula porunci ca necuviinciosul musafir să fie ridicat în țeapa cea mai înaltă, în așa fel încât să savureze din plin mirosul fetid emanat de tovarășii cu care împărțea aceeași soartă.

Fasciculul luminos deveni roșu, în vreme ce atmosfera părea scăldată în sânge viu.

– Altă dată, Dracula i-a strâns pe toți cerșetorii din oraș într-o sală imensă, oferindu-le un ospăț nemaivăzut. La sfârșit, i-a întrebat dacă voiau să scape de sărăcie și de nevoi. Un cor aprobator s-a înălțat din mijlocul mulțimii de nenorociți ai sorții. Atunci, la un semn al lui Dracula, oștenii voievodului au încuiat ușile pe dinafară și au dat foc stabilimentului.

Mai mulți lilieci, mânuiți cu ajutorul unor fire invizibile, începură să se rotească amenințător prin sală, pe deasupra spectatorilor, în vreme ce din difuzoare se auzeau țipetele lor iritante. Crainicul continuă:

– Mai sunt multe alte legende despre Prințul Tenebrelor, însă eu aș vrea să mă opresc asupra misterului care învăluie moartea sa. După ce mormântul său a fost găsit gol, toată lumea s-a întrebat unde își găsise odihna de veci trupul lui Vlad. De asemenea, exista credința că odată cu el fusese îngropat și fabulosul tezaur al familiei. La câțiva pași de primul mormânt, fu deschisă o a doua criptă, în care se afla scheletul unui bărbat.

După resturile de îmbrăcăminte găsite, s-a presupus că era vorba despre un fruntaș al țării din aceeași epocă. Pe degete avea două inele. Examinându-le, istoricii au stabilit că unul din ele era similar celor purtate de membrii Ordinului Dragonului – un ordin cavaleresc căruia îi aparținuse însuși Dracula; cel de-al doilea era un giuvaier scump, dar obișnuit. Totuși, lipsea un al treilea inel, pe care Vlad îl purta întotdeauna. Un inel antic de aur, ale cărui origini se pierdeau în negura vremurilor... Faptul că acel inel nu se afla pe degetul cadavrului exhumat ducea la concluzia că acelea nu erau rămășițele lui Vlad al III-lea Dracula. Și chiar așa era, pentru că Dracula Vampirul este aici, cu noi...

Sicriul se deschise cu un scârțâit sinistru, iar Béla Lugosi sări în picioare, îmbrăcat cu obișnuitul frac negru și cămașa imaculată, chipul pudrat pentru a sublinia paloarea cadaverică și ochii conturați cu negru de fum. Un fascicul de lumină albă se ațintì asupra mâinii pe care strălucea Inelul Regilor.

Începuse *Béla Lugosi Review*.

Mihnea Petru stătea retras într-un colț al sălii, ascultând cu luare-aminte povestirea crainicului, în așteptarea tensionată a momentului culminant: deschiderea sicriului.

Punerea în scenă avea însă o notă nostalgică și decadentă: cariera lui Béla Lugosi se înscrisese, inexorabil, pe o pantă descendentă. Era anul 1953 și, după al Doilea Război Mondial, actorul nu mai izbutise să

obțină mai mult de un rol cinematografic pe an. Și, în general, era vorba despre roluri secundare. Vremurile glorioase în care putea fi văzut în mai multe pelicule ce rulau simultan în sălile de cinematograf nu erau decât o amintire îndepărtată.

Privirea lui Mihnea căzu pe pagina de ziar la care se uitau cu atenție spectatorii de la masa alăturată: aceeași pe care el o purta mereu asupra lui. În fotografia publicitară, Béla Lugosi era surprins în clasica ipostază de vampir, cu degetele rășchirate îndreptate spre victimele neștiutoare. Inelul Regilor strălucea maiestuos pe arătătorul vampirului pregătit să atace.

Românul tresări: bărbatul îi arăta soției sale inelul, încercuit cu roșu pe fotografie.

Trecură câteva minute bune înainte ca Petru să-i recunoască: erau soții Bàlaj, cei care, în urmă cu treizeci de ani călătoriseră spre Statele Unite pe același vapor cu Béla Blasko. De la ei cumpărase Mihnea fotografia în care se întrezărea, în fundal, chipul celui care lucra în sala mașinilor, pe atunci, de pe piro-scaful *Re Vittorio*.

Cu greu l-ar fi putut recunoaște cineva, iar această constatare îl liniști: având în vedere ce punea la cale, era de dorit ca nimeni să nu-l deconspire.

Încercă să tragă cu urechea la ce-și șopteau cei doi soți; omul vorbea în limba maghiară:

– Ceaușescu ne va fi mai mult decât recunoscător atunci când îi vom duce plocon Inelul Regilor, spuse Teofil.

Fraza aceea dădu peste cap toate planurile lui Mihnea: se vedea nevoit să acționeze imediat, chiar la sfârșitul reprezentației.

– Scrisorile primite de la Mihnea conțineau multe amănunte și descrieri, îi spuse generalul Sciarra lui Asher Breil. Acesta este motivul pentru care pot acum să vă povestesc fapte pe care nu le-am trăit pe propria-mi piele.

– Istorisirea dumneavoastră este atât de captivantă, încât până și eu am senzația că particip la acțiune. Continuați, generale, vă rog.

Spectacolul se terminase de mai bine de o oră. Teatrul era pustiu. Vizitatorii Las Vegasului apreciau foarte mult spectacolele teatrale care se desfășurau în săli adiacente marilor cazinouri, considerându-le un interludiu plăcut între două jocuri. Odată terminată piesa, *gambler*-ii se dedicau din nou jocurilor de noroc, aducătoare de averi sau de ruină.

Mihnea păși pe coridorul ce ducea spre cabinele actorilor. Nu era nimeni: nici admiratori emoționați în așteptare de autografe, nici curieri cu buchete uriașe de flori, nici ziariști. Se opri în fața ușii cabinei lui Béla „Dracula" Lugosi. Strânse patul revolverului. Deschise ușa, ținând pistolul în mână.

Béla Blasko zăcea pe o canapea, cu fața în sus. Din colțul gurii i se prelingea o dâră lichidă, albicioasă.

Timp de câteva secunde, Mihnea crezu că omul era mort. În clipa următoare însă, răsuflă ușurat: Lugosi căzuse, de fapt, într-un somn profund.

Observă caseta de argint de pe măsuța de lângă canapea și își dădu seama ce se întâmplase: Blasko își administrase o doză de morfină, care îl adusese într-o stare de cvasiinconștiență.

– Asta îmi va ușura misiunea, murmură Mihnea, încercând să tragă inelul de pe degetul arătător al lui Lugosi.

La atingerea Inelului Regilor, românul fu cuprins de o emoție profundă. Prin fața ochilor i se derulară cu repeziciune imagini ițite din negura vremurilor, ca într-un film. I se păru că revede încleștările cavalerești dintre Muqatil și Hito Humarawa, cetatea Veneției îngenuncheată de ciumă, chipul senin al străbunei sale, Celeste, și pe cel încruntat al lui Campagnola. I se păru că asistă la festivitățile imperiale ale Cezarilor Romei. Câte legende tăinuia giuvaierul acela! Câte mâini se strânseseră în jurul rotunjimilor sale! Chiar și cea a lui Dracula – adevăratul Dracula, nu uzurpatorul care, îndopat cu morfină, sforăia zgomotos pe canapeaua din fața sa.

Mihnea trase cu putere de inel, reușind să-l scoată de pe degetul lui Lugosi; îl strecură în buzunar, apoi se întoarse și părăsi în grabă încăperea.

Parcursese câțiva metri pe coridor, când, din sens opus, auzi zgomot de pași. Îi recunoscu de departe pe

soții Bălaj: se îndreptau și ei spre cabina lui Lugosi, femeia ducând în brațe un buchet mare de flori. Românul intră valvârtej în prima cabină care îi ieși în cale. Era convins că cei doi îl văzuseră, dar spera să nu fi fost recunoscut.

Ajuns în camera sa de hotel, românul așeză giuvaierul pe masa de scris și rămase timp îndelungat în contemplare, nereușind încă să creadă că Inelul Regilor era, în sfârșit, al lui. După o jumătate de oră, luă o coală de hârtie și stiloul, și începu să-i scrie singurului său prieten.

– Scrisoarea, spuse generalul Sciarra, scoțând din buzunar o hârtie îngălbenită de vreme și începând să citească din ea, se încheie cu aceste cuvinte: „Acum, că mi-am îndeplinit misiunea, cred că mă voi opri pentru o vreme în Statele Unite: trebuie să sărbătoresc așa cum se cuvine împlinirea unui vis care se transformase într-o adevărată obsesie și care m-a urmărit toată viața. Nu, nu-ți fie teamă, Alberto: nici o picătură de alcool. Am lipsit prea multă vreme din lumea asta ca să-mi mai permit să risipesc măcar și o singură secundă din anii ce mi-au mai rămas de trăit. Mi-e dor de tine și de Kimber."

Alberto Sciarra primise scrisoarea la nouă zile de la data expedierii. O citise pe nerăsuflate, dar, în ciuda cuvintelor liniștitoare ale lui Mihnea, simțea încă

o greutate pe suflet: avea senzaţia că încă nu se încheiase totul şi că pe bunul său prieten îl pândea o mare primejdie.

Trecuse demult de miezul nopţii când sună telefonul din dormitorul soţilor Sciarra. Vremurile în care Alberto era trezit din somn pentru afacerile agenţiei sale erau o amintire îndepărtată, aşa că bărbatul avu o bănuială: trebuia să se fi întâmplat ceva foarte grav.

– Un apel de la New York pentru dumneavoastră, domnule, spuse centralista.

În clipa următoare, auzi în receptorul telefonului o voce masculină.

– Sunt Cesare, directorul adjunct al hotelului Plaza din New York. Aş dori să vorbesc cu generalul Alberto Sciarra della Volta.

– Eu sunt, Cesare. Ce s-a întâmplat?

– O mare nenorocire, marchize Sciarra, spuse celălalt, cu vocea răvăşită de durere.

– Ce s-a întâmplat? repetă generalul.

– Acum câteva ore, principele... oh, Doamne, ce întâmplare îngrozitoare... s-a aruncat de la fereastra camerei sale. Un zbor de opt etaje. Nu s-a mai putut face nimic pentru el.

Alberto rămase înmărmurit; avu senzaţia că inima încetase să-i mai bată. Găsi totuşi puterea să mai întrebe:

– Cum s-a întâmplat?

– Poliția tocmai a finalizat ancheta: sunt convinși că este vorba despre o sinucidere. În camera principelui s-au găsit mai multe sticle de băutură, iar hainele sale erau îmbibate de alcool: acesta este motivul pentru care s-a tras concluzia că principele, beat, s-a aruncat de la etaj.

Câteva clipe mai târziu, Alberto puse receptorul în furcă.

Kimberly își trecu un braț pe după umărul lui: înțelesese ce se întâmplase și nu reușea să-și rețină lacrimile.

– Plecăm la New York chiar mâine, spuse Alberto îngândurat. Îl vom aduce pe Mihnea în Europa și, în plus, vreau să limpezesc o dată pentru totdeauna povestea asta, Kimber: sunt unele lucruri care îmi dau serios de gândit.

Sciarra binecuvântă cele patru motoare Wright Cyclone ale avionului Lockheed Constellation al companiei irlandeze care îi ducea la New York: senzația dureroasă, angoasantă, din stomac nu i-ar fi permis să suporte câteva zile lungi de mers cu vaporul.

Cesare veni să-i întâmpine la aeroport. De cum ajunseră la Plaza, Alberto se grăbi să urce în camera lui Mihnea: nici vorbă de ordinea exemplară pe care o găsise la vizita precedentă, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

– Polițiștii au luat, cu titlu de probe, toate obiectele despre care au crezut de cuviință că vor duce la elucidarea cazului, spuse Cesare.

– Știți cumva dacă au confiscat și un inel antic de aur? Un sigiliu în formă de stea cu șase colțuri.

Când Kimberly și Alberto ajunseră la secția de poliție din Manhattan, își dădură seama pe loc că industria cinematografică americană exagera enorm atunci când scotea în evidență eficiența forțelor de ordine americane. În clădire domnea un haos incredibil, pe care te-ai fi putut aștepta să-l găsești, eventual, la poliția din Mombasa, imediat după o razie: situația părea scăpată de sub control.

– Luați loc, domnule Sciarra. Vorbiți engleza? Dumneavoastră sau soția?...

Sciarra îl recunoscu imediat pe detectiv: era același care, cu mulți ani în urmă, îi informase că Mihnea fusese eliberat din arest chiar în dimineața accidentului.

Îi răspunse polițistului cu un semn afirmativ din cap, ferindu-se însă să-i spună că, de fapt, erau cunoștințe vechi.

– Este evident că prietenul dumneavoastră s-a sinucis, urmare a unei crize depresive. Aceasta este concluzia anchetei noastre.

– Uneori, aparențele înșală, domnule detectiv, îi răspunse Alberto, afișând un aer sever.

– Nu aș fi vrut să fac asta, dar mă obligați să procedez astfel, spuse polițistul, scoțând dintr-un sertar

două sticle goale de băutură. Sunt vechi în meseria asta, dar niciodată nu mi-a plăcut să întinez memoria morților, oricine ar fi fost ei. Iată, continuă bărbatul, deschizând un registru vechi, scris de mână, scrie aici negru pe alb: Mihnea Petru – trec peste numele părinților și titlurile nobiliare –, născut la Sighișoara, în România, a fost arestat pentru consum de alcool în anul 1931. Iar aceste sticle goale găsite în camera sa de hotel atestă faptul că, odată cu trecerea anilor, nu scăpase de acest viciu. Sunt convins că prietenul dumneavoastră s-a aruncat de la etajul al optulea al hotelului Plaza pentru că era beat-turtă: până și hainele îi erau îmbibate cu alcool.

– Eu, în schimb, am sentimentul că nu vă aflați pe pista cea bună, replică Alberto. Cu numai câteva zile în urmă, Mihnea mă asigurase printr-o scrisoare că nu avea să mai cadă niciodată în patima beției.

– Obișnuitele promisiuni ale celor înrobiți de viciu...

– V-aș ruga să moderați tonul aprecierilor pe care le faceți la adresa lui și să fiți mai puțin superficial, domnule detectiv. Nu știți povestea lui Mihnea Petru și nici nu aveți cunoștință despre îngrozitoarea boală care l-a îndepărtat pentru totdeauna de alcool.

– Nu, nu am avut această onoare, dar nu pot să fac abstracție de ceea ce stă scris în acest registru: prietenul dumneavoastră era un alcoolic încă din anul 1931.

– Ați dat dispoziție să i se facă autopsia?

– Da, desigur, însă rezultatele nu au venit încă... oricum, mă îndoiesc că vor revela cine știe ce surprize...

– Îmi permiteți să văd și eu obiectele ridicate din camera principelui Petru?

După o examinare rapidă a pungii transparente de plastic în care se găseau un ceas, agrafa de aur pentru bancnote și câteva sute de dolari, Alberto se adresă din nou detectivului:

– De aici lipsește un obiect de mare valoare și care era foarte important pentru prietenul meu. Un obiect care, cu siguranță, a fost subtilizat din camera lui Mihnea: un inel antic de aur.

– Nu era nici un inel de aur în cameră. Eu însumi am coordonat inspecția.

– Iar eu vă spun, domnule detectiv, că inelul s-a aflat acolo și că ar putea fi motivul pentru care Mihnea Petru a căzut pe geam de la etajul al optulea.

– Aveți veleități de detectiv, domnule Sciarra?

– Nu, domnule, nu vreau altceva decât să fac lumină într-un caz în care este implicat cel mai bun prieten al meu. Din nefericire, el nu va putea niciodată să ne relateze cum s-au desfășurat în realitate faptele, dar autopsia ne va arăta cu siguranță dacă vă aflați sau nu pe drumul cel bun.

– Autopsia a demonstrat, fără nici o umbră de îndoială, că Mihnea Petru nu băuse nici o picătură de alcool înainte de a muri. În plus, examenul necroscopic

evidențiase la baza gâtului prezența unei tumefacții care nu avea legătură cu căzătura, fiind provocată anterior. Cazul a fost redeschis, dar nu a fost nimeni acuzat de crimă, cu toate că eu le-am relatat anchetatorilor despre ultima scrisoare a lui Mihnea și despre rolul ambiguu jucat în toată povestea aceasta de soții Bàlaj.

– Și ce s-a întâmplat până la urmă, domnule general?

– Două luni mai târziu, după o perioadă lungă în care au fost supravegheați de serviciile secrete, soții Bàlaj au fost arestați sub acuzația de spionaj. Numai bărbatul a fost însă condamnat. Bryga a fost achitată: în luarea acestei hotărâri a fost determinant faptul că femeia trebuia să se îngrijească de fiica lor, care abia împlinise zece ani. În schimb, Teofil Bàlaj a făcut cincisprezece ani de închisoare. Probabil că abia a fost eliberat.

– Și nu a asociat nimeni activitatea lor de spionaj cu moartea lui Petru?

– Nu, nimeni nu s-a mai gândit la asta. La fel cum nu a mai dat nimeni niciodată de urma inelului, deși eu am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-l recuperez. Iar în căutările mele am avut parte de un ajutor nesperat, venit chiar din partea lui Béla Lugosi.

– În ce sens?

– Dracula-Blasko tuna și fulgera împotriva autorităților federale, susținând că prețiosul inel îi fusese sustras cu abilitate din cabina de machiaj a teatrului

din Las Vegas și promițând o recompensă grasă celui care avea să-i restituie prețioasa relicvă. Dar, câteva zile mai târziu, și vila sa de la Hollywood a fost vizitată de hoți, care nu au luat altceva decât o casetă de bijuterii plină de pietre prețioase. Blasko a susținut mereu că era vorba despre un tezaur de familie. A uitat însă să menționeze că familia respectivă nu era a sa.

– Și ce sfârșit a avut Blasko-Olt-Lugosi-Dracula?

– A murit într-o clinică din Los Angeles pe 16 august 1956. Ultimele sale cuvinte, înainte de a închide ochii pentru totdeauna, au fost: „Eu sunt contele Dracula, eu sunt regele vampirilor, eu sunt nemuritor." Închipuiți-vă, domnule Breil, că legenda vampirului nu s-a oprit aici: se povestește că ultimul vizitator care și-a adus omagiul la catafalcul actorului a văzut un liliac uriaș apărut ca din senin; zbura de colo-colo prin încăpere, după care, odată găsită ușa deschisă, a ieșit, zburând spre libertate.

– Mi-ați depănat o poveste captivantă, generale Sciarra. O poveste foarte frumoasă... Îmi pare rău de un singur lucru: că s-a terminat... spuse Asher Breil. Pot să vă întreb ce presupuneți că s-a întâmplat până la urmă cu Inelul Regilor?

– Având în vedere interesul pe care l-a suscitat unor personaje importante ale istoriei, e foarte probabil să fi sfârșit în mâinile acestui Nicolae Ceaușescu. Dacă vreți să știți opinia mea, vă voi spune un lucru: nu cred că povestea aceasta s-a sfârșit. Vor mai exista persoane

care vor avea de-a face cu Inelul Regilor, nu credeți, domnule Breil? întrebă bătrânul general, afișând o expresie amuzantă. Mai sunt multe mistere de rezolvat: comoara lui Dracula, sipetul plin de pietre prețioase, sigiliul regelui Solomon. Numai să fiți cu mare băgare de seamă. Rezolvarea acestor enigme poate fi fatală: s-a dovedit acest lucru de prea multe ori până acum.

– Vă asigur că îmi voi lua toate măsurile de precauție, generale Sciarra.

– Dumnezeu – Dumnezeul întregii omeniri – să vă binecuvânteze, Asher Breil.

Un alt asfințit învăluia în toate nuanțele rozalii stâncile Dolomiților. Asher Breil îl îmbrățișă pe bărbatul care îl purtase de-a lungul unei fascinante aventuri. Conștientiza faptul că devenise purtătorul unei ștafete care traversase secolele și continentele: devenise de datoria lui să recupereze Inelul Regilor.

Sara Terracini ridică victorioasă degetele de pe tastatura computerului și lăsă să-i scape o răsuflare adâncă de ușurare. Ultimele fraze ale însemnărilor lui Asher Breil o incitaseră peste măsură.

Dădu comanda de criptare a fragmentului final al povestirii și trimise fișierul de-a lungul rețelelor telematice mondiale, știind că, atunci când va primi mesajul, pe Oswald îl va lua cu tremurături, la fel cum se întâmplase și cu ea, pe măsură ce completa verigile lipsă din lunga aventură ce se materializase sub ochii săi.

Nu-şi terminase însă treaba: omuleţul aflat acum de partea cealaltă a Atlanticului îi dăduse o nouă sarcină.

„Ai auzit vorbindu-se despre ELS?" o întrebase Oswald.

După câteva ore de lucru asupra textului, i se păru că descoperise mult căutata „cheie".

În limbajele cifrate, noţiunea de „cheie" definea un cuvânt, un număr sau o formulă în baza căreia putea fi decriptat un text.

– Doar n-o să te opreşti tocmai acum, Sara, murmură pentru sine tânăra cercetătoare, încercând să-şi învingă oboseala. Şi să sperăm că, măcar de data asta, intrarea în scenă a lui Oswald nu va declanşa obişnuita serie de necazuri pe care are prostul obicei de a le aduce după el, oriunde s-ar duce.

Intuiţia îi spunea că speranţele sale aveau să se spulbere şi de această dată. Steaua lui Oswald Breil nu putea trece spre orizont fără să influenţeze – fie în bine, fie în rău – destinele mapamondului, în general, şi pe cel al Sarei Terracini, în particular.

62

VALAHIA, 1474

Lungii ani de captivitate, singurătatea, izolarea de restul lumii produseseră schimbări radicale asupra prințului Dracula. Fără să-și fi pierdut nici curajul, nici mândria, Vlad al III-lea devenise un bărbat împăcat cu sine însuși, iar în inima sa înmuguriseră sentimente noi, care nu aveau nimic în comun cu cruzimea și setea de răzbunare cu care își terorizase vrăjmașii.

Gândul lui Dracula se întoarse la inelul de aur pe care îl agățase de lanțul de la gâtul fiului său și zâmbi amar: ca o ironie a sorții, temnița în care îl aruncase regele Matia al Ungariei se afla pe Stânca lui Solomon, din Buda.

Auzi o cheie răsucindu-se în ușa celulei. Intră un temnicer, care îi legă mâinile, în vreme ce un al doilea îl ținea sub observație, înarmat cu o lance.

– Ţi-o spun pentru ultima dată, Vlad: libertatea, Ţara Românească şi mâna nepoatei mele, rosti regele Matia, în schimbul renunţării la ortodoxism şi convertirii tale la catolicism.

– Maiestate, au trecut zece ani lungi, în care m-am stins puţin câte puţin în temniţele măriei tale, fără să fi avut parte de judecată, acuzat pe nedrept de trădare. Nu am avut niciodată nici cel mai mic gând de trădare, şi nici nu m-am pretat la vreo înţelegere cu vrăjmaşul, cu atât mai puţin cu turcii.

– Există scrisori semnate de mâna ta, care dovedesc contrariul.

– Ştiţi la fel de bine ca şi mine că sunt făcături, sire. Eu v-am fost întotdeauna credincios.

– Poate că aşa stau lucrurile, dar pentru a-ţi redobândi bogăţia, puterea şi libertatea trebuie să-ţi renegi credinţa ortodoxă, insistă Matia.

– Sunt gata să mă convertesc la catolicism, rege al meu, rosti Dracula, plecându-şi fruntea.

Regele îşi ţinu cuvântul. Convertirea lui Dracula valora mai mult decât o victorie pe câmpul de luptă: în strategiile şi jocurile de alianţe, cucerirea Valahiei în numele Bisericii Catolice îi asigura regelui Matia al Ungariei sprijinul necondiţionat al papei.

De asemenea, eliberarea principelui Dracula avea să înăbuşe nemulţumirile răbufnite din toate părţile: ortodox sau nu, Dracula era recunoscut de numeroasele

puteri ale vremii drept un destoinic apărător al hotarelor lumii creştine.

Vlad şi a doua sa soţie, de descendenţă regală, se mutară într-o luxoasă locuinţă din Buda, în aşteptarea momentului propice pentru preluarea tronului Valahiei.

– La ce vă gândiţi, domnul meu? îl întrebă într-o zi principesa, care se pregătea să dea naştere primului lor copil.

– Îţi jur că îl voi iubi şi îl voi apăra pe fiul nostru cu preţul vieţii.

– De ce îmi spui asta, domnul meu?

– Am fost forţat să-mi părăsesc băiatul pe când fugeam din cetatea Poenarilor.

– Ştiu. Şi îmi închipui câtă suferinţă ai adunat în inimă. Ai putea însă să-mi povesteşti cum s-a întâmplat, dacă vei crede că asta îţi va uşura povara. Uneori, vorbind despre o durere, oamenii se mai eliberează de sentimentul de vinovăţie.

Dracula îi povesti pe scurt ce se întâmplase în timp ce fugea de sub asediul oştilor turceşti.

– Nu mi se pare că ai motive să te simţi răspunzător pentru nimic din toate astea. Te-ai comportat ca un tată bun, care a încercat să-şi salveze fiul. Eşti încredinţat că el nu mai este în viaţă?

– Nu sunt sigur, dar cum s-ar putea ca un prunc ce abia învăţase primii paşi să supravieţuiască asprimii şi primejdiilor pădurii? spuse Vlad. Făcu o pauză, căzut pe gânduri, apoi continuă: Dacă îmi va fi dat să

mă întorc pe meleagurile mele, tu și copiii noștri nu veți părăsi niciodată Buda. Sunt mult prea multe primejdiile pe care rudele mele le-ar pune la cale împotriva voastră. Nu vreau să vă expun mișeliilor de care sunt în stare vrăjmașii mei.

– Mă întreb ce vrăjmași ar putea avea un principe prin venele căruia curge sângele nobil al dinastiilor valahe și care, după convertirea sa la catolicism, se bucură de sprijinul necondiționat al regelui Ungariei.

– Aș putea să-ți enumăr mulți, însă ți-i voi aminti doar pe cei care m-au declarat deschis dușmanul lor de moarte: boierii valahi, sașii, neamurile Basarabilor și Dineștilor și, nu cei din urmă, oștile aflate în slujba sultanului. Ți se par suficienți?

– Iosua! strigă bărbatul, pe un ton aspru, în care cu greu s-ar fi citit dragostea și sentimentul patern. Vacile din grajd urlă ca niște lupi înfometați. Le-ai muls sau nu?

– Nu, tată, dar tocmai mă pregăteam s-o fac, răspunse băiețandrul, abia trecut de paisprezece ani, arătând spre găleata de lemn din mână.

Bărbatul privi lung în urma lui Iosua, cu afecțiune și mândrie. Iosua era un băiat bine legat, dezghețat, ascultător și gata să sară în ajutor. Niciodată nu-i dezamăgise așteptările.

Când Iosua dispăru în grajd, omul dădu deoparte patul de paie pe care dormea, ridică o scândură din podea

și scoase lanțul de aur. Privi fermecat Inelul Regilor. Nu se îndoise niciodată de faptul că pruncul găsit în pădure era de viță nobilă. Acum, când umbla vorba că domnul Vlad avea să se întoarcă negreșit pe tronul țării, spiritul său de dreptate îl împingea să se prezinte în fața voievodului, să-i înapoieze inelul și, cu durere în suflet, și fiul pe care îl crescuse cu atâta iubire.

Matia Corvin, Dracula și vărul acestuia din urmă, Ștefan al Moldovei, hotărâră să facă uitat trecutul presărat cu trădări și vechi pizme, semnând un pact în vara anului 1475. Unindu-și forțele, cei trei condotieri aveau să-și ofere unul altuia sprijin în oști în luptele cu năvălitorii musulmani. Înzestrările militare și perseverența cu care Dracula și aliații săi reușiră să respingă asalturile neîncetate ale turcilor avură darul de a-i opri pe invadatorii păgâni pe malurile Dunării.

Era vara anului 1476 atunci când mitropolitul Argeșului îl ungea pentru a treia oară pe Dracula domn al Țării Românești.

– De ce ai cerut să vii în fața mea? îl întrebă Dracula pe țăranul rămas cu fruntea plecată în semn de respect, alături de băiețandrul pe care îl adusese cu el.

– Ceea ce vreau să-ți spun, măria ta, e un lucru tainic și mi-ar prii dacă n-ar fi nimeni în jur să ne asculte.

Dracula își stăpâni cu greu mânia în fața unei asemenea necuviințe, apoi își spuse că nu era nici o

primejdie să-i facă pe plac bătrânului: omul avea o înfățișare blândă și părea mânat de intenții bune. Hotărî să-i facă pe plac țăranului din fața sa și le făcu semn celorlalți să iasă din sală. Rămași singuri, îi ceru omului să-și spună bănatul.

– Numele meu este Mihail, măria ta, iar acesta este fiul meu, Iosua. Semăn țarinile încă de pe vremea domniei tatălui măriei tale.

– Continuă, Mihail, îl încurajă voievodul.

– Iosua nu este fiul meu natural, este un copil găsit.

– Este o faptă creștinească să te îngrijești de copiii abandonați. Asta îți face cinste, Mihail.

– Când l-am găsit, era doar un prunc, pierdut în desișurile de lângă castelul măriei tale de la Poienari. Avea la gât lanțul acesta.

Spunând acestea, țăranul îi întinse domnitorului lanțul de aur purtat de copilul găsit în pădure. Agățat de una din zale, Inelul Regilor se legăna în aer, atât de strălucitor, încât voievodul își opri uimit privirea asupra lui.

– Fiul meu, fiul meu! exclamă Dracula, cu ochii înotând în lacrimi de fericire.

Voievodul se ridică de pe tronul pe care ședea de obicei atunci când își primea supușii în audiențe. Coborî în grabă cele trei trepte de dinaintea jilțului și se repezi spre Iosua, prinzându-l într-o îmbrățișare strânsă.

Apoi dădu să-l îmbrățișeze și pe Mihail. Bărbatul plecă rușinat capul, apoi îi înmână voievodului lanțul

de aur și Inelul Regilor. Era un bun creștin care așteptase răbdător ca soarta să-și întoarcă fața către el și fiul său adoptiv, iar acum simțea că își dusese la bun sfârșit misiunea încredințată de Dumnezeu.

Dracula rămase mult timp de vorbă cu cei doi, aflând de la Iosua că tatăl său adoptiv făcuse multe sacrificii ca să-l crească, și nu îl deosebise niciodată de fiii săi naturali.

– Ai făcut bine, Mihail, cerând să nu asculte nimeni altcineva povestea ta, zise Vlad. Trădătorii se află la tot pasul, iar eu trebuie să-mi păzesc mereu spatele. Nu vom destăinui nimănui această taină a noastră, până când Valahia nu va fi un tărâm sigur pentru mine și familia mea dragă. Până atunci, mă voi dovedi generos cu tine pentru că l-ai salvat pe cel dintâi fiu al meu și le voi asigura lui Iosua și familiei lui adoptive un trai îmbelșugat. Nu peste multă vreme mă văd nevoit să pornesc într-o nouă bătălie. Când mă voi întoarce însă, voi cere ca băiatul să fie adus la palat: îi va cunoaște atunci și pe ceilalți doi fii pe care îi am de la noua mea doamnă. Întorcându-se spre Iosua, Dracula continuă: Vom trăi cu toții într-o casă numai a noastră și vom fi o familie mare și unită. Vei vedea, Iosua, peste puțină vreme, că toate acestea se vor adeveri.

Vlad al III-lea al Valahiei nu se mai întoarse niciodată din acea bătălie.

Victima unei uneltiri a unora din propriii oşteni, care se vânduseră turcilor, domnitorul se văzu înconjurat de vrăjmaşi. Cu toate că s-a luptat ca un leu încolţit, în cele din urmă voievodul a fost răpus, împreună cu oamenii rămaşi credincioşi lui până la moarte.

Lui Ţepeş i s-a tăiat capul, care a fost trimis la Constantinopol, unde a fost înfipt într-o ţeapă înaltă în mijlocul cetăţii, pentru ca toată suflarea imperiului să afle că aprigul vrăjmaş era mort cu adevărat. Trupul i-a fost dus în taină la mănăstirea Snagov, fiind îngropat într-o criptă neştiută de nimeni. Inelul Regilor rămase în custodia soţiei lui Ţepeş, care, mai târziu, i-l dădu fiului său Mihnea, odată cu sipetul sarazin plin de pietre preţioase. „Permisul de liberă trecere pentru viitor", aşa cum îl numeau membrii familiei. Şi aşa aveau să-l considere şi urmaşii stirpei: o comoară ce nu trebuia atinsă decât în situaţii de maximă necesitate.

63

13 OCTOMBRIE 2004

– Aveai dreptate, Oswald: timpul a zburat cu repeziciune şi iată-ne bâjbâind pe întuneric şi acum, spuse Cassandra scuturând din cap.

– Mai grav este faptul că, odată ce Deidra Blasey şi sergentul Kingston au fost aruncaţi în închisoare, toată lumea pare să fi uitat de Justiţiarul în numele lui Dumnezeu, răspunse Breil. Ne mai despart doar câteva ore de ziua anunţată a atentatului şi nu am reuşit să aflăm nimic nou.

Computerul lui Oswald emise un semnal sonor: tocmai primise un e-mail.

Nerăbdător, deschise fişierul. Era un mesaj de la căpitanul Bernstein. Ştia că se putea baza pe el.

Cred că am dat de o urmă, domnule maior. Nu sunt foarte sigur, dar cred totuşi că mă aflu pe calea

cea bună. Îmi permit să vă reamintesc versetele din Coran menționate de Justițiar în ultima sa scrisoare. Primul – „Se afla în zarea cea mai înaltă" – face parte din *sura An-Najm*, care înseamnă *Steaua*. Al doilea verset însă spune așa: „Acelora care nu cred nu le vor fi de folos nici averile lor și nici copiii lor la Allah întru nimic. Aceștia vor fi vreascuri pentru Foc..." și este extras din *sura Al'Imrân (Familia lui Imran)*. Titlurile acestor capitole ne-au îndreptat pe o pistă falsă: până și eu mi-am pierdut o grămadă de vreme căutând stele, familii de astre, stele din zările cele mai înalte etcetera etcetera. Numai că soluția era mult mai aproape decât credeam: ia să vedeți ce am aflat...

*

Uniformele elevilor de la Islamic East Horizon School din Passadena, California, erau și sportive, și elegante în același timp: fetele purtau *kilt*-uri scoțiene din tartan roșu, cu carouri mici gri-verzi. Fustele erau lungi până la jumătatea gambei. Ciorapii groși, de culoare albă, nu lăsau să se întrezărească nici măcar un milimetru de piele. Tot albe erau și bluzele cu guler înalt. Câteva eleve aveau chipul acoperit cu văl, în vreme ce altele erau cu capul descoperit. Băieții purtau pantaloni din aceeași țesătură ca și fustele fetelor. O cămașă albă și o cravată cu dungi oblice, model Regimental, le completau ținuta.

Islamic East Horizon School era una dintre cele mai bune şcoli musulmane din ţară.

Pe toată durata călătoriei cu taxiul de la aeroport până la numărul 671 de pe North Orange Grove Boulevard, Cassandra şi Oswald păstrară tăcerea. Breil recapitula în minte informaţiile primite de la căpitanul Bernstein. Acesta îi scrisese:

Am efectuat sondaje cu ajutorul motoarelor de căutare de orice limbă sau idiom, inclusiv cele ale ţărilor orientale de prevalenţă islamică, dar nu am obţinut nici un rezultat. „Zarea" şi „stelele" păreau să nu aibă nici un fel de conexiuni pământeşti semnificative cu copiii necredincioşilor şi mânia lui Allah. Deodată însă, am avut o străfulgerare: în prima parte a mesajului se poate citi despre pregătirile „pentru un viitor luminos", eu crezând că era o referire la ajunul Ramadanului. Apoi însă, m-am întrebat ce anume pregăteşte – sau mai bine zis ne pregăteşte pe noi toţi – pentru viitor. Nu vă vine nimic în minte, domnule maior? Ei, bine, şcoala este aceea care ne pregăteşte pentru viitor. În Statele Unite există două şcoli islamice care poartă numele de East Horizon School. Am ales-o pe cea situată cel mai la est... „la zarea unde se naşte soarele", respectiv Islamic East Horizon School din Passadena.

Fațada principală a școlii semăna cu cele ale vilelor nenumăratelor staruri de la Hollywood: cinci palmieri cu trunchiuri uriașe separau aleea de acces spre școală de traficul de pe Orange Grove Boulevard. Lângă edificiul cu un singur nivel unde se aflau secretariatul, directoratul și birourile erau terenurile sportive, cu iarba de un verde intens, rezultat al meticuloaselor îngrijiri de zi cu zi.

Breil privi câțiva elevi: nu se deosebeau cu nimic de alți copii, fie ei musulmani, evrei sau de o altă religie. Trăiau în pace și aveau tot dreptul să o facă și pe mai departe.

– Numele meu este Oswald Breil, domnule director, iar dumneaei este domnișoara Cassandra Ziegler, din conducerea FBI.

Decha Jamal, directorul școlii de mai bine de șase ani, era un oriental, cel mai probabil thailandez. De statură medie, bărbatul avea ochii migdalați, cu priviri circumspecte. Părea să aibă puțin peste cincizeci de ani, iar când vorbi, vocea îi răsună calmă și educată.

– Știu foarte bine cine sunteți, domnule Breil, zise el, și o cunosc, bineînțeles, și pe domnișoara Ziegler. Orice persoană care citește din când în când ziarele nu poate să nu fi auzit de domniile voastre. Ceea ce nu reușesc însă să înțeleg este motivul pentru care vă aflați aici, în școala noastră.

În clipa aceea, telefonul mobil al Cassandrei Ziegler începu să sune.

– De data aceasta voi fi mult mai expeditiv decât am fost în Cipru. Dă-mi-l la telefon pe piticania aceea de prieten al tău, Cassandra.

Fără să rostească nici un cuvânt, femeia îi dădu telefonul lui Breil. Observându-i paloarea, Oswald înțelese imediat cine era apelantul.

– Așa cum îi spuneam adineauri colegei dumneavoastră, domnule Breil, rosti vocea metalică pe care Oswald o cunoștea atât de bine, de data aceasta veți avea la dispoziție un număr mai mic de indicii. Înainte de toate însă, trebuie să vă felicit pentru rezolvarea acestei noi enigme, chiar dacă, trebuie s-o recunoașteți, ați dus-o la bun sfârșit abia pe ultima sută de metri. Acum, ascultați-mă bine, domnule Breil: dumneavoastră înșivă veți fi acela care va împiedica orice comunicare a școlii cu exteriorul, decuplând liniile telefonice. Ca să vă ușurez munca, vă informez că centrala și toate celelalte telefoane fixe din școală dispun de o singură conexiune – comună – cu rețeaua, iar aceasta se află în tabloul electric general al școlii: este suficient să dezactivați o siguranță de la tabloul respectiv și nici un telefon nu va mai putea comunica cu exteriorul. De asemenea, vă informez că, prin intermediul unui scaner, voi monitoriza toate convorbirile de pe telefoanele celulare: dacă vreuna dintre acestea va conține fraze ambigui sau cuvinte neclare, voi pune capăt în cel mai urât mod cu putință acestui joc. Este de la sine înțeles că nimeni din școală nu va trebui să

afle nimic – nici elevii, nici profesorii –, cu excepția directorului Jamal, căruia cred că tocmai i-ați expus teoria dumneavoastră despre noul atentat al Justițiarului. Nu veți alarma pe nimeni, sub nici un motiv. Nimeni nu va avea voie să părăsească școala. Aflați că, pe lângă explozibil, am implantat microfoane peste tot, atât în clădirea birourilor, cât și în campus. Orice acțiune care nu va respecta una dintre aceste indicații se va solda cu declanșarea imediată a detonatoarelor. Distracție plăcută, domnule Breil!

– Să vă explic motivul prezenței noastre aici, domnule Jamal, se întoarse Oswald către directorul școlii, odată încheiată convorbirea telefonică. Trebuie însă să-mi promiteți că vă veți păstra calmul și că veți face același lucru și în privința elevilor dumneavoastră, indiferent de turnura pe care o vor lua evenimentele. Dumnezeu să ne aibă pe toți în pază!

După ce îi expuse directorului situația pe larg, Oswald îl întrebă:

– Câte persoane locuiesc în campus?

– În prezent, sunt circa o sută cincizeci de elevi, douăzeci și cinci de profesori și doisprezece oameni din personalul administrativ. Însă pentru mâine-dimineață sunt așteptați mulți elevi și părinți, pentru masa festivă anuală de ajun de Ramadan.

– În cazul acesta trebuie să încercăm să găsim încărcăturile explozive înainte de sosirea lor, chiar dacă știu din experiență că nu va fi o sarcină ușoară.

Peste orașul Passadena își întindeau mrejele primele umbre ale serii. Nimeni nu și-ar fi putut închipui ce dramă se consuma între zidurile școlii islamice. Anunțul secretariatului, făcut prin intermediul stației de amplificare și prin care se aducea la cunoștința locatarilor dezactivarea temporară a liniilor telefonice din cauza unor probleme tehnice, nu provocă nici uimire, nici curiozitate.

– Să ne apucăm de treabă, oameni buni: avem la dispoziție numai câteva ore, spuse Oswald.

Cele „numai câteva ore" trecuseră deja în clipa în care Oswald, Cassandra și Jamal se întoarseră, frânți de oboseală, în biroul directorului.

Zorii își făcuseră parcă apariția mult mai devreme, așa cum se întâmplă întotdeauna când îți dorești ca o noapte să nu se termine niciodată. Iar cei trei, osteniți de atâtea căutări, chiar și-ar fi dorit ca noaptea aceea să se lungească la nesfârșit.

– Am scotocit toate colțișoarele, fie zone comune, fie private, tot ceea ce părea o posibilă ascunzătoare și tot ce am reușit să descoperim sunt chestiile astea, zise Cassandra, aruncând pe masă o duzină de microfoane miniaturale, găsite în timpul inspecției. Apoi continuă: Sunt convinsă că nici măcar nu am descoperit toate microfoanele plantate: cu siguranță mai sunt și altele, iar Justițiarul râde pe seama noastră în acest moment, asistând la eșecul și frustrările noastre.

Directorul Jamal se apropie de fereastra care dădea spre aleea de acces: însoțiți de părinți, primii elevi externi ai școlii se îndreptau spre clădire.

– Reabilitare ambientală... reabilitare ambientală... murmură directorul.

Apoi se lovi cu palma peste frunte, dar nu mai rosti nici un cuvânt: Oswald îi făcu semn să tacă. Apoi, deschise aparatul de radio și îi spuse directorului la ureche, pe un ton scăzut:

– Ce voiați să ne spuneți, domnule Decha?

– Că elevii din anul terminal au construit un revelator magnetic similar celor utilizate pentru depistarea microfoanelor miniaturale și altor obiecte de acest gen.

– Bingo! exclamă Oswald. Vom face din nou turul școlii, folosind instrumentul acela: poate că vom reuși totuși să detectăm unele unde magnetice provenind de la mecanismul de amorsare a bombelor.

Pe parcursul următoarelor două ore, trioul parcurse din nou toate coridoarele, sub privirile mirate ale profesorilor și elevilor. Celor care cutezau să întrebe ce se întâmpla, li se dădea, invariabil, același răspuns: doi tehnicieni ai societății de telefonie încercau să descopere, cu ajutorul unei aparaturi speciale, defecțiunea care provocase căderea liniilor telefonice cu exteriorul.

Oswald și Cassandra se întorceau spre cabinetul directorului. Bărbatul ținea în mâini alte douăzeci de microfoane, descoperite pe parcursul noii inspecții a

locației. Numai că, din păcate, acela era singurul rezultat pozitiv al operațiunii: nu se înregistrase nici un semnal magnetic care să fi indicat unde fuseseră ascunse bombele.

Deodată, Oswald o prinse strâns de braț pe Cassandra, obligând-o să se oprească. Din biroul directorului se auzea o voce feminină exaltată.

– Am dreptul să aflu ce se întâmplă, domnule director, spunea femeia. Nu sunt un simplu profesor, ci și responsabil cu securitatea institutului nostru. Ori îmi spuneți despre ce este vorba, ori eu...

– Calmați-vă, doamnă profesoară Adnan. Așa cum v-am mai spus, este vorba despre doi tehnicieni ai companiei de telefoane care caută să identifice defecțiunea din cauza căreia...

– Încetați cu povestea aceasta, domnule director. Doar nu credeți că nu i-a recunoscut nimeni până acum pe cei doi. În orice caz, eu i-am recunoscut imediat, chiar dacă s-au îmbrăcat în salopetele acelea ridicole de lucru – ca din întâmplare, același gen de salopete ca și ale personalului nostru auxiliar. Chipurile lor se află pe prima pagină a tuturor ziarelor de pe mapamond. Este normal, nu-i așa, să mă întreb: ce caută în școala noastră un ex-premier israelian și o fostă funcționară de rang înalt a FBI-ului. Ori îmi răspundeți, ori mă văd nevoită să chem poliția de pe celularul meu...

Oswald și Cassandra intrară în încăpere chiar în clipa aceea și îi făcură femeii semn să tacă. Apoi,

Oswald inspectă cu precauție pereții și obiectele din cameră cu ajutorul mașinăriei construite de elevii școlii.

Convingându-se că acolo nu fuseseră plantate microfoane, Oswald spuse:

– Elevii dumneavoastră dau dovadă de multă măiestrie în domeniul electronicii. Numele meu este Oswald Breil, doamnă profesoară, dar înțeleg că nu mai este necesar să ne prezentăm. Cassandra Ziegler și cu mine ne aflăm aici în calitate cu totul și cu totul privată, în sensul că nici una dintre instituțiile oficiale cărora ne-am adresat nu ne-au dat ascultare atunci când le-am atenționat de pericolul unei îngrozitoare amenințări cu bombă.

– Eu mă numesc Xaviera Adnan. Suntem în mâinile Justițiarului, nu-i așa, domnule Breil? întrebă femeia.

Vălul deschis la culoare care îi acoperea părul și fruntea îi scoase în evidență ochii măriți de spaimă.

În clipa aceea, sună telefonul lui Oswald.

– Observ că sunteți un jucător foarte perseverent și foarte talentat, domnule Breil.

– Iar eu observ că dumneata te distrezi torturându-mă. În rest, m-am convins deja că ești de-a dreptul nebun.

– Nu e în interesul dumneavoastră să recurgeți la insulte, căci cel care vă vorbește acum ar putea insinua, la rândul său, că nu sunteți altceva decât un pitic

handicapat. În orice caz, nebun sau nu, aflați că mai sunt exact patru ore până la expirarea ultimatumului.

– Patru ore, nu mai avem la dispoziție decât patru ore, le repetă Breil celorlați după ce închise telefonul.

Apoi își îndreptă din nou atenția spre profesoara Adnan, pregătindu-se să răspundă la întrebarea formulată de aceasta înainte ca telefonul să sune. Cassandra i-o luă înainte:

– Este inutil să negăm, doamnă profesoară: se pare că Justițiarul a plasat una sau mai multe bombe în interiorul East Horizon School.

Apoi îi enumeră interdicțiile impuse de terorist, sub amenințarea detonării imediate a bombelor.

– Nu știu dacă o fi fost vorba de un al șaselea simț sau de o previziune pe termen lung, însă vă pot spune că, în calitatea mea de responsabil cu securitatea institutului, am studiat posibilitatea găsirii unor căi alternative ale planului normal de evacuare în caz de pericol, le mărturisi Xaviera Adnan. În consecință, mi-am permis să pun la punct un plan de urgență care, iată, acum s-ar putea dovedi folositor. Așteptați câteva clipe.

Oswald își privi ceasul: era ora nouă dimineața, iar explozia era programată pentru ora unu. Admițând că aveau totuși să găsească bombele, Breil își spuse că, oricum, nu ar fi avut cine să le dezamorseze în timp util, de vreme ce un expert în explozibili cum era colonelul Blasey avusese nevoie de câteva ore bune

pentru o acțiune similară, în Cipru. În concluzie, își continuă el raționamentul, planul profesoarei Adnan s-ar fi putut dovedi singurul capabil să salveze viețile celor șapte-opt sute de persoane – elevi, părinți și profesori – care în momentele acelea se adunaseră în *aula magna* a institutului, iar peste câteva minute aveau să se reverse spre mesele festive încărcate cu bunătăți.

Câteva minute mai târziu, profesoara Adnan se întoarse cu o schiță detaliată a clădirilor institutului și câteva hărți stradale ale zonei.

– Sistemul de canalizare principal trece exact pe sub locul unde se află *aula magna*, le dezvălui femeia, arătându-le schița-plan a școlii. Se îndreaptă spre nord, către Bradford Street, și sunt în măsură să vă spun că este pe de-a-ntregul practicabilă. Putem să-i urmăm cursul, scoțându-i pe toți la o gură de canalizare din Bellefontaine sau Barclay, respectiv la prima ieșire ferită de ochii asasinului, care cu siguranță ține atent sub observație toate căile de acces spre școală.

– Nu va fi deloc ușor să evacuăm câteva sute de persoane prin gurile de canalizare, doamnă profesoară, rosti Oswald. Apoi continuă: Cred însă că aceasta este singura modalitate prin care îi putem salva de la moarte. Haideți, la treabă!

De cum ajunseră în *aula magna*, Oswald verifică cu ajutorul magnetometrului dacă nu erau plasate și alte microfoane în încăpere. Apoi intră într-o cameră alăturată, reactivă unul dintre microfoanele miniaturale,

plasându-l în fața unei boxe audio. Introduse în casetofon o înregistrare de muzică de cor a elevilor de la East Horizon, apoi murmură:

– În felul acesta nu te vei simți singur, Justițiarule...

Întorcându-se în *aula magna,* îi spuse lui Decha Jamal:

– Am curățat terenul și i-am întins o capcană nemernicului. Le puteți vorbi elevilor, domnule director.

– Doamnelor, domnilor, liniște, vă rog... atenție la mine. Am spus liniște!

În aulă se lăsă brusc o tăcere adâncă.

– Vă rog să vă păstrați calmul și să urmați întocmai dispozițiile pe care le veți primi, continuă Jamal. Trebuie să evacuăm institutul. Femeile să aibă grijă de propriii copii, dar și de elevii care nu au venit aici cu părinții. Conformați-vă întru totul instrucțiunilor domnului Breil – bărbatul de colo, de lângă doamna profesoară Adnan – și domnișoarei Ziegler – cea de lângă ei. Nu există nici un motiv, repet, nici un motiv să vă alarmați. Străduiți-vă să fiți calmi și puneți întocmai în practică planul de evacuare ce vă va fi explicat în continuare.

Cu ajutorul unui bărbat din serviciul auxiliar, Oswald și profesoara Adnan ridicaseră deja trapa voluminoasă a gurii de canalizare, camuflată sub catedră. O scară de fier aproape perpendiculară se vedea coborând spre măruntaiele întunecoase ale pământului.

– Aşteptaţi să fac puţină lumină, spuse Xaviera, coborând în deschizătura din pardoseală.

Câteva secunde mai târziu, câteva lanterne măturau cu fasciculele lor luminoase scara şi coridorul subteran.

– Trimiteţi jos mai întâi doi-trei bărbaţi, care să-mi dea o mână de ajutor la coborârea copiilor. Şi mai trimiteţi pe cineva din personalul administrativ cu o făclie sau ceva similar: vreau să conduc un prim grup de elevi spre ieşirea din Bellefontaine Street, apoi mă întorc să-i iau pe următorii, se auzi vocea profesoarei Adnan, din adâncul puţului.

– Femeile şi copiii în şir pe partea dreaptă, bărbaţii în stânga, ordonă Cassandra. Încercaţi să rămâneţi pe locurile dumneavoastră. Este absolut necesar ca totul să se desfăşoare în perfectă ordine.

Din fericire, atât părinţii, cât şi elevii se dovedeau a fi foarte disciplinaţi.

– Voi trei, spuse Breil, arătând spre un grup de părinţi care i se păreau mai destoinici, coborâţi în galerie şi ajutaţi-o pe profesoara Adnan la coborârea femeilor şi copiilor.

Respectând ordinea în care se aşezaseră la mesele din aulă, cei prezenţi se ridicau pe rând, se îndreptau spre scara din pardoseală, coborau în galerie şi se făceau nevăzuţi pe drumul spre libertate.

Odată coborâţi în puţ, fugarilor li se indica drumul pe care îl aveau de parcurs. Oswald şi profesoara

Adnan calculaseră că, direcționând fluxurile spre trei ieșiri diferite – toate situate în apropierea intersecției din Bellefontaine, aveau să reducă simțitor timpul de finalizare a operațiunii.

Mai bine de jumătate din persoanele prezente la banchet se aflau deja în afară de orice pericol.

Oswald își privi ceasul: era zece și treizeci și două de minute. Cele două ore și jumătate care mai rămâneau până la declanșarea exploziei erau mai mult decât suficiente pentru a-i salva pe toți. În clipa aceea telefonul său celular sună din nou.

– A trecut cam mult timp de când nu mai am nici o veste de la dumneavoastră, domnule Breil, rosti vocea metalică. Și ce e, mă rog, cu jelaniile astea musulmane pe care le aud? Mă plictisesc îngrozitor. Nu cumva ați găsit vreo cale să-mi neutralizați microfoanele? Oricum, vreau să vă informez că monotonia acestor cântece islamice m-a făcut să mă răzgândesc: voi devansa termenul-limită, în sensul că punctul culminant al sărbătorii musulmane de azi va sosi cu două ore mai devreme, respectiv la ora unsprezece fix. Așadar, mai aveți la dispoziție douăzeci și cinci de minute, domnule Breil.

Oswald auzi un declic, semn că celălalt încheiase convorbirea.

– Mai repede, mai repede, trebuie să ne grăbim! strigă Oswald, căutând să accelereze cumva coborârea celor rămași în sala de festivități.

La unsprezece fără un sfert, Breil aprecie că mai rămăseseră circa două sute de persoane în *aula magna*. Cu puțin noroc, operațiunea de evacuare putea fi dusă la bun sfârșit.

La unsprezece fără zece rămăseseră mai puțin de o sută de persoane.

Cu cinci minute înainte de ora unsprezece, Oswald le ceru Cassandrei, profesoarei Adnan și directorului să părăsească, la rândul lor, aula. El avea să coboare ultimul. Planul le reușise.

Cele două femei și directorul aproape că dispăruseră din câmpul său vizual, când, deodată, un urlet sfâșietor, ca o tânguire de moarte ce urcă din adâncul infernului, veni dinspre galerie. Cassandra se luptă în zadar să-l oprească pe bărbatul care se zbătea să se întoarcă pe scări în *aula magna*.

– Fiica mea, fiica mea Safiya nu a coborât odată cu mama și fratele său. Soția mea a crezut că e cu mine.

Oswald îl recunoscu pe unul dintre bărbații pe care îi trimisese să călăuzească prin galerii grupurile de fugari.

Omul ținea de mână un copil înspăimântat.

– Îndreptați-vă spre ieșire împreună cu băiețelul, îi răspunse Oswald. Mă ocup eu de fetiță.

Bărbatul nu-i dădu ascultare, continuând să urce treptele scării de fier. Oswald scoase pistolul și îl ațintì spre fruntea celuilalt.

– Am spus să vă puneți băiatul la adăpost. Mă faceți să pierd timp prețios. Nu voi părăsi clădirea până când nu o voi găsi pe Safiya.

În fața unei asemenea determinări din partea omulețului din fața sa, bărbatul se resemnă, coborând scara și dispărând în măruntaiele pământului.

Oswald își privi din nou ceasul: zece cincizeci și opt. Deodată, i se păru că aude un plânset înfundat.

Safiya stătea ghemuită sub o bancă din ultimele rânduri ale sălii. Tremura din toate încheieturile.

Oswald o mângâie pe păr, o prinse de mână, apoi, nu fără dificultate, o sălta pe umăr.

Gura de canalizare de la intersecția străzilor Bellefontaine și Barclay, precum și alte două ieșiri din imediata apropiere păreau adevărați vulcani în erupție: singura diferență era că, în locul lavei incandescente, din cratere ieșeau copii îmbrăcați în uniformele East Horizon Islamic School și părinții acestora. Traficul fusese paralizat, atât din cauza invaziei celor care păreau personaje din *Călătorie spre centrul pământului,* cât și datorită curiozității stârnite de acel spectacol neobișnuit pentru locuitorii liniștitului orășel californian.

Părinții păreau mult mai speriați de cele întâmplate decât erau elevii. Cassandra Ziegler își privi nerăbdătoare ceasul: mai erau câteva secunde până la ora unsprezece. Femeia se aplecă spre gaura din mijlocul

străzii, sperând să zărească țeasta mare a lui Breil apărând din întunericul adâncimilor.

Deflagrația făcu să se cutremure totul, de jur împrejur: pământul, casele, mașinile. Zeci de ferestre se făcură țăndări.

Instinctiv, oamenii întoarseră privirile în direcția de unde venea zgomotul exploziei: un nor uriaș de fum, care se transforma treptat într-o ciupercă uriașă, se ridica deasupra părții de sud a orașului, indicând faptul că întreg complexul de clădiri al East Horizon School fusese ras de pe fața pământului: zece kilograme de exploziv de potențial maxim distruseseră toate clădirile institutului. Ar fi fost cu neputință ca vreunul dintre cei aflați înăuntru să fi scăpat cu viață, dacă n-ar fi existat spiritul întreprinzător al celor patru: Oswald Breil, Cassandra Ziegler, Decha Jamal și Xaviera Adnan.

– Oswald! Oswald! strigă Cassandra, pradă unei spaime teribile, vârându-și capul în deschizătura gurii de canal.

Directorul Jamal se apropie de ea și o cuprinse de după umeri.

– Toți cei de aici îi datorează viața acestui evreu erou care se numește Oswald Breil, rosti el pe un ton grav.

Cassandrei îi dădură lacrimile și se pregătea să izbucnească într-un hohot de plâns, când, deodată, țeasta lui Oswald se iți din tenebrele galeriei: era murdar din cap până-n picioare de moloz, dar teafăr și

nevătămat – cel puțin la prima vedere. La fel părea să fie și fetița pe care o ducea pe umeri, doar cu puțin mai mică de înălțime decât el.

– Luați-mi gigantul acesta de pe umeri, gâfâi Breil, lăsându-l pe tatăl Safiyrei să se ocupe de ea.

Cassandra și profesoara Adnan se năpustiră spre el, cuprinzându-l într-o îmbrățișare strânsă, plină de afecțiune.

– Dacă aceasta este primirea de care se bucură cei care vin din adâncurile pământului, jur că de mâine mă fac speolog, glumi Breil.

În clipa aceea, toți copiii în uniformă și părinții acestora se întoarseră ca la un semnal spre Oswald Breil, izbucnind într-un ropot de aplauze călduroase.

– Copiii aceștia trăiau în pace și au dreptul să trăiască astfel și pe mai departe, repetă omulețul, fluturând mâna în semn de salut spre noii săi prieteni, care continuau să-l aplaude.

În clipa aceea, Oswald simți o durere înfiorătoare în spate și se prăbuși la pământ: câteva clipe mai târziu își pierdu cunoștința. O schijă îl lovise în șold, rămânând înfiptă acolo. În încordarea de a se depărta cât mai repede de locul exploziei, Breil simțise o arsură în spate, dar nu-și dăduse seama ce anume ar fi putut s-o provoace.

În dimineața următoare, o fotografie – făcută întâmplător de un trecător, care, ulterior, avea să

câştige o adevărată avere de pe urma ei – a fostului premier israelian purtând în spinare fetiţa musulmană pe care o salvase de la moarte era pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume.

Titlurile de-o şchioapă aveau tonuri total diferite faţă de ultima apariţie în public a lui Breil şi a Cassandrei: nu mai îndrăznea nimeni să facă insinuări asupra prezenţei celor doi la locul unui atentat al Justiţiarului în numele lui Dumnezeu. În schimb, cei doi deveniseră eroii luptei împotriva terorismului. Toate oficialităţile îşi exprimau speranţa că Breil avea să se însănătoşească cât mai repede.

Incidentul de la Passadena avu consecinţe serioase şi asupra conducerilor celor două mari agenţii federale: Cassandra Ziegler îşi recăpătă imediat funcţiile din cadrul FBI-ului, în vreme de directorul CIA hotărî suspendarea pe timp nedeterminat a şefului subdepartamentului operativ antiterorism, George Glakas.

– La urma urmei, nu e un capăt de ţară, îşi spuse Glakas, părăsindu-şi biroul. Ceea ce aveam de făcut am făcut deja. Nici nu-şi imaginează cât de multă putere am avut în mâini. Acum nu trebuie să fac altceva decât să aştept împlinirea propriei mele răzbunări şi să sper că Justiţiarul nu mă va dezamăgi din nou.

Odată externat, Oswald se îndreptă spre Denver, la casa soţilor Habar. În timpul convalescenţei nu se

gândi la altceva decât la mintea perversă a Justițiarului și la locația pe care avea s-o aleagă pentru următoarea lovitură. Breil citea și recitea întruna a doua parte a mesajului, cea care se referea la data prevăzută pentru al doilea masacru: a zecea zi a lunii Dhul-Hijja, altfel spus 21 ianuarie a anului care avea să înceapă peste numai câteva zile.

> Pelerinajul are loc în lunile cunoscute. Aceluia care s-a decis să facă Pelerinajul în aceste luni îi sunt oprite în timpul Pelerinajului împreunarea cu muierea, nesupunerea și cearta. Și binele pe care îl faceți, Allah îl știe. Luați cu voi provizie, dar cea mai bună provizie este evlavia! Și să fiți cu frică de Mine, voi cei care aveți minte!
>
> ...i-am revelat lui Moise, atunci când neamul său i-a cerut de băut: „Lovește cu toiagul tău în stâncă!" Și iată că au țâșnit din ea douăsprezece izvoare, încât fiecare seminție știa locul său de băut. Și le-am făcut umbră cu nourii și am pogorât asupra lor mana și prepelițele: „Mâncați din bunătățile pe care vi le-am dat ca hrană." Și nedreptatea lor nu Ne-a atins pe Noi, ci cu ei înșiși s-au nedreptățit.

– La masă! strigă Lilith, sperând că Oswald se va dezlipi de ecranul computerului.

În clipa aceea sună telefonul. Bătrâna răspunse, apoi îl chemă din nou pe Oswald:

– E pentru tine. Nu știu cine este, nu s-a recomandat. Un bărbat care a cerut să vorbească cu tine.

– Eu sunt, domnule Breil, Ted Kaczynski. Vă mai amintiți de mine? Mi-ați lăsat numărul acesta de telefon în eventualitatea în care aș fi vrut să iau legătura cu dumneavoastră.

Din cauza fumatului, vocea lui Unabomber părea mai aspră și mai cavernoasă ca de obicei.

– Desigur, profesore Kaczynski. Cum să nu-mi amintesc de dumneavoastră?

– V-am urmărit toate isprăvile de până acum, prin intermediul ziarelor și al televiziunii. Nu vă ascund faptul că sunt un mare fan al dumneavoastră. De-a dreptul grotesc, nu-i așa? E ca și cum un indian sioux ar fi de partea regimentului VII cavalerie.

– Nu e chiar atât de absurd, totuși. La urma urmelor, generalul Custer nu era un fitecine.

– Așa este, dar acum haideți să lăsăm deoparte convenienţele și să vă spun motivul pentru care v-am sunat. Cu siguranță că au fost vizionate, cadru cu cadru, toate materialele filmate intrate în posesia anchetatorilor referitoare la scena atentatelor, atât înainte, cât și în timpul sau după producerea acestora. Este o excelentă metodă de investigație. Eu însumi am recomandat-o polițiștilor în cazul atentatorului din Oklahoma City. Încercați să priviți cu atenție toate filmările. Sunt convins că Justițiarul a fost imortalizat în câteva cadre, la fel cum s-a întâmplat și cu Timothy

McVeigh, surprins de o cameră de supraveghere de la Murrah Building din Oklahoa în momentul în care ieşea dintr-o camionetă încărcată cu material explozibil.

– Voi urma sfatul dumneavoastră, profesore, cu toate că am disecat până şi cele mai nesemnificative cadre aflate în posesia noastră.

– Probabil însă că nu aţi făcut-o dumneavoastră personal, şi ar trebui să ştiţi că, uneori, o privire „virgină" poate valora mai mult decât câteva sute de perechi de ochi ale unor experţi. Sper că recuperarea dumneavoastră se află pe drumul cel bun, domnule Breil.

– Nu mă plâng, profesore Kaczynski.

– Aveţi încredere în forţele dumneavoastră, domnule Breil, şi veţi învinge.

Odată terminată conversaţia, Oswald ridică din nou receptorul şi formă un număr de telefon.

– Cum te mai simţi, Oswald? îl întrebă Cassandra.

– E nevoie de mult mai mult decât o biată schijă ca să scape lumea de mine, Cassandra, răspunse el. Apoi continuă, pe un ton serios: Voiam să-ţi cer o favoare... Având în vedere că îmi pierd timpul într-o convalescenţă plictisitoare, mă întrebam dacă nu cumva ai putea să recuperezi şi să-mi trimiţi toate materialele filmate de camerele de supraveghere, de televiziuni sau de oricine altcineva la locurile atentatelor. Cred că, odată reinvestită în conducerea FBI-ului, nu este o problemă pentru tine să dai de urma acestor materiale.

– Voi rezolva negreşit problema, Oswald, deşi nu cred că îţi vor fi de mare folos: au fost deja clasificate ca materiale nesemnificative pentru derularea anchetei.

– De acord. Dar nu le vreau pentru că nu aş avea încredere în anchetatori, ci pentru că mi-ar plăcea să le văd şi eu. Prietenul nostru Unabomber susţine că ochii „virgini" văd mai bine decât alţii.

Douăsprezece ore mai târziu, lui Oswald îi fură înmânate cinci DVD-uri, conţinând optsprezece ore de înregistrări video. Făcând apel la toate rezervele sale de răbdare, începu să vizioneze materialele.

Descoperi imaginile surprinse de carele de reportaj ale televiziunilor care ajunseseră la palatul Naţiunilor Unite cu puţin timp înaintea producerii deflagraţiei. Atacul asupra sediului delegaţiei irakiene la ONU fusese primul atentat sângeros pus la cale de Justiţiarul în numele lui Dumnezeu. Fuseseră stocate pe DVD-uri şi înregistrările efectuate de camerele de supraveghere din împrejurimile Palatului de Sticlă, filmări ale *web-cam*-urilor amplasate de-a lungul strâmtorii Hormuz şi chipul lui Jordan Cruner care comenta urmările atentatului asupra vapoarelor, considerând uriaşul rug drept un dezastru fără precedent; mai erau acolo şi transmisiunile corespondentului KC News de la locul atentatului cu un avion Predator telecomandat asupra unei demonstraţii paşnice a femeilor musulmane în faţa Casei Albe, precum şi

cadre înspăimântătoare cu prăbuşirea tribunelor arhipline de pe circuitul de Formula 1 al Bahrainului.

– Hm, îşi spuse Oswald, acest Jordan Cruner e prezent peste tot.

Oswald puse din nou în aparat discul cu imaginile primului atentat. Derulă înainte cadru cu cadru, deschizând într-o latură a ecranului o fereastră care ilustra diagrama sonorului.

Determină cu exactitate momentul în care se produsese explozia de la etajul al doisprezecelea al Palatului de Sticlă. Apoi verifică următorul cadru: privirile tuturor martorilor se ridicaseră spre locul violentei deflagraţii. Derulă câteva secunde înapoi: spectatorii priveau în direcţia rămăşiţelor elicopterului. Toţi, cu excepţia unuia, care îşi întorsese deja privirea spre locul unde, câteva clipe mai târziu, avea să se producă explozia.

Breil memoră veşmintele pe care le purta misteriosul personaj, deoarece figura îi era în penumbră.

Trecu apoi în revistă filmările camerelor de supraveghere de pe 43rd Street: în unele secvenţe se distingea acelaşi individ de mai devreme, care mergea cu paşi incerţi, uşor şchiopătaţi. Bineînţeles, cine să dea atenţie unui asemenea amănunt, de vreme ce la mică distanţă de acolo se părea că începuse apocalipsa, iar un al doilea dezastru era pe cale să se producă la câteva străzi distanţă.

Oswald încadră chipul bărbatului. Acţionă comanda *zoom* până când zona înconjurătoare deveni

aproape transparentă. Confruntă imaginea cu cele pe care le salvase mai devreme în computer. Nu mai exista nici un dubiu: acum știa cu certitudine cine se ascundea în spatele teroristului care se autointitula Justițiarul în numele lui Dumnezeu.

La computerul din laboratorul său din Roma, Sara Terracini tastă primele cuvinte ale unei noi conversații cu Oswald Breil.

– Ce faci, Oswald?

– Acum te înțeleg mult mai bine, Sara.

– Gentil ca întotdeauna. Mă referam la sănătatea ta: cum stai cu sănătatea. Am fost foarte îngrijorată pentru tine. Când vei înceta totuși să ne faci să stăm ca pe ace, Oswald?

– Nu există decât o singură soluție pentru asta, micuțo, iar eu îmi urez ca ea să fie aplicată cât mai târziu cu putință. În orice caz, totul e bine, chiar foarte bine. În scurt timp voi fi în măsură să-mi reiau viața mea normală.

– Ca să ne înțelegem: viața ta „normală" presupune, de exemplu, să ieși dintr-o gură de canal cu o copilă pe umeri, în vreme ce un întreg cartier stă să ți se prăbușească în cap?

– Cam așa ceva, cu o singură precizare: nu mi-a căzut în cap cartierul, ci doar m-am trezit cu o schijă de fier în șold.

– Observ că eşti destul de binedispus, dar acum aş vrea să trecem la altceva. Voiam să-ţi cer o lămurire: nu există decât un singur Inel al Regilor, nu-i aşa?

– Da, sigur că da, Sara, iar tu şi cu mine îl ştim foarte bine. Este acel inel care ţi-a căzut din mână atunci când, abia ieşiţi din palatul Naţiunilor Unite, un smintit a început să tragă în noi dintr-un elicopter.

– Îmi amintesc chiar şi cel mai mic amănunt din întâmplarea aceea, Oswald. Dacă nu mă înşel, inelul acela a ajuns la mine sub forma unui cadou, provenit de undeva, din Extremul Orient.

– Da, se pare că Nicolae Ceauşescu l-a oferit, la rândul său, în dar, ultimei delegaţii oficiale care i-a vizitat ţara înainte de înlăturarea lui de la putere: o delegaţie chineză. Ca din întâmplare, China era tocmai ţara în care dictatorul român ar fi intenţionat să se refugieze dacă ar fi reuşit să scape de furia propriilor supuşi. Şi probabil că aşa s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi împiedicat într-un şir neverosimil de erori.

– Despre ce fel de erori vorbeşti, Oswald?

– Când ne vom întâlni, îţi voi povesti câteva lucruri incredibile despre ultimele clipe de libertate ale „conducătorului" şi ale soţiei sale, Elena Ceauşescu. Acum însă spune-mi mai bine la ce stadiu eşti cu ELS?

– Nu îți ascund faptul că din cauza convalescenței tale interesul meu s-a îndreptat spre cele câteva capodopere ale picturii care zăceau de luni bune abandonate în laboratorul meu. În orice caz, înainte de a te contacta, mi-am făcut temele cu conștiinciozitate: Snagov nu se află la douăzeci și nouă de kilometri de București, ci la patruzeci, așa că m-am gândit că aceea ar putea fi cheia unei ELS. Am aplicat numerele 2 și 9 pe textul scris de tatăl tău: plecând de la a doua literă a textului, am transcris una la fiecare nouă litere. Așa am obținut „a șasea oprire".

– Vrei să-mi faci o favoare, Sara? Mai am câteva mici afaceri de rezolvat aici, în America, apoi cred că mă voi îndrepta spre Orientul Mijlociu. Crezi că pe la sfârșitul lui ianuarie ți-ai putea lua câteva zile libere? Îți promit că vei trăi experiențe unice pe meleaguri românești.

– După cum te cunosc, Breil, cred că aceste „mici afaceri" ale tale corespund unor adevărate cataclisme care vor zgudui întreaga planetă.

Cu aceste cuvinte, Sara încheie comunicarea. Presimțirea sa nu era departe de realitate.

Berbecul de oțel din brațele agenților din trupele speciale doborârâ ușa la a doua lovitură. Bărbații echipați cu căști, cagule, veste antiglonț și combinezoane cu înscrisul FBI năvăliră în casa lui Jordan Cruner.

Nici urmă însă de reporterul special.

Cu toate că nu era pe deplin refăcut, Oswald ţinuse cu tot dinadinsul să fie prezent la descinderea forţelor speciale.

El şi Cassandra intrară imediat după ce bărbaţii cu cagule le dădură consemnul de cale liberă.

Cassandra remarcă cu voce tare ordinea maniacală care domina întreaga casă:

– La academie ne-au învăţat că ordinea obsesivă dintr-o locuinţă este unul din primele semne de detectare a unui criminal în serie. Aici e totul ca la carte.

– Mda, totul e ca la carte, dar acest lucru a făcut ca mii de oameni nevinovaţi să-şi piardă viaţa. Şi sunt convins că mintea diabolică a lui Cruner-Justiţiarul pune la cale asasinarea altor adepţi ai profetului.

– Am trecut prin sită toată viaţa şi cariera reporterului de televiziune şi am aflat că numele său real nu este Cruner, ci Kreutzaner, un nume evreiesc. A fost grav rănit în cursul atentatului de la ambasada americană de la Beirut, în aprilie 1983. Cruner îşi vizita mama, funcţionară în cadrul corpului diplomatic. În urma acelui atentat, femeia a murit, împreună cu alte şaizeci şi două de persoane, dintre care şaptesprezece erau cetăţeni americani. Pe atunci, Cruner avea douăzeci şi doi de ani, era membru al trupelor SEAL ale Marinei Militare şi se afla în Orientul Mijlociu în cadrul uneia dintre numeroasele misiuni speciale încredinţate militarilor superprofesionişti. Camarazii îl

porecliseră „Mâini de zână", din cauza palmelor subțiri, cu degete de femeie, și a capacității sale unice de a asambla materiale explozive, bombe cu efect întârziat sau mine. Cruner a avut și el de suferit de pe urma atentatului de la Beirut, fiind grav rănit: după douăzeci de zile de suferințe cumplite, medicii s-au văzut nevoiți să-i amputeze piciorul drept, declarându-se în continuare rezervați în privința șanselor sale de supraviețuire. Totuși, Jordan Kreutznaer a scăpat cu viață și s-a refăcut, dar handicapul grav de care suferea l-a obligat să renunțe la cariera militară. În schimb, în urma acelui eveniment, în sufletul lui Cruner au prins rădăcini ura și dorința de răzbunare, până într-acolo încât a devenit cel pe care azi îl cunoaștem sub numele de Justițiarul în numele lui Dumnezeu.

– Dacă așa stau lucrurile, rosti Oswald, atunci se explică abilitatea sa deosebită în manevrarea explozibililor – cu toate că nu a activat prea multă vreme în cadrul trupelor speciale. După o perioadă de instrucție și practică în cadrul SEAL, cred că pentru el este o joacă de copii să mineze un vapor sau fundația unei clădiri. Experiența în domeniul războiului tehnologic i-a permis să recurgă la interceptarea liniilor telefonice și să se infiltreze pe frecvențele utilizate de Pentagon, preluând controlul asupra avionului Predator. Din carul de transmisie al KC News, Cruner avea posibilitatea să capteze o infinitate de semnale satelitare, distorsionându-le și redirecționându-le apoi după

bunul său plac. Așa s-au petrecut lucrurile în cazul atentatului din fața Casei Albe, realizat cu ajutorul unui avion teleghidat Predator, aparținând forțelor militare americane. În ceea ce mă privește, la o singură întrebare nu găsesc răspunsul: cine putea oare să-i furnizeze o cantitate atât de mare de material explozibil?

– Nu-ți spune nimic numele Tom Farrader, mort aparent prin sinucidere la baza militară de la Camp Lejeune?

– Mi se pare că-mi amintesc ceva în privința aceasta. Continuă, spuse Breil.

– Tom Farrader era responsabilul depozitului de muniții și explozivi al uneia dintre cele mai mari baze militare din lume. Am dispus redeschiderea cazului, dar credem că Farrader și Cruner se cunoșteau și că cel dintâi i-a furnizat celuilalt, în mod clandestin, material explozibil. Cu siguranță că nu ducea lipsă de bani ca să-și poată sponsoriza activitatea paralelă: uită-te și tu ce casă luxoasă are. Kreutznaer-Cruner este unul dintre cei mai populari reporteri americani de televiziune. În această calitate, își putea alege destinațiile după bunul plac, iar acestea coincideau întotdeauna cu cele ale Deidrey Blasey și ale sergentului Kingston. Se gândise la toate, inclusiv la găsirea unor țapi ispășitori sau a unor piste false spre care să îndrepte investigațiile anchetatorilor. Mă bucur foarte mult că cei doi ofițeri de pușcași marini au fost eliberați din închisoare a doua zi după atentatul de la institutul

islamic din Passadena. În orice caz, ne mai trebuie şi alte probe pentru a-l pune definitiv la zid. Îţi aminteşti, nu-i aşa, că Justiţiarul a anunţat următorul atentat pentru data de 21 ianuarie.

Breil deschise dulapul incastrat în zid, apoi cercetă titlurile cărţilor din biblioteca de alături. Apucă unul din volumele de pe raftul superior şi îl trase cu un gest sigur.

Cassandra şi restul agenţilor FBI priviră înmărmuriţi cum culisează peretele din spatele dulapului, dând la iveală încăperea secretă în care Justiţiarul îşi confecţiona bombele şi îşi compunea avertismentele şi revendicările lui demente.

Inelul Regilor se afla pe masa de scris, lângă computer. Ceva mai încolo, un exemplar din Coran, deschis la versetul o sută nouăzeci şi şapte al celei de-a doua *sura*. Oswald citi cu voce tare:

– „Pelerinajul are loc în lunile cunoscute. Aceluia care s-a decis să facă Pelerinajul în aceste luni îi sunt oprite în timpul Pelerinajului împreunarea cu muierea, nesupunerea şi cearta. Şi binele pe care îl faceţi, Allah îl ştie. Luaţi cu voi provizie, dar cea mai bună provizie este evlavia! Şi să fiţi cu frică de Mine, voi cei care aveţi minte!"

Apoi, deschise Cartea la cel de-al doilea semn şi continuă:

– „...i-am revelat lui Moise, atunci când neamul său i-a cerut de băut: «Loveşte cu toiagul tău în stâncă!»

Şi iată că au ţâşnit din ea douăsprezece izvoare, încât fiecare seminţie ştia locul său de băut. Şi le-am făcut umbră cu nourii şi am pogorât asupra lor mana şi prepeliţele: «Mâncaţi din bunătăţile pe care vi le-am dat ca hrană.» Şi nedreptatea lor nu Ne-a atins pe Noi, ci cu ei înşişi s-au nedreptăţit." Apoi, observând un agent FBI care recolta probele de la locul faptei, Oswald exclamă: Vă rog, domnule agent, purtaţi-vă frumos cu inelul acela şi amintiţi-vă că, odată ce veţi termina cu prelevarea probelor, va trebui să mi-l restituiţi. Obiectul acela este bunul meu personal. Sau, mai bine spus, aparţine unei prietene dragi mie, care l-a primit cadou, iar eu trebuie să i-l înapoiez cu orice preţ.

– Oswald Breil, omul celor o mie de mistere, se minună Cassandra. Îmi spui şi mie cum ai făcut?

– Să fac ce anume? Să dăruiesc un inel antic unei prietene? Păi, în lumea asta, se găseşte în fiecare zi câte un nebun care cere unei femei să-i devină soţie. Dacă femeia are la fel de puţină minte ca şi el, acceptă. În scopul validării unei asemenea nebunii intervin, de obicei, inele – de diferite forme, compoziţie şi stiluri... Ceea ce e într-adevăr curios este faptul că nu am avut niciodată curajul să-i spun de ce i-am făcut un asemenea cadou...

– Nu, nu la asta mă refeream, Oswald, îl întrerupse Cassandra. Te întrebam cum ai făcut de ai mers la sigur cu descoperirea mecanismului de deschidere a

peretelui secret. Cred că noi, dacă ne-ar fi trecut prin minte că există o asemenea ascunzătoare, am fi descoperit-o în câteva săptămâni folosind examene planimetrice, radare și alte tehnologii ultrasofisticate.

– Păi, e simplu: Kreutzanaer este adevăratul nume al lui Robinson Crusoe. Mi-am închipuit că Justițiarul nu poate renunța la o fărâmă de vanitate și eram convins că nu greșesc alegând, dintre numeroasele volume din bibliotecă, tocmai cartea lui Daniel Defoe. Acesta s-a dovedit a fi tocmai mecanismul de deschidere a căii de acces spre camera secretă. Acum însă, hai să-i lăsăm pe cei de la departamentul Științific să adune probele. Noi mai avem de reglat niște conturi cu cineva. Și nu e o treabă tocmai ușoară...

EPILOG

„Demonul Asmodeu răspunse: «Desfă-mi lanţurile, dă-mi inelul tău pe care e incrustat numele lui Dumnezeu, iar eu îţi voi dovedi puterile mele.»

Atunci, Solomon îl scoase din lanţuri şi îi dădu inelul. Asmodeu îl înghiţi lacom, apoi îl zvârli pe Solomon cale de patru sute de parasange[1].“

Basm ebraic

---

[1] Parasang (cf. DAR, 2002), (înv.) – veche unitate de măsu-ră a lungimii, echivalentă cu patru mile pătrate sau cu 3 750 de paşi (n. tr.).

ORAŞUL SFÂNT MECCA, 19 IANUARIE 2005

Plecând de la premisa că orice bun musulman trebuie să ajungă măcar o dată în viaţă la Mecca, acestuia i se oferă doar două posibilităţi să-şi îndeplinească menirea: fie în timpul pelerinajului, *Hajj,* fie făcând o simplă vizită, *Umra.*

Dacă vizitele pot fi efectuate în orice moment al anului, pelerinajul trebuie să se desfăşoare într-un arc precis de timp: între a opta şi a douăsprezecea zi a lunii Dhul-Hijja, a douăsprezecea lună a calendarului musulman.

Ritualul unei *Umra* constă într-un drum făcut în stare de exaltare religioasă *(Ihram)* la Masgid Al Haram, templul din Mecca. Ajuns aici, credinciosul trebuie să împlinească rânduiala *Tawaf,* şapte tururi în sens antiorar în jurul Pietrei sfinte, *Ka'ba.*

Apoi, pelerinul trebuie să efectueze șapte trasee în zona colinelor Safâ și Marwa, alergând, dacă îi stă în putință, de-a lungul unui parcurs bine determinat. La capătul întregului ritual, credinciosul este ras în cap, fapt care coincide cu ieșirea sa din starea de exaltare.

În schimb, pelerinajul implică, pe lângă rânduielile *Umra,* ceremonialuri mai complexe și mai angajante, cu o durată mai mare de timp. Pelerinii merg dintr-un loc în altul: Mina, Arafat, Muzdalifa. În fiecare dintre aceste locuri îndeplinesc ritualuri prestabilite, cum ar fi sacrificarea unui berbec sau lapidarea simbolică a Satanei, prin aruncarea cu câte șapte pietre spre trei stâlpi de granit.

Pregătindu-se să efectueze cel de-al șaptelea tur în jurul *Ka'ba,* Oswald Breil zâmbi. Purta barbă falsă, lungă, care îl făcea de nerecunoscut. Pășind agale, recapitulă în gând evenimentele care îl aduseseră pe el, un bărbat de religie mozaică, până în inima orașului sfânt al musulmanilor.

Nu avusese nevoie de multe eforturi de deducție pentru a descoperi că Mecca avea să fie următoarea țintă a Justițiarului în numele lui Dumnezeu.

Odată ajuns în Orientul Mijlociu – însoțit de o echipă de televiziune de la KC News, cu scopul declarat de a efectua câteva transmisiuni de la locurile sacre ale islamului –, Jordan Cruner dispăruse fără urmă.

Unui occidental nu îi era deloc ușor să treacă dincolo de cortina impenetrabilă impusă de forțele de ordine în jurul orașului sfânt. Iar pentru un evreu, era de-a dreptul imposibil. Cu siguranță că Breil nu se putea folosi de canalele oficiale pentru a-și putea continua investigațiile chiar la locul viitorului atentat.

În vreme ce își frământa mintea, căutând să găsească totuși o modalitate de a ajunge la Mecca fără ajutorul forțelor speciale saudite – care aveau trista faimă a unor trupe foarte slab pregătite –, soluția i se ivi absolut din întâmplare.

– Domnul Breil? auzi el o voce politicoasă, cu o ușoară inflexiune arabă.

– Da, eu sunt.

– Mi-am permis să solicit adresa dumneavoastră de aici celor mai înalte autorități americane, domnule Breil. Sper că nu vă deranjez. Numele meu este Qabil și sunt secretarul personal al regelui Fahd al Arabiei Saudite. Excelența Sa mi-a dat misiunea de a vă contacta personal: dorește să vorbească cu dumneavoastră, dacă nu vă este cu supărare.

– Nu, nu mă supăr chiar deloc. Spuneți-mi numai când, cum și unde putem sta de vorbă, iar eu voi face totul să fiu disponibil.

– Chiar și acum, dacă pentru dumneavoastră nu sunt probleme: în acest caz, vi l-aș putea da pe loc la telefon pe Ocrotitorul locurilor sfinte, regele Fahd.

Oswald știa foarte bine că suveranul saudit prefera apelativul „Ocrotitor al locurilor sfinte Mecca și Medina" în locul celui de „maiestate": astfel, regele spera să se înconjure de un văl de sacralitate care să facă poporul islamului să dea uitării luxul orbitor în care trăia, prietenia cu Occidentul și, nu în ultimul rând, desfrâul căruia i se dedaseră unii dintre membrii familiei regale.

Vocea suveranului era mult schimbată față de timbrul tineresc și răspicat cu care, la reuniunea țărilor arabe din 1981, enumerase punctele planului de reconciliere cu Israelul. Planul se dovedise inacceptabil pentru toți membrii Ligii Arabe, regele Fahd rămânând pentru multă vreme de atunci unul dintre puținii lideri care încercaseră o apropiere a celor două tabere vrăjmașe.

Bătrân și bolnav – trecuse de mult de optzeci de ani –, monarhul Arabiei Saudite locuia la reședința sa de la Geneva. În realitate, abdicase de mult în favoarea fratelui său mai mic Abdallah, păstrându-și însă titlul de rege.

– Sunt onorat că vă pot vorbi, domnule Breil, rosti Fahd, cu vocea sa obosită. Și sunt cu atât mai mulțumit cu cât știu că sunteți o persoană care nutrește acele idealuri de fraternitate și egalitate care ar trebui să anime toate popoarele lumii. V-ați pus în pericol viața pentru a le salva pe cele ale fraților noștri musulmani. Dumnezeu vă va binecuvânta pentru asta.

– Vă mulțumesc, excelență.

– Cunoașteți cu siguranță faptul că familia mea numără câteva mii de membri. Unii spun că ar fi vorba despre nici mai mult, nici mai puțin de cinci mii. Eu însă, cu toate că sunt cel mai bătrân, n-am reușit niciodată să-i identific pe toți. În concluzie, mă limitez să-i frecventez pe cei mai apropiați dintre ei: mulți locuiesc în Elveția, alții în Statele Unite. Micuța Safiya, copila pe care dumneavoastră ați salvat-o în timpul atentatului de la școala islamică din Passadena, este una dintre cele mai dragi nepoțele ale mele.

Oswsald percepu la celălalt capăt al liniei telefonice emoția din vocea bătrânului monarh.

– Cereți-mi tot ce doriți, domnule Breil, iar eu vă voi satisface orice pretenție. Oricare ar fi suma cerută, nu va însemna nimic, în comparație cu viața micuței Safiya.

– Nu-mi datorați nimic, excelență. M-am comportat la fel cum ar fi făcut-o oricine altcineva într-o asemenea situație.

Gândul lui Oswald se întoarse la impenetrabilul cordon de securitate care înconjura orașul sfânt.

– Ceva-ceva parcă totuși aș îndrăzni să vă cer, maiestate... de fapt, Ocrotitorule al locurilor sfinte Mecca și Medina...

Oswald îmbrăcase veșmintele ritualice ale pelerinilor: două piese de postav alb, fără cusături; una dintre

acestea, *izar,* era prinsă în jurul taliei; ce-a de-a doua, *rida,* cădea pe umeri, asemenea unei mantii. Rânduiala îi obliga pe bărbaţi să aibă capul descoperit.

Lângă Oswald păşea Cassandra Ziegler, de nerecunoscut: părul negru, prins sub voal, îi devenise negru ca pana corbului, iar pielea albă, lăptoasă, şi-o înnegrise artificial.

În conformitate cu îngrădirile impuse de legea musulmană, femeile aveau totuşi o vestimentaţie mai permisivă decât cea a bărbaţilor. Spre deosebire de ei însă, erau obligate să-şi acopere capul.

Fiecare pelerin în parte trebuia să se supună interdicţiei de a se pieptăna, bărbieri, parfuma, dedării la pofte carnale, certa sau merge la vânătoare.

– Uită-te şi tu cum a trebuit să mă împopoţonez, se lamentă Oswald. Mi se pare că sunt o copie grotescă a unui faun din *Fantezia* lui Walt Disney.

– Mie-mi spui, Oswald? se lamentă Cassandra. Închipuie-ţi că am fost nevoită să fac nu mai puţin de zece şedinţe de ultraviolete. Tocmai eu, care ţin atât de mult la pielea mea albă ca laptele.

– Cu toate acestea, trebuie să-ţi mărturisesc faptul că bronzul te prinde foarte bine. Dacă n-aş fi intrat în pielea unui pelerin din toate punctele de vedere, cred că ţi-aş face o propunere indecentă.

– Chiar speram să te fi sedus, Oswald, glumi Cassandra. Păcat însă că principiul castităţii este la fel de valabil şi în cazul nostru, al femeilor.

Puhoiul de credincioși se scurgea agale, alimentat din mai multe căi ample de acces. Apoi, uriașul șarpe de trupuri umane se contorsiona în jurul Masgid Al Haram, iar de acolo începea să efectueze volute din ce în ce mai strâmte, asemenea unei spirale gigantice.

– Nu mă simt absolut deloc mai liniștită, Oswald, rosti Cassandra, verificând ca vălul să-i acopere integral capul, lăsându-i descoperit numai chipul, așa cum recomandau preceptele coranice.

– E foarte bine că nu ești liniștită: în ciuda prieteniei noastre cu persoane de rang înalt care ne-a permis să ajungem până aici fără să ne întrebe nimeni de sănătate, în cazul în care vom fi implicați în cine știe ce incident sau dacă vom fi recunoscuți, va trebui să ne descurcăm cum vom putea, bazându-ne numai pe propriile noastre forțe. Nu sunt convins că, odată demascați, un evreu și o americancă infiltrați printre pelerinii din locul cel mai sfânt al islamului vor reuși să scape de un linșaj în masă.

– Singurul lucru care mă consolează cât de cât este faptul că în mijlocul acestei mulțimi este puțin probabil ca cineva să-și îndrepte atenția tocmai asupra noastră.

Făcuseră și cel de-al șaptelea tur în jurul templului de formă paralelipipedică, drapat cu valuri imense de catifea neagră, brodată cu fir auriu. Înăuntru era adăpostită Piatra Neagră, obiectul cel mai venerat al religiei islamice. Se spune despre *Ka'ba*, a cărei origine

a rămas până în zilele noastre necunoscută, ar fi fost dăruită lui Avraam de arhanghelul Gavril: credința spune că piatra ar fi fost inițial albă, dar că s-a înnegrit din cauza păcatelor omenirii.

Oswald și Cassandra se treziră împinși înainte de valul de bărbați și femei care se îndrepta spre interiorul mausoleului. Piatra, deteriorată în urma unui incendiu devastator produs la sfârșitul secolului al XVII-lea, era protejată de o vitrină sferică de argint. Oswald se plecă, atingând-o cu fruntea. „Un obiect este sfânt independent de valoarea divină pe care i-o atribuie unii sau alții. Este sfânt pentru suflet, pentru bucuriile și durerile tuturor celor care s-au oglindit în acel obiect, punându-și în el speranțe, dorințe, fericire sau temeri", obișnuia să repete Breil.

Era un fapt cu totul neobișnuit ca o înaltă autoritate a Statului Israel să se oprească, într-o tăcere pioasă, înaintea unei relicve sfinte a islamului. În realitate însă, dogmele religioase constituiau pentru Oswald Breil un simplu pretext: convingerea sa era că, dacă oamenii și-ar fi folosit judicios inteligența, rațiunea de a exista a fanatismului religios ar fi dispărut, nenumărate tragedii umane fiind astfel evitate.

Odată încheiat momentul de venerație a pietrei *Ka'ba,* ritualul prevedea ca pelerinul să se îndrepte spre izvorul Zarnzam.

Pe drumul spre izvor, Cassandra se crispă brusc. Se înălță pe vârfuri, căutând cu privirea în mulțimea din fața sa.

– Ce s-a întâmplat, Cassandra?

– Mi s-a părut... mi s-a părut... Nu, e imposibil. Probabil că e din cauza oboselii. Ba nu, e chiar el!

La circa treizeci de metri în fața lor, țeasta lui George Glakas apărea și dispărea în marea de oameni, asemenea capului unui naufragiat între valuri.

– Vino, să încercăm să ajungem până la el, spuse Oswald, prinzând-o de mână și încercând să-și facă loc prin masa compactă de pelerini.

Trecuse mult timp de când Glakas emisese ultimul său ordin, în calitate oficială, referitor la ancheta în cazul Justițiarului în numele lui Dumnezeu: mandatul de arest pe numele sergentului Kingston precedase cu puțin propria sa suspendare din funcția de șef de subdepartament al CIA.

După acel moment, unicul scop în viață al greco-cipriotului naturalizat american devenise răzbunarea personală. Pentru a-și duce însă la bun sfârșit reglarea de conturi cu musulmanii, Glakas trebuia să profite de brațul teribil al Justițiarului.

Îi dădea perfectă dreptate teroristului numărul unu al lumii: ei doi erau indisolubil legați, iar propria sa suspendare nu i se părea un sacrificiu prea mare pentru faptul că, deturnând investigațiile pe o pistă falsă,

reușise să-i ofere Justițiarului un avantaj remarcabil în fața urmăritorilor săi.

Odată ce și-ar fi atins ținta, lui Glakas puțin i-ar fi păsat dacă avea să fie căutat pentru complicitate la acțiuni teroriste: după o îndelungată carieră în cadrul CIA, cunoștea cel puțin douăzeci de locuri în care și-ar fi putut duce traiul liniștit, fără să fie deranjat nici de mâna lungă a justiției, nici de propriile remușcări.

Acesta era motivul pentru care nu refuzase ultima cerere – incredibilă, de altfel – a Justițiarului.

– Noi doi avem un lucru în comun, Glakas. Un lucru care ne face insensibili la orice sentiment de milă față de fiii de cățele musulmane: mamele noastre au fost ucise în numele lui Allah. Acesta este motivul pentru care sunt convins că vei fi de partea mea până la capăt, îi spusese Justițiarul într-una dintre ultimele lor convorbiri telefonice. Și cred că acum suntem aproape de ținta noastră finală. Acum însă, ascultă-mă bine și ia aminte ce anume am nevoie de la tine.

Până și Glakas, un bărbat uns cu toate alifiile, tresărise la auzul cererii demențiale a teroristului; apoi însă, cumpănind situația, își dăduse toată silința să-l ajute, cu toate că era convins de dificultatea misiunii care i se încredințase.

Pe Glakas nu-l tulburase prea mult suspendarea din funcția deținută în cadrul CIA. Odată scăpat de îndatoririle oficiale, fusese liber să acționeze după bunul său plac. Chiar și dacă asta însemnase să treacă

dincolo de limitele legalității. Cu ajutorul său prețios, teribila acțiune ticluită de mintea diabolică a Justițiarului avea să fie dusă la bun sfârșit.

Zidul uman părea să aibă o consistență elastică și, în același timp, impenetrabilă: Oswald și Cassandra reușiseră să parcurgă doar câțiva metri când, brusc, Glakas dispăru din raza lor vizuală. Pe vârfuri, femeia scrută prin mulțimea din jurul său, sperând zadarnic să-l revadă.

Se pregătea să se lase pradă disperării de a-l fi pierdut când, deodată, îl revăzu: îmbrăcat și el în veșminte de pelerin, Glakas se trăsese lângă o ușă mică de pe latura dreaptă a fântânii Zarnzam.

– Repede, trebuie să-l ajungem din urmă cu orice preț, spuse Cassandra, silindu-se din nou să facă o breșă în mulțime.

– Hei, voi doi! exclamă o voce poruncitoare din spatele lor. Nu mai împingeți! Nu știți că e interzis?

Bărbatul care strigase la ei era postat la înălțime, supraveghind mulțimea. Purta uniformă de polițist saudit, ținând în mâini un pistol-mitralieră de fabricație americană.

Riscul ca mulțimea să fie cuprinsă brusc de panică era foarte ridicat în zilele pelerinajului: un fapt banal, dar neprevăzut ar fi putut declanșa o teroare oarbă în rândul zecilor de mii de pelerini. Asemenea incidente, care uneori cauzaseră un număr mare de victime,

se producea constant, an de an, în ciuda eforturilor forțelor de ordine de a crește gradul de siguranță la locurile sfinte. În plus, la fel cum se întâmplă și în traficul din marile orașe, odată intrat în Mecca, aveai impresia că ai sosit prea târziu: odată cu modernizarea și lărgirea căilor de acces, afluxul de oameni spre orașul sfânt crescuse într-o manieră exponențială. Lucrările de amenajare a drumurilor – proaspăt terminate – se dovediseră insuficiente pentru neutralizarea pericolelor derivate din acele imense tumulturi.

– Recăpătați-vă calmul și continuați să vă deplasați fără să mai împingeți! se răsti din nou la ei polițistul, făcând gesturi ample din mâini.

Bărbatul îl fixă cu o privire curioasă pe Oswald Breil, ca și cum omulețul acela cu barbă i-ar fi amintit de cineva.

Incidentul avu darul de a-l face scăpat din nou pe Glakas: fostul funcționar CIA dispăruse din raza vizuală a israelianului și a însoțitoarei sale.

În schimb, polițistul nu își dezlipea privirea bănuitoare de la cuplul acela suspect.

– *Ashhadu an lâ ilâha illâ Allah. Ashhadu anna Muhammad Rasûl Allah,* rosti Oswald, psalmodiind de câte două ori frazele, mângâindu-și balba și ridicându-și apoi mâna dreaptă spre agentul de poliție, în semn de scuză.

– Ce i-ai spus? îl întrebă Cassandra când se îndepărtară.

– I-am spus: „Mărturisesc că nu există alt Dumnezeu în afara lui Allah" şi „Mărturisesc că Mahomed este profetul lui Allah". Într-un fel sau altul, trebuia să-i spulber suspiciunile. La urma urmelor, ar fi putut foarte bine să tragă concluzia că eu sunt un evreu, iar tu o americancă, doi necredincioşi în cetatea sfântă. N-am făcut altceva decât să recit două versuri din *Adhan,* rugăciunea muezinilor. De altfel, cred că e singura pe care o cunosc.

Protectorii importanţi ai lui Oswald le puseseră la dispoziţie un apartament luxos într-unul dintre cele mai moderne palate amplasate înspre latura orientală a moscheii. Oswald ieşi pe terasa apartamentului de la etajul douăzeci, cu vedere chiar spre *Ka'ba.*

– Unde te-ai ascuns, blestematule? murumură Oswald, conştient de faptul că Justiţiarul punea la cale unul dintre cele mai teribile atentate din istoria omenirii. Indiciile pe care le avem până acum ne îndreaptă spre următoarele concluzii: atentatul ar putea surveni mâine, 21 ianuarie, după asfinţit. Din moment ce, pentru arabi, data din calendar se schimbă la apusul soarelui, va trebui să anticipăm ultimatumul Justiţiarului cu câteva ore faţă de uzanţele occidentale. Atentatul se va produce aici, în oraşul sfânt al islamului, şi va avea legătură cu o piatră, lovită cu un băţ... aici însă, intervine confuzia în mintea mea...

Oswald sorbi din cocktailul nonalcoolic din pahar, în vreme ce jos, sub ei, pelerinii se revărsau fără oprire spre moschee.

– Pe mine mă dezorientează altceva: după părerea ta, ce făcea Glakas acolo, în mijlocul puhoiului de pelerini? întrebă Cassandra.

– Cred că intenționează să-și ducă la bun sfârșit o reglare de conturi personală. Și mă tem că, pentru a-și atinge obiectivul, s-a coalizat cu Justițiarul nostru.

În clipa aceea, telefonul celular al Cassandrei sună.

Din expresia încruntată a femeii, Oswald înțelese că nu era vorba de veşti bune: blestemă în gând tehnologia atât de avansată, care dădea oricui posibilitatea de a găsi pe cineva chiar și în gaură de șarpe.

– Era Deuville, îl informă Cassandra. Aveai perfectă dreptate în privința motivului care l-a adus pe Glakas la Mecca. Se pare că Justițiarul nu acționează de unul singur, ci are un complice. Acum câteva zile, la Centrul de studii asupra armamentelor noi din cadrul CIA s-a comis un furt: mai exact, furtul a fost comis cu o zi înainte ca Glakas să fie îndepărtat din Agenție. Cercetările au scos la iveală că făptașul a acționat de unul singur, neutralizând mai întâi sistemele de supraveghere. Cunoștea codul de acces al responsabilului centrului, fapt care i-a permis să treacă fără nici o problemă de ușile blindate. Nu a lăsat nici o amprentă, însă anchetatorii au reușit să preleveze de la fața locului un fir de păr suspect. Acum câteva

minute au primit și rezultatele testelor ADN. Firul de păr îi aparține lui George Glakas, care nu avea de ce să se afle în laboratoarele CIA de studiu al armamentelor, de vreme ce Glakas nu avea nici o legătură cu centrul de cercetări. Hoțul a sustras un obiect pe care noi îl numim *suitcase nuke*. Știi despre ce e vorba, Oswald?

– O servietă nucleară?

– Exact. Deuville mi-a spus că, la început, s-au gândit cu toții la o acțiune regizată de un funcționar CIA, care, disperat din cauza suspendării sale din funcție, își închipuia că va fi reabilitat de superiorii săi în clipa când avea să înapoieze servieta nucleară, pretinzând că o va fi recuperat el însuși de la infractor. Din păcate însă, realitatea e cu totul alta: Nu mai există nici o îndoială asupra legăturii dintre Glakas și Cruner, iar consecințele furtului unei bombe atomice sunt incalculabile.

– Iată, așadar, și explicația prezenței greco-ciriotului aici, la Mecca. Revenind însă la servietă, știu câte ceva despre obiectul acela, dar nu foarte multe. Am auzit vorbindu-se despre el pe vremea când făceam parte din Mossad. Acum însă, trebuie să aflu mai multe amănunte despre această valiză faimoasă. Ce-ai zice dacă aș apela din nou la enciclopedia mea personală.

Câteva minute mai târziu, Oswald analiza fișierul referitor la *suitcase nukes* trimis prompt prin e-mail de căpitanul Bernstein.

– Deuville ţi-a spus dacă bomba era amorsată?

– A pomenit ceva despre un cod secret de armare şi, respectiv, de dezamorsare, dar a recunoscut că, odată cu valiza, a fost sustras şi un registru de coduri secrete.

– Oricum, cred că ne va fi de folos să citim ce ne-a scris Bernstein, deşi nu cred că informaţiile vor fi foarte exacte, din moment ce această armă se afla încă în stadiu experimental. Ţine.

Cassandra cercetă înfrigurată foaia printată pe care i-o întinsese Oswald. Apoi citi cu voce tare, căutând să-şi imprime în memorie fiecare detaliu care i-ar fi putut fi de folos mai târziu.

DE LA: 8200/CPT. BRST
CĂTRE: MR. BRL
DATA: 19 IAN. 2005
SUBIECT: *SUITCASE*

Vă trimit alături schema pe care mi-aţi cerut-o. Informaţiile pe care le avem despre acest subiect nu sunt relevante. Mecanismul de declanşare a exploziei este, probabil, următorul: proiectilul, alcătuit din uraniu 233 sau plutoniu 239, activat de o explozie de potenţial maxim, trece în ţeava tunului nuclear, fiind lovit de un fascicul de neutroni. Materialul radioactiv atinge apoi ţinta, constituită dintr-un material similar, astfel încât, depăşindu-se masa critică, se

declanşează explozia nucleară. Pentru izotopii 239 şi 233, masa critică este de 10,5 kilograme, ceea ce înseamnă că o cantitate mai mare din acest material ar amorsa imediat reacţia nucleară.

Aşadar, prima fază are loc în interiorul unui tub rezistent la presiuni foarte ridicate. Cea de-a doua – explozia propriu-zisă – are aceleaşi urmări asupra zonei înconjurătoare ca orice bombă atomică. Se presupune că un asemenea focos nuclear poate ajunge la o putere de 10 megatone, de cinci sute de ori mai mare decât a bombei de la Hiroshima. Deflagraţia poate fi declanşată prin sisteme tradiţionale: cu cronometru, prin percuţie etc. Dispozitivul poate fi camuflat în interiorul unei simple valize cu dimensiunile 60/40/20 cm, cu o greutate totală de cincisprezece kilograme. O sculă diabolică, în orice caz, cu care, sincer vorbind, nu mi-aş dori să am de-a face.

La dispoziţia dumneavoastră, domnule maior,

Cpt. Bernstein

Cu un gest automat, Cassandra puse foaia pe masă: era de-a dreptul înspăimântată.

– Încearcă să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă s-ar repeta situaţia de la Passadena, murmură.

– Cum adică?

– Adică să reuşim să descoperim bomba, dar să nu avem timp s-o dezamorsăm.

– Ai dreptate, Cassandra. Întreabă-l pe Deuville dacă ni se poate pune la dispoziție o echipă de artificieri specializați în acest tip de bombe; eventual să fie trimiși câțiva oameni de la cea mai apropiată bază militară din Arabia Saudită. Să li se ordone să fie în stare de alertă, gata de plecare în orice moment din zi și din noapte.

Frământat de gânduri înfricoșătoare, Oswald nu reuși să adoarmă în noaptea aceea. Târziu, după miezul nopții, simți că cineva intrase pe furiș în cameră. Se ridică brusc.

– Eu sunt, Oswald, se auzi vocea Cassandrei. Pot sta și eu aici, să mai vorbim de una, de alta?...

– Nici tu nu poți dormi? o întrebă Oswald, invitând-o să se așeze pe marginea patului.

Dar, spre surprinderea lui, Cassandra se strecură sub așternuturi.

– Știi, spuse ea, sprijinindu-se într-un cot, mă terorizează ideea că mâine s-ar putea să moară milioane de oameni, iar noi, deși știm asta foarte bine, nu putem să facem nimic ca să oprim masacrarea atâtor nevinovați.

Un fior intens îl străbătu pe Oswald din cap până-n picioare, simțind pielea catifelată a Cassandrei, acoperită doar de mătasea diafană a cămășii de noapte.

– Și senzația aceasta de a fi ajuns la un punct fără întoarcere te-a împins aici, sub pătura mea? Ești de

părere că orice barcă, chiar şi una micuţă, e bună ca să părăseşti vaporul care se scufundă?

Nu apucă să termine fraza: buzele Cassandrei Ziegler se lipiră de ale sale.

Făcură dragoste cu ardoarea celor care simt că o fac pentru ultima oară.

În dimineaţa următoare însă, totul părea să fi reintrat în limitele normalităţii: la urma urmei, relaţia dintre ei fusese caracterizată dintotdeauna de o prietenie profundă şi respect reciproc. Ştiau foarte bine amândoi că nu aveau să se îndrăgostească unul de celălalt şi, de altfel, nici nu-şi doreau să se întâmple una ca asta. Amândoi aveau să considere acel intermezzo nocturn ca o defulare a tensiunilor prin care trecuseră în ultimul timp. O defulare care îi ajutase să uite pentru câteva ore de teama care îi stăpânea, de fapt, pe amândoi.

– Cafea? întrebă Cassandra, întinzându-i o ceaşcă. Nu ştiu ce ai făcut tu, dar eu nu am putut să închid un ochi toată noaptea.

– Şi eu am dormit foarte puţin... lăsând deoparte bărcile de salvare.

– Te-ai comportat ca o barcă de salvare extraordinară; iar fizicul tău, în ceea ce mă priveşte, nu-ţi afectează farmecul. Nu trebuie să arăţi ca un grec musculos şi bronzat ca să susciţi interesul unei femei. Poate ţi se va părea ciudat, însă am simţit o atracţie fizică

puternică față de tine încă din clipa în care te-am cunoscut, iar acum sunt foarte bucuroasă că am reușit să-mi satisfac această curiozitate.

– Hm... bine, Cassandra... mormăi Breil, îmbujorat, întrucât acela era unul dintre puținele subiecte care îl stânjeneau. Acum însă, trebuie să ne satisfacem un alt gen de curiozitate: este cât se poate de probabil că mâine o bombă nucleară va rade de pe fața pământului orașul Mecca, unde se presupune că la această oră se află peste două milioane de pelerini. Înainte de orice trebuie să-i găsim pe Glakas și pe Cruner.

Dimineața trecu în zbor, ca și cum nu ar fi durat decât câteva clipe, în vreme ce Oswald și Cassandra rătăceau fără țintă prin locurile sfinte ale musulmanilor; nu găsiră nici o urmă care să-i conducă la cei doi.

Abia se așezaseră la umbră, sub un portic, când telefonul celular al lui Oswald, ascuns sub *izar*, piesa de îmbrăcăminte înfășurată în jurul taliei, sună.

Breil privi circumspect în jur. Locul părea destul de izolat, așa că îndrăzni să răspundă. Auzind vocea de la celălalt capăt al liniei, zâmbi.

Bătrânul rege nu se pierdu în preambuluri.

– O persoană cu semnalmentele indicate de dumneavoastră a fost cazată alaltăieri la hotelul Fatima. Sper că această informație vă va fi de folos, domnule Breil, spuse Fahd.

Apoi, după o scurtă formulă de salut, închise telefonul.

Oswald era mulţumit: fusese nevoit să insiste îndelung pentru a obţine permisiunea de a conduce ancheta de unul singur, împreună cu Cassandra. Explicaţia oficială pe care o oferise autorităţilor pentru cererea sa se referea la motive de siguranţă: o desfăşurare de agenţi secreţi ar fi creat daune ireparabile, stârnind, probabil, şi mult temuta panică printre milioanele de pelerini care invadaseră oraşul.

În realitate însă, Oswald nu avea încredere în nimeni altcineva decât în Cassandra. Singurul ajutor pe care îl acceptase – cel al saudiţilor – îmbrăca forma unui sprijin logistic din exterior. Îşi spuse că, probabil, acum culegea roadele prudenţei de care dăduse dovadă.

Hotelul Fatima părea mai degrabă o construcţie anostă şi anonimă. Oswald şi Cassandra ţineau sub observaţie intrarea de mai bine de patruzeci de minute când, deodată, simţiră amândoi că eforturile le fuseseră răsplătite.

Glakas ieşi în stradă, privi de jur împrejur cu un aer circumspect, apoi se îndreptă spre templul *Ka'ba*.

– Nu are nici valiza, nici măcar o geantă obişnuită cu el, observă Breil. Probabil că i-a dat-o deja lui Cruner. Să-l urmărim. Şi, de data aceasta, să ne dăm silinţa să nu-l mai pierdem.

De fiecare dată când Glakas se întorcea ca să se asigure că nu era urmărit, Oswald şi Cassandra se

amestecau în mulțime. Ajuns în prejma fântânii Zamzam, locul în care îi pierduseră urma cu o zi înainte, Glakas se opri. Privi din nou de jur împrejur, deschise o poartă strâmtă situată nu departe de izvorul sfânt și dispăru după ea.

– Apa... stânca lovită cu toiagul... cred că am dezlegat enigma, îi șopti Oswald la ureche Cassandrei.

Așteptară să treacă două-trei minute înainte de a se apropia, la rândul lor, de portiță.

Între timp, Oswald apelă un număr de pe telefonul său mobil: într-o rezidență princiară din Geneva, telefonul începu să sune.

Oswald deschise prudent poarta.

Descoperi o galerie naturală, săpată de-a lungul veacurilor în roca friabilă de fluxul de apă al fântânii Zamzam. De câtva timp, apa era captată în tuburi groase de oțel, prinse de tavan. Galeria era luminată de felinare în formă de broască țestoasă, aliniate pe latura stângă a parcursului, având o înălțime medie de doi metri și fiind suficient de largă ca să permită trecerea a două persoane una pe lângă alta.

Cu pistoalele în mână, Oswald și Cassandra înaintau încet, cu precauție, ferindu-se să facă vreun zgomot.

Parcurseseră circa o sută de metri, când ajunseră la o bifurcație. Oswald se opri descumpănit. Vocile pe care le distinse înspre stânga îi indicară direcția în care trebuiau să se îndrepte.

Cruner şi Glakas se aflau într-o grotă naturală, amplă, lângă o firidă adânc săpată în stâncă. Amplificată de pereţii înalţi, vocea lui Cruner ajunse clar până la Oswald şi Cassandra.

– Treaba e ca şi făcută. Acum, că am ascuns-o în locul acesta, nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne îndepărtăm cât mai repede cu putinţă: peste exact o oră şi treizeci de minute, proiectilul va exploda, dezvoltând puterea unei bombe nucleare de zece megatone. Suflului devastant al exploziei li se vor adăuga efectele provocate de ploaia radioactivă şi de contaminarea a tot ce este viu pe sute de kilometri de jur împrejur, spunea Cruner. Ceea ce este cu adevărat imposibil de calculat este magnitudinea cutremurului de pământ produs de explozie, de vreme ce am amplasat bomba chiar în interiorul unei falii seismice de suprafaţă. Consecinţele ar putea fi mult mai grave decât ale bombei atomice: recentul cutremur din Orient şi tsunamiurile care l-au urmat ar trebui să-ţi dea o idee despre ce înseamnă mişcarea unei falii terestre. Avionul Piper pe care l-am închiriat, deghizându-mă într-un arab putred de bogat, ne aşteaptă pe pistă, nu departe de aici. Vom savura spectacolul de la înălţime, la o distanţă sigură.

– Mâinile sus sau tragem!

Glakas şi Cruner se întoarseră spre ei, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

– V-am ordonat să ridicaţi mâinile şi vă sfătuiesc s-o faceţi imediat, dacă nu vreţi să execut în avans

verdictul pe care îl va da instanța de judecată în cazul vostru. Și vă asigur că m-aș bucura în mod deosebit să-mi fac dreptate singur, aici și acum. Înțelegeți ce spun, nu-i așa, Cruner „Justițiarul"?

– Vom face așa cum ne cereți, dragul nostru pitic. În definitiv, nu mai e nimic de făcut. Bomba a fost activată, iar peste puțin timp o bună parte din această regiune blestemată plină de necredincioși va fi rasă de pe fața pământului. Asta dacă nu cumva ați devenit între timp expert în dezamorsarea de focoase nucleare sau dacă nu ați adus cu dumneavoastră o rachetă interplanetară în care să plasați bomba.

– Rămâne încă de văzut cum se va termina totul. Dă-te la o parte, Cruner.

– Nu mișcă nimeni. Toată lumea mâinile sus, la vedere! se auzi o voce amenințătoare.

Cuvintele fuseseră rostite într-o engleză cu puternic accent arab.

Oswald și Cassandra îl recunoscură consternați pe polițistul saudit care, cu o zi înainte, îi admonestase cu severitate în vreme ce-și forțau trecerea prin mulțime, în încercarea de a-l ajunge din urmă pe Glakas. Omul părea peste măsură de nervos. Broboane mari de sudoare îi străluceau pe frunte.

– Lăsați pistoalele jos, voi doi!

– Comiteți o mare greșeală, domnule agent. Suntem aici pentru a zădărnici o conspirație...

– Nici un cuvânt în plus! ripostă polițistul. Chipul dumitale mi s-a părut familiar de la bun început. Astăzi, văzându-vă din nou, am avut o străfulgerare și v-am urmărit. Am zis să aruncați pistolul, Oswald Breil! Dumneata și însoțitoarea dumitale va trebui să dați explicații autorităților saudite despre prezența voastră în orașul sfânt.

Oswald și Cassandra se supuseră ordinului.

Arabul păru mai relaxat. Peste numai o secundă însă, trăsăturile sale destinse fură înlocuite brusc de o expresie descumpănită, mirată: un glonț îi traversă craniul, desenându-i pe frunte un cerc roșu-sângeriu, perfect conturat.

În mâna dreaptă, Cruner strângea un pistol automat și, judecând după ținta sa precisă, părea să știe să-l folosească foarte bine. Cu o grimasă batjocoritoare pe față, corespondentul special al KC News se întoarse spre Glakas.

– Acum nu-mi mai ești de nici un folos, Glakas: în plus, am observat că ești o putreziciune chiar și aici, în propriul tău ambient.

Apoi, apăsă pe trăgaci. Lovit în piept, Glakas se prăbuși la pământ.

– Și acum, în sfârșit, continuă Cruner, voi avea plăcerea să scap lumea și de voi doi. Dumitale îți revine onoarea să fii cel dintâi, Breil.

Justițiarul în numele lui Dumnezeu ținti spre fruntea israelianului.

Când detunătura reverberă asurzitor din pereții grotei, Oswald se gândea la întâlnirea pe care i-o dăduse Sarei Terracini peste câteva zile. Nu și-ar fi imaginat că tocmai acela avea să fie ultimul gând, gândul care să-l însoțească dincolo de viață. De fapt, constată el o clipă mai târziu, nici vorbă să fi murit.

Cu ultimele forțe, Glakas reușise să-și scoată din teacă pistolul și trăsese un ultim foc înainte de a muri. Nu reușise însă să-și nimerească ținta în plin: Cruner avea brațul drept zdrobit. Sângele țâșnea în valuri din venele retezate.

Cassandra nu stătu pe gânduri – îi sări în spate Justițiarului. Revenindu-și foarte repede din stupoare, Oswald se repezi s-o ajute. Reușiră să-l dezarmeze, imobilizându-l.

Oswald își culese de jos propria armă, apoi se strecură în firida din peretele grotei. Când se înapoie, ținea în mână o valiză nucleară. Apoi, arătând spre ieșire cu țeava pistolului, îi făcu semn lui Cruner s-o ia înainte.

– Trebuie să ne grăbim, Cassandra, spuse el, dacă nu vrem ca numele noastre să fie șterse din registrele de evidența populației, iar Arabia Saudită să dispară din atlasele geografice.

Ajunși afară, Oswald cercetă cu privirea văzduhul: în umbra serii, văzu luminile elicopterului care se apropia dinspre sud.

– Încearcă să-ți oprești hemoragia, Cruner, îl îndemnă el pe prizonier. În câteva secunde, elicopterul

va fi aici și vei primi îngrijiri medicale. Între timp, noi vom încerca să dezamorsăm bomba.

– Ce importanță mai are asta pentru mine? Misiunea mea se va împlini, iar voi trebuie să rămâneți aici, pe pământ, cu mine, spunse Cruner, cu o expresie dementă întipărită pe chip. Apoi, întorcându-se spre mulțimea care se scurgea agale, la câțiva pași de ei, începu să urle, ca scos din minți: Ascultați aici, voi, hoituri de porci ce sunteți! Eu sunt Justițiarul în numele lui Dumnezeu și am avut plăcerea să-i fac arșice pe părinții, soțiile și fiii voștri.

Elicopterul, un CH47 Chinook de transport trupe, care se învârtea pe deasupra capetelor lor era vopsit în culorile forțelor armate saudite: fuzelaj alb și partea ventrală galbenă.

– M-am delectat văzându-le rămășițele sfârtecate împrăștiate pe o rază de sute de metri. Eu sunt Justițiarul în numele lui Dumnezeu, continua să strige Cruner, cu privirea sălbatică, pierdută, în vreme ce cuvintele îi erau acoperite de zgomotul asurzitor al elicopterului.

La început, pelerinii nu-i dădură nici o atenție. Apoi, masa de oameni se opri în loc, întrerupându-și rugăciunile. Fiecare credincios musulman ținea cu sfințenie la piept cele șapte pietre cu care avea să simuleze lapidarea Satanei: le culeseseră din timp, căci în

preajma moscheii, pietrele erau mai rare și mai prețioase decât diamantele.

Prima piatră îl lovi pe Cruner chiar în clipa în care din elicopter erau coborâte cablurile de salvare.

Oswald și Cassandra își spuseră că era mai bine să-și salveze propria piele: se asigurară în hamurile de salvare și făcură semn să fie ridicați în elicopter.

Breil privi în jos: peste Justițiarul în numele lui Dumnezeu cădea o ploaie de pietre, aruncate cu furie de mulțimea dezlănțuită.

Îl văzu pe Cruner prăbușindu-se: proteza piciorului său drept se făcuse fărâme, iar chipul i se transformase într-o mască însângerată. Faptul că Justițiarul căzuse la pământ, aproape inconștient, nu avu darul să-i calmeze pe pelerini. Pietrele continuară să cadă în valuri peste întruchiparea Satanei. Justițiarul în numele lui Dumnezeu muri lapidat.

– Bun venit la bord, domnule Breil, auzi Oswald o voce familiară. Dacă îmi permiteți, mă voi ocupa eu de bagajul dumneavoastră.

Deidra Blasey și sergentul Kingston luară valiza nucleară din mâinile lui Breil.

– Cât timp avem la dispoziție? întrebă Deidra, pregătindu-se să înceapă operațiunea de dezamorsare a bombei.

– Cred că a mai rămas circa o oră și cincisprezece minute, răspunse Oswald. Dați-mi însă voie să mai

adaug ceva, colonele: sunt cum nu se poate mai fericit să vă revăd.

– O oră și optsprezece minute, îl întrerupse Kingston, indicând *display*-ul detonatorului.

– Comandante Breil, rosti atunci unul dintre membrii echipajului.

Oswald se gândi că trecuse mult timp de când cineva i se adresase cu apelativul „comandante".

– Comandante Breil, repetă militarul saudit. Avem o comunicare radio pentru dumneavoastră.

Oswald își puse căștile pe urechi, și vocea regelui Fahd ajunse limpede până la el.

– Am aflat ce ați făcut pentru țara mea, domnule Breil, îi zise bătrânul. Și credeți-mă pe cuvânt, nu știu cum să vă mulțumesc. I-am anunțat deja pe membrii guvernului. Sunt încredințat că isprava dumneavoastră poate constitui un excelent punct de plecare pentru instaurarea unui climat pașnic între țările noastre.

– Eu sunt cel care trebuie să vă adreseze mulțumiri, excelență, răspunse Breil. Dacă nu ar fi fost intervenția dumneavoastră promptă, acum nu ne-am afla la bordul acestui elicopter al forțelor militare saudite. Sunt încredințat că, dacă am fi fost nevoiți să folosim un aparat american, survolarea orașului Mecca ar fi creat panică printre pelerini și am fi riscat să fim doborâți de artileria antiaeriană arabă. În orice caz, operațiunea nu s-a terminat încă și cred că știți și dumneavoastră proverbul: „Nu spune «hop» până nu sari groapa."

– Ce spuneți acolo? întrebă Fahd nelămurit.

– Nimic, excelență, nimic. Este numai un vechi proverb. Voiam doar să spun că încă nu s-a terminat totul. Acum ne îndreptăm în cea mai mare viteză spre largul mării, pentru că încă avem la bord o bombă atomică amorsată.

O oră și cincisprezece minute mai târziu, Deidra Blasey făcea ultima cifră dintr-o combinație de șase numere pe tastatura sistemului de detonare.

– Te implor, Martell, șopti femeia.

Dintr-un colț al cerurilor, fiul colonelului de pușcași marini păru să fi auzit rugăciunea mamei: cu o ultimă pulsație, *display*-ul se stinse.

SNAGOV, ROMÂNIA, 27 IANUARIE 2005

Sara Terracini intră cea dintâi în capela din curtea mănăstirii Snagov. Se opri câteva momente în fața criptei în care se bănuise că odihneau rămășițele pământești ale lui Dracula, dar în care nu se găsise altceva decât scheletul unui animal.

Primul care vorbi fu însă Bernstein, care nu voise să piardă grandiosul final al aventurii.

– Vedeți dumneavoastră, domnișoară Terracini, spre deosebire de ceea ce se crede în lumea occidentală, numele lui Dracula este asociat aici, în România, imaginii unui erou național, fiind un punct de referință

pentru toți conducătorii acestei țări, de-a lungul veacurilor.

– Un punct de referință de o asemenea însemnătate, interveni Oswald, încât i-a condiționat lui Nicolae Ceaușescu întreaga existență, dar mai ales ultimele ore de viață.

– În ce sens? întrebă Sara.

– În timpul dictaturii sale, Nicolae Ceaușescu a pus în practică o adevărată campanie de glorificare a voievodului valah, care a culminat cu organizarea, în 1976, a unei somptuoase aniversări a cinci sute de ani de la moartea acestuia. Cu acea ocazie a fost emis și un timbru comemorativ, înfățișând chipul lui Vlad Dracula Țepeș. Adevăratul eveniment – sau, mai bine zis, seria de evenimente – de neînțeles a survenit aproape treisprezece ani mai târziu, în zilele dinaintea Crăciunului anului 1989.

Oswald păși de-a lungul pereților capelei, continuând să vorbească.

– Așa cum ți-am mai spus, Sara, ultima delegație oficială care a vizitat România lui Ceaușescu a fost una chineză. Simțind în ceafă răsuflarea revoluționarilor, Ceaușescu s-a gândit că era mai bine să ofere Inelul Regilor în dar reprezentanților guvernului de la Beijing. „E cum nu se poate mai bine, s-o fi gândit el. În cazul în care voi fi nevoit să cer azil politic în Republica Populară Chineză, voi reintra în posesia inelului. În caz contrar, rămânând în continuare la

conducerea României, puterea de care voi dispune – având în vedere că vom fi singura țară comunistă din zonă – îmi va permite să revendic oricând un obiect nesemnificativ pentru chinezi, cum este inelul." Așadar, Inelul Regilor a luat calea Orientului, până când s-a întors în mâinile noastre – de fapt, într-ale tale –, chiar în ziua atentatului de la sediul Națiunilor Unite din New York. Jordan Cruner-Justițiarul, care se afla la fața locului pentru a asista la spectacolul pe care tocmai îl pusese în scenă, trebuie să fi găsit inelul din întâmplare: dacă îți amintești, s-a rostogolit din mașină chiar în clipa când am fost atinși de suflul exploziei. După cum vezi, destinul joacă uneori feste inexplicabile: nici un alt obiect n-ar fi fost mai potrivit ca Inelul Regilor pentru a servi drept sigiliu mesajelor delirante ale teroristului.

Oswald făcu o scurtă pauză. Umbra sa, proiectată pe pereții capelei, dădea impresia că omulețul era, de fapt, un uriaș. Oswald era totuși un gigant, dincolo de statura sa, se gândi Sara.

– Să ne întoarcem la „conducător", continuă Breil. Omul pe care presa occidentală l-a numit „satrapul ignorant" a fost executat prin împușcare, împreună cu soția sa, Elena, într-o locație secretă, pe 25 decembrie 1989. Ulterior, s-a dovedit că locul execuției a fost o unitate militară din Târgoviște. Secvențele filmate în ultimele ore de viață ale dictatorului au generat îndoieli serioase asupra veridicității execuției. Dar

acest aspect nu are nici o relevanță în contextul poveștii noastre.

Vorbind, Oswald continua să meargă, cu pas lent, de-a lungul pereților capelei.

– Și acum ne vom întoarce la zilele care au precedat execuția lui Nicolae și a Elenei Ceaușescu. Pe data de 15 decembrie, un pastor evanghelic de origine maghiară, Laszlo Tökes, ajuns la punctul culminant al predicii rostite în biserica sa din Timișoara, spune cu voce tare ceea ce gândesc atât el, cât și toți românii despre regimul comunist din România. Nu era vorba despre o formă izolată de protest: în general, revoluțiile survin atunci când o picătură vine să umple paharul unor nemulțumiri care mocnesc de multă vreme. Oamenii se revarsă pe străzi; forțele Securității ripostează fără milă, dar mulțimea opune o rezistență dârză. Au loc proteste de stradă. Se numără și primii morți, pe care trupele Miliției române îi ridică și îi trimit imediat, în secret, la un crematoriu. Urmează două zile de calm relativ, apoi protestele celor pe care Ceaușescu i-a numit „agenți fasciști maghiari" cresc din nou în intensitate în Timișoara. Țara se află în pragul războiului civil, război care se desfășoară deschis pe străzile înguste ale orașului. Miliția, dar mai ales Securitatea sunt autorizate să folosească gloanțe de război, în locul celor de cauciuc. În data de 21 decembrie, la București, Ceaușescu convoacă o mare adunare populară, în timpul căreia înfierează acțiunile rebele

de la Timişoara şi le cere românilor să strângă rândurile în faţa invadatorilor străini. Reacţia oamenilor nu este însă cea pe care o aştepta „conducătorul": adunarea populară degenerează, mulţimea strigând sloganе anticomuniste. Oamenii se arată gata să moară pentru Timişoara. Şi, într-adevăr, în cursul nopţii, mulţi au fost cei care şi-au dat viaţa pe străzile capitalei. A doua zi, Armata refuză să execute ordinul de deschidere a focului împotriva civililor neînarmaţi. Insurecţia populară devine imediat un fenomen naţional, transformându-se într-o revoltă de masă împotriva membrilor Securităţii, singurii care rămăseseră fideli dictaturii. După o serie de ciocniri armate, se instituie Frontul Salvării Naţionale, un organ provizoriu de conducere, în fruntea căruia este ales Ion Iliescu. În data de 22 decembrie, soţii Ceauşescu părăsesc Bucureştiul la bordul unui elicopter decolat de pe sediul Comitetului Central al Partidului Comunist. Populaţia era convinsă că securea dreptăţii nu se va abate niciodată asupra lor, în ciuda ticăloşiilor de care se făceau vinovaţi: despre soţii Ceauşescu se ştia că acumulaseră averi incalculabile, sub forma unor conturi secrete în bănci elveţiene sau a unor depozite în paradisuri fiscale din lumea largă. Odată urcaţi în elicopter, toată lumea a crezut că vor părăsi România, bucurându-se apoi de averea lor imensă. Contrar însă oricăror previziuni, cei doi au fost arestaţi în aceeaşi zi. Au fost supuşi unui proces sumar, în cursul căruia

„conducătorul" a refuzat în mod repetat să recunoască autoritatea tribunalului militar. După execuție, Nicolae și Elena Ceaușescu au fost înmormântați – conform versiunii oficiale – în două cripte anonime din cimitirul Ghencea.

Lumânările din capelă pâlpâiau, luminând tremurat grinzile străvechi de lemn ale tavanului. Fără să scoată un cuvânt, Sara și Bernstein îl ascultau cu luare-aminte pe omulețul din fața lor.

– Un mare semn de întrebare planează asupra motivelor care l-au împins pe Ceaușescu la un comportament atât de lipsit de logică: de ce un om aflat pe fugă se aruncă în mijlocul primejdiei, în loc să se îndepărteze cât mai repede de ea? Elicopterul decolează de pe acoperișul Comitetului Central. Mulțimea creează presiune în jurul palatului și în scurt timp va rupe cordoanele de protecție formate din puținii oameni rămași credincioși președintelui. Ordinul pe care „conducătorul" i-l dă pilotului trebuie să i se fi părut acestuia de neînțeles; îi cere de câteva ori lui Ceaușescu să repete: dictatorul nu-i cere să se îndrepte spre una din țările vecine prietene. „Ne îndreptăm spre Snagov", i-a spus Ceaușescu pilotului. Ajuns aici, Ceaușescu este arestat de o patrulă a Frontului Salvării, care interceptează elicopterul în vreme ce acesta se pregătea să aterizeze pe malul lacului. Sunt mulți cei care susțin că dictatorul a vrut cu orice preț să ajungă aici, în locul acesta.

La capelă erau în curs lucrări de renovare. Oswald apucă un ciocan dintr-o găleată cu unelte.

Apoi parcurse primele cinci opriri ale via Crucis, indicându-le cu degetul pe fiecare în parte. Se opri la cea de-a șasea și privi spre Sara.

– Îți mai amintești? o întrebă el. Equidistant Letter Sequences? Care era rezolvarea enigmei? A șasea oprire!

Spunând acestea, Oswald lovi cu putere în zid, exact între literele V și I care alcătuiau numărul 6 roman. Peretele răspunse cu o bufnitură surdă, dovadă că punctul lovit corespundea unei cavități în zidul capelei.

Oswald lovi a doua oară și peretele subțire de cărămidă ceda.

– În această ascunzătoare secretă, continuă Oswald, cred că se află, pe lângă adevăratul mormânt al lui Vlad al III-lea Țepeș, și „permisul de liberă trecere pentru viitor" al voievodului Valahiei – legendara comoară a lui Dracula. Am anunțat deja autoritățile române. În mai puțin de o oră vor fi aici pentru a lua în primire tezaurul – de o valoare inestimabilă, după părerea mea.

Breil se pregătea să lovească pentru a treia oară în perete, când o voce acută îl făcu să înmărmurească.

– Ajunge, domnule Breil. Mi-ați spus tot ce voiam să aflu, deși povestea dumneavoastră conține câteva inexactități. Cea mai evidentă este aceea că nu autoritățile române vor intra în posesia comorii, ci eu.

Cei trei se întoarseră uimiți spre locul de unde venea vocea. Bernstein își reveni cel dintâi din stupoare.

– Borș! Colonele Borș! exclamă ofițerul Mossad.

– Da, căpitane, m-ați recunoscut. Dar mă puteți chema pe numele pe care mi l-au dat propriii mei părinți: Jenica Bàlaj.

În capela mănăstirii Snagov se lăsă o liniște de mormânt. O liniște încărcată de teamă și ură.

– Spusele dumneavoastră corespund adevărului, domnule Breil, zise Jenica Bàlaj. Nu cunoașteți însă și reversul medaliei, iar eu sunt custodele acelor taine. Vi le voi povesti. Vi le voi povesti tuturor, dat fiind că nici unul dintre voi nu va mai apuca să le mai spună și altcuiva. Părinților mei, spioni ai țărilor din blocul comunist infiltrați în Statele Unite, nu le-a fost deloc greu să identifice locuința din New York a lui Mihnea Petru. După ce au reușit să pătrundă în camera sa de la etajul al optulea al hotelului Plaza, au reușit să pună mâna pe Inelul Regilor. Apoi l-au lovit pe principe, făcându-l să-și piardă simțurile, au vărsat pe el conținutul a două sticle de alcool și l-au aruncat pe fereastră. Mai târziu, au reușit să pătrundă în vila unui star de la Hollywood, Béla Lugosi, sustrăgând o casetă antică plină de bijuterii. Viața e foarte ciudată uneori, prieteni: închipuiți-vă că nimeni nu se atinsese de comoara din sipet; comoara trecuse din mână în mână de-a lungul secolelor, dar rămăsese intactă. Același lucru l-au făcut și părinții

mei: nu s-au atins de nestematele din sipet. Asta și datorită faptului că au fost arestați câteva zile mai târziu. După un timp, mama a fost achitată și m-a crescut sădindu-mi în suflet dorința de răzbunare față de cei care m-au privat de prezența tatălui meu și de comoară. Tocmai această dorință de răzbunare m-a împins, Oswald, să îl seduc pe tatăl tău – un amant destul de modest, ca să spun lucrurilor pe nume. Și tot dorința de răzbunare m-a urcat la volanul acelui camion care a izbit autoturismul în care călătoreau părinții tăi. Și, în sfârșit, aceeași dorință de răzbunare m-a adus până aici, ca să recuperez ceea ce-mi aparține.

Oswald înțelese că Jenica Bălaj era hotărâtă să-și atingă scopul, iar pentru aceasta nu s-ar fi dat înapoi de la un masacru. Mușchii omulețului se încordară instantaneu: trebuia s-o oprească cu orice preț.

Însă Jenica nu se lăsă luată prin surprindere și îndreptă țeava pistolului spre pieptul lui Breil, chiar în clipa în care acesta se aruncă asupra ei.

– Tu ești primul care nu-mi mai ești de nici un folos, Oswald Breil.

Zgomotul împușcăturii sfâșie liniștea capelei, asemenea unui blestem urlat într-un loc sfânt. Haina lui Oswald păru să explodeze la nivelul pieptului. Omulețul se opri brusc, în aer, forța glonțului aruncându-l înapoi. Apoi, se prăbuși la pământ.

Sara privea fără să-i vină să creadă: întâmplarea la care era martoră i se părea ireală.

În clipa următoare, orbită de furie, se repezi spre Jenica Bàlaj. Dintr-odată, nu îi mai păsa dacă avea să moară sau nu. Nu își dorea altceva decât să-și răzbune tovarășul de nenumărate bătălii duse în numele dreptății, prietenul din clipele triste și din cele fericite, omul care îi ridicase moralul în atâtea și atâtea ocazii. În clipa în care țâșni spre fostul colonel de Securitate, Sara înțelese că sentimentul care o lega de Oswald Breil era unul mult mai profund. Nici nu-și dădu seama că proiectilul îi trecuse prin carne.

De data aceasta, Jenica Bàlaj fu luată prin surprindere: Sara Terracini se repezise spre ea cu agilitatea și ferocitatea unei pantere. Vârstnica femeie trăsese primul foc fără să țintească și, în timp ce se pregătea să tragă din nou, Bernstein o lovi cu putere peste braț. Pistolul căzu pe pardoseală. Cei doi se repeziră, în același timp, să-l apuce.

Bernstein nu dispunea nici de alura, nici de tehnica de luptă a unui agent secret, ci aducea mai degrabă a funcționar de bancă. Un agent cu experiență, asemenea colonelului Borș – în ciuda faptului că era o femeie nu tocmai tânără –, ar fi putut să-l răpună cu ușurință.

Pistolul percută pentru a treia oară, în vreme ce Bernstein și femeia erau prinși într-o îndârjită luptă corp la corp. Căpitanul israelian dădu ochii peste cap, apoi își duse mâna la pântece, așteptând să simtă sângele revărsându-se din propriul trup. În realitate,

cea care se crispă brusc fu Jenica Bălaj. Din colțul buzelor i se prelingea un firicel de sânge. Trupul colonelului Borș-Bălaj-Mantu rămase flasc, fără viață, deasupra ofițerului Mossad.

Sara Terracini se prinse strâns de braț. Rana din apropierea umărului nu părea prea gravă: glonțul străbătuse bicepsul dintr-o parte în cealaltă. Se repezi spre Oswald, cuprinsă de disperare.

Israelianul zăcea nemișcat. Gaura lăsată de glonț era vizibilă, chiar în mijlocul pieptului. Pe chip avea paloarea morții. Sara se aruncă asupra lui.

Uită pe loc de rana de la braț: ridică ușor capul lui Oswald de pe pardoseala rece, sprijinindu-l în poală. Izbucni în lacrimi și, cu vocea întreruptă de sughițuri, spuse:

– Nu! Nu e drept! Încă nu ne-am spus tot ce aveam să ne spunem unul celuilalt. Te implor, Oswald, nu te duce... Ce-o să mă fac fără tine? Tu ești viața mea, ești tot ce am pe lume. Ești singurul om în stare să mă facă să visez, să mă înfior, să trăiesc... ești singurul om pe care îl iubesc... da, așa e, te iubesc, omulețmic ce ești! Nu mă poți părăsi tocmai acum. Nu ai dreptul ăsta!

Plânsetul ei deznădăjduit se înalță spre arcadele capelei.

Bernstein își șterse lacrimile care îi șiroiau pe obraji și își trecu mâna, compătimitor, prin părul femeii.

– Nu mai e nimic de făcut, Sara, murmură el. Trebuie să ne resemnăm: cel care a fost cea mai importantă parte a vieţilor noastre nu se va mai întoarce la noi niciodată.

Deodată, ca o viziune, în faţa ochilor le apăru o casetă mică de argint, incrustată cu hexagrama de aur a regelui Solomon. Caseta se afla în mâna lui Oswald Breil, care le arăta gaura profundă provocată de glonţ chiar în mijlocul stelei în şase colţuri.

– O pusesem în buzunarul interior al hainei ca să ţi-o dăruiesc ţie, Sara. Pusesem înăuntru Inelul Regilor. Giuvaierul acela îţi aparţine şi voiam să ţi-l restitui, spuse Oswald cu voce scăzută. Cred că Regele Regilor a vrut să-mi salveze viaţa: traiectoria glonţului a fost deviată de cutie. Simt o durere acută în piept şi respir greu: cred că am vreo două coaste rupte, dar nu cred că există vreun motiv să vă faceţi prea multe griji.

Sara şi Bernstein îl priviră consternaţi. Oswald continuă:

– Cât sunt în viaţă, toţi oamenii au un vis: acela de a asista la propriile funeralii. Judecând după mărturisirile pe care le-am auzit, cred că nu mi-ar părea rău dacă aş muri în fiecare zi.

– Experienţe unice pe meleaguri româneşti, rosti Sara, repetând cele spuse de Oswald cu câtva timp în urmă. Fir-ai al naibii, Oswald Breil! Fir-ai al naibii!

Şi îl strânse cu putere la piept...

Mulțumiri

Spre deosebire de voi, cititorul are un avantaj: poate renunța în orice moment să mă citească, poate abandona acest roman într-un colț uitat sau să lase praful să se așternă peste el, într-un raft din bibliotecă. Voi, în schimb, aveți obligația „instituțională" să mă suportați, pe mine și scrierile mele. „Fetelor" mele, Consuelo, Andrea și Beatrice.

Tuturor prietenilor care s-au ocupat de redactarea *Inelului Regilor*. În special lui Gianni Remonda, expert și pasionat de evenimentele de front ale Primului Război Mondial, și lui Giovanni Paolo Risso, capabil să devină expert în orice tip de informații pe care eu i le-am cerut în decursul celor douăzeci de ani de prietenie care ne leagă. Mii de mulțumiri și tuturor pe care nu i-am citat aici, precum și celor care, datorită activității pe care o desfășoară, au preferat să nu fie citați.

Și, ca întotdeauna, mulțumiri celor care au scris înaintea mea despre subiectele cuprinse în acest roman:

AA.VV., *La Grande Guerra sul Piccolo Lagazuoi (Primul Război Mondial pe Piccolo Lagazuoi)*, Grafiche Antiga, Cornuda (Treviso), 1998.

AA.VV., *La vita quotidiana nei secoli (Viața cotidiană de-a lungul secolelor)*, selecție din Reader's Digest, Milano, 1992.

AA.VV., *Le operazioni militari in Egitto e Palestina (Operațiunile militare din Egipt și Palestina)*, Ufficio storico dello stato maggiore italiano, Roma, 1937.

Enzo Angelucci, Paolo Matricardi, *Guida agli aeroplani di tutto il mondo*, vol. I: *Dalle origini alla prima guerrra mondiale (Ghidul aeroplanelor din întreaga lume*, vol. I: *De la origini până la Primul Război Mondial)*, Mondadori, Milano, 1978.

Enzo Angelucci, Attilio Cucari, *Le navi (Nave)*, Mondadori, Milano, 1975.

Klaus Bergdolt, *La peste nera e la fine del Medioevo (Ciuma neagră și sfârșitul Evului Mediu)*, Piemme, Casale Monferrato, 1997.

Antonio Berti, *Guerra in Ampezzo e Cadore (Războiul în Ampezzo și Cadore)*, Mursia, Milano, 1989.

Yan Black, Benny Morris, *Israeli's Secret Wars (Războaiele secrete ale Israelului)*, Grove Press, New York, 1991.

Luigi Bonanate, *Terrorismo internazionale (Terorism internațional)*, Giunti, Florența, 1994.

Roberto Borri, *L'Europa nell'antica cartografia (Europa în cartografia antică)*, Priuli e Verlucca editori, Pavone Canavese (Torino), 2001.

Matthew E. Bunson, *Dizionario Universale del Medioevo (Dicţionar universal al Evului Mediu)*, Newton & Compton, Milano, 1995.

Danilo Cabona, Maria Grazia Gallino, Giovanna Massardo, ediţie îngrijită de, *Genova 1886–1969. Il porto visto dai fotografi (Genova 1886–1969. Portul văzut de fotografi)*, Silvana Editoriale, Autorităţ portuale del porto Genova, 1995.

Giacomo E. Carretto, Claudio Lo Jacono, Alberto Ventura, *Maometto in Europa. Arabi e turchi in Occidente (Mahomed în Europa. Arabii şi turcii în Occident)*, ediţie îngrijită de Francesco Gabrieli, Mondadori, Milano, 1982.

Mario Del Pero, *La CIA. Storia dei servizi segreti americani (CIA. Istoria serviciilor secrete americane)*, Giunti, Florenţa, 2001.

G. Filoramo, M. Massenzio, M. Raveri, P. Scarpi, *Manuale di storia delle religioni (Manual de istorie a religiilor)*, Laterza, Roma-Bari, 1998.

Edgardo Franzosini, *Bela Lugosi*, Adelphi, Milano, 1998.

Gunther Langes, *La guerra fra rocce e ghiacci: la guerra mondiale 1914–1918 in alta montagna (Război între stânci şi gheţuri: războiul mondial 1914–1918 pe culmile munţilor)*, ediţia a III-a, Athesia, Bolzano, 1993.

Thomas E. Lawrence, *Rivolta nel deserto (Revoltă în deşert)*, Saggiatore, Milano, 2004.

Marinela Lorinczi, *Nel dedalo del Drago (În labirintul dragonului)*, Bulzoni, Roma, 1992.

François Massouilié, *I conflitti nel Medio Oriente (Conflictele din Orientul Mijlociu)*, Giunti, Florenţa, 1993.

Raymond T. McNally, Radu Florescu, *Storia e mistero del conte Dracula (Istoria și misterul contelui Dracula)*, Piemme, Casale Monferrato, 1996.

Siro Offelli, *Le armi e gli equipaggiamenti dell'esercito austroungarico dal 1914 al 1918 (Armele și echipamentele militare ale armatei austro-ungare din 1914 până în 1918)*, vol. I și II, Gino Rossato Editore, Valdagno (VI), 2001.

Sergio Paglieri, ediție îngrijită de, *1886–1996 – Il Secolo XIX, Oltre un secolo in Liguria (1886–1996 – secolul al XIX-lea, peste un secol în Liguria)*, în: *Un secolo di Liguria (Un secol în Liguria)*, Istituto Grafico S. Basile s.r.l., Genova, 1996.

Santi Alessandro Panebianco, *La Romania di Ceausescu. 1965–1989 (România lui Ceaușescu. 1965–1989)*, Rubbettino, Soveria Mannelli (Catanzaro), 2000.

Hamza Piccardo, ediție îngrijită de, *Il Corano (Coranul)*, Mondolibri, Milano, 2004.

Paola Rapelli, *Simboli del potere e grandi dinastie (Simboluri ale puterii și ale marilor dinastii)*, Mondadori, Milano, 2004.

Federico Romero, *L'impero americano. Gli USA potenza mondiale (Imperiul american. Statele Unite, putere mondială)*, Giunti, Florența, 1996.

Leo Rosten, *Oy oy oy! Umorismo e sapienza nel mondo perduto dello yiddish (Oy oy oy! Umorism și înțelepciune în lumea pierdută a idișului)*, Mondadori, Milano, 1968.

Elena Spagnol, *Enciclopedia delle citazioni (Enciclopedia citatelor)*, Garzanti, Milano, 2000.

Robert Striffler, 1917. *Guerra di mine delle Dolomiti (1917. Războiul de mină în Alpii Dolomiți)* (în mai multe volume referitoare la diferite zone), Panorama, Trento, 1992.

Stepen Turnbull, *I guerrieri samurai (Războinicii samurai)*, F.lli Melita, La Spezia, 1991.

Luciano Viazzi, *Col di Lana, monte di fuoco (Col di Lana, muntele de foc)*, Mursia, Milano, 1985.

Israel Zwi Kanner, ediție îngrijită de, *Fiabe Ebraiche (Basme evreiești)*, Mondadori, Milano, 1991.